

От авторката на НЕПОЗНАТАТА ОТ ЯМАЙКА и ЦЕНАТА НА РАЯ

КАТРИН КАУАТЪ

НАРД

ИЗДАВНИКА
САНДИ

Увлекателен роман,
изпълнен с очарователни
герои и любов - тръпчива
и всеотдайна.

ЛОРД НАЙТИНГЕЙЛ

Катрин Каултър
Лорд Найтингейл

ПЪРВА ГЛАВА

Сейнт Агнес Хед, Корнуол¹

Август 1814

Фредерик Норт Найтингейл погледна свитата на кълбо жена в кратката си. Коленете почти се допираха до гърдите ѝ, а ръцете обгръщаха главата, като че се беше опитала да се защити от удара при падането. Светлосинята ѝ муселинена рокля беше разпорена по ръкавите, корсажът и полата бяха изпокъсани и изцапани. Пантофката на десния и крак се подаваше изпод смачканите панделки.

Той коленичи до жената и лекичко издърпа вдървените ръце от главата ѝ. Не беше лесна работа. Очевидно беше мъртва поне отпреди осемнайсет часа, тъй като мускулите и бяха започнали да се отпускат отново, а твърдостта им – да намалява. Той притисна леко пръсти към врата ѝ, там, където яката на роклята беше разкъсана. Не можеше да си обясни защо проверява дали нещастницата има пулс. Може би се надяваше на някакво чудо. Разбира се, под ръцете си усети само леденостудена плът и смърт.

Светлосините ѝ очи го гледаха втренчено. В тях нямаше примирение, а ужас от ясното съзнание, че смъртта беше тук. Беше виждал много мъже, умиращи в битки или от инфекция, но това беше нещо по-различно. Тялото пред него не беше на войник, боравещ с меч или с мускет. Беше на жена, крехко създание, напълно безпомощно при такова ужасно падане.

Той затвори очите на мъртвата, след това притисна челюстта ѝ – устата ѝ беше широко отворена от предсмъртния вик. Не успя да се справи с последната задача. Ужасът, който бе изживяла, щеше да се запази така на лицето ѝ, докато от тялото останат оголени бели кости.

Норт Найтингейл се изправи бавно и отстъпи назад, но не повече от една-две крачки. Иначе можеше да полети към водите на Ирландско море, което се миеше в брега петнайсетина метра по-надолу. Мирисът на солена морска вода изпълваше ноздрите му, а познатият ритмичен звук от разбиването на вълните в черните скали му действаше успокояващо.

Той познаваше тази жена. В първия миг не осъзна това, но вече беше сигурен, че това е Елинор Пенроуз, вдовицата на отдавна починалия

1. Графство в Англия. – Б.пр.

земевладелец Джосая Пенроуз от Скрилейди Хол. Имението се намираше на около три мили северно оттук, съвсем близо до Трийвъннс Коув. Познаваше я откакто беше пристигнала от околностите на Дорсет и се бе омъжила за Джосая, по времето, когато Норт беше още десетгодишно момче. Спомняше си я като млада жена, с големи гърди и с още по-голяма усмивка, с меки кестеняви къдрици, виещи се около ведрото ѝ лице, когато се шегуваше и мушкеше в ребрата покойния си съпруг, едва успявайки да предизвика измъчена усмивка върху стиснатите му устни. А сега и тя беше мъртва. Сега лежеше вкочанена пред него. Трябва да беше паднала. Навярно – трагичен инцидент. Фредерик обаче чувстваше, че това не бе възможно. Елинор Пенроуз познаваше местността не по-зле от него. Беше невероятно да се е разхождала насам сама, далеч от дома си, и просто да се е подхлъзнала и паднала от скалите... Какво всъщност се беше случило?

Мъжът бавно се заизкачва нагоре, като се подпираше с ръка. Накрая се добра до голия назъбен край на Сейнт Агнес Хед², изправи се и погледна надолу, като отупа с ръка брича си. От тази височина тялото отново се беше превърнало в яркосиньото петно, което бе привлякло погледа му и го бе накарало да слезе.

Внезапно парче пръст се откърти изпод ботушите му. Фредерик Норт отскочи назад, размахвайки ръце. Сърцето му биеше яростно, докато успее да се отдръпне на около метър от ръба на скалата. Може би точно това се беше случило с Елинор Пенроуз. Беше се приближила прекалено към зейналата пропаст и почвата под краката и просто бе поддала. Не беше паднала в разпенените вълни. Скалната издатина я беше спряла наред път, но тази височина се бе оказала достатъчна, за да я убие. Младият мъж коленичи и заразглежда земята. По всичко личеше, че освен парчето, което се беше откъртило току-що, почвата беше стабилна. Той поглеждаше ту към ръба на скалата, ту към терасата, върху която лежеше мъртвата и която едвам се виждаше от мястото му.

Норт се изправи и изтърси прахта от ръцете си. После се запъти към скопения си дорест кон, Трийтоп³ – изключително високо животно, откъдето идваше и името му. Конят стоеше неподвижно и наблюдаваше господаря си. Дори не поглеждаше към прелитащите ниско над тях калугерици⁴. Едно водно конче кацна на задницата му и той леко размаха опашка, за да го прогони.

2. Главата на света Агнес (англ.) – Б.пр.

3. Трийтоп (англ.) – „висок като дърво“ – Б.пр.

4. Птици от разред бекаси. – Б.пр.

Трябваше да се съобщи на мировия съдия. Тогава Норт си даде сметка, че мировият съдия бе самият той. Това не беше армията, тук нямаше сержанти, които да изпълняват всичко, което им нареди, нямаше правила и устав.

„Да – продължи да размишлява Норт, като се метна с лекота върху гърба на Трийтоп. – Трябва да отида при д-р Трийт. Той трябва да я види, преди да сме я преместили. Мислиш ли, че е паднала?“

Трийтоп поклати голямата си глава.

Както прикриваше с длан очите си от яркото обедно слънце, младият мъж произнесе бавно, вперил поглед в скалата, откъдето беше полетяла Елинор:

– Аз също не мисля, че е паднала. Струва ми се, че някой кучи син я е убил.

* * *

– Лорд Чилтън! Боже Господи, момчето ми, кога се върна? Повече от година, откакто не си се отбивал у дома. Дойде само за погребението на баща си и отново отиде да се биеш в тази безкрайна война, която най-после все пак приключи, слава Богу. Сега вече нашите момчета ще могат да се завърнат по домовете си. Влизай, влизай. Винаги чукаш на входа на лекарския ми кабинет, а?

Доктор Трийт, висок и строен като осемнайсетгодишно момче, и най-интелигентният човек, когото Норт познаваше, разтърси ръката му и го побутна нетърпеливо в малкия си кабинет, задръстен с лъскави метални инструменти и шкафчета с всевъзможни шишенца с етикети. На масата между шкафчетата имаше хаванче и чукало. Лекарят поведе Норт към всекидневната на Пърт Котидж – уютна гостоприемна стая с камина в единия край, с прекалено много мебели, с разхвърляни навсякъде вестници и списания и с празни чаши по всички свободни повърхности, които трябва да са били пълни с чай, щедро подправен с френско бренди.

Норт се усмихна, спомняйки си, че когато беше дете, смяташе доктор Трийт за истински великан. Лекарят действително беше много висок, но сега, след като Норт сам се бе превърнал във внушителен мъж, височината на човека отсреща вече не му се струваше толкова изключителна. Освен това всички мъже от рода на Норт бяха толкова едри, че дори само с размерите си биха могли да стреснат човек.

Усмивката на доктор Трийт беше приветлива.

– Вярно, че мина доста време, сър, но сега отново съм си у дома и

този път смятам да остана.

– Седни, Норт. Чай? Бренди?

– Не, благодаря. Вещност дойдох тук като мирови съдия, за да ви съобщя, че току-що намерих Елинор Пенроуз на онази изпъкнала скална тераса под Сейнт Агнес Хед. Мъртва е, може би от около едно денонощие, тъй като крайниците ѝ са все още вдървени, но мускулите им започват да се отпускат.

Доктор Бенджамин Трийт замръзна на място като съпругата на Лот⁵. Пребледнявайки все повече и повече, той като че остаря за броени секунди.

– Не – каза той, – това не може да бъде вярно. Забравил си как изглежда Елинор. Не, не и Елинор. Това е някоя друга жена, която прилича на нея. Съжалявам за другата жена, но това не е Елинор, не може да бъде Елинор. Кажи, че си се объркал, Норт.

– Съжалявам, сър, но това наистина беше Елинор Пенроуз.

Доктор Трийт все така невярващо клатеше глава. Очите му бяха потъмнели, а бледността на лицето му се беше засилила.

– Мъртва ли казваш? Норт, грешиш. Вечерях с нея само преди два дена. Тя беше в прекрасна форма и се смееше – както винаги се е смяла. Ядохме стриди в Скрилейди Хол, на слабата светлина на свещите, и тя се смя от сърце на разказите ми за флота, особено на случая, в който откраднахме торба с лимони от някакъв холандски кораб на Карибските острови. Господи. Норт, излъгал си се, трябва да си се излъгал. Не мога да позволя Елинор да умре.

„Проклятие!“ – помисли си с неудобство младият мъж.

– Съжалявам, сър, наистина съжалявам. Тя е мъртва.

Бенджамин Трийт се обърна и бавно се отправи към френския прозорец на всекидневната, откъдето се излизаше към малка градина, цялата в цветя. Августовските рози се редуваха с цъфнали храсти и хортензии, яркочервеното – с розово и жълто. Сред тях стоеше едно дъбово дърво – толкова старо и дебело, че закриваше част от градината. Дънерът му беше обвит в бръшлян. Норт дочу църкането на скрит в храстите щурец.

Доктор Трийт стоеше там, с потрепващи рамене, и Норт Найтингейл разбра, че той се бори със сълзите си.

5. Лот – библейски персонаж, племенник на Авраам. Предупреден от ангел за предстоящото унищожение на Содом, той побягва със семейството си, при условие, че никой няма да се обръща назад. Съпругата му не го послушала и била превърната в статуя от сол. – Б.пр.

– Много съжалявам, сър. Не знаех, че сте близки с мисис Пенроуз. Трябва да дойдете с мен, сър. Има още нещо, което трябва да знаете.

Лекарят бавно обърна глава към него.

– Каза, че е мъртва. Какво има още? Хайде, Норт, какво е станало?

– Смятам, че не е паднала от скалата. Мисля, че някой я е блъснал. Не съм я докосвал, само проверих дали има пулс. Реших, че вие трябва да я видите.

– Добре – отвърна най-послед доктор Трийт. – Ще дойда. Чакай, какво каза? Някой я е бутнал ли? Но това е невъзможно! Всички обичаха Елинор, всички. О, Боже!

След това се провикна:

– Бес! Слез, моля те. Трябва да изляза. Джак Марли ще пристигне всеки момент. Бес? Побързай.

Бес Трийт се появи на вратата на всекидневната, задъхана, притиснала с ръка гърдите си. Беше висока, слаба жена, с коса по-черна дори от тази на Норт. Братът и сестрата си приличаха много. Тя видя госта, направи реверанс и каза с видимо удоволствие:

– Милорд, вие сте се прибрали вкъщи? Колко приличате на бащи си! Но всички мъже от рода Найтингейл си приличат един на друг, поне така твърди мисис Фрийли, както и майка й преди това. О, Боже, нещо не е ли наред? Защо излизаш, Бенджи? Какво се е случило? Да не би да се е разболял някой в Маунт Хок?

Доктор Трийт я погледна, но като че не я виждаше. Очевидно духом не беше тук. Мислите му се рееха далеч от Пърт Котидж, от сестра му и от Норт, които стояха край него. Той поклати глава, като че се опитваше да дойде на себе си.

– Джак Марли има цирей на врата си. Ако искаш, погрижи се за него, ако ли не, кажи му да дойде друг път. Недей да пестиш карболовата киселина – първо трябва да го почистиш добре. Нали знаеш, той никога не си мие врата.

– Известно ми е това. Бенджи. Ще се оправя с него.

Норт каза само:

– Случило се е нещастие, мис Трийт. Трябва да тръгваме веднага.

– Нещастие ли? Какво е станало? Какво не е наред. Бенджи?

Главата на доктор Трийт все така трепереше. Той мина мълчаливо край сестра си, последван от Норт.

ВТОРА ГЛАВА

Хънимийд Манър, Саут Даунс

Септември 1814

Каролайн трепереше. В къщата винаги ставаше влажно, щом се засгудеше. Дори вълнените чорапи мокрееха на краката ѝ. През последните два дни или валеше като из ведро, или преваливаше дребен, подобен на мъгла дъждец. Температурата беше паднала и всички се чувстваха зле, в това число и домашната кафява раирана котка, и Люси, дебелият плосконос мопс⁶ на мисис Тейлструп, която непрекъснато мъкнеше животното, увито във вълнено одеяло.

Тя потръпна отново. Господи, колко беше студено! Това беше дело или на двата призрака, които се разхождаха понякога насам, като вледеняваха всичко, до което се докосваха, или на скъперничеството на Роланд Фолкс, нейния настойник.

Нямаше смисъл да гадае. Привиденията нямаха никакъв шанс. На тях сигурно също им беше студено. Повече от три дни не бяха дали никакви признаци на живот, откакто беше пристигнал мистър Фолкс. Не бяха уплашили нито веднъж дори котката, чиято опашка в такива случаи щръкваше високо нагоре. Не че призраците се появяваха чак толкова често... Правеха го само веднъж-дваж пъти годишно и тогава картините започваха да треперят и да падат от стените, а слугините изскачаха с писъци от кухнята, защото гърнетата с мляко по необясним начин се катурвали в скута им. Като че идваха, за да напомнят на обитателите на имението, че съществуват неща, които не могат да бъдат обяснени на страниците на местния вестник.

Всеки път, когато мистър Фолкс я посещаваше, той поемаше командването. Това я вбесяваше. Хънимийд Манър беше домът на родителите ѝ, следователно – и неин. Дървата за огрев и камините също бяха нейни, но той нареждаше на слугите да не палят огън до ноември. Глазът му винаги звучеше обвиняващо, като че се опитваха да го измамат. Жалко, че призраците не се появяваха никога по време на визитите му, дявол да ги вземе!

– Винаги е така с мъжете – казваше мисис Тейлструп всеки път, когато Каролайн се опиташе да се оплаче от подобно отношение.

6. Порода кучета. – Б.пр.

Поклащайки глава като мъдра жена, която поучава послушница без особена надежда за успех, и без ни най-малко симпатия в гласа, тя завършваше: – Поискат ли нещо, трябва да им го дадем. Те са господарите на домовете си. Това е тяхно право. Трябва да се примириш, мила. Наистина трябва да се опиташ.

– „Глупости!“ – отвръщаше неизменно Каролайн. Това беше нейният дом, не неговият.

В отговор мисис Тейлструп само я потупваше по ръката и цялото й поведение ясно говореше, че малката все още нямаше понятие от нещата в живота. После добавяше:

– Слушай, скъпо дете, ще разбереш това един ден, когато си имаш съпруг. Ако не се научиш да се подчиняваш, мъжът ти няма да е доволен от теб. А това, обещавам ти го, тъй като аз самата бях благословена да имам съпруг, може да се окаже крайно неприятно.

„Съпруг?“ Шансовете да има такъв не бяха големи. Каролайн бе решила така още прели две години, на седемнайсетия си рожден ден, и все още не беше на друго мнение.

Зъбите й започнаха да тракат. Влезе в Цветната стая, наречена така заради избелелите тапети с червени рози, които бяха на не по-малко от шейсет години и отдавна се белеха. Търсеше някакво топло местенце, но и тук камината беше празна, нямаше нито пепел, нито дърва в нея. Очевидно строгата забрана на попечителя й беше достигнала дори тази стая, в която понякога съседите се отбиваха на чай. Защо беше толкова свидлив? Парите бяха нейни, нали? Какво го интересуваше колко дърва ще изгори? Защо винаги й отказваше да подмени остарелите канапета, столове и завеси? Защо не й позволяваше да купи дорестата кобила, която й беше предложил сър Роджър? Защо не можеше да си позволи нещо по-добро от раздрънканата двуколка, която като че всеки момент щеше да се разпадне, и от кротката стара кобила, която при едно надбягване сигурно щеше да бъде победена дори от костенурка... Ами арендаторите? Къщите им имаха крещяща нужда от стягане. Трябваша им нови плугове и семе за посев. Нищо не беше направено от смъртта на баща й насам. Чувстваше се много виновна, но нищо не можеше да стори.

Макар че се опитваше да не го признава дори пред себе си, Каролайн знаеше отлично защо попечителят й пестеше всяко пени. Той просто искаше за себе си парите й и гледаше на всички разходи за нея самата, за земите и имението й като на излишно прахосничество. О, но парите й нямаше да попаднат в неговите ръце! Той скоро щеше да се увери, че няма да стане така, както си го мислеше.

Девојката започна да тупа с длани по ръцете и раменете си, за да се стопли, после разтърси глава. Цялата ситуација беше абсурдна, беше повече от смешна. Каролайн излезе с бързи крачки навън. Слънцето току-що беше надникнало иззад надвисналите сиви облаци.

Тя застана на тесните стълби пред главниот вход и вдигна лице към небото. Трябваше да изяде закуската си тук, на стълбите, вместо да зъзне в мрачната трапезарија, за чийто ремонт нейниот настойник отказваше да отпусне средства, въпреки че помещението се е нуждало от освежаване и нови мебели сигурно отпреди шейсет години. Но утре ще дојде крајот на всички безобразия. От утре нататък тя щеше да прави тоа, коешто иска.

Утре щеше да стане на деветнајсет години. Деветнајсет беше магическата возраст, която баща ѝ беше определил, за да ѝ даде слобода. Слобода или брак. Разбира се, тя щеше да се омъжи некој ден, когашто остане без зъби, а сопругът ѝ щеше да биде красив младеж, с единствената задача да весели последните ѝ дни на тази земя. Накраја щеше да го възнагради според тоа доколку успешни са били усилијата му. Да, тоа със сигурност щеше да биде добра сделка.

Утре Каролайн щеше да каже на Роланд Фолкс какво мисли за него. Щеше да го нарече стиснат егоист и щеше да нареди незабавно да бидат запалени огньове във всички стаи, дори в огромната камина в стариот вестибул, в која можеше да се изпече цял вол. После щеше да го изхвърли. От утре нататък никога повеќе нямаше да ѝ се налага да вижда нито него, нито нишожниот му син с острите уши. Този младеж ѝ допаднаше единствено когашто не ѝ се искаше да го напляска за тоа, че ставаше все по-слабохарактерен, когашто се спречкваше с баща си. А тоа се случваше доста често, поне докато стојаша тук, в Хънимийд Манџр.

– Скъпа мис Дџруент-Джоунс...

Тя се обрвна и се намръщи, како винаги, когашто мистџр Фолкс ѝ говореше по този непријатен официален начин. А тоа тој правеше секој път, щом ја видеше. Успя да му се усмихне студено, нешто, коешто ѝ се налагаше да практикува нерядко през последните две години, откакто тој мџкнеше в имението Оуен, за да ја ухажва. Каролайн познаваше Оуен откакто се помнеше и в някои случаи дори го харесваше. Напоследџк одношенијата им бяха насилвани в друга, нежелана и от двамата, посока. Детството безвзвратно си беше отишло. Играеџа в оста грозна драма, која понекогаш се преврџаше в комедија.

Бащата беше надут глупак, а синџт му – хилав младеж, којшто заради земната суета на родителот си никога нямаше да се преврџне в

истински мъж. Оуен беше доста объркан от всичко това, но въпреки отвратителния си баща ѝ беше симпатичен. Двамата бяха тук само от три дни, а на нея още на двайсетата минута ѝ се бе приискало да удари мистър Фолкс с ръжена. Били дошли рождения ѝ ден, така поне бе обявил настойникът ѝ.

Потривайки ръце и оглеждайки вестибюла, построен още от графиня Шрусбъри през 1587 година. Оуен щял да бъде истински нещастен, ако пропуснел рождения ѝ ден, беше продължил да нарежда любящият му баща, като ѝ се усмихваше ослепително, но очите му продължаваха да гледат студено. Да, беше продължил снизходителният родител, хвърляйки поглед към сина си, скъпият Оуен обичал много братовчедка си и бил истински загрижен за нейното бъдеще. А с какво възхищение само младежът говорел за красивите ѝ руси коси (всъщност те си бяха съвсем кафяви, може би само тук-там с някоя прокрадваща се златна нишка поради лятното слънце)! А как се опивал от блестящите ѝ виолетови очи (в действителност зелени, може би изпъстрени с някое друго синьо петънце)... Все в този дух мистър Фолкс бе стигнал до зъбите ѝ. Там вече наистина се бе провалил, като ги бе сравнил с белите скали в Дувър. Това искрено я бе разсмяло, защото беше очаквала поне „безупречни перли“. Настойникът ѝ обаче беше изчерпал всичките си поетични глупави брщолевения и се бе спасил със земните образувания.

Каролайн си даде сметка, че само стои и го гледа, опитвайки се да си спомни дали той не бе казал още нещо.

– Здравейте, мистър Фолкс – поздрави го тя, а със студенината си усмивката ѝ но нищо не отстъпваше на неговата. – Слънцето най-после се показа. Може би имението ще се постопли след една-две седмици, ако хубавото време се задържи.

– Може би. Мислех, че носите вълнено бельо, мис Дърuent-Джонс. Това е нормално за една млада дама, нали така? Виждам, че вече сте станала, макар че е доста рано за госпожица като вас, прекарала изминалата нощ в – мога ли да го нарека така – в очарователна гонитба из гората? Току-що стана осем часът.

– Да не би това да е някакъв природен закон, за който не съм чувала досега? Всяка млада дама трябва да остане в леглото цял ден, след като вечерта се е повеселила, така ли?

Тя помисли с нежност за симпатичния младеж, за когото щеше да се омъжи, след като се превърнеше в изкуфяла стара вещица, подпираша се на бастун.

– Шегувате се, скъпа. Вие винаги се шегувате с мен и бих казал, че

това е една очарователна черта на характера ви, ако подобни неща можеха да ме очароват. Оуен е покорен от богатия ви репертоар от шеги, но той е млад и все още няма моето благоразумие. Впрочем да се върнем на темата. Доколкото имам опит, младите дами нямат силата и, въ-в, издръжливостта да остават до късно вечер, както сте постъпили снощи.

– Легнах си в девет и половина, сър.

– Така ли? Но аз мислех, че двамата с Оуен сте се разхождали в градината и...

– Оуен може наистина да се е разхождал, сър. Не е изключено да е сравнявал розите с алени кадифени драперии или с капки кръв, потекли от срязан пръст, макар и да не разбирам как би могъл да го стори, тъй като снощи беше доста тъмно, а и валеше непрекъснато. Но вие не си спомняте, нали? Но това време пиехте от брендите на баща ми, като се топлехте пред огъня на единствената запалена камина в цялата къща, а мисис Тейлструп кръжеше край вас и ви предлагаше топли кифлички. Не, миналата нощ, сър, нямаше нито една звезда, която да бъде възхвалявана. Пък и Оуен ни най-малко не се вълнува от цветя. Карат го да киха. Колкото до мен, аз си бях в леглото и сънувах рождения си ден. Напоследък той често присъства в сънищата ми.

– О! – отвърна попечителят й, объркан и, беше сигурна в това, разгневен на сина си, че й е позволил да се измъкне от мрежите му.

Беше раздразнен и защото всичко, което Каролайн бе казала, беше вярно. Действително си беше посърбнал добре от брендите на баща й, докато мисис Тейлструп кимаше любезно на всяка дума, която излизаше от устата му. Това, беше повтаряла редовно на Каролайн тя, било едно от най-съществените задължения на една дама – да слуша и да кима, да се усмихва и да предлага храна и напитки. Всички тези приказки изкарваха момичето от кожата му.

Тя погледна Фолкс изпод веждите си. Той изглеждаше все още ядосан и като че не беше сигурен как да постъпи. Каролайн много добре си представяше подробните инструкции, с които беше засипал кльошавия си син, а тон така го бе подвел...

Мъжът се изкашля и каза, възвърнал спокойствието чара си:

– Колкото до рождения ви ден, скъпа мис Дърюент-Джоунс, реших за обяд да се съберем само най-близките роднини.

Не я интересуваше къде и как щеше да посрещне празника си. Затова кимна:

– Чудесно, сър. Жалко, че нямам и други близки роднини в околността.

– Двамата с Оуен ще бъдем възможно най-внимателни и грижливи към вас. Мисля, че подаръкът, който синът ми е купил за рождения ден – дали да го кажа? – ще послужи и като годежен подарък.

Ето че той най-после разкри картите си. В първия момент тя не знаеше какво да отговори. Но след това се усмихна широко.

– Колко мило от страна на Оуен, но ми се струва, че е още прекалено рано за това, сър. Мистър Дънкан ми направи предложение, но ние решихме да изчакаме идния месец и тогава да съобщим за нашия годеж. Ще се оженим по Коледа. Не, не бих могла да приема подарък от Оуен, докато двамата с Дънкан не обявим официално намеренията си.

– Мистър Дънкан? Кой, по дяволите, е този мистър Дънкан!

Фолкс изглеждаше така, като че всеки момент щеше да получи удар. Лицето му подпухна и почервения. Това ѝ достави огромно удоволствие и във въображението ѝ той се строполи върху главното стълбище, гърчейки се с пяна на устата.

– О, той е съсед. Наричам го „моя скъп кавалер“. Дънкан е потомък на една от местните фамилии, живееща тук от няколко века. Сближихме се през последните три години. Той е много красив джентълмен, с волева брадичка, а ушите му не са нито остри, нито щръкнали. Сър, възнамеряваме да се оженим и да обединим земите си.

– Никога досега не сте споменавала пред мен за този джентълмен, скъпа мис Дърюент-Джоунс. Всъщност никога не съм чувал за някакъв си мистър Дънкан. Това не оправдава очакванията ми за вас, и вие добре го знаете. Ще поговоря с мисис Тейлструп за това, ще ѝ кажа какво мисля за качествата ѝ на пазач.

– През последните две години не бяхте особено често тук, сър. Преди това обаче идвахте толкова редовно, че мисис Тейлструп не оставяше леглата ви без чаршафи. И, знаете ли, никога не съм мислила за нея като за пазач. Честно казано, винаги когато бяхте тук, се стараех да държа мистър Дрънкан по-надалеч.

– Оуен ме придружаваше почти винаги. Вие двамата прекарвахте заедно повечето време.

– Чисти чаршафи имаше и за Оуен, сър.

– Хуморът ви е весел като потъващ кораб, скъпа мис Дърюент-Джоунс. Забелязвам дори, че той се е засилил през последните няколко дни. Мисис Тейлструп ме информира, че напоследък сте станала по-весела, но аз ѝ обясних, че неин дълг е да се грижи да не проявявате подобни ексцентрични качества. Младите дами трябва да бъдат скромни и съдържани. Как иначе ще си намерят съпруг?

– Справих се доста лесно с това. Не забравяйте мистър Дънкан.

– Може и така да е. А сега бих искал да ми отговаряте ясно и откровено.

– Много добре, сър. Какво бихте искал да научите?

– Нещо повече за този Дънкан, например. Бих искал да се срещна с него, за да бъда сигурен относно намеренията му към вас. От утре вие ще бъдете богата млада дама и желая да съм убеден, че той не се стреми единствено към вашето наследство. Всъщност настоявам да се запозная с него. Още днес, за вечеря. Това ще бъде справедлива спрямо Оуен, не сте ли съгласна? Дори лекомислените млади дами трябва да се стремят към известна чувствителност и да проявяват добра воля към младежите, които са истински влюбени в тях.

Оуен влюбен в нея? Двамата с Оуен бяха като две отегчени кучета, които се гледат и прозяват. Глупавият й настойник не само че не харесваше хумора й – единственото оръжие, с което разполагаше срещу него, – но и я мислеше за тъпа и некадърна. Това може би не беше далеч от истината. В никоя от камините не гореше огън, нали така?

– Не знам дали мистър Дънкан ще бъде свободен тази вечер.

– Знаете ли, скъпа мис Дърюент-Джоунс, съвестта не ми позволява да дам съгласието си да се свържете с човек, когото не съм одобрил. Това би значило да не изпълня отговорността, която съм поел към вас. В завещанието на баща ви има клауза, която изисква моето мнение при избора ви на съпруг. Естествено, не се бях сещал за това досега, тъй като вярвах, че двамата с Оуен сте чудесна двойка.

Каролайн впи поглед в събеседника си. Не можеше да повярва на ушите си, нямаше да го повярва! Успя да съдържи напирещите обидни слова и рече:

– Не знам за никакви споразумения във връзка с брака ми или с липсата на брак, сър. Всъщност преди да срещна мистър Дънкан, изобщо не възнамерявах да се женя. Бих искала да видя завещанието на баща си.

– Разбира се, мис Дърюент-Джоунс.

Този път нямаше „скъпа“, което несъмнено беше много по-добре.

– Все пак една млада дама надали би разбрала такъв документ. Има правни термини, които са извън способностите на една лейди и само ще я объркат.

– Ще съумея да повиша умственото си ниво по този случай, сър.

Той я изгледа така, като че му се искаше да я удари, и това й допадна, защото нейното желание пък бе да забие нож между ребрата му.

– Може ли да прочета тази част от бащиното ми завещание веднага, сър?

– За нещастие завещанието на баща ви е в кабинета ми в Лондон. Ще е нужно време, за да пиша на секретаря си, и още повече, докато документът пристигне тук, в Хънимийд Манър.

– Ясно – отвърна тя, като се опасяваше, че наистина бе разбрала.

– Накратко, волята на баща ви е такава, че никой не може да поиска ръката ви без мое съгласие. Ако не одобря кандидата, ще продължа да бъда ваш настойник до двайсет и петата ви година или пък докато вие си намерите джентълмен, достоен за благословията ми.

– Сър, принуждавате ме да призная, че това бе просто шега. Няма никакъв мистър Дънкан. Не съществува мъж, за когото да желая да се омъжа. Но от утре, сър, деветнайсетия ми рожден ден, ще мога да разполагам с парите на родителите си – всичките! И вие няма повече да размахвате камшик над главата ми.

– Точно така си и мислех – каза Фолкс и Каролайн разбра, че я беше надхитрил.

Беше я излъгал за тази клауза от бащиното ѝ завещание и тя се беше хванала. А попечителят ѝ зае помирительна поза, като вдигна ръце с дланите нагоре.

– Дватама не трябва да се държим като неприятели, скъпа. Истината е, че откакто се превърнахте в такава приятна млада жена, ви се възхищавам много. Както впрочем и синът ми. Така, вярно е и това, че от утре ще можете да разполагате с парите си. Също така е вярно обаче, че ще продължавам да бъда ваш попечител, докато се омъжите.

– И по какво се различават задълженията на един настойник от тези на един попечител?

– Като ваш попечител ще трябва да ви съветвам как да инвестирате средствата си, да се занимавам с уреждането на всякакви правни формалности, да давам съгласието си за отпускането на необходимата за задоволяване нуждите ви сума, да се грижа да се чувствате добре. Бях братовчед на баща ви, мис Дърюент-Джоунс. Той ми се довери да бъда ваш настойник и да избира съпруга ви. Доволен съм, че този мистър Дънкан не съществува. Мъжете не винаги са това, което изглеждат, знаете ли? Не, не знаете. Бяхте предпазвана от субекти, които биха могли да се възползват от вашата невинност. И имам намерение да продължа да ви пазя, мис Дърюент-Джоунс.

Точно така, както я беше защитил, изпращайки я в пансион за благородни девиси в Нотингам. Слава богу, че успя да избяга оттам преди

три години. Струваше ѝ се, че дори в манастирите атмосферата не би могла да бъде по-потискаща и нерадостна от тази в кънтящите помещения на пансиона, с празноглави кискащи се момичета, които се интересуваха единствено от трапчинките по бузите на учителя по танци. Учителките там бяха наистина безмилостни в стремежа си да превърнат всяка една от ученичките си в абсолютно копие на останалите: глупави, но очарователни за мъжкото око момичета. Същества, които могат само да кимат и да се преструват, че слушат, докато мозъците им закърнеят окончателно, както и да шият ръкоделията си, докато смъртта дойде, за да ги избави. Но преди това, разбира се, трябва да са създали необходимия брой наследници.

На шестнайсетгодишна възраст обаче Каролайн беше повалена от нещо, подобно на чума. Ужасната болест бе уплашила дори директорката на пансиона. Върнаха я набързо в Хънимийд Манър, при „скъпата мисис Тейлструп“. Петната, направени от счукани орехи, смесени със сива глина и смачкани дъбови листа, така че да наподобяват гнойни циреи, най-после можеше да бъдат измити.

– Да – продължаваше тирадата си мистър Фолкс, – ще продължавам да управлявам вашето наследство. Може би ще искате да останете тук, в Хънимийд Манър. Оуен харесва много имението и околностите.

– Съмнявам се, мистър Фолкс. Много се съмнявам в това.

– В това, че Оуен обича този край ли? Разбира се, той го обожава.

Тя не отвърна нищо, обърна се и тръгна към къщата. Утре щеше да му наговори това, което заслужаваше, а после щеше да му нареди да напусне владенията и.

Морна, една от слугините, дръпна Каролайн за ръкава, постави пръст пред устните си и прошепна в ухото и:

– Елате, мис, бързо!

Тя изхвърча като стрела след Морна, която я поведе надолу, към малкия кабинет в задната част на къщата. Това беше много грозна стая, която Каролайн избягваше, защото ѝ напомняше за цели генерации глупави и досадни мъже, които бяха седели в нея, потънали в размисли за парите си.

Вратата беше само притворена. Морна посочи към нея и лекичко побутна момичето по-близо. В този момент до слуха ѝ достигна тихият глас на Оуен.

– Моля те, татко, чуй ме. Знам, че отдавна искаш да се ожена за нея. Но ме послушай поне веднъж. Каролайн не е лесна. Тя е много упорита. Свикнала е да прави това, което ѝ харесва. Не мога да кажа, че не

ме харесва, но ме мисли за глупак. Никога няма да се съгласи да се омъжи за мен. Казвал съм ти го безброй пъти. Тя няма да промени отношението си към мен.

– Ти успя да провалиш цялата работа, Оуен – обади се най-после Фолкс.

Каролайн се приближи до отвора на вратата и замръзна. Чуваше учестеното дишане на слугинята зад гърба си.

– Все пак не мога да я изнася – отвърна Оуен. Гласът му звучеше капризно и недоволно – като на дете, в каквото той винаги се превръщаше край баща си.

– А защо не, но дяволите?!

Настъпи мълчание, след което Оуен каза бавно:

– Би трябвало вече да я познаваш достатъчно добре. Тя е много силна. Опитва се да постигне това, което желае, с помощта на насмешки. Но знам, че ако се наложи, ще се бори с мен и тогава може би ще трябва да я нараня, дори да я вържа.

– Е, и?

– „Е, и“ какво, сър? Не знам дали бих могъл да се справя с това.

– Опитваш се да ми кажеш, че единственият ми син няма да може да се справи с мъжките си задължения ли?

– Това би било доста опасно.

– Разочароваш ме, Оуен. От друга страна обаче си прав. Тя е една разглежена безсрамна кучка, високомерно създание, което трябва най-после да разбере кой е господарят тук. Не ми вярва и заради това не вярва и на теб. Жалко, но в такъв случай нямаш никакви шансове.

Каролайн чу как Фолкс си поема дълбоко въздух.

– Много добре, тогава аз ще я взема. Тя ще се омъжи за мен.

– Боже мой, сър! Каролайн – моя мащеха? Та тя няма и деветнайсет!

– Тя е вече жена. Много момичета на нейната възраст имат деца.

– Но това е ужасно! Тя още няма никакви майчински чувства. Помлада е и от мен. И е много силна, сър...

– Както и аз. Нещо повече, синко, това мъжко задължение ще ми достави удоволствие. Не съм толкова стар, че да не мога да го изпълня. И ще бъда щастлив да го изпълнявам отново и отново върху й. Освен това съм по-хитър, отколкото тя би станала някога. Днес сутринта се опита да ме измами, но аз обърнах така нещата, че в крайна сметка тя заприлича на глупачка. Не се притеснявай, ще се оправя с нея. Ще я вържа без капка съжаление. Ще я обладавам, докато се съгласи да се

оженим, а след това – докато забременее. Да, точно така ще стане. Тогава ще се проявят и майчинските й чувства, ще видиш, момчето ми. Би ли искал да си имаш полубратче?

– Не знам, сър. Не може ли просто да я оставиш да си получи наследството и да си тръгнем оттук?

– Не, няма да го направя. Имам нужда от тези пари. Оуен. Запазих богатството й непокътнато в очакване на проклетия й рожден ден. И сега, когато този ден най-после дойде, очакваш от мен да се обърна и да си тръгна просто така? Не искаш ли онзи ловджийски кон, който ни предлагаше Битнигтън? Да, виждам ясно, че го искаш. В такъв случай, момче, ако ти не можеш ла се справиш, аз ще се заема с тази работа.

Каролайн чу предостатъчно. Тя се обърна и видя Морна, която я гледаше с пламнало от гняв лице. Каролайн никога досега не беше виждала слугинята толкова ядосана. Тя кимна, хвана Морна за ръката и двете се понесоха нагоре по стълбите. Трябваше да напусне бащиния си дом, нямаше друг избор. Мисис Тейлструп нямаше да й помогне – тя получаваше заплатата си от мистър Фолкс. А парите си оставаха нейни, независимо дали беше тук, в Хънимийд Манър, или в Русия. Но дали щеше да бъде безопасно да се върне, за да поиска наследството си?

Трябваше й пистолет. Освен това се нуждаеше от мъж, по-безмилостен и по-хитър от настойника й. Мъж, който щеше да се съгласи да я защити дори с цената на собствения си живот, ако му обещаеше достатъчно тлъста сума.

Къде беше мистър Дънкан, когато се нуждаеше от него?

ТРЕТА ГЛАВА

В полунощ стенният часовник на долния етаж бавно започна да отмерва дванайсетте удара. Ечащите звуци отекваха из цялата сграда. Те се бяха превърнали в нещо обикновено за обитателите на къщата и не можеха да събудят дори досадния мопс на мисис Тейлструп. Само че тази нощ Каролайн не спеше, а слушаше и чакаше, „навита“ докрай, като стария часовник. За разлика от него обаче тя нямаше право да звъни или да издава какъвто и да било друг шум.

Когато настойникът ѝ най-после се появи в салона на долния етаж, Каролайн се плъзна иззад наблюдателното си място – една статуя на Аристотел на горната площадка на стълбището – и побягна към стаята си. След като заключи вратата зад себе си, тя остана така, притихнала, и зачака. Скоро чу звука от тежките му стъпки, които се приближаваха по дългия коридор. Той спря. Представи си го как протяга ръка, но когато ръчката бавно и безшумно се завъртя, тя подскочи стреснато, въпреки че го беше очаквала. Затаи дъх и замръзна на място. Ръчката се завъртя отново и отново, преди среднощният посетител да разбере, че вратата е заключена. Чу го как изруга. След това настана пълно мълчание.

Каролайн знаеше, че Фолкс не е глупав и че щеше да направи нещо. Той почука няколко пъти тихичко, като я убеждаваше с глас, сладък като ягодовото сладко, което готвачката беше сварила тази сутрин:

– Мис Дъруент-Джоунс? Аз съм, скъпа, пуснете ме да вляза. Трябва да говоря с вас. Въпросът е много сериозен, става дума за вашето наследство. Пуснете ме, хайде, нека не си правим шегички с това. Във ваш интерес е да поговорим.

„Ха! – помисли си младата жена. – Да го оставя да влезе в стаята ми би било равностойно да пусна Наполеон в Уайтхол.“ Тя не отвърна нищо. Притиснала лице във вратата, само чакаше да чуе стъпките му, доказателство, че се отдалечава. Чакането продължи по-дълго от времето, което беше нужно на майката на Каролайн да върже едно от млечните и зъбчета за дръжката на вратата и да го извади – преди толкова много години...

„Най-после – помисли си Каролайн, – най-после той се предаде.“ Струваше ѝ огромни усилия да изчака още пет минути, предостатъчно време за настойника ѝ се върне в спалнята си, три стаи по-нататък по коридора, и да си легне. След това издърпа куфара изпод леглото си,

обу здрави боти, подходящи за дълги преходи, и метна синята кадифена пелерина върху раменете си. Много бавно превъртя ключа и предпазливо натисна ръчката. Измъкна се навън и огледа дългия коридор. Видя само нощни сенки, но всички те бяха позната гледка още от детството ѝ.

Каролайн се запъти с бърза крачка към главното стълбище, движейки се напълно безшумно. Внезапно в тъмното една ръка я обгърна и я придърпа назад. Тя поиска да извика, но потна широка длан затисна устата ѝ и Каролайн разбра, че попечителят ѝ отново я беше надхитрил. Усети топлия му дъх край ухото си и ръцете, които притискаха силно ребрата ѝ, като не ѝ даваха възможност да си поеме дъх.

– Слушай, кучко такава, да не си издала звук! Помисли, че успя да ме измамиш, нали? Никой не може да се мери с мен, още по-малко някакво си нахално момиченце! А сега двамата с теб ще се поразходим. Ще отпразнуваме рождения ти ден и подаръкът ми за теб ще бъде моето семе. Ще трябва да се омъжиш за мен, мис Дърuent-Джоунс. Ако ли пък не – е, ще разполагам с парите ти и това няма да има значение. Предлагам да спреш да се съпротивляваш и да се примириш с бъдещето си, защото просто нямаш друг избор.

Тя ухапа Фолкс силно по ръката. Усети го как рязко си пое въздух и това ѝ достави истинско удоволствие. Миг по-късно той я удари силно по челюстта и тя се свлече в краката му.

Доиде на себе си от пулсиращата болка. Отвори очи и примигна. Помещението се осветяваше само от една свещ, поставена на някаква разнебитена дървена маса. По-голямата част от стаята тънеше в мрак. Тя се опита да седне, но разбра, че ръцете ѝ са вързани над главата за таблата на тясно легло, което ни най-малко не ухаеше на чистота.

– О, събудихме се най-сетне. Не исках да те удрям толкова силно, скъпа, но си го заслужаваше. Нека това ти послужи за урок, който ще бъде повтарян всеки път, когато не ми се подчиниш с подобаваща бързина и уважение. Челюстта ти не е счупена, вече проверих. Така, момиче, вече си на деветнайсет години. Ставаш господарка на наследството си и не след дълго ще се омъжиш. Какво мислиш по този въпрос?

– Мисля, че сте луд.

– Тогава ще трябва да прекараш голяма част от живота си на колене, молейки се нашите деца да не наследят лудостта ми. О, да, ще имаме деца, скъпа, толкова много, колкото успея да посадя в корема ти. Възнамерявам да те държа непрекъснато бременна. Големият корем кара жените да се движат тронаво. Цялото им внимание е отдадено на бебето, на дребните болки и неудобства. Кара ги да мълчат. След като родиш

десетина деца, може би ще се превърнеш в образцова съпруга. Съмнявам се малко в това, но как може да бъде сигурен човек?

– Откъде ви дойдоха всички тези глупости в главата?

Настойникът ѝ само се усмихна и седна до нея на тясното легло. Каролайн замръзна. Мъжът забеляза реакцията ѝ и се усмихна още по-широко.

– Зная, че се страхуваш, но се опитваш да не го показваш пред мен. Толкова приличаш на баща си! Спомням си, когато бяхме още момчета, как вечно ни предвождаше в разни бели, от които косите на родителите му настръхваха. Той обаче отчаяно се опитваше да не показва страха си и се присмиваше на този от нас, който се уплашеше. Затова добре знам, че си ужасена. Няма смисъл да се преструваш. Викай и плачи, ако искаш. Всъщност това дори ще направи по-пикантни следващите събития. Никой няма да те чуе. Никой няма да ти се притече на помощ. Така-а-а... Ще започваме ли с плътските наслади?

– Мисля, че е по-добре да почакате малко, мистър Фолкс.

– Името ми е Роланд. След като скоро ще ми ставаш съпруга, по-подходящо ще е да ме наричаш с малкото ми име. Разрешавам ти да ми викаш така.

– Ще те наричам „глупак“. Не, „стар глупак“. Това със сигурност ще ти подхожда най-много.

Той я зашлеви с отворена длан. Внезапната горещина, която усети на бузата си, накара Каролайн да зяпне от удивление. Тя обаче успя да съдържи възкликанието си. Не, нямаше да му покаже, че се страхува, но, мили Боже, колко трудна беше тази задача, колко ужасно трудна!

– Виждам, че отново мълчиш. Жените трябва да мълчат, да знаеш.

Той се изправи и младата жена видя, че е по халат. Беше от кралс-косин брокат, с богато избродирани маншети, завързан с колан на дебелия му корем. Фолкс го развърза и халатът се разтвори. Коремът му беше по-бял от вимпела⁷ на монахиня, твърд и издут. По-надолу имаше снопчета кафяво-сиви косми, сред които полувисеше членът му. Каролайн не вярваше на очите си.

Тя гледаше ту члена, ту тънките му крака. След това се разсмя. Първоначално смехът и звучеше неестествено и глухо, но постепенно започна да става все по-силен и като че никога нямаше да има край. Скоро тя се давеше от смях, а той се беше изпънал като струна, виждаше се пулсиращата на врата му вена, лицето му се беше изопнало и

7. Забралка (англ.) – Б.пр.

бавно се наливаше с кръв.

– Ти... – рече задавена от смях тя.

Тъй като не можеше да посочи с ръка, тя вдигна брадичка към него.

– Това нещо е толкова жалко. Ти също си жалък старец и си дебел като хермелин. И това там е наистина смешно.

Каролайн отново се разсмя.

Тогава настойникът и се хвърли върху нея и с цялата си тежест я затисна върху тънкия дюшек.

– Ти ли, кучко, ти ли, проклетата кучко! Затваряй си устата! Затваряй си дяволската уста!

Той я възседна и я удари. После я удари отново и отново. Дишаше тежко.

Сега тя наистина мълчеше. Искаше ѝ се да продължи да го обижда, но думите бягаха от устата ѝ, бягаха далеч, далеч.

Той разкъса корсажа на роклята и го дръпна надолу към кръста ѝ. После се вторачи в долната ѝ риза и много бавно прокара нахалния си пръст по връхчетата на гърдите ѝ.

– Много добре – промърмори сладострастникът. – Ти несъмнено си девственица. Не съм притежавал девственица след майката на Оуен преди двайсет и пет години. Как си притихнала сега, скъпа ми мис Дъруент-Джоунс. Или може би трябва да те наричам Каролайн? Мразя името ти, но ще трябва да се примиря. Имаше на времето едно момиче, знаеш ли, и тя се казваше Каролайн, но не ме искаше. Падаше си по баща ти. Вечният тригълник! Той обаче обичаше майка ти и това сложи край на мечтите на Каролайн. Не знам кого е имала предвид майка ти, когато те е нарекла така, но баща ти сигурно се е съпротивлявал. А може би другата Каролайн си е мислела, че баща ти те е нарекъл така, защото е съжалявал, че не се е оженил за нея. Въпрос, чийто отговор няма как да разберем. Но нито тук, нито сега му е мястото да мислим за това, нали? Ще продължим ли нататък, скъпа моя?

– Да продължим ли? Това е глупост и ти добре го знаеш. Би трябвало да те наричам „татко“ или „дядо“.

Той я зашлеви отново, но не силно, а само колкото главата и да се удари в гънката възглавница.

– Сега нека разгледаме и останалата част от тялото ти.

Той дръпна ризата към кръста ѝ, но не прояви интерес към гърдите ѝ. Тя усети хладния нощен въздух върху кожата си, потръпна от старческите му ръце по себе си и ѝ се прииска да писне от ужас от това, което знаеше, че ще последва. Настойникът ѝ се отдели от нея, без обаче да

откъсне поглед, после кимна, като че вземаше някакво решение, и махна и останалите ѝ дрехи.

– Много добре. – Той отхвърли халата от себе си. Каролайн затвори очи, усетила дланите му на корема си. Те го мачкаха, минавайки по тазовите ѝ кости.

Фолкс протягаше пръсти, мереше нещо.

– Ще износиш доста деца, преди да умреш от това. Моята бедна Ан умря от второто, заедно с него. Но това беше само една дъщеря, така че тя така или иначе нямаше да бъде от полза.

– Ако ме изнасилиш, ще те убия.

Той изправи глава. Младата жена го гледаше право в очите. Тя повтори:

– Ако ме изнасилиш, ще те убия. Говоря съвсем сериозно. Знай също така, че никога няма да се омъжа за теб. Никога.

– Ще се омъжиш, и още как. Няма да имаш избор. Ако откажеш, животът ти ще бъде съсипан. Никой няма да разговаря с теб. Ще бъдеш презряна от всички, а детето ти ще бъде наричано „копеле“. Всеки ще извърща глава, като го срещне.

– Не можеш да ме принудиш да се омъжа за теб.

– Всъщност – произнесе бавно той – мога. Нека първо да свършим с тази работа.

Отметнал назад глава и затворил очи, той започна бързо да движи длан нагоре-надолу по члена си. Младата жена опъна връвта, с която бяха завързани китките и. Тя беше леко еластична, колкото да ѝ позволява да се извива и да се обръща, и така успя да поразшири възела. Чуваше тежкото му дишане, но не погледна към него. В противен случай щеше да ѝ се повдигне.

След това той се намести върху нея и вдигна краката ѝ. Без да се замисли, без да се поколебае дори за миг, Каролайн притисна колене към гърдите си и го ритна с всичка сила в слабините. Той се строполи на пода, сви се на топка и завика, като я прокллинаше. Поне за момента беше безпомощен. Да, но нямаше да е за дълго.

Тя усети, че китките ѝ започнаха да лепнат от собствената ѝ кръв, но продължи да се бори и да извива въжето все по-силно. О, Господи, трябват да побърза! Ако настойникът ѝ се съвземеше, преди да се е освободила... Не искаше да мисли за това, което щеше да последва. Най-после, с помощта на кръвта, която правеше китките ѝ по-хлъзгави, тя успя да освободи едната си ръка. После – и другата. Фолкс вече се беше изправил, но все още превит, все още стенищ.

– Проклето копеле!

Каролайн вдигна малката дървена масичка и с всички сили го удари по главата. Свещта се олюля, но тя успя да я хване, преди да падне на пода.

– Боже мой, какво си направила?

Това беше Оуен, рошав и бос, с набързо напъхана в панталоните риза. Той я изгледа, после сведе поглед към баща си.

– Казах му да не се захваща с теб – рече Оуен, без да се помръдва. Странно, но гласът му звучеше доволно. – Каролайн, но ти си гола! – Изненадан, погледна отново към баща си. Той беше в безсъзнание. – Бедният ми татко... Ти го победи. Знаеш ли, дойдох да опитам да го спра.

– Наистина ли?

– Да. Но ти нямаш нужда от мен. Нямаш нужда от когото и да било. Предупредих го, че си силна.

– Знам. Чух, като му го казваше. Не е мъртъв, но ако имах пушка, щях да го застрелям. А сега се обърни с гръб към мен, Оуен, трябва да се облека.

Тази процедура приключи набързо. Пелерината покри разкъсаната и рокля.

– Какво мислиш да правиш, Каролайн?

– Какво те интересува, безгръбначен червей такъв?

– Не съм безгръбначен. Дойдох да те спася. Той ще те преследва, Каролайн. Няма да се спре пред нищо защото, има нужда от парите ти. В крайна сметка ще стане така, както той желае.

Младата жена го изгледа продължително, после му подхвърли въжето. По него имаше следи от кръв, нейната кръв.

– Вържи го, Оуен, имам предвид – както трябва. Ако ли не, ще го ударя отново по главата с масичката, но този път – още по-силно. После ще ударя и теб и, бди сигурен, няма да бъде безболезнено.

Оуен изпълни нареждането ѝ. Всъщност, поне така ѝ се струваше, той като че беше доволен от създадалата се ситуация.

Внезапно очите на Фолкс се отвориха и той погледна към вързаниците си китки, а след това и към сина си.

– Оуен, скъпото ми момче, какво стана? Оправи ли се с онази проклета кучка? А сега ме развържи, бързо! Един син не би трябвало да вижда баща си разсъблечен. Подай ми халата.

– Не, Оуен, този халат ми е нужен. Скъпият ти гол баща, в цялото си дебело величие, скоро ще причини доста голямо смайване. То зависи

донякъде и от това, кой пръв ще влезе тук, но при всяко положение ситуацията, в която е изпаднал, не е за завиждане. Мистър Фолкс, предполагам, че се намираме в конюшната, в някоя мизерна стаичка-склад, в която не се е прокрадвала дневна светлина от години. Надявам се всеки един от прислугата в Хънимийд Манър да получи своя дял от това удоволствие. Можете да бъдете сигурен, че ще оставя вратата широко отворена.

Настойникът и я изгледа с почервенели от гняв очи.

– Проклетата кучка, няма да ти се размине! Ще ми паднеш в ръцете и жестоко ще се каеш!

Каролайн се разсмя. Този път смехът ѝ не беше задушен от страх. Изля се продължителен и свободен. След това погледна към Оуен и примигна смяяна – той държеше в ръката си пистолет. Господ да го благослови, наистина беше дошъл, за да възпре баща си. Но защо го беше извадил сега? Бърза като змия, тя грабна оръжието от ръката му.

После отново се обърна към проснатия на земята мъж. Доставяше и удоволствие да го гледа в краката си.

– Значи сте сложил легло в това мизерно складче. Колко далновидно от ваша страна! Благодаря ви за предвидливостта. А сега, Оуен, ще ти обясня всичко само веднъж. Връщаш се в къщата. Би трябвало да намериш куфара ми в моята спалня. Взemi го и ми го донеси. Трябва да си тук след пет минути. Ако не се върнеш или пък доведеш някого, ще застрелям първо баща ти. И познай кой ще бъде следващият? Говоря съвсем сериозно, можеш да ми вярваш.

– Няма да го направи, Оуен. Това е само една женска, те нямат апетит за убийство, не ѝ вярвай...

Младата жена вдигна пистолета, видя, че в него има два патрона, прицели се и стреля. Роланд Фолкс изкрещя. Куршумът се заби в дървения под само на няколко сантиметра от краката му.

– Тръгвай, Оуен, веднага! – Каролайн се обърна и погледна към някогашния си настойник.

– Питам се, сър, ако пръстът ми се беше подхлъзнал, кой ли щеше да ми стане попечител?

– Тая диващина няма да ви се размине, мис Дъруент-Джоунс. Ще изпратят хора от жандармерията по следите ви. Те ще ви върнат обратно тук...

– Защо?

– Какво „защо“, дявол да те вземе?

– Защо някой друг трябва да ме връща тук? Вече съм на

деветнайсет и ще заведе дело срещу вас, за да мога да вляза в правата над наследството си, след като се установя в новия си, Ъ-Ъ, дом.

– Какъв дом? Ти нямаш друг дом. Къде мислиш, че ще можеш да отидеш, глупаво момиче?

– Наистина ли мислите, че ще ви кажа? Действително бих била глупачка, ако го сторех.

– Няма значение. Така или иначе, бързо ще разбере и тогава ще съжаляваш.

– Приличате ми на дете, отправящо глупави заплахи – отвърна тя, без да отделя очи от белеещото се на земята тяло, – но вие не сте дете, нали така? Как ми се иска в пистолета да имаше три патрона!

Оуен се появи на вратата с куфара ѝ в ръка. Освен това се беше екипирал с ботуши и пелерина.

– Добре. Оуен, сега двамата с теб ще поюздим малко.

Тя се обърна към Фолкс.

– Вземам сина ви като заложник, сър. Ако се опитате да предприемете нещо, ще отрежа дясната му ръка. А Оуен има нужда от нея. Има нужда от всичко, което притежава. Само една част да липсва, и той ще бъде в много лошо състояние. Разбрахте ли ме, сър?

Роланд Фолкс изруга.

– Татко, не би трябвало да се държиш така в присъствието на дама.

Каролайн помисли, че в този момент настойникът ѝ щеше да получи удар.

Оуен само поклати глава и пое пред братовчедката си, която излезе от склада, насочила пистолета в гърба му.

В продължение на цели два часа Оуен не произнесе нито дума. Движеха се по някакъв междуселски път. Въздухът беше сух, не особено топъл, но приятно свеж след валелия в продължение на няколко дни дъжд. Тишината бе абсолютна. Най-после младият мъж се обади:

– Не трябваше да оставям баща си да лежи гол там. Слугите ще го видят и ситуацията ще бъде ужасна както за него, така и за тях. Той не е особено приятна гледка, Каролайн.

– Удари ме по лицето няколко пъти. Беше готов и да ме изнасили, Оуен. Не заслужава ли да бъде наказан за това?

– Ти обаче си го ритнала в слабините. Не си мъж. Каролайн, така че нямаш представа какво значи това. Неописуем кошмар е.

– Някоя млада дама ли те е ритала там, Оуен?

– О, не. Един приятел ме удари без да иска с топката, когато бяхме деца. Откъде знаеш да правиш това?

– Майка ми ме научи още когато бях съвсем малка. Изнасилиха една от слугините и мама беше страшно ядосана. Каза, че независимо от възрастта си, всяко същество от женски род трябва да знае как да се защитава. Предполагам, че беше научила всички тези подробности по техниката на ритането от баща ми. След като мама ме научи, татко ми се усмихна, погали ме по главата и каза: „*Сега вече у дома си имам малка амазонка.*“

– Това е истински ужас за един мъж. Когато ме удариха, помислих, че ще умра.

Тя се усмихна, защото знаеше, че спътникът ѝ не може да я види. Беше съвсем тъмно, като се изключи лунната светлина, която се процеждаше през листата на дърветата покрай пътя.

– Радвам се, че баща ти страда. Той не е добър човек.

– Какво мислиш да правиш? Къде ме водиш?

– От напускането на Хънимийд Манър мълчеше като камък, Оуен. Откъде се появиха всички тези въпроси сега?

– Беше ми нужно време, за да поразсъждавам върху това, което искам да кажа, и реда, в който да го кажа.

Каролайн не се усъмни в думите му. Това бе типично за Оуен, той си беше такъв. Тя почваше да мисли, че навярно е полудяла, щом го е повела със себе си. Знаеше, че няма да стреля по него, ако се опиташе да избяга от нея. Боже Господи, дори не бе вързала ръцете му! Ако поискаше, спътникът ѝ можеше да смушка коня си в ребрата и да излезне от погледа ѝ в същия миг.

– Дватама е теб, Оуен, отиваме в Корнуол.

– Корнуол ли? Вече съм ходил там веднъж, в Сейнт Остъл. Доста забутан край. Какво ще правим в това забравено от Бога място?

– Леля ми – сестрата на майка ми – живее там. Не съм я виждала от три години. Тя ще ме прибере. Както знаеш, скъпият ти баща не ми позволяваше да напускам Хънимийд Манър, така че нито аз можех да я посещавам, нито тя мен. Леля обаче само се присмиваше на тези забрани и на няколко пъти дойде да ме види в девическия пансион – този гнусен затвор, в който баща ти ме набута. Той е наистина отвратителен субект, Оуен.

– Имаш ли представа колко дни ще трябва да пътуваме дотам? В коя част на Корнуол се намира домът на леля ти?

– Вече сме в Ню Форист, Оуен. Според мен пътят ни е не повече от три-четири дни. Не мисля да ти кажа точно къде отиваме. Не е изключено да избягаш и после да разкажеш всичко на баща си. Ще яздим

нощем, а през деня ще си почиваме. Откраднах пари от баща ти. Ще ни стигнат по време на пътуването.

– Какво ще правиш с мен, ако се домъкнеш благополучно в Корнуол?

Младата жена потъна в размисъл.

– Не знам още, Оуен. Може би, след като си мой заложник, баща ти ще прояви по-голямо благоразумие. Може би ще се съгласи да подпише всички документи – или каквото там трябва, – за да ми даде възможност да разполагам свободно с наследството си.

– Няма да го направи, Каролайн.

– Тогава ще започна да му изпращам части от тялото ти, Оуен.

– Например пръст на ръката?

– Да, или пък на крака, или някое ухо.

Той не каза нищо повече. Потъна в дълбоко мълчание и се обади едва след като наближиха Стипълфорд.

– Никога не съм искал да се ожения за теб, Каролайн. Ти си хубава, но не се държиш така, както се очаква.

– И какво е това „така“?

– Нужно ли е да ти казвам? То е повече от очевидно! Никога не плачеш, нито молиш, нито лъжеш, нито се държиш като мъченица, както би постъпила всяка млада лама. Дойдох да те спасявам, но ти вече нямаше нужда от мен. Имала си наглостта да ритнеш баща ми, а той само се е опитвал да изпълни мъжките си задължения.

– Мъжки задължения ли? Така ли наричаш изнасилването?

– Той го нарича така.

– Аха, сещам се. Чух почти целия ви разговор в кабинета. Ако баща ти не беше толкова „хитър“, щях да избягам, а той нямаше да се въргала гол на пода в конюшната и да изплаши някои от конярите.

– Направо се ужасявам при мисълта, че ще ми станеш мащеха.

– Нямам намерение да ставам ничия мащеха, Оуен.

– Но ще станеш. Той ще те открие. Един Господ знае какво ще стори с мен, но за теб ще се ожени, Каролайн, и ти не можеш с нищо да промениш това.

Той ѝ говореше с такова простишко доверие, че кръвта замръзна във вените ѝ за момент. След това тя си даде сметка, че Оуен възприемаше баща си все още така, както малките деца възприемат бащите си.

– Знаеш ли, Оуен, може би това приключение ще се окаже полезно и за двамата ни. Ти си мой затворник, вярно е. Но вероятно, когато стигнем в дома на леля ми, ще се убедиш колко по-различен е светът, когато

баща ти не е до теб, за да ти нарежда непрекъснато какво да говориш и какво да вършиш.

– Той ще те победи – беше всичко, което каза Оуен. Изглеждаше толкова непоклатим във вярата си, колкото някой новопокръстен християнин. – И тогава ще станеш моя мащеха.

И двамата потръпнаха при тази мисъл.

Върху главата на Каролайн падна тежка капка дъжд.

– О, Боже! – възкликна тя, като вдигна нагоре поглед, – защо трябва всичко да бъде толкова трудно?

– Това е дело на баща ми.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

През цялата останала нощ силният леден дъжд не спря за миг. Оуен и Каролайн бяха подгизнали до костите, но продължиха пътя си, като на няколко пъти се отбиваха в крайпътни странноприемници, за да пийнат горещ чай и да поизсушат дрехите си край огъня в камината. Всичко това ги забави доста, но нямаше какво да сторят. Късно сутринта отседнаха в странноприемницата „Черното руно“, за да си починат.

На втората вечер най-после дъждът спря. Каролайн се облече набързо, приближи се до прозорчето на стаята им и се загледа навън. В двора имаше няколко коня и една карета, край които се суетяха четирипет човека. Слава Богу, беше престанало да вали. Тя протегна ръце над главата си. Беше почти единадесет вечерта. Беше си поспала и се чувстваше освежена, както впрочем и Оуен, поне ако се съдеше по похъркването му, което я беше и събудило. Време беше да продължат по пътя си. Оуен спеше до тясното ѝ легло, върху струпани на пода одеяла. Тя го побутна лекичко с върха на крака си.

– Хайде, събуждай се. Вече е късно, а трябва да стигнем до Плимут преди следващата почивка. Вече не вали, така че пътуването няма да бъде чак толкова неприятно. Хайде, Оуен.

Младият мъж се обърна но гръб, отвори очи и я погледна. Примигна, после простена. Тя приближи свещта, за да види лицето му по-добре. Беше зачервено и като че ли изгаряше от висока температура.

Тя го загледа, без да повярва на очите си. Беше болен, дяволите да го вземат! Беше имал нахалството да се разболее!

– Оуен, кажи нещо! Недей само да лежиш и да пъшкаш, кажи ми нещо.

Погледът му беше замъглен.

– Не ми харесва това, Каролайн. Не се чувствам добре.

О, Боже! Гласът му звучеше ужасно. Тя коленичи на пода до него и сложи длан на челото му. Наистина беше болен, сериозно болен.

– Чакай да ти помогна да се качиш на леглото.

Той не беше особено едър, но тялото му бе напълно отпуснато, така че тя видя доста зор, докато го замъкне в кревата. Покри го с всички одеяла, които намери в стаята. След това се загледа в него, чудейки се какво, по дяволите, щеше да прави сега.

Не можеше да го изостави, въпреки че ѝ се искаше.

– Оуен, ако не те познавах добре, щях да помисля, че го правиш нарочно.

Спътникът ѝ само простена.

– Не смей само да ми казваш, че това също е дело на баща ти!

Болният не помръдваше, като че се бе слял с леглото.

– О, вярвам ти, че си зле. Не си такъв голям лъжец, че да изиграеш всичко това.

Младата жена заслиза към пивницата на „Черното руно“. Стълбището беше тясно, мръсно и слабо осветено. Вървеше, ориентирайки се по веселите мъжки гласове, които се носеха от кръчмата. Надникна в полутъмното опушено помещение и се огледа за собственика на странноприемницата. Видя го до огъня да разговаря с някакъв човек, който стоеше сам, протегнал крака пред себе си. Кръчмарят имаше нейния ръст, но беше закръглен като буре, а гърдите и коремът му бяха покрити от огромна бяла престилка, която, ако се съдеше по петната върху ѝ, не беше прана скоро.

Каролайн се вмъкна в стаята и тръгна между дървените маси. Внезапно глъчката започна да утихва. Всички мъже бяха вперили поглед в нея, след което един от тях рече:

– Кво'й туй, Маки?

– Ами, трябва да ѝ птиченце, дошло да си поиграй с нас. Клори нема да има нищо напротив двете да си ни подият. Птиченце, ела тук и ще ти дадем хубаво тъмно пиво и ши ти доставим удоволствие.

Младата жена дори не погледна към тях, а продължи да се движи към собственика, който все така беседваше със самотния човек.

Някаква ръка я хвана за полата.

– Ей, сладурче, закъде си се разбързала? Маки тук иска да ти даде да си пийнеш направо от бирата в неговата халба. А?

Тя обърна бавно глава. Не беше ни най-малко изплашена. Това със сигурност бяха работници, дошли да прекарат една вечер в компания на чаша, както повечето от арендаторите на чифлиците, принадлежащи на Хънимийд. Тя им се усмихна приятелски.

– Не, благодаря, мистър Маки. Трябва да поговоря със собственика, мистър Тюксбъри.

– Чу ли бе, нарече те „мистър“, кат' че си някоя важна клечка.

– Ам' чи важна клечка съм си, глупако. Ей, миличка, искаш да говориш със стария Тюксбъри, така ли? О, т'ва са само приказки, нали, Уолт? Само ще си загубиш времето, миличка, от него няма да получиш нищо.

– Не искам да получавам нищо, сър. Моля ви, пуснете роклята ми.

Мистър Тюксбъри най-последно вдигна поглед. Уолт обаче не я пускаше. Каролайн постоя нерешително за момент, после вдигна рамене, погледна снизходително Уолт и Маки, вдигна халбата и изпи на един дъх това, което имаше в нея. Силната бира изгори гърлото и стомаха ѝ. Очите ѝ като че щяха да изскочат и тя се закашля.

– О, Боже, какво е това нещо? Вътрешностите ми се чудят дали да пламнат или да замръзнат.

Мъжете гръмко се засмяха, удряйки по масата с чашите си.

– Още една бира за женичката! Ей, Клори, донеси още една за наш'та приятелка.

– Не, благодаря.

Това беше предостатъчно. Маки, за първи път от десет години истински очарован от някоя жена, я дръпна да седне в скута му.

– Никога досега не съм виждал такъв дребосъче кат' тебе да изпие цяла пинта! Дай ми една целувка, миличка.

Каролайн се намръщи, забелязала замаяния от алкохола поглед на мъжа, кичурчетата косми по брадата му, които бе пропуснал да избръсне. До ноздрите и достигна мирисът на конюшня, пропит в дрехите и тялото на човека.

– Мистър Маки, трябва да ме пуснете да стана. Благодаря за бирата, но повече не ми се пие. Всъщност предполагам, че никога повече не бих искала да я опитам отново. Чуйте ме сега, брат ми лежи болен горе и трябва да намеря лекар. Ще ми помогнете ли?

– Брат ти оня дребният ли е, със слабохарактерната брадичка и лукавия вид? – попита другият мъж на масата – Уолт, като се наведе към нея.

– Да, казва се Оуен. Къде мога да намеря лекар? Страшно се притеснявам за него.

Мистър Тюксбъри остави събеседника си и се запъти към тях. Не изглеждаше особено доволен. „*Поне*, мислеше си младата жена, *ще ми помогне да се отърва от тези досадници.*“ Собственикът на странноприемницата почти извика в ухото ѝ:

– Мис Смит, какви са тези приказки, че брат ви бил болен? Така ли е, госпожичке, този господин, ваш брат ли бил? Не съм повярвал и за миг, че е така. Това трябва да е някой млад джентълмен, когото скубеш най-безсрамно. Остави я да си върви, Маки, прекалено печена е за теб и Уолт, както и за всички тук. Не ще и дума, хитра е. Проститутка, дошла да върши мръсния си бизнес под моя покрив! Няма да се учудя, ако е

замъкнала бедния младеж горе, за да му вземе всичките пари, а сега ми се преструва, че бил болен. Отровихте ли го, мис Смит?

Въпросът му я свари съвсем неподготвена. Мислеше я за проститутка? За безсрамница? Умът ѝ отказа да асимилира всичко това.

– Недей да се пениш, Тюкс. Малката не ти е сторила нищо, нито пък на някой друг от компанията. Момчето сигурно ѝ е брат. Слушай, Тюкс, момичето си е на място, ами оня, брат ѝ не е стока.

– Чуй ме, Маки, тя не е нищо...

– Добри ми Тюксбъри, за какво е всичко това? – попита господи-нът, който седеше сам край огнището. Гласът му беше спокоен и дълбок и звучеше леко развеселено, а видът му съвсем не бе неприятен за околото.

– Извинете ме, милорд. Всичко е заради тази млада особа тук. Казава, че момчето горе ѝ било брат и било болно. Тя е...

– Защо не и вярваш?

– Погледнете я само, милорд, как си седи в скута на Маки, като че там се е родила. Явно е привикнала на подобни неща. Вижте и Клоринда, цялата е настръхнала, защото тази тук се опитва да отмъкне клиентите ѝ. Не искам неприятности, милорд, Клоринда ще се нахвърли отгоре ѝ, ще започнат да скубят косите си и ще настане адска олелия, а нервите ми не издържат на подобни неща. Не я ли видяхте как гаврътна бирата? Коя дама би постъпила така?

– Тази дама обаче би го направила и го направи – срязва го студено Каролайн. – Никога преди това не съм опитвала бира и сигурно няма и да опитам повече. Много е силна. Да не би да има някакъв закон, за който не съм чувала и който забранява на дамите да опитват от тази бира?

– Ха! – успя само да възкликне Тюксбъри.

– Та значи – обади се отново мъжът, който имаше вид на благородник, – вие сте мис Смит? Така ми се струва по-разумно.

Тя се обърна към Маки и му се усмихна.

– Трябва да вървя, мистър Маки. Наистина трябва да доведе лекар за брат си. Освен това нямам желание Клоринда да изскубе косите ми до корен.

– Клори е трудна женичка и характерът ѝ не е от най-благите. По-добре я пусни, Маки.

– Ний ши доведем лекаря вместо вас, мис – неочаквано обяви Маки, повдигна я с лекота и я изправи до себе си.

След това стана на свой ред и Каролайн си даде сметка, че той беше най-високият човек, когото някога беше виждала. Тя погледна нагоре и

му се усмихна.

– Благодаря ви, мистър Маки.

Новоизлюпеният ѝ ухажор се поклони любезно, целуна ръката ѝ и каза:

– Ти си сладко момиче. Почакай тук и стой по-далеч от Клори.

След това Маки отново се поклони, този път по-грациозно от първия път, защото вече имаше някакъв опит. После изрева на останалите мъже и всички го последваха шумно навън, като послушна войска.

– Сега слушайте, госпожичке, няма да позволя да...

– Моля ви да почакате за момент, мистър Тюксбъри. Искам да поговоря с мис Смит. Ако обичате, донесете чаша чай за нея и кажете на мис Клоринда, че ще се погрижа това гълъбче да не прелита в нейната територия.

Непознатият се обърна към Каролайн и ѝ се усмихна едва забележимо.

– В скута ми ли предпочитате да седнете или един стол би свършил същата работа?

– Не сте толкова голям като мистър Маки. Може да ме изтървете. Така че ще си взема стол.

Мъжът я изгледа продължително.

– Имате отговор за всичко – каза най-после той. – Отдавна не съм срещал млада дама, която да има готов отговор за всичко.

Той стана церемониално, за да я покани на своята маса до огнището, и кавалерски дръпна назад стола ѝ.

– Заповядайте, мис. Няма да рискуваме да седате в скута ми, тъй като съм много слаб.

– Благодаря ви, сър.

Непознатият се върна на стола си и отново протегна крака към огъня. Постоя така замислен, после се намръщи.

– Как постигнахте това?

– Кое, сър?

– Тези мъже. Те са доста недодялани и очевидно се чувстват добре в собствената си кожа. Но изведнъж онзи Маки само дето не падна на колене пред вас, уверявайки ви във вечната си преданост. Как го постигнахте?

– Нямам представа. Те са ми симпатични, наистина. Напомнят ми за фермерите в имението ни – обикновени мъже, които пият, за да се отърват от грижите си. Бяха мили към мен, щом разбраха, че това е начинът, по който трябва да се държат.

– Смя да кажа, че не са ни най-малко мили към самотните жени, навлезли в тяхната територия. Отношението им към вас обаче беше коренно различно. Е, нека това си остане една мистерия за мен. Какво ужасно време... Но все пак тази вечер като че е малко по-приятна от предишната.

– Събудих се непосредствено преди да сляза тук, така че няма как да знам това. Разбрах само, че вече не вали. Толкова мразя да пътувам в дъждовно време, а точно това доста ни забави.

Тя се плесна с ръка през устата, отворила широко очи. Изглеждаше като войник, който току-що по невнимание е издал важна военна тайна на врага.

– Брат ви е болен – произнесе безстрастно непознатият, – така че тази вечер няма да ходите никъде.

– Пътувахме измокрени до кости цялата нощ и тази сутрин. Мислех си, че един добър сън ще ни помогне да си възстановим и запазим силите си. Оуен не е от най-здравите.

– Той ли е със слабохарактерната брадичка?

– Значи сте чули думите на Уолт? Струва ми се, че е прав в характеристиката си. Мисля, че ще успее да убеди брат ми да си пусне брада, за да я прикрие. Какво ще кажете?

– Ще кажа това, че първо трябва да хвърля един по-продължителен поглед върху тази слабохарактерна брадичка, преди да препоръчам окосмяването ѝ.

– Няма да е нужно, сър. След малко мистър Маки ще се върне с лекаря, който ще даде нещо тонизиращо на Оуен, и утре ще можем да продължим пътя си.

– Мога ли да попитам къде отивате, мис?

– В Корнуол.

Вдигнал въпросително едната си вежда, той чакаше тя да продължи.

– Предпочитам да не ви разкривам всичко, сър. Честно казано, не мога да повярвам, че вече ви казах толкова много, след като вие сте ми напълно непознат. Може да се окажете опасен. Може би навън имате съучастници, които чакат само знак от вас.

– Да – отвърна той. – Всички тези неща са възможни.

Не каза нищо повече, само гледеше право напред в жаравата. Изглеждаше напълно отпуснат, напълно в свои води. Каролайн имаше чувство, че нейното присъствие му е напълно безразлично. Очевидно би се чувствал по абсолютно същия начин и без нейната компания.

– Сам сте, нали? – понита тя. – Вън не ви чака никой?

– Да, абсолютно сам съм.

Тогава тя се чу да произнася:

– Името ми не е мис Смит.

Той бавно обърна глава и я погледна.

– Казвам се Джоунс – продължи тя. Непознатият продължаваше да я наблюдава. После се усмихна. Първоначално това беше просто разтегляне на устните, но постепенно се превърна в истинска усмивка и накрая мъжът се разсемя.

Смехът му ехтеше възхитително и тогава, все така изненадана, Каролайн се чу да казва без никакво колебание:

– Това не е цялата ми фамилия, но пак си мисля, че не е разумно да споделям с вас. Наистина не разбирам какво ми става. Вие нито ми нареждате, нито ме питате, нито ме молите да ви разкрия каквото и да било, а аз, само да отворя уста, и всичко като че само се излива навън. Това е определено ме смушава. Вие сте опасен човек.

– Тогава нека се върнем на мис Смит, въпреки че мис Смит не е особено вдъхновяващо. Но същото може да се каже и за мис Джоунс.

– Кой сте вие, сър?

– Аз ли? Аз съм Чилтън.

– Кой Чилтън? Мистър Тюксбъри ви наричаше „милорд“.

– Права сте, така че лорд Чилтън ми подхожда чудесно. Отсядал съм тук пет-шест пъти. Тюксбъри обича някой джентълмен от време на време да оказва чест на страноприемницата му. Може би преди малко си помисли, че „проститутката“ в скута на Маки може да ме отврати и прогони от неговия хан. Беше готов да ви хване за ухото и да ви изхвърли навън посред нощ.

– Къде отивате?

– В Лондон. Имам да уреждам някои неща. Но това сигурно не ви интересува,... мис Смит. Така, ето и чая ви. Защо не си го изпиете спокойно, а аз ще отида да видя дали вашият брат със слабохарактерната брадичка все още диша.

– О, не!

Тя скочи на крака и бутна чашата. Горещият чай се разплиска върху масата и оттам потече върху полата ѝ.

– Какво има, мис Смит?

– Брат ми няма да иска да ви види. Вие сте непознат. Може ла го стреснете и да загуби съзнание или нещо подобно, така че, сър, моля ви, дейте... Той седна отново с отегчен и безразличен вид.

– Тюксбъри! – провикна се след малко. – Още една чаша чай и чиста покривка, ако обичаш. Мис Смит току-що се опита да изпере роклята си.

– Благодаря ви – каза тя. Той само кимна, без да ѝ обръща повече внимание. И отново се чу да произнася сама, като хипнотизирана: – Работата не е в това, че брат ми може да припадне, като ви види вас. Просто може да издрънка всичко, а това няма да бъде хубаво.

– Така, както вие сега издрънквате всичко ли, мис Смит?

– О, Боже, може и да го правя, но наистина не го желая! Непрекъснато се хващам в мига, в който почти съм изплюла камъчето. Не разбирам какво става с мен.

– Може би сте католичка и аз ви напомням някой свещеник от детството ви?

– Не, нищо подобно. Всички свещеници, които съм виждала, са бледи, тъй като прекарват прекалено много време в затворени помещения. И освен това не могат да имат подобен ефект върху мен, тъй като обикновено се страхуват да изкажат мнението си.

– Къде по-точно в Корнуол отивате? Не, не го издрънквайте веднага, оставете ме да се потрудя, за да го открия. Виждате ли, аз също живея в Корнуол и се питам дали след няколко дни няма да се окаже, че с вас сме съседни.

– Потрудете се тогава, сър.

– Много добре. Аз живея край Гунбел.

– Сега го измислихте.

– О, благодаря ви, мистър Тюксбъри. Съжалявам, задето излях чая си. Ухае така прекрасно.

Мистър Тюксбъри, видял че лорд Чилтън не беше ни най-малко смутен от присъствието на проститутката, успя да се усмихне, макар и трудно.

– Ще задържа Клори по-надалеч от вас, мис – каза той, – но тя е нещастна. Няма ви никакво доверие.

– Оценявам това, мистър Тюксбъри. Е, сър, Гунбел⁸ ли казахте? Това е абсурдно име, сигурно сега си го измисляте.

– Бях разкрит. Много добре, в такъв случай живея недалеч от Плейн Плейс, близо до Крипълсийз.

Каролайн се разсмя така, че се задави и пак разля чая по корсажа си.

8. „Гун“ на английски означава „глупак, разбойник“, а „бел“ „камбана“. – Б.пр.

– О, Боже! Вижте какво направих, отново заради вас...

– Е, така поне сте мокра цялата, а не само полата.

– Плейн плейс⁹, това е истинска глупост. А Крипълсийз¹⁰ е направо невъзможно!

– Не мога да пия повече чая си, иначе ще заляя и вас.

– Туелвдхедс¹¹

– Всъщност едно от тях е истинското място или много близо до него.

– Знаете ли аз откъде съм, сър?

Лорд Чилтън вдигна черните си вежди.

– Обзалагам се, че дори и да стоя тук безмълвно, вие всичко ще си кажете.

– От Афпъдъл.

– Хубаво местенце. Прекарах там няколко приятни седмици с любовницата си, мисис Одсботл¹².

Младата жена се отказа да се съпротивява и само стоеше, отпива-ше от чая си, съсредоточена в усилието да държи устата си затворена и да се ослушва за Маки и лекаря.

– Да, Изабела Одсботл. Окуражавах я официално да смени името си, но тя отказа, защото много обичала „Изабела“ – това било името на баба ѝ.

Този път Каролайн отказа да захапне въдицата. Колкото до лорд Чилтън, той се беше облегнал на стола си, кръстосал ръце пред гърдите си, и не можеше да се начуди на себе си. Разговаряше от толкова време с някаква непозната млада дама – която при това беше и ексцентрична, – и се забавляваше истински от това. Питаше се коя е тя. За миг дори не беше повярвал, че онзи Оуен, който лежеше горе, ѝ е брат.

Дали не му беше пристанала?

Нямаше нищо против да изчака. Странно, но наистина му се искаше да научи кои и какви са тя и Оуен. Беше късно, в кръчмата беше топло, а брендито приятно пареше в стомаха му. Той задряма.

Каролайн се втренчи изумено в доскорощния си събеседник. Беше заспал. Имаше наглостта да заспи пред нея!

Младата жена чу, че входната врата се отваря и в помещението нахлу шумът от многобройни мъжки гласове. Тя се усмихна с леко

9. Място за игра, игрище (англ.). – Б.пр.

10. Усамотението на сакатите. – Б.пр.

11. Дванадесет глави (англ.). – Б.пр.

12. Шише, пълно с разправии (англ.). – Б.пр.

злорадство. Джентълменът пред нея нямаше да дреме още дълго, нямаше да може при тази врява.

Маки застана на прага на кръчмата, по-скоро се сниши, което беше задължително, тъй като входът беше поне с трийсетина сантиметра по-нисък от него.

– Ето го господаря на костите, мис. Уолт помириса дъха му и не падна пиян. Освен това може да се движи по права линия, така че няма да умъртви брат ти.

– Да благодарим на Бога за това – каза лорд Чилтън, без да вдига поглед.

– Казва съ доктор Тъкбъкит¹³.

– О, не! – възкликна Каролайн, като се изправяше. – Чудя се дали не идва от Мъмбълс¹⁴. Предполагам, че повечето, наречени Тъкбъкит, идват оттам.

Чу лорд Чилтън да се изкисва зад гърба й, когато излизаше от помещението. Кискането, както и смехът му, имаха някаква ръждива нотка.

„Странен човек“ – помисли си тя, докато се качваше по тясното стълбище зад лекаря, който наистина можеше да се движи без особена помощ от страна на Маки.

13. Ведро със сладкиши (англ.) Б.пр.

14. Беззъбите (англ.) Б.пр.

ПЕТА ГЛАВА

Оуен действително беше настинал здравата. Доктор Тъкбъкит изля в гърлото му цяло шише от специалния си тоник, а Каролайн стоеше край него и го успокояваше, докато той кашляше и повтаряше, че, за разлика от него, тя е прекалено зла и жестока, за да се разболеє.

Доктор Тъкбъкит ѝ каза на четири очи, че брат ѝ е прекалено зле и ще трябва да остане в леглото поне още една седмица.

Каролайн го изгледа смазана.

– Една седмица! Но, сър, това е невъзможно! – И мислейки си за Фолкс, допълни: – Нямам нужните средства, за да останем тук цяла седмица.

– Платете ми първо, ако обичате, мис.

– Да, разбира се. Сигурен ли сте, сър? Цяла седмица?

– Ще видим, но няма особена надежда, че болестта ще отшуми порано. Момчето изглежда доста зле.

– Няма да умре, нали?

– Не, при положение, че се грижите за него и стоите по-далеч от бирата на Маки.

Мисълта да се грижи за болния Оуен ужаси Каролайн, но тя успя все пак да кимне и да отвърне с глас на затворник, току-що узнал присъдата си:

– Кажете ми какво е необходимо да правя и ми дайте нужните лекарства, сър. Ще направя каквото трябва за брат си.

Но едно беше да обещае и съвсем друго – да го изпълни, убеди се съвсем скоро младата жена. Болният се мятеше непрекъснато през цялата нощ. Той отхвърляше завивките, когато изгаряше от високата температура, а когато треската вледеняваше кръвта във вените му, трепереше и стенеше.

В четири сутринта Каролайн седеше на единствения стол, уморено протегнала крака напред. Кичури от разчорлената ѝ коса висяха пред лицето ѝ. Чувстваше се толкова разкапана, че не можеше да се помръдне и само гледаше в Оуен, който най-после бе потънал в блажен сън. Краткотраен, но въпреки това – блажен.

– Заложник – измърмори Каролайн. – Взех те за заложник, а виж какво направи с мен.

Болният изстена и тя с усилие се изправи. Внимателно допря длан

до челото му. Беше хладно на пипане, слава Богу.

На вратата се почука лекичко. Тя замръзна, но почти веднага се окопоти. Беше невъзможно Фолкс вече да ги е открил. Абсолютно невъзможно! Трябвало да беше Маки. Всъщност точно сега май наистина би могла да си пийне малко бира.

Младата жена отвори вратата. Пред нея стоеше лорд Чилтън. Целият в черно, подпрян небрежно на рамката, и отпуснал се като припичаща се на слънце котка. Стори и се мрачен, опасен и замислен. Погледна я като че заплашително. Тя му се усмихна.

– Скоро ще се съмне. Защо сте буден още?

Той се намръщи, а нейната усмивка стана още по-широка.

– Все пак може да влезете. В стаята има само един стол и предполагам, че ще се възползвате от него, защото сте лорд.

– След като съм лорд и следователно – благородник, мисля, че би трябвало да оставя стола за вас. Стига да не поискате отново да седнете в скута ми...

Той ѝ се струваше по-мрачен и заплашителен от снощи и тя му се усмихна още по-широко. Неканеният гост изсумтя, приближи се до леглото и погледна замислено Оуен. Допря длан до бузата му, после и до челото, опипа пулса на гърлото му, кимна и се разположи удобно на стола.

– Уморен съм – съобщи той и отпусна глава на облегалката. – И изобщо не се чувствам благородник. Той ви е брат, можете да седнете до него.

Каролайн едва се съдържа да не го ритне по обутите в ботуши крака. Вместо това рече:

– Но какво правите тук? Оуен не вдигаше много шум през последния час, така че не ви е събудил.

– Колкото и странно да изглежда, както на вас, така и на мен, събудих си и открих, че съм разтревожен. Вие и двамата сте изключително неопитни. Предположих, че се грижите за брат си сама.

– Не мисля, че Клори би пожелала да ми помогне.

– Вероятно не. Всъщност тя искаше да обслужи мен.

– Нима? В този късен час? Не би трябвало да пиете толкова много, сър. Това със сигурност няма да ви се отрази добре.

Той отвори очи и я изгледа толкова отегчено, че тя примигна.

– Не ставайте глупава – каза само той, отново облегна назад глава и затвори очи.

След като „благородникът“ зае единствения стол в стаята.

Каролайн трябваше да приседне на ръба на леглото до Оуен.

След малко лорд Чилтън произнесе тихо и провлечено:

– Тази стая е отвратителна – малка и задушна. Мирише на болест. Ако не искате брат ви скоропостижно да се възкачи на небесата, предлагам да поискате от Тюксбъри по-голямо помещение.

– Не мога да си го позволя.

Той въздъхна.

– Така си и мислех. Защо, по дяволите, сте тук?

– Не съм олицетворение на предпазливостта, но със сигурност няма да ви кажа нищо повече. Няма да постъпя чак толкова глупаво, въпреки че съм така уморена, та не мога да си спомня какво съм ви наговорила преди няколко часа.

– Ако започнете отново да проявявате недискретност, ще ви кажа.

– Благодаря. Какво правите тук? Впрочем – мога да си отговоря. Седите си удобно, отнасяте се с мен като с малоумна и не правите едно полезно нещо.

– Абсолютно вярно. – Той отвори очи. – Имате ужасен вид.

– Можете да ме наричате Розмари. Това е второто ми име.

– Благодаря на Бога за това.

– Не искам да бъда груба, лорд Чилтън, но защо не се върнете в стаята си?

Той се изправи пъргаво от стола си, извади ключ от джоба си и ѝ го подаде.

– Ето, заповядайте. Номер седем, отдясно по коридора. Това е най-хубавата стая в тази проклетата странноприемница. Отивайте да поспите. Ще се грижа известно време за... брат ви.

– Сериозно ли говорите?

– Убийствено сериозно. Няма да изкарате още дълго, ако не си починете. Побързайте, докато добрата ми половина все още има надмошние над другата.

– Той несъмнено ще спи още няколко часа. Тогава ще трябва да му дадете да пие отново вода. Доктор Тъкбъкит каза да го наливаме с вода, като че е жадна камила.

– Къде е нощното гърне?

Тя го изгледа недоумяващо.

– Ако пие като камила, ще трябва и да се облекчава. Не се ли сетихте за това, Розмари? Не, не мога да ви наричам с това име. Нека си останем на „мис Смит“.

Събеседникът ѝ въздъхна като действително измъчен човек.

– Виждам, че не сте изпълнила това немаловажно задължение, дори не сте се сетила за тази досадна подробност.

– По дяволите! Гърнето е под леглото.

Той кимна и се запъти към вратата, за да я отпрати.

– Отивайте да си лягате, мис Смит.

Каролайн го остави, поклащайки глава, като се питаше що за човек беше той. Питаше се какво щеше да каже леля й Ели, когато научи за цялото това невероятно приключение. И се молеше с цялата си душа въпросната авантюра да приключи в дома на леля й, а не в някой затвор поради липсата на достатъчно пари, за да плати сметката. Горкият Оуен, той все пак не бе виновен, че се е разболял. Но защо не беше поизचाкал? Само докато стигнат в Корнуол. Необяснимо защо, но тя имаше силно предчувствие, че онзи негодник Фолкс ще ги открие. Просто беше сигурна.

Каролайн спа цели шест часа в мекото пухено легло на лорд Чилтън. Той сам я събуди, прокарайки лекичко пръст по веждите й. Колко странно й подейства това – невероятно успокояващо. Но в същото време жестът бе страшно непристоен, сигурна беше! Усещането обаче бе толкова интересно, че тя не каза нищо, а само леко въздъхна. Пръстът се закова на място и след това се отдели от веждите й.

– Знам, че сте будна, мис Смит. Хайде, отворете очи, почти дванайсет по обяд е. Успях да измоля Клоринда да ви приготви нещо за ядене, вместо да изскубва хубавите ви коси. Не беше лесно, особено като се има предвид, че вие сте в леглото ми. Тя знае за това и несъмнено си е направила съответните заключения, базирани на факта, че снощи седяхте в скута на Маки, след като първо изпихте бирата му.

Искаше й се той да си поиграе още малко с веждите й. Отвори очи и го погледна. Беше се надвесил над нея, лицето му беше само на десетина сантиметра от нейното.

– Вие сте много, много тъмен – рече тя. – Не черен, но със сигурност не и кестеняв. Родителите ви маври ли са?

– Не, но съм чувал, че майка ми била полуирландка. Твърдят, че очите ми били по-тъмни дори от нейните. Във всяко друго отношение съм син на баща си. За всичко останало всяка сутрин се моля с цялото си сърце да...

Мъжът млъкна и се намръщи.

– Нямах намерение да казвам това. Колко странно от моя страна наистина.

Каролайн вдигна ръка и бавно прокара пръст по черните му вежди,

първо по едната и после по другата. Той не помръдна, само я гледаше с непроницаемо изражение.

– Как е Оуен?

– Оплаква се. Добър признак.

Тя отпусна ръка и леко го побутна по рамото. Лорд Чилтън като че се сепна и се изправи. Младата жена седна в леглото и се протегна.

– Какво нахалство! Първо се разболява и така прекъсваме пътуването ни, а после мърмори, като че аз съм виновна. Но Господ ми е свидетел, че не съм.

– Той е просто мъж, мис Смит.

– Момче, което ще се превърне в мъж. Ако се оплаква още отсега, кой знае какво ще стане от него след пет години.

Той отново се изсмя, с онзи ръждив звук, но на Каролайн ѝ стана приятно, че е предизвикала смеха му. Тя се усмихна на събеседника си, протегна се още веднъж и стана от леглото. Потърси с крака пантофките си и се намъкна в тях, след което повдигна края на долната си риза, за да завърже панделките им около глезените си.

– Странно свободно се държите в присъствието на един джентълмен, мис Смит. Най-спокойно ми показвате краката си. Не съм свикнал с подобни прояви на щедрост от страна на младите дами.

– Не гледайте тогава. След като висите тук, как да си вържа обувките?

– Добър отговор. А сега хайде да слезем долу да обядваме. Клоринда ще се грижи за Оуен. Осмелявам се да кажа, че той скоро ще бъде отново трескав, но поради друга причина.

– Каква може да е тя? О, не! Няма да му дава вино или овнешко, или пък някаква друга тежка храна, нали?

– Но, мис Смит, жената го храни с овесена каша с две лъжици мед в нея.

– Прекрасно, в такъв случай вече не ме тревожете. Боже мили, косата ми!

Младият мъж и подаде гребен и посочи към малкото огледало върху нощната масичка. Застана до вратата и, кръстосал ръце пред гърдите си, започна да я наблюдава как разресва заплетената си коса, как после написква лицето си с вода от каната върху масичката, леко потупва бузите си с меката кърпа.

В живота си лорд Чилтън беше виждал само една друга дама, която прави пред него тоалета си. Някога, когато той беше малък, почти бебе... Образът, който сега виждаше в съзнанието си, макар размазан и

неясен, му причини остра болка. В спомените му нахлуха тананикане и усмивка, много приятна усмивка, предназначена единствено за него. Той рязко се обърна и отвори вратата към стълбите.

– Чакам ви, мис Смит.

* * *

Беше полунощ. Вече три дни стояха в странноприемницата „Черното руно“. Странно, но лорд Чилтън също беше останал. На коментарите на Каролайн отвърна лаконично:

– Това ме забавлява, поне засега.

Нищо повече, само това. На Каролайн ѝ се прииска да го удари, защото оставаше с впечатлението, че двамата с Оуен бяха за този човек нещо като развлечение. Същевременно му беше безкрайно признателна за присъствието му. Нямаше никакво съмнение, че, ако не беше лорд Чилтън, мистър Тюксбъри щеше да изхвърли от хана и нея, и Оуен. Знаеше, че Роланд Фолкс идва насам, просто беше сигурна. Затова, когато някой почука в полунощ, тя не стана, нито произнесе звук. Вратата се отвори с трясък и Фолкс нахлу в бившата спалня на лорд Чилтън, дадена преди два дни на Оуен.

– Добър вечер, мистър Фолкс. Как ни открихте?

– Как ви намерих ли, проклета глупава...

– Моля ви да говорите по-тихо, сър. Синът ви е все е болен и в момента спи.

Фолкс изсумтя при тези думи и хвърли поглед към сина си, свит под планина от одеяла.

– Какво му има?

– Яздихме цяла нощ под дъжда и той се простуди, но е по-добре и ще бъде здрав в края на седмицата.

– Значи взимаш сина ми като заложник и после се опитваш да го убиеш?

– Заложник ли? Една дама да вземе джентълмен като заложник?

Мистър Фолкс се завъртя на пети по посока на непознатия глас. Пред него стоеше благородник, нямаше никакво съмнение по този въпрос. Можеше да различи благородника от разстояние две мили по проклетата за съсловието им арогантност, високомерно поведение и привлечен глас. Тези неща караха винаги кръвта му да кипва от гняв, тъй като той самият несъмнено трябваше да бъде роден в по-богато семейство, като братовчед си, проклетия благороднически син, който поне бе мъртъв отдавна.

– Да – обади се Каролайн. – Изненадана съм, че Оуен не ви е казал, но предполагам, че е искал да ме предпази. Взех го като заложник и той очевидно е сметнал за свой дълг да запази това в тайна. Това е баща му, мистър Роланд Фолкс. Сър, това е лорд Чилтън.

– Значи вие сте нейният баща.

– Какво?

– Ами, след като Оуен й е брат, изводът се налага от само себе си.

Мистър Фолкс се изпъна като стрела. В тъмното изглеждаше почти величествено с наметалото и ботушите.

– Аз съм нейният годеник – рече той, – но това не ви влиза в работата, лорд Чилтън.

– Разбира се, изобщо не ми влиза в работата, въпреки че ми се струват доста старичък за такава млада дама. Мога ли да попитам защо си нът ви е взет за заложник?

– Той не е заложник, това е пълна нелепост. Той е мъж. Няма право да питате за каквото и да било! Натрапвате се, сър. А сега можете да напуснете.

– Вие не сте ми никакъв годеник! – едно изкоментира Каролайн и скочи от леглото. – Престанете с тези глупости, мистър Фолкс. Лорд Чилтън, този човек беше мой настойник, докато навърших деветнайсет години миналата седмица. Опита се да ме принуди да се омъжа за Оуен, но това беше смешно, и тогава реши да ме изнасили, за да се омъжа за него. Аз избягах и взех сина му за заложник. А после – добави тя, като погледна към братовчед си, който се бе събудил, издърпал одеялата почти до очите си и гледаше баща си като момче, току-що хванато, че е откраднало пари, – Оуен се разболя.

– Ясно – каза Норт.

– А сега напуснете, сър – заяви с достойнство Фолкс.

– Как ни открихте?

Фолкс погледна сина си, преди да отговори.

– Валя много. Във всяка странноприемница, в която сте се спирали, си спомниха за вас. Освен това наех пет човека, които да разузнаят в каква посока сте тръгнали.

– Обзалагам се, че сте им платил с моите пари, нали така, гаден крадец такъв!

– Струва ми се, сър – намеси се Норт, забелязал, че младата жена бе почервеняла заплашително и бе хванала ръжена, – че след като мис Смит тук...

– Смит ли? Каква е тази идиотщина? Името й е Дърюент-Джоунс и

аз съм нейният годеник. Мисля да се оженим, преди да тръгнем оттук.

– ...че мис Дъруент-Джоунс вече е на възраст, когато сама може да избира дали и за кого ще се омъжи и че щом не ви иска, няма как да я задължите да го направи.

– Разбира се, че ще го направи! Репутацията ѝ е напълно разбита. Единственият начин да я спаси е като се омъжи за мен.

– Предпочитам да се омъжа за Оуен!

От леглото се дочу сумтене.

– Тихо, момчето ми, няма да те обвържа с нея. Аз се ожених за братовчедката ти, въпреки че, не се съмнявам, ще съжалявам. Така или иначе, това трябва да се направи.

Норт Найтингейл, лорд Чилтън, местеше поглед от мистър Фолкс, който като че не беше лош човек, но изглеждаше упорит като муле и решен на всяка цена да постигне това, която бе намислил, към Дъруент-Джоунс, готова да вдигне ръжена и да удари настойника си по главата, към сумтящия Оуен, отново затворил очи.

В един момент той каза:

– Знаете ли, мистър Фолкс, че мис Дъруент-Джоунс спа в леглото ми през последните три нощи? Знаете ли, че освен това всяка сутрин я будех, като галех с пръст веждите ѝ? Знаете ли, че ми доставя истинско удоволствие да я наблюдавам как реше косите си и се мие?

Роланд Фолкс го гледаше втрещено.

Както и Каролайн. Но този човек говореше абсолютната истина! Всичко обаче звучеше така, като че бе действала като проститутка. Тя разбра, че лорд Чилтън се опитваше да я спаси от настойника ѝ.

– Искам наследството си, мистър Фолкс! Искам да подпишете нужните документи в същия този миг. Държа на това, което си е мое по право.

– Нищо не е действително ваше, моето момиче. Вие сте само една жена и следователно сте неспособна да се ориентирите сама в делата си. Баща ви постъпи глупаво, като остави нещата в такова състояние. Не, вие ще имате съпруг – мен! – и аз ще се оправя с всичко, в това число и с вас, и със сина си. Дори приема, въпреки че сте била с този мъж, докато бедният ви братовчед Оуен е страдал сам.

– Това определено ми прилича на мелодрама – обади се Норт, като се приближи до камината. – Много слаба мелодрама. Като онази, която гледах в Лондон през март. В нея един младеж реши, че любимата му го е предала, изпадна в ярост и уби по погрешка една коза...

– Достатъчно, сър!

– Всъщност – обясни любезно Норт, – не сър, а милорд. Постарайте се да не забравяте добрите си маниери, в противен случай ще трябва да ви извикам на дуел и да ви раня, а после и двамата с Оуен ще лежите един до друг и ще хленчите.

– Арогантен хлапак.

– Прекрасно е, че най-после разбрахте що за човек съм, поне ако се съди по описателните ви думи.

Каролайн изгледа двамата мъже, изправи се и каза:

– Мистър Фолкс, щом вече сте тук, ще се погрижите за Оуен. Аз тръгвам. Лорд Чилтън, благодаря ви за помощта. Наистина съм ви много признателна.

– Никъде няма да ходите, момичето ми!

Настойникът ѝ я сграбчи за ръкава, когато тя мина край него, и я дръпна. Норт не повярва на очите си, когато младата жена вдигна ръже-на и удари силно грубияна по рамото.

Той извика и я пусна.

– Проклета кучка! Ще...

Тя го удари отново – по другото рамо, и хвърли оръжиято си на пода. Изтупа дланите си една в друга, извади куфара си и започна да трупя дрехите си в него.

– Ти ме уби.

– Не съм – отвърна Каролайн, без да го погледне, – но ми се иска да го бях сторила. Адвокатът ми ще се свърже с вас.

Наметна пелерината си и излезе от стаята. Фолкс направи опит да я последва, но Оуен, като подаде глава из под крепостта си от одеяла, жално помоли:

– Татко, остави я да си върви. Тя няма да се омъжи нито за теб, нито за мен. Пет пари не дава за репутацията си. Моля ти се, върни ѝ парите. Сложи край на всичко това и да се връщаме вкъщи. Моля те.

– Няма да ѝ дам и пукнат грош, Оуен. Знам къде отива. При леля си Ели в Корнуол, в едно забравено от Бога място, наречено Тревелъс. Ако не ви бях открил, щях да отида направо там. Все пак по-добре стана, че ви намерих тук, защото онази неприятна жена щеше да се опита да я защити.

Норт се почувства така, като че някой го бе ритнал в корема. Тревелъс? Леля Ели? В мига, в който разбра всичко, усети раздираща болка. Тази болка скоро щеше да почувства и тя.

– Беше наистина незабравимо преживяване – каза лорд Чилтън на мистър Фолкс.

После кимна на Оуен, който за негова изненада отвърна с очевидна симпатия:

– Благодаря ви, милорд, че се погрижихте за мен. Надявам се да се видим пак. Може би тогава ще ме научите още трикове при игра на пикет.

– Хм – измърмори баща му.

– Възможно е – отговори Норт. – Довиждане, Оуен, мистър Фолкс.

Фолкс се поклонил хладно, без да произнесе дума. После се обърна към сина си и му нареди:

– Ти оставаш тук на топло, Оуен, макар че не си представям как можеш да понасяш всички тези одеяла върху себе си. Тръгвам след Каролайн. Тя няма да стигне далеч. Повече няма да ми се измъкне. Аз съм непочтен, мъж съм и ще взема нещата в свои ръце.

А Норт, който се отдалечаваше от стаята по коридора, си помнели: „Дяволски вярно, старче, напълно си прав.“

ШЕСТА ГЛАВА

Като се опитваше да не се размеее гръмогласно, Норт погледна към Тюксбъри.

– Милорд, сигурно сте възмутен, загдето онази малка прости... ъ-ъ, госпожица си тръгна, без да плати, точно както бях казал, че ще стане. Какво да правя сега?

„Трябваше да се досетя, мислеше си лорд Чилтън. *О, трябваше да се досетя. Заложник! Пък и защо трябваше да плаща за Оуен, заложника си?*“ Отново трябваше да положи немалко усилия, за да не избухне в смях. Това девойче беше взело мъж за заложник! Норт само вдигна рамене и рече:

– Горе, при брат й, е баща й. Името му е Роланд Фолкс. Съвсем естествено е той да плати сметката.

– Но защо излетя оттук като птичка от клетка, щом е пристигнал баща й?

– Изглежда – каза лорд Чилтън с поверителен вид, като се наклони към собственика, – съпругата на мистър Фолкс, Матилда, е избягала с някакъв германски пехотинец. Дъщерята последвала майка си и също избягала, придружена от брат си. Не може да понася баща си. Ще се убедите сам, той наистина не е особено приятна личност.

– А... – отвърна Тюксбъри. – Значи такава била работата. Пехотинец значи. Германец ли казахте? Горкото дете!

Норт кимна сериозно, плати това, което дължеше, кимна още веднъж на мистър Тюксбъри и излезе навън Пресече двора на страноприемницата, като лекичко удряше с камшика по бедрото си. Утрото беше облячно, но топло.

Дъждът заплашваше да завали всеки момент, но това си беше нещо обичайно за Англия, особено за югозападното ѝ крайбрежие. Лорд Чилтън извика едно от момчетата в конюшната да докара Трийтоп, който вероятно беше така отегчен от няколкодневното бездействие, че щеше да полети като стрела. Трябваше да я настигне! Беше убеден, че това няма да му отнеме много време. Трийтоп беше прекрасно животно, силно и бързо.

Момчето го поздрави с поклон и се затича към конюшната. Върна са почти веднага, почервеняло като морков. Въртеше очи като побесняло, очевидно търсейки помощ, която очевидно нямаше откъде да дойде.

– Конят ви го няма, милорд.

– Моля? За дорестия скопен кон с бели петна на двата предни крака ли говориш?

– Да, милорд. Но Спарке каза, че младата дама взела Трийтоп и оставила своя кон за вас – една хубава стара кобила, с широки гърди, но не особено бърза, милорд.

„Това не би трябвало да ме изненадва“, помисли си Норт.

Този път обаче съвсем не му беше забавно. Младата му позайница се беше справила с Фолкс, а сега и с него, и то без особени усилия. Несъмнено беше хвърлила око на Трийтоп и си беше дала сметка, че с това прекрасно животно щеше да се придвижи много по-бързо, отколкото със своята кобила, която изглеждаше така, като че бе дъвкала собствена-та си глава през целия им престой тук.

– Е, стара кранто, какво ще кажеш за това?

„Старата кранта“ го изгледа отегчена.

– Лоша работа, нали? Нямам избор, съжалявам. Ще открием ли господарката ти? Тя като че те е объркала с моя кон.

След няколко минути Норт забеляза бележката, надраскана на лист хартия, който беше пхнат в една от кожените гънки на седлото. Там пишеше:

Лорд Чилтън,

Простете, че взех коня ви, но не искам онзи негодяй да ме хване. Този път ще трябва наистина да го застрелям. Ще ви върна коня, кълна се. Където и да отида, ще питам за Гунбел. Предана вам

Каролайн Дърюент-Джоунс

След още пет минути Норт вече пътуваше обратно към Корнуол. Беше приключил с Лондон, със задълженията си, с очарователната си любовница Джудит, която беше и актриса и която нямаше да остане вярна нито на него, нито на когото и да било, ако от това зависеше кариерата ѝ. Той въздъхна. Джудит не беше особено пъргавя в мисленето, въпреки че не спираше да бърбори. Спомняше си една нощ, когато току-що беше изпитал оргазъм, как тя изчурулика:

– Колко бих искала да играя Дездемона, милорд! Можете ли да си ме представите с дълга руса перука... И Яго, който ме изиграва, и моят красив мавър ме удушавя, а после съжалява толкова горчиво за стореното, че полага прекрасните ми останки върху чаршафите и в мъката си

посяга на собствения си живот, и...

Тогава той едва се бе съдържал да не я стисне за проклетото ѝ гърло. Но сега, когато си спомняше цялата тази комична история, му идеше да се размее с глас. Джудит наистина беше много опитна в леглото, но изключително глупава. Непрестанният ѝ брътвеж го дразнеше, но всичко това избледняваше, когато започнеше да го милва и да го целува, и да... Проклятие! А сега му се налагаше да язди след онова дяволско момиче, което бе откраднало коня му. На Трийтоп никога не беше слагано дамско седло. Надяваше се, че няма да я открие в някоя крайпътна канавка със счупен врат.

Слава Богу, не я откри. Тя сигурно беше превъзходен ездач, защото Трийтоп понякога създаваше проблеми дори на него, какво оставаше за непознат човек? Да не говорим за жена, която имаше дързостта да сложи дамско седло на масивния му гръб!

За разлика от госпожица Дърюент-Джоунс той не трябваше да се крие през деня. Тъй като тя в никакъв случай не беше глупава, Норт беше сигурен, че ще продължи да спи през деня и да пътува само през нощта. И така, той мина през Ексетър по посока към Бъви Треиси, откъсна няколко часа сред една кленова горичка край пътя, след което язди, без да спира, до Лискърд. Отседна в странноприемницата „Голата гъска“ и спа шест часа без прекъсване. В шест часа сутринта беше отново на път.

Времето се бе задържало сухо и лорд Чилтън не можеше да се оплаче от пътуването. Принуден от обстоятелствата, той яздеше кон, който в друг случай дори не би погледнал, но откри, че кобилата беше изключително издръжлива. Нито веднъж не му мина през ума да я продаде или да я остави в някой хан и да наеме друго животно. Въпреки че не знаеше името ѝ, тя му допадна много. Когато безкрайният първи ден започна да преваля, малко преди да наближат Лискърд, Норт я нарече Реджайна¹⁵, защото за него се беше превърнала в такава.

– Ще те наричам така временно – потупа я по врата той, – само докато открием хитрата ти господарка. Ако остане жива след срещата си с мен, е, тогава ще можеш да се върнеш при нея и старото си име.

Когато рано на следващата сутрин излезе от странноприемницата „Голата гъска“, разбра, че новопокръстената го е познала, защото се показа от конюшните, изцвили и поклати глава. А когато се приближи до нея, тя запрестъпва радостно от крак на крак.

15. От лат. дума „регина“ – кралица – Б.пр.

– Истинска прелъстителка си, Реджи. Ето ти един морков, старото ми момиче, а след това ще потеглим.

Младият мъж погали меката ѝ муцуна и след като я храни още известно време, вече можеше да се закъльне, че животното му се усмихваше. После я възседна и през същия ден стигнаха до Сейнт Агнес.

Питаше се как да постъпи, когато види отново Каролайн Дъруент-Джоунс. Срещата нямаше да бъде приятна, тъй като трябваше да ѝ каже, че някой бе убил леля ѝ. Чудеше се и какво да предприеме, когато пристигне Роланд Фолкс. Лорд Чилтън въздъхна. Не искаше да се обвързва повече с това момиче – едновременно дръзко и невинно. Но не можеше да забрави и че остроумието ѝ го беше накарало да се размее поне два пъти, дори го беше провокирало да използва собственото си остроумие и да води разговори, които съвсем не му бяха неприятни или отегчителни. В компанията на това момиче се беше чувствал горе-долу така, както в Чейз Парк, докато бе гостувал на семейство Уиндъм. Беше изпитал нещо подобно на симпатията и спокойствието, които бе открил в дома на Маркъс и Херцогинята – неговата съпруга, и техните слуги, които бяха по-добри приятели, отколкото повечето хора можеха да намерят за целия си живот. Беше си тръгнал от Йоркшир, защото мислеше, че е крайно време да се върне в Корнуол, за да се види с демоните, които го очакваха там. И, в крайна сметка, налагаше се да поеме правата и задълженията си по рождение, тъй като беше станал виконт Чилтън преди петнайсет месеца, след неочакваната смърт на баща си. Преди всичко обаче Норт искаше самотата си. Най-добре му беше, когато бе сам. Имаше кучетата си и конете си. Притежаваше и къщата си, огромна и празна, като се изключат няколко слуги, които изглежда бяха прекарали целия си живот в нея и не познаваха други хора освен представителите на семейство Найтингейл.

Не, определено не му се искаше да има отново вземане даване с онази хлапачка. Един път му беше достатъчно. Не искаше повече да се възхищава на прекрасните ѝ малки ушички или на красиво извитите ѝ вежди, които беше поглаждал с пръст всеки път, когато я будеше, или пък на дългата ѝ грациозна шия, която можеше без усилие да обхване и да стисне в дланите си, най-вече не желаше именно той да ѝ съобщи, че леля бе мъртва, убита, намушкана в гърба и бутната от ръба на Сейнт Агнес Хед.

Лорд Чилтън се отпрати право към имението си Маунт Хок. То се издигаше високо и самотно върху полегатия хълм над селото, носещ същото име и защитник на селяните още от времето, когато Хенри VIII

беше отрязал красивата глава на Катрин Хауард. Всъщност в документите на имението бе отбелязано, че големите порти били добавени към Маунт Хок в деня на обезглавяването.

Норт мразеше този проклет мавзолей, приличащ повече на четвъртит замък с четири кулички, които не ставаха за нищо, с широки скучни стълбища и коридори, и с каменен под, по който стъпките отекваха така, като че маршируваше цяла армия. Дяволски студен беше този под. Изключение правеха местата, но които неговите предшественици бяха наслагали дебели персийски килими, част от които бяха на няколкостотин години Цялата сграда беше построена от сив камък, докаран някъде от Болду, и все още представляваше впечатляваща гледка за обективния наблюдател, какъвто обаче Норт не беше. Всичко това беше негово и се очакваше той да милее за него, тъй като то беше ставало собственост на верига поколения, бе предавано от баща на син в продължение на почти триста и петдесет години Това беше истински подвиг, непрекъснатото създаване на син след син.

Беше почти тъмно, когато лорд Чилтън тръгна по широкия път, който се виеше ту наляво, ту надясно, за да направи по-леко изкачването, и стигна внушителните черни железни порти. Те не бяха излишни дори сега, когато вече нямаше опасност от нападение на чуждите армии. Те осигуряваха спокойствието и усамотението, които Норт толкова ценеше. Той си представяше, че при построяването си огромната постройка е изглеждала като тежък шлем върху голата глава на някой човек, едновременно достолепен и самотен.

Том О'Лади, който беше портиер на фамилията Найтингейл повече години, отколкото имаше зад гърба си Норт, приветства господаря си с широка усмивка и разкри празнината, където трябваше да се намират предните му зъби. Това беше резултатът от конфликта му с един мъж, които, след като изби въпросните зъби, въздъхна и предаде Богу дух. О'Лади беше човек на шегите и бирата. На многото бира, както впрочем и на насието.

– Ха, милорд! Вечи сти вкъщи! Пътуването ду Лондун трая многу кратко, а? Мистър Кум и мистър Триджийгъл ни ви учакваха, приди да минат поне ощи две седмици.

– Добър вечер. Том. Да, виждам, че се питаш къде е Трийтоп. Това добро старо момиче тук е Реджи и тя беше истинска изненада за мен. Много е мила. Как е племенникът ви?

– Все ощи ни съ знай дали ши оживей, но мистър Полгрейн му праща всеки ден от специалните си бульони и почнь да съ оправя.

– Чудесно. Следващия път, като се видите, му кажи да не пада вече от лодката си, и то така, че за малко да се удави.

– Да, милорд, момъкът си научи какту трябва урока. Всъщност от лодкътъ гу бутнала онази малката, дъщерята на ковачъ. Изглежда минал в настъпление и това ни й се понаправило.

Норт изсумтя, по-скоро се опита, но вместо това се усмихна.

Мина през голямата порта и продължи да язди нагоре. Алеята стана още по-широка сега, когато той се приближи до чудовищното здание. През последните три столетия то се бе опитало да се превърне повече в дом, отколкото в крепост. Според Норт горе-долу беше успяло. Някога дори имало подвижен мост, на който през шестнайсети век се гледало като на нещо излишно, но който през следващото столетие спасил Маунт Хок от войниците-пуритани на Оливър Кромвел по време на кървата гражданска война. По-късно дълбокият и широк ров бил запълнен и на негово място била посадена овощна градина, най-вече ябълкови дървета.

„*Мъжете* – мислеше си Норт, докато Реджи се изкачваше спокойно нагоре по склона, а погледът му се рееше по масивните сиви каменни блокове, които се издигаха все по-нагоре и по-нагоре. – *Мъжете трябва да се бият и или да побеждават, или да умрат. Те не трябва да се задоволяват с това, което вече имат, дори то да е предостатъчно.*“

Той самият до неотдавна беше войник и неговата цел бе да спре Наполеон. Поне така си беше повтарял нееднократно. Истината беше, че обичаше хубавите битки. Обичаше да изпробва себе си, силата и ума си върху всеки един от своите противници. Предполагаше, че щеше да се справя много добре, ако бе живял през Средновековието. Сега, след като Наполеон бе заточен на Елба, нямаше никакъв шанс за война с подобен мащаб. Понякога това го депресираще. Знаеше, че така се чувства и приятелят му Маркъс Уиндъм. Но сега Маркъс се беше оженил щастливо и управляваше имението си. Това възнамеряваше да стори и Норт. Животът, с цялото си разнообразие, го учудваше и възхищаваше.

Закара Реджи във великолепната конюшня на Маунт Хок – дълга тухлена постройка със складове за храна, обширни помещения и хамбари за сеното – всичко, за което се беше сетил обзетият му от страст към конете прадядо. Слезе от гърба на Реджи, махна на Па-Ду и изчака слабичкият старец да поеме юздите на кобилата. После побъбри малко с него, като гледаше изумен как изкривените му от артритата пръсти се справят пъргаво и майсторски с юздите и седлото.

Утре Норт смяташе да отиде в Гунбел. Усети, че се усмихва, когато

хвана огромното месингово чукало и заудря по дъбовата врата. Гунбел. Боже Господи, ами ако вместо в Маунт Хок¹⁶ – име, което звучеше великолепно – живееше в Маунт Гунбел, надвиснал над село Гунбел?

Когато Кум, потомственият иконом на имението, отвори вратата, примигна смаян, че господарят му наистина се смее, при това се смее сам.

Норт хвърли поглед към Кум, разбра каква е причината за учудването му и каза:

– Точно си мислех колко странно щеше да звучи, ако имението се наричаше не Маунт Хок, а Маунт Гунбел. Едновременно е забавно и ужасно, не мислиш ли?

Кум като че известно време се опитваше да смели това и после рече:

– Определено смехът е прекалено силна реакция за подобна нещастна мисъл, милорд.

Норт изсумтя.

– Така е много по-добре – отвърна икономът. – Добре дошъл у дома, милорд, въпреки че не мога да си обясня защо се връщате две седмици по-рано, отколкото ви очаквахме.

* * *

Тя още не беше пристигнала в Гунбел. Лорд Чилтън знаеше, че трябва да мине първо оттам, най-малкото, за да разбере откъде да мине за Скрилейди Хол. Попита рибаря, който знаеше всичко за всички, и съдържателя на хана, мистър Фрийли, който в това отношение надминаваше дори рибаря. Никаква мис Дъруент-Джоунс.

Той въздъхна и отново възседна Реджи. Бяха му нужни само трийсет минути, за да стигне до Скрилейди Хол, точно край Тревелъс, на не повече от половин миля от морето.

В стабилната тухлена постройка наред с имението, заобиколена от рози, жасмин и разцъфнали храсти, имаше трима слуги. Това беше красива къща, която сега, поне така предполагаше той, принадлежеше на Каролайн Дъруент-Джоунс.

Тя трябваше да дойде тук.

Посрещна го доктор Бенджамин Трийт, който развеждаше някакъв непознат господин из къщата.

– О, момчето ми, влизай. Какво правиш тук?

16. Връх Ястреб (англ.) – Б.пр.

Норт само кимна. Все още не знаеше какво да отговори.

– Това е мистър Броугън, адвокат, дошъл да направи опне на всичко във връзка със завещанието.

– Разбирам – отвърна лорд Чилтън. – Кога очаквате да пристигне мис Дъруент-Джоунс, мистър Броугън?

Единственото, което показва изненадата на адвоката, беше примигването на големите му кафяви очи.

Погледът му се спря в някаква точка над лявото рамо на Норт, когато той рече:

– Не знаех, милорд, че сте близък със семейството. Точно така, съществуват някаква мис Дъруент-Джоунс и някой си мистър Пенроуз – очевидно от страна на съпруга, които са най-близките роднини на починалите и съответно – наследници. През последните пет години мистър Бенет Пенроуз живее в района. Разбира се, не бих могъл да кажа нищо повече в това отношение, преди да прочета завещанието пред въпросните две особи.

– Правилно – съгласи се Норт.

След това се обърна към доктор Трийт.

– Добре ли сте, сър?

– Да, но е трудно, Норт, много трудно. Нищо ново не сме научили, откакто замина за Лондон. Ти, впрочем, не отсъства много дълго.

– Върнах се по-рано, наистина. Предполагам, че вие сте писал на мис Дъруент-Джоунс в Хънимийд Манър, мистър Броугън?

И този път адвокатът не издаде учудването си.

– Да, преди няколко седмици. Не знам защо все още нямам отговор от нея, но може да се предположи, че ще пристигне скоро. Ако не дойде до края на седмицата ще ѝ пиша отново. Човек не може да има пълно доверие на пощата.

– Може би сте прав.

– Познавате ли се с дамата, милорд?

– Да – отвърна Норт.

– Но как така? Нищо не разбирам, милорд.

– Историята е много заплетена, мистър Броугън. Защо да не почакаме пристигането на мис Дъруент-Джоунс?

Мисис Трибо, икономката, им поднесе чай и сладки във всекидневната. Разговорът беше приятен. Норт си тръгна след няколко минути, преди доктор Трийт и мистър Броугън да започнат да го разпитват как, по дяволите, се бе запознал с мис Дъруент-Джоунс, защо беше тук и какво искаше.

Очевидно когато пристигне, младата жена щеше да бъде посрещната от някакъв адвокат и от доктор Трийт. Не беше нужно Норт да остане, за да ѝ съобщи, че някакъв ненормален бе убил леля ѝ. Опитваше да убеди сам себе си, че е прав, но като че без особен успех.

Мис Дъруент-Джоунс обаче не дойде в Скрилейди Хол.

В десет часа следващата вечер Кум почука лекичко на вратата на библиотеката, където стоеше Норт. Влезе, изкашля се дискретно и се загледа над дясното рамо на господаря си, точно в мига, в който старият часовник над потъналата в полумрак камина удари за десети път.

– Какво има, Кум?

– Милорд, случи се нещо необикновено, нещо, на което не сме свикнали. Някаква млада дама иска да ви види. Страшно късно е и тя е в особено състояние. Мислех да ѝ кажа да си обира крушите, когато тя извади пистолет, насочи го към мен и настоя да ви види.

СЕДМА ГЛАВА

Миг по-късно Норт изскочи от библиотеката и закричи бързо по дългия тесен вестибюл.

Тя стоеше до входната врата, свела глава и отпуснала рамене. Единственият ѝ куфар беше поставен на пода от лявата и страна. Беше наметната с пелерината си, която вече бе порядъчно измачкана и мръсна. Дебелите ѝ плитки, навити около главата ѝ, се бяха поразхлабили, така че по раменете ѝ се виеха дълги кичурчета. В дясната ѝ ръка висеше омразният пистолет.

В този момент тя вдигна очи. В тях имаше умора. Бяха пълни с дълбока болка и страх.

– Мис Дъруент-Джоунс! – той се спусна към нея.

– Съжалявам, толкова съжалявам!

Норт видя как младата жена преглътна с усилие. Тогава той протегна ръце, нещо, което не беше възнамерявал да прави, и тя се хвърли в обятията му. Няколко мига Каролайн остана неподвижна, опряла в гърдите му стиснатите си в юмруци длани. Пистолетът се плъзна от пръстите ѝ и падна върху мраморния под на вестибюла. Тогава внезапно тя започна да хълца, силно и неконтролируемо, и цялото ѝ тяло се разтреесе. Беше рухнала. Вследствие на преживения шок от нейната борбеност и предизвикателство като че не бе останала и следа.

Ръцете му обгърнаха Каролайн и той я притисна към себе си. Опитваше се да я успокои, да я утеши, като галеше косите ѝ, говореше безсмислени неща и я полюляваше леко в прегръдките си.

Най-после тя вдигна глава и се отдръпна малко.

– Вие сте знаел – рече тя. – Знаел сте, а не ми казахте нищо.

– Нямахте как да го сторя. Тръгнахте си толкова ненадейно...

– Тя е мъртва, лорд Чилтън. Не, не само мъртва – някой я е убил.

Не мога...

Младият мъж допря връхчетата на пръстите си до устните ѝ.

– Шшшшт, вие сте изтощена. Елате в библиотеката да се стоплите. Глътка бренди и малко храна ще ви бъдат от полза. Елате.

Кум се обади току зад гърба на господаря си. В гласа му звучеше неодобрение. Навярно така би реагирал и баща му, ако беше присъствал на току-що разигралата се сцена... Не, Норт нямаше намерение да мисли за това точно сега.

– Ще донеса нещо за хапване, милорд, макар да се съмнявам, че мистър Полгрейн има кой знае какво в кухнята.

– Благодаря, Кум. Донеси каквото има. А сега, мис Дъруент-Джонс, елате с мен.

* * *

Видя как тя свали пелерината си и я сгъна бавно и внимателно, сякаш опитвайки се по този начин да се съвземе. След това я постави на облегалката на един стол. Въздъхна, все така без да го погледне. Наблюдаваше я как механично пригласяда гънките на наметало то, очевидно без да си дава сметка какво върши. После младата жена се приближи до камината, сложи още една цепеница вътре, разбърка жарта с ръжена и протегна длани към пламъците. Застана пред тях абсолютно неподвижно, без да произнесе и дума. Тази тъжна сянка не приличаше ни най-малко на момичето, с което се беше запознал съвсем наскоро, което бе седяло в скута на Маки, изтъкано от усмивки и очарование, и което после бе изпило бирата и бе кашляло, докато лицето му бе станало мораво. Норт затвори тихо вратата на библиотеката, за да не излиза топлината, после се обърна, без да знае какво да каже. Каролайн беше избягала от настойника си, за да отиде при леля си Ели, само за да открие ужасната трагедия.

Той продължи да мълчи и да я наблюдава, докато Кум внесе поднос със стар сребърен чайник, който бе по-нашърбен от сипаничавото лице на майор Дени от Дванадесета Линкълнширска пехота. Чашките и чинийките бяха толкова стари и очукани, че би трябвало да бъдат раздадени на бедните още преди петдесет години. Колкото до храната, тя се състоеше от две филии хляб, плесенявали по краищата, купичка втвърдена сметана – по-скоро жълта, отколкото бяла, и една кифла, която би могла да се използва по-скоро като оръжие отколкото за ядене. Вбесен, Норт изгледа красноречиво Кум, който обаче вдигна безпомощно рамене, без да го погледне. Младият мъж съдържа словоизлиянията си Последното, от което се нуждаеше гостенката му, беше да слуша виковете му по адрес на иконома.

Той напълни с чай чашите, но не можа да й предложи нито захар, нито лимон, нито мляко, тъй като такива нямаше на подноса.

– Благодаря – каза Каролайн и отпи от топлия си чай.

В следващият миг тя се закашля и припряно затисна със салфетка устата си.

– О, Боже, извинявам се, но чаят, ъ-ъ, е...

Норт отпи предпазливо и помисли, че езикът му ще окапе. Вкусът на този така наречен „чай“ напомняше застоялата питейна вода на корабите на Негово величество. Наистина отвратително.

– Съжалявам – каза Норт и взе чашата ѝ. – Стойте тук и си почивайте. Ще ви донеса нещо друго.

Смяташе да отиде в кухнята и да срита порядъчно ония задници, но реши, че е по-добре да не я оставя сама, поне засега. Беше прекалено преbledняла и съкрушена. Извади бутилка бренди от шкафа.

– Ето, брендито ще ви стопли много по-добре от това, което моят готвач разбира под „чай“.

Каролайн отпи бавно. Очевидно беше понаучила нещичко от бирата на Маки. Цветът на лицето и започна бавно да се възвръща.

– Не беше зле. Не беше и такова сериозно изпитание като бирата на Маки. Всъщност не беше толкова сериозно затруднение и като чая. Никога досега не съм пила бренди.

– Приемете го просто като лекарство – каза той. – Ще хапнете ли от кифлата?

Тя хвърли поглед към тестеното изделие върху подноса, после погледна смутено домакина си и бавно поклати глава.

– Не, благодаря, но не съм гладна.

Прииска му се да изрита всеки един от прислугата си още по-силно, отколкото бе възнамерявал само пет минути по-рано.

Младият мъж се загледа известно време в огъня, след което рече:

– Исках да ви предупредя, но нямах представа кога ще пристигнете, нито пък къде ще отидете първо. Наминах в Скрилейди Хол, но заварих там адвоката, някои си мистър Броугън, и мисля, че не бях особено желан. Съжалявам за леля ви. Много харесвах Елинор Пенроуз. Дойде в нашия край, когато бях десетгодишно момче, и веднага се превърна във всеобща любимка.

– Очевидно не на всички.

Сълзите ѝ потекоха отново, но Норт остана на мястото си, без да казва нищо.

– Мисис Фрийли от страноприемницата в Гунбел каза, че вие сте я открили.

– Така е. Слушайте, мис Дърuent-Джоунс, вие сте много уморена. Късно е да се връщате в Скрилейди Хол. Тази нощ ще останете тук, а утре ще ви придружа дотам.

За негово удоволствие тя се усмихна, макар и криво.

– Може ли да се пие бренди и на закуска?

Лорд Чилтън отвърна на усмивката и, чувствайки се странно.

– Чаят за закуска ще бъде чудесен, обещавам ви. Ще си поговоря сериозно с готвача във връзка със съдовете и всичко останало.

– Помислих, че икономът ви ще затръшне вратата в лицето ми. Съжалявам, че го заплаших с пистолета, но не знаех какво друго да направя.

– Той си го е заслужил, ще преживее шока. Колкото за държанието му, единственото, което мога да кажа, е, че в Маунт Хок не е имало жена от много отдавна. Предполагам, че двамата с готвача са били напълно объркани и не са знаели как да постъпят.

– Готвач ли?

– Да. Мистър Полгрейн е моят готвач.

Норт видя, че гостенката му потръпна, въпреки че стоеше до огъня, и се изправи.

– Извинете ме за момент, мис Дъруент-Джоунс Трябва да предупредя Триджийгъл да приготви спалня за вас.

– Триджийгъл носи ли пола?

– Не, той е мъж и се казва мистър Огъстъс Триджийгъл. Както вече ви обясних, тук от много отдавна не е имало жена. Това е къща изключително на мъже.

– О, съжалявам. Това сигурно ви създава много трудности.

– Всъщност не – отвърна лаконично той, но се усмихна веднага, за да смекчи думите си.

Отново усмивката се появи прекалено лесно върху устните му и Норт си помисли: *„Тя ме съжалява за това, че из коридорите ми не се мъкнат жени; че тук няма разни особи, които да душат въздуха, за да се уверят, че е достатъчно приятен за нежните им ноздри; които да кудкудякат неуморно по повод на всяка незабележима дупчица по чаршафите и които непрекъснато да се тревожат, че камините били почернели... А аз ѝ се усмихвам на всички тези приказки.“*

Искаше му се да ѝ обясни задоволството си, че Бог му бе спестил това, което беше напълно в реда на нещата за другите мъже – като например за приятеля му Маркъс Уиндъм. Но не и за него. Естествено не ѝ каза нищо. Откри, че отново ѝ се усмихваше, а тя беше почти заспала и дори не забелязваше, че е свидетел на подобно рядко явление – лорд Чилтън не е мрачен.

Остави я така, отпусната в стола си край камината, и отиде да потърси Триджийгъл. Той беше възрастен мъж, висок и строен, с неприлично гъста за годините си бяла вълниста коса и с толкова красиво лице,

че човек би могъл да извърши убийство, ако това би могло да му помогне да се сдобие е подобна хубост. Норт се надяваше, че Триджийгъл все още не беше паднал под масата от огромното количество гунбелска бира, която поглъщаше всяка вечер, и че би могъл да различи чистите чаршафи от нощното гърне.

Триджийгъл обаче като че изобщо не беше пил и капка бира. Той беседваше с Кум и Полгрейн. Всички бяха застанали около огромната дървена маса и Полгрейн бършеше случайно останали трошички по вече чистата ѝ повърхност. Норт застана на вратата, загледан в тези хора, които познаваше от дете, по-точно откакто бе дошъл да живее тук на петгодишна възраст. След това се изкашля, а в устата му напиреха не съвсем благи думи.

– Милорд – обади се Кум с мазен глас, като някой калайджия, продал току-що с добра печалба стоката си.

Спусна се към господаря си, като пътьом обърса ръце в престилката на Полгрейн.

– Всичко задоволително ли беше?

– Не, не беше. И всички вие го знаете много добре. За колективната ви грешка обаче ще говорим утре. Триджийгъл, трябва ми спалня за нашата гостенка.

– Но, милорд, тук няма спалня!

– Не бъди глупак. Кум. Тази къща е по-голяма от селото. Има поне двацет спални, по дяволите отвратителния ти инат!

– Всичко това е много добре, милорд – отвърна Триджийгъл, като се изправи с всичките си сто и осемдесет сантиметра, – но мистър Кум е прав. Нахранихме младата дама. Помогнахме ѝ достатъчно. Но да остава тук? Това би било нещо нечувано, милорд! Невъзможно. Това е дом на джентълмени. Нашата репутация ще...

– Нашата репутация ли? Какви са тези невероятни глупости? Млъкнете и ме чуйте! Това е племенницата на мисис Елинор Пенроуз. Току-що е разбрала, че леля ѝ е била убита.

– О, Боже! – обади се Кум, – тя не ми каза това... Само насочи пистолета си срещу мен и изглеждаше напълно сериозна. Помислих я за луда, милорд.

– Това е наистина жалко – намеси се Триджийгъл. – Подобни новини биха могли да доведат една жена до истерия, което, убеждавам се, се среща доста по-често сред техния пол.

– Със сигурност тя ще се чувства по-щастлива в Скрилейди Хол – разсъждаваше Полгрейн. – Там има жени, които биха могли да се

погрижат за нея и да я утешат. Освен това, чувал съм, че там храната е превъзходна.

– Няма как да не е по-добра от това, което ѝ предложи – изръмжа Норт. – Господи, Полгрейн, ако бях те замерил с тази кифла, – непременно щях да те убия – беше твърда като камък. Така, достатъчно по този въпрос! Или ще започна да мисля, че сте трима съсухрени стари женомразци. Всъщност аз вече съм на това мнение. А сега чуйте какво ще ви кажа. Мис Дъруент-Джоунс е много млада. Ако не се беше запознала с мен, нямаше да има кой да ѝ помогне. Тя е изтощена и се нуждае от добър сън. Късно е да я водя в Скрилейди Хол. Така че погрижи се за това, Триджийгъл, и престани да мърмориш под проклетия си нос.

– Разбира се, милорд – отвърна с достойнство Триджийгъл. – Мисля да приготвя Есенната стая.

– Тя е прекалено тъмна и прекалено студена – каза Норт, благодарен, че знае точно за коя стая ставаше дума. – Ако остане да спи там, младата дама може да получи възпаление на белите дробове. Освен това помещението трябва добре да се проветри.

Тримата мъже се спогледаха, след което Кум рече дълбокомислено:

– Ако се разболе, тя ще остане тук мно-о-го дълго.

Лорд Чилтън кимна:

– Абсолютно вярно. Ако я настаните в непроветрена влажна стая, може да се разболе сериозно. Наистина сериозно. И тогава ще се наложи да остане тук дълго, може би по-дълго, отколкото предполага Кум.

– Уместна забележка, милорд – обади се Кум, изкашля се и после добави: – Мисля че Овалната розова стая ще свърши по-добра работа. Тя е жена, все пак, и всички знаят, че този цвят си подхожда с особения темперамент на нейния пол.

– Това би било добре – отвърна след известен размисъл Триджийгъл. – Прозорците бяха отворени цял ден вчера, тъй като новият ни прислужник Тими чистеше там – заради практиката, нали разбирате, милорд и освен това не валеше. Да, предложението е чудесно, милорд.

В отговор Норт само поклати глава. Всъщност той беше благодарен на тези мъже, че го бяха посрещнали с отворени обятия, тъй като Маунт Хок в действителност беше на тяхно разположение от смъртта на баща му. Питаше се дали, ако беше жена, щяха да хлопнат вратата под носа му. Беше напълно вероятно, като се има предвид държанието им тази вечер с неканената гостенка. Добре че тя си тръгваше на другия ден, иначе можеше и да я отровят.

Норт кимна, съзнавайки, че и Кум, и Триджийгъл го гледаха,

очаквайки вероятно одобрението му. Всъщност то бе излишно, тъй като те правеха това, което искат. Все пак той каза:

– Овалната розова стая би свършила добра работа или поне би трябвало да свърши.

* * *

Каролайн беше дълбоко заспала. Той внимателно я понесе нагоре по стълбите към красивата ъглова стая, чиито прозорци гледаха към голяма ябълкова градина, засадена преди повече от петдесет години. Устата му се напълни със слюнка при мисълта за сочните ябълки, които вече бяха напълно узрели и в достатъчно количество, за да изхранят цялото село през зимата. Дърветата покриваха склоновете от крепостта до подножието на хълма, където земята ставаше равна и където течеше малка рекичка, виеща се по протежение на повече от три акра от земите на Маунт Хок.

Стаята някога бе принадлежала на жена, но на коя Норт нямаше представа. Не знаеше кой я бе обзавел в тези меки розови и кремави цветове. Предполагаше, че тук, поне за кратко време, бе обитавано от жени, тъй като мъжките потомци продължаваха да се раждат и да наследяват Маунт Хок. Той обаче бе живял тук само с баща си и дядо си. Дали майка му някога бе посещавала Маунт Хок? Разтърси глава, за да прогони спомена и болката, която го съпровождаше. Не, през този век в имението не бе живяла жена.

Мебелите бяха износени, тъй като бяха много стари, но всичко лъщеше от чистотата. Въздухът ухаеше на лимон и восък. Въпреки че не обичаше този каменен мавзолей. Норт ценеше грижите, които всички полагаха за поддържането му. Тими, новият домашен прислужник, беше свършил доста добра работа. Домакинство изключително от мъже беше нещо качествено, стига само членовете му да не забравят добрите маниери при появата на жена.

Норт свали само износените ѝ боти. Чорапът от външната страна на левия ѝ крак имаше дупка. Кожата, която се виждаше през нея, беше зачервена и наранена. Видът ѝ не му хареса. Той я зави и духна единствената свещ.

Кум го чакаше пред Овалната розова стая.

– Добре ли се чувства младата дама, милорд?

– Спи. Ще видим колко е добре утре сутринта.

– Стаята, ъ-ъ, милорд, показва Маунт Хок от най-хубавата му страна.

– Да, Тими е свършил добра работа. Още нещо, Кум. Трябва да се увериш, че закуската, която ще ни поднесе утре сутринта Полгрейн, е в прекрасно състояние. Ще имаш грижата съдовете да бъдат без драскотина и да блестят от чистота. На масата да има безупречно бяла покривка. Да има и платнени салфетки. Добре ли ме разбра?

– Да, милорд. Ние не сме глупаци. Щом младата дама ще си тръгва утре след закуска, решихме, че наш дълг е да се погрижим стомахът ѝ да бъде добре запълнен по време на пътуването ѝ до мястото, на което принадлежи.

„А на кое място принадлежи тя?“ – запита се Норт. Чудеше се кога щеше да се появи Фолкс, тъй като в пристигането му, и то заедно с бедния Оуен, нямаше ни какво съмнение. Струваше му се, че тъй като тя беше млада и при това жена, която не познаваше добре този мъжки свят, беше негово задължение да я защити от бившия ѝ настойник. Той обаче нямаше представа какво точно трябваше да стори.

Затвори тихичко вратата. Беше замислен и намръщен. Кум понита:

– Имате ли нужда от моите услуги, милорд?

– О, не. Работата е в това, че тя... Не, няма нищо, нищо важно. Лека нощ, Кум.

– Лека нощ, милорд. Ще преживеем това.

– Ще преживеете какво? Кратковременното посещение на една самотна жена ли?

– Забравяте, че тя е въоръжена, милорд.

– Лягай си, Кум.

– Тя изглежда зла, милорд. Можеше да ме застреля.

– Заслужаваше да бъдеш застрелян. Лягай си.

– Да, милорд.

* * *

Когато лорд Чилтън се събуди посред нощ от някакъв ужасен писък, той помисли за миг, че отново е на бойното поле в Тулуза, заобиколен от бълващи смърт оръжия и френски войници, стрелящи и мушкащи с байонетите си като луди, мъже, които се биеха само заради славата и заради Наполеон, човек, наистина заслужаващ да остане в историята. Обречената му кауза обаче не заслужаваше за нея да се погуби нито един човешки живот повече. Струваше му се, че все още чува виковете на френските войници:

– La gloire! La gloire!¹⁷

Норт седна в леглото си, като все още не можеше да разбере къде

се намира. В този миг писъкът се повтори, а после и потрети. Гласът определено беше на жена. Жена ли? Тук? В Маунт Хок? Прокара пръсти през косите си, размишлявайки напрегнато.

Да! Това беше момичето, взело Оуен като заложник и откраднало коня на Норт; момичето, което се беше появило на прага на дома му уплашено, изтощено и потънало в сън, и на което бе предложил чай, можеш да повали дори вол, и кифла, можеща да убие същия вол. Младият мъж се втурна към изхода на спалнята си, като пътъом наметна един халат.

ОСМА ГЛАВА

Норт блъсна вратата и нахлу в тъмната стая.

– Мис Дърuent-Джоунс, Каролайн!

Чу дишането ѝ, учестено и шумно, и, без повече да мисли, се хвърли към леглото ѝ. От прозореца в другия край на помещението се промъкваше слаба лунна светлина, по-точно само тъничък сребърен лъч, но той бе достатъчен на Норт, за да забележи гостенката си, седнала вдървена на леглото. Беше вперила поглед право напред, очевидно към лакирания розов шкаф срещу леглото ѝ.

– Какво става, по дяволите? Кошмар ли сънувахте?

Младият мъж я сграбчи, без да се замисля дали това бе необходимо, нито защо го нрави. Но тя беше тук сама, очевидно ужасена от нещо и дишаше така, като че бе пробягала целия път от селото до Маунт Хок. Той я притисна към гърлите си, движейки силните си длани нагоре-надолу по гърба ѝ, чувствайки мекотата на тялото ѝ под тънката тъкан.

Каролайн се сгуши в обятията му. После нейните ръце го обгърнаха на свой ред и тя пошушна в ухото му:

– Радвам се, че дотичахте веднага. Там, зад шкафа, се крие някой.

– Какво?

Устните му докоснаха врата и. Тя прошепна отново:

– Има някой зад шкафа. Мисля, че е мъж. Събудих се, а той стоеше до мен и ме гледаше. Изпицях и той като че се задави и изсъска като змия, разбрала, че това е краят ѝ. После се промъкна ей там.

Норт внимателно се отдръпна от нея и рече тихо:

– Стойте тук и не мърдайте.

Изправи се бавно. Очите му вече бяха привикнали с мрака. Погледна към шкафа. Нищо. Никакво движение. Никаква сянка. Забеляза обаче, че зад шкафа имаше достатъчно място, където би могъл да се скрие някой. Мъж? В нейната стая? Струваше му се невъзможно, но въпреки това се запъти към подозрителния шкаф и го дръпна силно. Той се наклони към него и после се люшна назад.

Вик. Мъжки вик.

– Излез, мръсник такъв! Веднага, дявол да те вземе!

Иззад скрина изпълзя някой. Но това не беше мъж.

Бе Тими, домашният прислужник, дванайсетинагодишно момче, с рижа коса и покрито с лунички лице. Той изглеждаше ужасен, отворил

безпомощно уста, готов всеки момент да извика или да изкрещи.

Норт отстъпи крачка, кръстоса ръце пред гърдите си и впери поглед в прислужника.

– Мога ли да попитам какво правиш посред нощ тук, в стаята на дамата?

– Чистих спалнята, милорд.

– През деня. А сега защо си тук?

Тими диво погледна наоколо, търсейки помощ отнякъде. Нищо подобно обаче не се виждаше. Той каза, забил поглед в обувките си:

– Момичето тук едва не ми спуска тъпанчетата с писъците си, милорд.

Леко удари с длан дясното си ухо, за да подчертае думите си.

– Нивгъж не съм чувал някое момиче да пищи така силно, направо ме уби с виковете си.

– Мисля, че ти зададох въпрос, Тими. Ако е викала така, то е било, защото ти, проклетнико, си й изкарал акъла.

Момчето погледна господаря си, разбра, че е дошло времето за Стращния съд и отново заби поглед в краката си. Така си и остана, неподвижен и безмълвен, в очакване на наказанието. А то сигурно щеше да бъде сурово, като се има предвид какво бе сторил. Беше чувал достатъчно истории за бащата на господаря – оня старец, наложил с бастуна си Макбрайд по гърба, задето споменал нещо за времето и за черния облак, който като че винаги висял над главата на Негова светлост.

– Само исках да я видя, милорд, нищо друго. Чух, чи била горделива като паун и исках да я видя...

– Какво? Боже Господи, момче, та тя е просто едно момиче! Жена, като всички други жени, които живеят наоколо. Какво искаш да кажеш, като твърдиш, че си искал да я видиш? Какво имаш предвид, като казваш, че приличала на паун?

Каролайн се обади иззад гърба на Норт:

– Беше се надвесил над мен и държеше една свещ. Събудих се от нейната топлина, може би и от светлината ѝ.

Тими преглътна с усилие и проточи шия, за да я види.

– Точно така – рече почитателно той. – Требаше да я видя, милорд. Тя е толкоз хубава, кат' ангел, кат' принцеса, кат', ъ-ъ, е, не е кат' паунска опашка.

– Достатъчно – срязва го Норт с раздражен глас. – Това е просто една жена, с нищо не е по-различна от останалите. И сега ти изкара акъла на този „ангел и принцеса, и паунова опашка“. Какво да правя с теб?

– „Ангел“ ли каза? – попита Каролайн, изваждайки окончателно от равновесие господаря на имението.

– Да, мис. Кусата ви и като златна прежда, и е толкова гъста и мека, и като коприна, и...

Младата жена се обърна към домакина си.

– Това, което той казва, определено не звучи зле, милорд.

– Казвате това само защото той ви ласкае най-безсрамно. „Ангел“, а? Отидете да се видите в огледалото, Каролайн, може да уплашите някой, косата ви е толкова рошава и виси като клечки и слама и...

– Достатъчно, Норт. Замълчете.

Тя се наведе към Тими. За първи път, откакто бе заловен, в зелени-те му polegати очи проблеснаха искрица надежда.

– Тими, кажи ми истината. Защо всъщност дойде тук?

Нямаше как повече да увърта, а и се надяваше на снизходителност от тази жена. Нещо, на което не можеше да разчита от страна на Негова светлост.

– Това беше мистър Кум, мис. Чух го да казва на мистър Триджий-гъл, чи имате пистолет и чи сте гу на сочили срещу него и сти му изка-рали ангелите. Пушката на татко ми се счупи, а пък му трябва, когато в примките не са улови нищо. Братята и сестрите ми съ гладни, разбирати ли? Трябва им храна.

– И ти искаше да откраднеш пистолета ми?

Той кимна.

– Ясно – рече тя.

После вдигна рамене и се усмихна.

– Добре. Изглежда, че твоят татко има много по-голяма нужда от оръжието ми, отколкото аз. Има обаче един много лош човек, който ме преследва. Иска да се ожени за мен, за да вземе парите ми. Може да се наложи да го застрелям, за да се спася. Нека да се оправя с него, а после ще ти дам револвера си. Съгласен ли си, Тими?

– Негова светлост няма ли да съ погрижи за вас, мис? Няма ли той да гръмне тоз зъл човек?

– Не, гърменето в този случай е мое задължение След като приклю-ча с него, ще ти дам пистолета си. Какво ще кажеш за това, Тими?

– О, мис, тува й чудесно и татко шъ бъди доволен от вашта хубост и дуброта, и...

– Престани, Тими – намеси се Норт. – Мога ли да те попитам защо не се обърна към мен?

– Мистър Кум казва, чи ни трябва да ви досаждаме с нищо, милорд.

Ваша светлост убича самотата, това ни повтаря мистър Кум. Мистър Триджийгъл казва, чи никой никога ни е досаждал на благородник от рода Найтингейл, чи тува просто нивгъж ни съ й случвалу. Тува е вярно. Никой ни ви и досаждъл, милорд. Мистър Кум казва, чи всички ние трябва да ва пазим и чи това значи да не пускаме натрапниците до вас, като например нахалните жени.

– Сега обаче успя добре да ми досадиш. Заради теб бях изтръгнат от приятния си сън и принуден да...

– Милорд, Тими се извини. Всичко е наред.

– Отивай да си лягаш, момче, – предаде се Норт, – утре двамата с теб ще си поговорим по-подробно по този въпрос. Лека нощ.

Тими кимна тържествено на господаря си и се усмихна дръзко на Каролайн. Норт не каза нищо, докато момчето не излезе от стаята. После се обърна бавно и погледна младата жена.

– Писъците ви ме изплашиха дяволски много.

– Съжалявам. Едва не побелях от ужас. Косата ви е разчорлена, но изглежда много добре.

Той приглади косите си и каза:

– Това е глупаво. Да поговорим за вас. Така, вие сте проклет ангел, прекрасна принцеса, морето се оттегля при вида на красотата ви, вие сте пъстроопашат паун. Накратко, една...

Каролайн се разсмя, разсмя се истински и лекичко го ошипа по ръката.

– О, спрете преди да съм се задушила от смях. Какъв порой от думи! Съжалявам, че ви събудих, но бях загубила ума си от уплаха.

Тя сведе поглед и рече смутено:

– Махнали сте ботушите ми.

– Да, но нищо друго, както виждате, щом като сега не стоите тук гола като статуите в източното крило на къщата. Тими се е приближил до вас повече от мен. Впрочем на левия ви чорап има дупка и през нея видях, че сте си направили пришка. Видът ѝ не ми хареса. Погрижете се за нея още на сутринта.

– Непременно. Нарекохте ме Каролайн преди малко.

– Мис Дъруент-Джоунс ми се стори малко дълго, когато нахлух посред нощ в спалнята, за да ви спасявам от някои дракон или крадец, или от подлия Фолкс, може би.

– Чудесно! Можете да ме наричате Каролайн. Харесва ми начинът, по който го казвате – дълбоко, мрачно и доста вълнуващо. Изтръгнах до пръстите на женските си крака.

– Така ли мислите? Много добре. Може би не се познаваме от толкова отдавна, но смея да кажа, че това, което преживяхме заедно, бе достатъчно, за да сложи край на официалностите помежду ни. Така че вие също можете да ме наричате с малкото ми име Норт. Но вие вече го направихте, нали?

– Норт кой?

– Името ми е Фредерик Норт Найтингейл, барон Пенрит, виконт Чилтън и нищо повече. На моите предци им е било нужно доста време, за да получат всичко това. Когато много отдавна един от прадедите ми станал виконт Чилтън и построил Маунт Хок, той дал това име на селото в подножието.

– Как се е казвало то преди промяната?

Той откри, че устните му бавно се разтягат в усмивка.

– Ще повярвате ли? Наричало се е Пиджън'с Фут¹⁸.

– Не, няма да повярвам. Хайде, кажете как се е казвало?

Младият мъж само вдигна рамене. Известно време тя стоя замислена. След това погледна към него, усмихна се и каза:

– Норт Найтингейл¹⁹. Красиво име. Романтично. Майка ви ли го е избрала?

– Силно се съмнявам.

– В такъв случаи баща ви е бил романтичен човек.

Той не отговори. Мълчанието помежду им се проточи, но това не беше безобидно мълчание, а изпълнено с опасни подводни течения. Какви по точно бяха те, младата жена не можеше да си отговори.

– Благодаря, че дойдохте така бързо, за да ме спасите – рече припряно тя. – Наистина пристигнахте само за миг.

– Може да разчитате на мен и за в бъдеще. А сега се връщайте в леглото си.

Норт помогна на гостенката си да се качи в леглото, дръпна одеялата до брадичката ѝ, след което ги подпъхна под тялото ѝ, като че беше неин баща или някой, за когото тя бе дете. Това ѝ действа едновременно неприятно и успокоително.

– Знаете ли, Каролайн, ще се постарая оня Фолкс повече да не се натрапва на прекрасната ви особа.

– Много мило от ваша страна, Норт, но аз мога сама да се погрижа за себе си. Правила съм го досега и ще го правя и занапред.

18. Гълъбово краче (англ.) – Б.пр.

19. От „найтингейл“ (англ.) – славей и „норт“ (англ.) – север, северен – Б.пр.

– Прекрасно – отговори меко той, – но не си мислете, че ще се отда-
леча от вас. Ще продължавам да бъда нащрек. Той ще се появи, бъдете
сигурна.

Върху челото ѝ беше паднал дебел кичур коса и той го отмести
встрани. Сложи длан на бузата ѝ и ѝ се усмихна. После погали веждите
ѝ с пръст. В това движение имаше нещо, което я развълнува дълбоко.
Внезапно, без никакви предварителни признаци, тя избухна в сълзи.

Норт замръзна и се почувства по-безпомощен от когато и да било в
живота си. Седна до нея и, след като се поколеба за миг, я притисна към
гърдите си.

– Няма нищо – прошепна, заврял устни в косите ѝ, като леко покла-
щаше тялото ѝ напред-назад. – Всичко ще се оправи, обещавам ви. Не
исках да ви плаша с приказките за Фолкс.

– Не, не е заради това – отговори тя със задавен от сълзите глас. –
Той е само един червей, нищо повече. Ако се наложи, ще го убия. Съжа-
лявам. Но когато ме завихте с одеялата – начинът, по който го напра-
вихте, ми напомни за майка ми. А после пригладихте назад косите ми,
потупахте ме по бузата и погалихте веждите ми. Толкова време мина от-
тогава, когато бях малко момиченце... Толкова отдавна беше...

Тя заплака още по-горчиво, а той все така я притискаше към себе
си и чувстваше самотата ѝ. Ето че сега бе изправена пред нови мъки и
трагедии. Каролайн отново се отдръпна, подсмръкна и каза:

– Простете, че ви измокрих. Държах се толкова глупаво. Аз не пла-
ча, наистина никога не плача, това е само загуба на време.

– Не бъдете глупава, Каролайн. Сълзите пречистват духа и тялото и
ни помагат да вникнем в същността на нещата. Животът е истински ха-
ос. Няма нищо, ако поплачем от време на време. Това връща нещата в
нормалното им русло.

Тя стоеше безмълвна. После каза с въздишка:

– Прав сте. Като че ли не съществува друг начин да се спрат споме-
ните, когато те налегнат с пълна сила. Когато те залееят. Още веднъж ви
благодаря, Норт.

– Добре ли сте вече?

– Напълно.

Този път той не придърпа нагоре одеялата, когато я сложи да си
легне отново. Само леко я потупа по бузата, но защо – не знаеше.

* * *

След като Норт внимателно затвори вратата след себе си, Каролайн

стана и съблече роклята си. Беше без надеждно измачкана, а нямаше друга. Приглади я колкото можа и я метна върху облегалката на един стол. Легна отново по гръб и кръстоса ръце под главата си. Усети, че очите ѝ отново се пълнят със сълзи, и ги затвори. Начинът, по който този мъж беше придърпал завивките до брадичката и, я беше сломил; като че майка ѝ, чието лице тя дори вече не можеше да си представи ясно, се беше върнала за момент. Но тези спомени не бяха от такова значение пред неотдавнашното убийство на леля Ели. Кой можеше да е сторил това? Като че ли вече нищо в живота и не беше както трябва, особено фактът, че лежеше в дома на някакъв човек, с когото се бе запознала едва преди една седмица.

Какво щеше да прави?

* * *

Знаеше, че видът ѝ можеше да уплаши някого, но поне да беше чиста. Когато се събуди, намери на кръглата маса купа с все още топла вода. Съблече долните си дрехи и започна да отрива тялото си с натопена във водата кърпа. Четири дни без прилично измиване бяха наистина прекалено дълъг период. Искаше ѝ се призрачният слуга вместо тази купа да бе донесъл вана, за да може да се изкъпе като хората. Но след посрещането, което бе получила предишната вечер, Каролайн беше наясно, че и този съд с вода бе трудно направен компромис.

Тя заслиза бавно по огромното стълбище, достатъчно широко, за да могат по него да се разминат три дами в царствени одежди. От тавана висеше великолепен полилей, който два етажа по-ниско се спускаше на около три метра и половина над вестибюла. Златото, с което беше орнаментиран, изглежда бе в доста голямо количество. Това истинско произведение на изкуството беше излъскано до блясък, дори свещите изглеждаха така, сякаш бяха полирани.

Каролайн се спря за миг на стълбите и се огледа. Намираще се в една великолепна стара къща. Не, по-скоро приличаше на замък, постепенно превърнал се през вековете в господарския дом на имението. В същото време си оставаше замък и излъчваше типичното за него величие. Вестибюлът, който изглежда беше построен столетия преди големия салон, беше дълъг и тесен, но тесен само в сравнение с огромните размери на сградата. Никога досега не се беше чувствала така. Изпитваше нещо много странно, докато разглеждаше наоколо. Нещо като копнеж, някакво усещане, че това ѝ е познато. Тя поклати глава, но не можа да се избави от особеното си настроение.

Стените на вестибюла бяха покрити с портрети на мъже – само мъже. Тя се вгледа по-внимателно. Наистина, нямаше никакви жени. Колко необичайно.

Нима нямаше никакви картини на благороднички? Все пак всички тези мъже бяха раждани от жени, които бяха, поне Каролайн така си мислеше, законни съпруги. Не можеше да не бяха живели тук поне известно време. Всичко това беше много, много загадъчно.

– Добро утро.

Домакинът ѝ стоеше в долния край на стълбището, облечен в кожни бричове, елегантни лъснати ботуши, стигащи до над коленете, бяла ленена риза, отворена на врата, и светлокафяво сако. За първи път Каролайн го видя като мъж и той ѝ се стори изключително красив. Тъмната му коса беше дълга, прекалено дълга, за да бъде в крак с модата. Но на него, господаря на тази огромна постройка, която сигурно щеше да си остане замък до свършека на света, тук, в дивия Корнуол, тя му стоеше съвсем добре. Каролайн бе изненадана, че Норт ѝ се стори толкова възхитителен. Това я смути. Внезапно си спомни двата пъти, когато този човек я беше прегръщал, докато плачеше. И в двата случая, и тогава, когато я бе завил, се беше държал като нежна дойка.

– Ъ-ъ, здравейте – отговори младата жена.

– Измихте ли крака си?

– Само крака си ли? Измих се цялата, въпреки че имаше само един малък леген с вода. Не искам да прозвучи като оплакване, Норт, наистина беше много мило. Тими ли донесе водата?

Той не обърна внимание на въпроса ѝ.

– Чорапът е разкъсан и кракът ви е разранен, очевидно в резултат на няколкодневното търкане в ботуша ви. Измихте ли го? Зле ли изглежда?

– Е, боли ме малко. Нямаше какво да направя. Виждате ли, трябваше да оставя куфара си в Дорчестър. Това, което е на гърба ми, е единственото, което имам, независимо дали е скъсано или не.

Събеседникът ѝ се намръщи и рече:

– Така няма да стане.

След това се обърна и извика:

– Триджийгъл! Ела тук незабавно!

Обърна се отново към нея, все така намръщен, и не каза нищо повече до пристигането на Триджийгъл. Беше любопитна да се срещне с домакина на дома, който я бе настанил в тази хубава стая. Когато той се появи, тя едва не възкликна. Беше извънредно висок и вероятно най-

красивият възрастен мъж, когото някога беше виждала. Изглеждаше като олицетворение на идеала и за дядо: гъста сребърна грива, много светли сини очи и лице с изчистени линии. Този очарователен човек ли беше домакинът? Обитателите на жилището наистина бяха много странни.

– Благодаря ви за прекрасната стая, Триджийгъл – произнесе тя. – Признателна съм и за топлата вода.

– Трябваше да бъде гореща – отвърна Триджийгъл, поклони се не точно на нея, а на посоката, в която тя стоеше, и попита:

– Милорд?

– Донеси ми мехлема за разранени пришки и чисти превръзки. И леген с много гореща вода. В библиотеката. Незабавно.

– Да, милорд. Но поръчката е много странна. Може ли да попитам...

– Не, само изпълнявай.

– Да, милорд. Мис.

Той кимна, обърна се и се запъти с величието на епископ към вътрешността на къщата.

Норт очакваше гостенката му да му каже да я остави на мира – т.е., да се превърне в ужасена девица, което щеше да бъде съвсем естествено, като се има предвид, че бе млада и непорочна и че се намираще в дома му без придружител. Вместо това Каролайн рече:

– Домът ви е красив. По-точно – невероятен. Истински замък, в който са оставили отпечатък толкова много хора, в който са се извършили толкова много промени, смекчили първоначалния му суров вид. Искате ми се да стоя тук на стълбите, докато неговото излъчване проникне до костите ми.

Лорд Чилтън не отвърна нищо, само едната му вежда се вдигна нагоре.

– Какъв е семейният ви герб?

– Е, не е славей, ако това сте си мислила. Два биещи се лъва, с два кръстосани меча отзад. Девизът на семейството също няма нищо общо със славея. Той гласи: „Добродетелта е несломима като дъб.“

– Не е нито романтично, нито особено дълбоко.

– Аз също съм разочарован. Може би това е било единственото, за което са се сетили моите отдавнашни предци, след като са решили, че то не трябва с нищо да напомня проклетите славен.

– Казахте, че на герба имало два лъва и кръстосани мечове. А къде е дъбът?

– Някъде отзад.

– Е, поне си имате семеен герб и девиз. Наистина сте голям късметлия. Моят дом – Хънимийд Манър – е много хубава, но напълно обикновена шейсетинагодишна постройка, без гербове и девизи. Докато тук... – тя пое дълбоко въздух и отново огледа древните ризници, разположени в един отдалечен край, около гигантска камина, почерняла от горяните в нея поне век огънове. – Тук е истинска магия. Прекрасно е.

– Благодаря.

Беше неин ред да се намръщи.

– А, Триджийгъл, ето всичките ми лекарски прибори. Остави ги на бюрото ми в библиотеката, ако обичаш. А сега, Каролайн, елате с мен.

– „Каролайн“?

Триджийгъл се обърна почти рязко към господаря си.

– Милорд, нарекохте тази млада особа с малкото й име. То е хубаво, макар и малко да простее, но така или иначе е малкото й име и следователно не е особено подходящо да го употребявате след толкова кратко запознанство. Тя пристигна едва снощи и си тръгва веднага след закуска. Определено е много по-благопристойно да използвате фамилията й име.

Каролайн не можеше да повярва на ушите си. Що се отнася до лорд Чилтън, лицето му почервения, като че той с мъка се сдържаше да не удужи икономата си. В последния момент все пак успя да се овладее.

– Благодаря ти за забележката, Триджийгъл. Трудно би могъл да измислиш нещо по-подходящо, ако искат да счупя проклетия ти врат. Постарай се да напуснеш по-бързо помещението. И се погрижи за закуската. Кажи на Полгрейн, че ще се храним след десет минути. И още нещо, Триджийгъл...

– Да, милорд?

– Не забравяй: храната трябва да бъде божествена.

– Да, милорд.

Младата жена се загледа след отдалечаващия се домакин. Когато той най-после излезе от библиотеката, тя рече учудено:

– Напомня ми за една от учителките в девическия пансион, в който бях. Тя не можеше да понася момичетата, но поне се опитваше да го скрие. Не разбирам. Норт. Тук липсват женски портрети. Може би има отделна галерия за тях, но дори и да е така, пак е доста странно. Забелязах и друго – цялата ви прислуга е от мъже. Снощи ми казахте, че всички, които обитават тук, са мъже. Очевидно е, че те не искат жена в имението. Защо? Обяснете ми.

– Забравете за това. То не ви засяга. Така, сега седнете и сложете

левия си крак на тази възглавница.

– Мога да се погрижа сама за пришката си. Тя не е на гърба ми, та да не мога да я достигна.

– Кротувайте си на мястото и мълчете.

Тя се подчини. Той коленичи в краката ѝ, развърза ботата ѝ и я събу. Беше сложила носна кърпичка там, където беше скъсан чорапът. Норт разпозна по нея елегантно избродираните си инициали – подарък от стария му наставник – и се учуди къде ли я бе намерила. Махна кърпичката и видя скритата под нея пришка. Кожата беше разранена и възпалена. През годините, прекарани в армията, беше видял доста мъже да умират от треска, причинена от подобни незначителни ранички. Разгледа внимателно ожуленото място. Нямаше яркочервени линии, разпространяващи се от центъра навън като спици на колело. Този факт беше до някъде успокоителен.

– Стойте неподвижно. В началото усещането няма да бъде особено приятно.

„Навярно доста меко казано“ – помисли Каролайн, докато господарят на имението събу напълно чорапа и потопа крака ѝ в легена с гореща вода. Тя почти се изправи на стола си.

– Не мърдайте. Болката ще започне да намалява.

– И ще направи добре – промърмори през стиснатите си зъби момичето. – В противен случай ще започна да крещя и тогава слугите ви ще дотичат и ще ме застрелят.

– Съмнявам се, че ще сторят нещо подобно. Прекалено е мръсно и прекалено шумно за тях. По-скоро ще ви цапардосат с нещо по главата и ще ви погребат в градината.

– Чудесно – отвърна тя и започна да се отпуска, но само до мига, в който той започна усърдно да мие крака и – Може пък да решат само да ме заточат някъде. Винаги съм искала да посетя Ботъни Бей²⁰.

– Хайде, Каролайн, знам че боли, изгърпете още малко. Така, кракът вече е съвсем почистен. А сега да сложим малко от най-хубавото ми френско бренди – не, не се опитвайте да се измъкнете. Знам, че гори...

Пръстите ѝ, стиснали дръжките на стола, побеляха, зъбите ѝ изскърцаха от болка. Тя като че всеки момент щеше да извика, но успя да каже доста спокойно:

– „Гори“ ли рекохте, милорд? Нека ви кажа, лорд Найтингейл: горенето е само част от цялата тази агония. Тя е ужасна, подлага на

20. Каторжническо селище в Австралия – Б.пр.

изпитание смелостта ми и...

– Стига сте хленчила. Така, готово. Остава да сложа само малко от пудрата против инфекции.

Беше мил и внимателен, Каролайн не можеше да го отрече. Не бе предполагала, че раната е толкова зле. Стисна силно страничните облегалки на стола си, когато Норт започна да превързва крака ѝ с бели ленини ленти.

– Никога няма да мога да обуя ботата си – тъжно отбеляза Каролайн, гледайки солидната превръзка на стъпалото си.

– Никакви боти или обувки! През следващата седмица ще трябва да се движите колкото се може по-малко. След като се настаните в Скрилейди Хол, доктор Трийт също ще може да ви прегледа. Сега вече как се чувствате?

Каролайн сведе поглед към тъмнокосата му глава и към ръцете му, които все още държах крака ѝ. „Всичко това е толкова странно...“ – помисли тя, като се питаше защо през последните минути не се бе сетила нито веднъж за особеното положение, в което се намираше, за мъртвата си леля или за самата себе си, останала вече напълно сама на света.

Отново усети ужасна мъка.

– Още ли боли?

– Не, благодаря ви, Норт.

– Добре – каза той и се изправи. – А сега предлагам да похапнем. После ще ви придружа до Скрилейди Хол.

„А там, помисли си младата жена, ще преживявам, очаквайки пристигането на бившия ми настойник.“ Беше абсолютно сигурна, че той ще дойде. Очевидно Роналд Фолкс имаше страшна нужда от пари и тя беше единствената златна кокошка, която можеше да оскубе. Щеше да мисли за него по същия начин, по който мислеше и за злодея, убил леля ѝ Ели. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи, глупави, безполезни сълзи. Тя отвърна глава настрани, като полагаше свръхусилия да не подсмърча.

Норт не каза нищо. Той просто изчака Каролайн да се овладее, преди да я поведе към трапезарията.

„Нека си мисли, че този съзлив пристъп е от проклетата болка в крака ми. Така е хиляди пъти по-добре, отколкото да ме съжбялява.“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Каролайн се постара да изпита поне капчица съчувствие към младия мъж, седнал край яркия огън в трапезарията в Скрилейди Хол, свел глава и отпуснал ръце между коленете си. Безуспешно. Тя призова отново поизчерпаните си запаси от търпение. Не и беше лесно, защото ѝ се искаше го зашлеви през лицето.

– Братовчедо Бенет – закуцука към него Каролайн, – знам, че ви е трудно. И на мен не ми е лесно. А сега елате да прием чай. От него ще се почувствате по-добре. Мистър Броугън е дошъл да поговорим за завещанието на леля Ели.

– На кого му пука за скапаното ѝ завещание? – отвърна Бенет, без да я погледне. – Искам да видя завещанието на чичо си. То е важното, а не нейното.

– Защо? Чичо ви умря преди пет години. Той остави цялата си собственост на своята съпруга, леля Елинор.

– Не вярвам на това. Никога не съм го вярвал. Аз съм единственият му наследник от мъжки пол. Би трябвало да е оставил всичко на мен. Навярно тя е фалшифицирала документите. Сигурно е наела мистър Броугън за целта си и е станала негова любовница, за да изпълни желанията ѝ.

Търпението на Каролайн се изчерпваше със заплашителна скорост. Тя отвърна остро:

– След като сте мислел така, защо не сте реагирал още навремето?

– Бях само на двайсет и три, когато чичо умря. Кой щеше да ми повярва? Нямах нито пари, нито важни приятели. Всички вярваха на проклетата вдовица. Тя е проститутка, не го ли знаехте? Обзалагам се, че е спала дори с мистър Броугън, гадния съсухрен стар корнуолец. Бас държа, че живее в хралупата на някое дърво, а не в къща.

– Да, и без съмнение вършео житото при пълнолуние. А сега, Бенет, ако обичате, мерете приказките си, и престанете да се държите като глупак, или по-добре избощо мълчете. Защо треперите така? Зимата още е дошла, нито пък вали сняг. Господи, избощо не е студено.

– Достатъчно е студено в това диво и затънтено място – обърна се най-после той, за да я погледне, след като се изправи. – Боже, колко мразя това място с неговите диви голи скали и скапани грозни калаени мини! Това е най-неприятната местност по лицето на земята, мразя я,

чувате ли ме?

– Аз пък мисля, че това е най-красивото място на земята, Бенет. Така че, както виждате, вашето мнение е само едно от многото. А тези мини се експлоатират от векове, дори отпреди идването на римляните. Те осигуряват работа за хората. Не бъдете толкова критичен, братовчеде.

– Така и не мога да разбера какво се е случило с крака ви, нито как стигнахте дотук, нито защо не носите каквито и да са дрехи, нито пък защо не ви съпровожда някаква жена. Второ, доведе ви виконт Чилтън, известен с дяволската си репутация. Този субект е тъмен и мрачен като герой на Байрон. Всички местни госпожици са загубили ума си по него, но той се занимава само себе си и при това е зъл. Откъде го познавате? Всичко това е доста непристойно за вас, Каролайн.

– Историята е много дълга и несъмнено ще ви отегчи, тъй като единственото, за което действително искате да говорите, е как сте бил измамен и колко мразите Корнуол. Не, не казвайте нищо, братовчеде. Мистър Броугън е тук. Скоро ще разберем какво съдържа завещанието на леля Ели. Вие фигурирате в него, иначе нямаше да ви поканят да дойдете. Хайде сега, постарайте се да не забравяте напълно добрите си маниери.

Братовчедът Бенет беше красив млад мъж, с руса като на ангел коса и с прекрасни сини очи. Каролайн го беше поопознала предишния ден – бяха й нужни само тридесетина минути, – когато той бе започнал да показва истинските си чувства: предимно гняв и обида. Тя го погледна, както беше отпуснал долната си устна, и й се прииска да го срита. Навярно леля Ели беше оставила всичко на него. В крайна сметка Каролайн вече беше наследила достатъчно и нямаше нужда нито от Скрилейди Хол, нито от повече пари, и леля й прекрасно знаеше това.

Мистър Броугън, човек с бледа кожа от годините, прекарани на затворено, и с прошарена коса, ги покани с жест да седнат.

– Завещанието на Елинор Пенроуз е съвсем кратко, поне в началото – каза той, докато развързваше тънката панделка и оправяше документа. – Преди две години моята клиентка му помоли да изготвя текста. Като се изключи онова, което мисис Пенроуз е оставила на прислугата и за някои благотворителни пели, всичко останало от парите й е за вас, мис Дъруент-Джоунс А те никак не са малко.

– Не! – изрева Бенет и скочи от стола си. – Всичките й пари – парите на чичо ми – на Каролайн?! Няма да приема това! Ще се боря. Ще...

– Седнете, мистър Пенроуз. Това не е цялото завещание, но ако не се контролирате, ще си тръгна.

Бенет се отпусна отново на стола си. Изглеждаше като човек, който охотно би убил и мистър Броугън, и Каролайн.

– Така – прокашля се адвокатът. – Леля ви ме накара да добавя следното обяснение.

Той постави очилата на носа си, вдигна някакъв лист и зачете:

Скъпа моя племеннице, очаквам с нетърпение деня, в който ще живееш при мен в Корнуол. Когато навършиш деветнайсет години, ще дойда сама да те взема от онзи ужасен човек, мистър Фолкс. Той повече няма да има власт над теб. Заедно, скъпа моя, ние ще превърнем Скрилейди Хол отново в дом, изпълнен със смях, веселие и гости. Никога не забравяй, че през всички тези години не съм преставала да те обичам и съм ти желала само най-доброто.

Твоята любяща леля – Елинор Пенроуз

Каролайн не можеше повече да се сдържа. Тя наведе глава, а сълзите ѝ започнаха да се стичат по бузите и да капят по ръцете ѝ, стиснати в скута.

– Мис Дъруент-Джоунс, съвсем естествено, леля ви е предполагала, че ще дойдете да живеете при нея, докато се омъжите. Както вече казах, тя написа завещанието си, когато сте била на седемнадесет години. Реши да напише и писмото, като че се готвеше да умира още тогава. Както тя сподели с мен, направено по този начин, всичко щяло да звучи така, като че извира от самото ѝ сърце. И е така.

В този момент мистър Броугън вдигна глава и видя плачещата Каролайн.

– Много съжалявам, мис Дъруент-Джоунс. Всичко това наистина е голям шок за вас, истинска трагедия...

– Какво ще кажете в такъв случай за мен?

– О, мистър Пенроуз, защо да не обсъдим този въпрос след като нашата братовчедка се съвземе? Естествено е това да я разстрои.

– Защо? Та тя получава всички пари.

Каролайн потърка очи с опакото на ръката си, издуха се в кърпичката на леля си и каза:

– Вече съм добре, мистър Броугън. Извинете ме. Просто, писмото ѝ... Имах чувството, че тя стои тук и ми говори.

– Разбирам Леля ви беше истинска дама. Искате ли да продължа?

– Да, разбира се.

– Много дооре.

Мистър Броугън отново постави очилата на носа си и се взря в документа в ръцете си.

– А сега завещанието става доста объркано и сложно и за двама ви, бих казал дори – изключително необичайно, смайващо Предполагам, че най-добрият начин да ви го обясня, е като ви припомня, че Елинор Пенроуз беше силна и състрадателна жена, която прекрасно разбираше, че парите носят и известни задължения към тези, които са имали по-малко късмет.

– Аз със сигурност съм с по-малко късмет от вдовицата на чичо ми!

– Мистър Пенроуз, дръжте си езика зад зъбите – Възкликна неочаквано разгорещено адвокатът. – Така, мисис Пенроуз се ползваше с голямо уважение в района. В последните години от живота си беше започнала да работи е млади момичета, забременели извън венчило. Всички те били или прелъстени, или изнасилени от своите работодатели или техните синове, след което, прокудени от собствените си семейства, оставали на улицата. Тя ги спасявала, като ги водела тук и ги настанявала в една малка къща в Сейнт Агнес. Напоследък мисис Пенроуз се бе сближила с доктор Трийт. Предполагам, една от причините за това бе, че му е осигурявала доста пациентки.

Това очевидно беше опит за шега и Каролайн положи усилие да се усмихне. Мистър Броугън се изкашля отново и продължи:

– След като тези момичета родяха, Елинор им помагаше да се заемат с това, което желаят. Ако искаха да задържат децата си, им осигуряваше положение, което да им позволи да направят това. Ако ли не, тя се погрижваше за осиновяването на малките.

– Ама че невероятна глупост! – обади се Бенет Пенроуз, изправи се и се заразхожда напред-назад пред бюрото. – Някакви тъпи гъски, които не могат да държат затворени краката си. Какво общо, по дяволите, може да има това с мен? С нас? Прелъстени от работодателите си ли казахте? Искате да кажете – от по-добрите от тях? Не виждам нищо лошо в това. Грешката, че са забременели, си е само тяхна. Колкото до останалото, защо...

– Замълчете, братовчеде! – Каролайн се изправи и закуцука към него, за да го погледне право в очите. – Затворете невъздържаната си уста или ще ви ударя кълна се! Може и да ви застрелям. Доста добър стрелец съм, знаете ли?

– Няма смисъл да проявявате насилие върху мен Само послушайте, има ли нещо общо всичко това с нас, Каролайн?

Лицето на адвокатата беше се наляло с кръв, но той успя да каже почти спокойно:

– Всъщност има, мистър Бенет. Елинор Пенроуз завещава Скрилейди Хол, земите, мините, всичко, на двама ви. Обаче...

Бенет се извъртя – доста атлетично движение за такъв апатичен младеж – с пламнало от гняв лице.

– Какво? Това е поредната й гадост! Дава на Каролайн всичките пари и ме оставя с половин къща, половината приходи от наемите и мините, половината от прислугата, половината от пустите й мебели!

– Нещата не стоят съвсем така, мистър Пенроуз. Всъщност вие двамата ще бъдете управители на Скрилейди Хол, на мините и фермите, и ще разполагате и с всички средства, получени от други източници. Скрилейди Хол ще се превърне в убежище за тези нещастни момичета. Елинор Пенроуз се надяваше, че това ще ви заинтересува и, че ще им осигурите не само дом, но и подходящо обучение, така че да могат да изкарват прехраната си, след като станат майки. Леля ви знаеше, че приходите от наемите и трите калаени мини ще бъдат достатъчни за издръжката на Скрилейди Хол.

Бенет Пенроуз не можеше да помръдне. Той буквално се беше заковал пред бюрото и гледаше втренчено адвокатата, невярващ на очите и ушите си.

– Казвате, че ще трябва да живея тук с Каролайн и с пасмина загубени момичета с големи кореми? С прости леки жени, които дори не могат да говорят прилично английски, с някакви пъпкуващи се уличници, имащи наглостта да твърдят, че са били насилени от джентълмените, при които работели, и които утре ще напълнят къщата с копелета? Това е пълна идиотщина! Леля ми трябва да е била изкуфяла, когато е написала това чудо! Няма да позволя то да се осъществи, мистър Броугън. Не съм вече на двайсет и три и без средства и приятели. Ще оспорвам това абсурдно завещание.

– Бас държа, че сега нямате повече влиятелни приятели отколкото по времето, когато бяхте на двайсет и три.

– Господи Боже, вие получавате всичко и имате наглостта да ми се зъбите? Дяволите да ви вземат, Каролайн, няма да се примиря с това!

– Успокойте се, сър. Това за вас е нещо като шок, виждам. Седнете и си спомнете, че сте джентълмен. Какво мислите вие, мис Дъруент-Джоунс?

Каролайн погледна от вбесената физиономия на Бенет към безизразното лице на адвокатата. Усещаше, че е почервеняла и, че й се иска да

напляска роднината си. Вместо това си пое дълбоко въздух и се опита да се съсредоточи върху настоящото положение.

– Никога не съм познавала бременно момиче – рече тя. – Трябва да е ужасно. Колко са те в момента.

– Само три. Обитават една малка къщичка в Сейнт Агнес и временно са под покровителството на викария, мистър Плъмбъри. Той, ъ-ъ, не беше особено ентузиазизиран от проекта на леля ви, но предполагам, че в крайна сметка е приел за свой християнски дълг това благородно дело. Още повече, че той самият нееднократно е бил обект на добротата на мисис Пенроуз. Мисля, че именно това го накара да изпълни дълга си. Момичетата обаче са много разстроени от смъртта на Елинор. Доктор Трийт ми каза, че една от тях, само на четиринадесет години, плачела непрестанно след този нещастен случай. За нея Елинор Пенроуз била светица.

Каролайн бавно се изправи. Погледна бинтования си крак, който беше започнал да пулсира силно, откакто предишната нощ преди лягане го бе заляла с бренди. Приглади с длани роклята си. Спомняше си живо онази ужасна нощ, когато настойникът ѝ щеше да я изнасили, ако не бе успяла да го ритне в слабините. Ако го беше направил, нищо чудно и тя да бе опозорена и забременяла. Само мисълта за това я изкарваше от равновесие. Да, тези момичета бяха жестоко наранени и много уязвими, особено обикновените девойчета, наети от непочтен човек. Най-последно се обърна към Бенет Пенроуз и каза:

– Слушайте, Бенет, нека да престанем с тази препирня. Не знам нищо за задълженията на един попечител, още по-малко за момичетата в подобно положение. Но това е желание на леля Елинор. Двамата с вас сме натоварени с тази задача и мисля, че трябва да опитаме поне да се справим.

– Вие просто играете на загубена превзета малка светица, нали, Каролайн? А само миг преди това бяхте зла и опърничава жена, която грачеше и роптаеше насреща ми. Повдига ми се от вас!

Той изгледа разярено мистър Броугън и излезе от всекидневната.

– Този човек не е особено приятен – рече адвокатът, като оправаше документите. – Познавам го от момче, не се е променил особено в положителна насока.

– Очевидно е очаквал нещо друго от живота, сър. Знаете ли защо леля Елинор е направила завещанието си по такъв начин?

– Предполагам. Елинор се е надявала, че Бенет може да бъде спасен. Мнението ми силно се различава от нейното, но подобно

отношение и вярва тя засвидетелстваше към повечето от своите познати, въпреки че въпросните личности очевидно не ги заслужаваха. След смъртта на чичо си, Бенет непрекъснато вземаше пари назаем от своята леля, но така и не направи нищо съзидателно с тях. Очевидно Елинор се е надявала, че с помощта на подобно предизвикателство той ще се превърне в по-добър човек, че може би най-после ще порасне и ще се научи да поема отговорност. Желанието ѝ може би не е особено справедливо спрямо вас, но според нея бихте могли да помогнете на Бенет, да го поведете в правилната посока, да му повлияете да стане по-човечен. Тя ви вярваше и ви уважаваше изключително много.

Каролайн го погледна безмълвно.

– Но как би могла да знае, че бих опитала да върша подобно нещо? Откъде е могла да знае, че не съм малка глупачка, която само кърши ръце и се оплаква?

Мистър Броугън свали очилата си и започна да ги лъска с носната си кърпа.

– Тя ми каза, че сте наследили чувството за справедливост на баща си и откровеността и прямотата на майка си. Сподели с мен, че притежавате изключителна упоритост, благодарение на която сте способна да се борите с неприятностите в живота.

Каролайн въздъхна.

– Не искам да я разочаровам, мистър Броугън, но отговорността е голяма и освен това има замесени и други хора.

Имаше предвид Фолкс, който не излизаше за миг от съзнанието ѝ. Мислеше и за Оуен, и за Бенет Пенроуз.

– Може би ще бъде добре да включим сред бременните момичета и невъзпитани пройдохи, и на всички тях да осигурим обучение и даване на някакъв занаят.

За първи път адвокатът се усмихна истински.

– Превъзходно! – възкликна той. – Наистина превъзходно.

– Така ли мислите?

Каролайн убеди мистър Броугън да остане за обяд. Когато обаче видя това, което мисис Трибо, икономката на Скрилейди Хол, донесе от кухнята, тя вече не смяташе, че идеята ѝ е била добра. За нейна изненада обаче сътрапезника ѝ каза, потривайки ръце:

– Колко обичам този пай!

Каролайн се ококори при вида на огромния кръгъл пай, най-вече поради главите на сардините, които стърчаха отстрани с ококорени очи.

Мистър Броугън се усмихна.

– Жителите на Корнуол са много пестеливи хора. Мило момиче, истинско прахосничество е да се покриват с тесто тези глави, които и без това няма да се ядат. И затова просто са оставени да си стърчат. От друга страна, ако бъдат отрязани, сокът ще изтече навън.

Тя яде малко насила от препеченото тесто, неспособна да отдели поглед от кошмарните рибешки глави.

* * *

След обяд се появи доктор Трийт. След като вече бе разбрала, че той е бил нещо повече от приятел за леля й, Каролайн го покани да остане. Той прегледа крака, й, разпита я подробно за премеждието й, и доволен, я потупа по коляното.

– Много добре. Ако мога да бъда от помощ за племенницата на Ели, бих го направил с удоволствие.

Младата жена си пое дълбоко въздух.

– Нуждая се от всичката помощ, която може да ми бъде предоставена, доктор Трийт.

След това им разказа за Роланд Фолкс и за опита му да я насили, разказа им и как беше взела Оуен за заложник и как той бил прекалено объркан, за да си даде сметка, че би могъл да избяга от нея по всяко време. Разказа им и за Норт Найтингейл и за това колко й беше помогнал в странноприемницата в Дорчестър.

– А сега – каза в заключение тя, давайки си сметка, че и двамата й събеседници я гледаха не по-малко смаяно отколкото тя – главите на сардините, не се съмнявам, че мистър Фолкс ще се появи и тук, в Корнуол. Той има нужда от пари. И иска моите. Вече ми е заявил, че ще намери начин да ме омъжи за себе си. Нужна ми е помощта ви, джентълмени.

Откъм вратата на всекидневната се чу тих глас:

– А моята, Каролайн?

Тя се обърна и дари Норт с ослепителна усмивка. Скочи от стола си и се спусна към него. Дори и да бе изненадан от ентузиазираното посрещане, той не го показа. Взе ръката й и я вдигна към лицето си. Когато топлите му устни се докоснаха до кожата й, тя се впусна в обяснения.

– Норт, радвам се, че дошъл сте дошъл да ме посетите. Влезте. Какво чухте от това, което разказах на мистър Броугън и доктор Трийт?

– Достатъчно. Е, господа, на какво мнение сте? Ще наемем ли някой да пръсне черепа на мистър Фолкс?

– Да – отвърна доктор Трийт. – Той изглежда е доста неприятен

субект.

– Никога не съм чувал подобно нещо – обади се мистър Броугън. – Каква долна и отвратителна особа Само като си помисля – бил братовчед на баща й, а вижте какво е искал да й стори!

– Бих го затворил в тъмницата в Маунт Хок – каза доктор Трийт. – Да погине там няколко седмици и да се научи как трябва да се държи.

– Може да сложим Бенет Пенроуз при него – довърши с мрачно вдъхновение мистър Броугън. – Възможно е да се избият помежду си.

Норт помогна на Каролайн да седне на стола си.

– Как е кракът ви?

– Зараства, благодаря.

– Свършил си чудесна работа, момчето ми – каза доктор Трийт. Подутината е спаднала и раничката заздравява добре.

Тримата мъже сведоха поглед към превързания крак на домакинята си, която ги изгледа един по един и рече:

– Мистър Броугън, бихте ли ми станал адвокат? Бихте ли се заел да измъкнете парите ми от онзи човек? Вече съм достатъчно възрастна, за да управлявам сама наследството си.

– Твърди, че е ваш попечител, така ли?

– Да.

– Вероятно е излъгал – каза Норт. – Не се притеснявайте. Каролайн. Мистър Броугън може да се захване с тази работа. Сър, ако е нужно, може да се обърнете към моя адвокат в Лондон. Междувременно, Каролайн, няма да оставате сама. Ако Роланд Фолкс се покаже насам, със сигурност ще съжалява за това.

– Надявам се да не замесва повече бедния Оуен в тази история поклати глава младата жена. – Той наистина не одобрява деянията на баща си.

– В такъв случаи не е зле отново да го вземете за заложник – обади се Норт. – А сега, госпожице, ако доктор Трийт разреши, бих искал да ви изведе, за да поюздим. Бледа сте като онази стена отсреща.

Очите на Каролайн светнаха.

– Тази идея страшно ми допада. Но аз нямам дрехи за езда!

Доктор Трийт се изкашля тихо.

– Скъпата ви леля обичаше да язди. Дрехите й няма да ви бъдат много точни, защото тя беше по-пълна от вас, но несъмнено ще свършат работа, докато получите собственото си облекло. Елинор има един красив морскосин костюм за езда, с медни копченца на жакета и златни сполети на рамената.

Каролайн видя, че очите на мъжа се замъглиха от сълзи и се изправи припряно.

– Много сте мил, сър. Сигурна съм, че дрехата ще ми стане.

Естествено, не ѝ стана, но Норт, който не можеше да отдели очи от пазвата ѝ, отбеляза лаконично:

– Както виждам, леля ви е била доста надарена. После се усмихна широко и на младата жена той ѝ се стори най-красивият мъж на земята.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Каролайн поиска да отидат до Сейнт Агнес Хед. Когато стигнаха голата земя, простираща се между селото и високите крайбрежни скали, тя отметна назад глава и вдъхна дълбоко соления морски въздух. Всичко наоколо изглеждаше диво и красиво. Място, подобно на това, тя не беше нито виждала, нито си представяла. Струваше ѝ се, че се е върнала у дома – доста странно усещане, тъй като никога преди не бе идвала в Корнуол. Местността неудържимо я привличаше. Погледна на север, към Сейнт Агнес Бийч – огромен пясъчен полукръг с издигащи се безплодни скали. В този миг се сети за леля си, която сигурно бе яздила дотук стотици пъти, бе се възхищавала на красотата му и бе умряла на това омагьосващо нецивилизовано място. Питаше се за какво ли беше мислила Елинор в последните мигове на живота си, дали се бе борила с човека, причинил смъртта ѝ. За миг затвори очи, заслепена от ярката слънчева светлина, и даде възможност на болката да вземе връх, за да може да я изстрада.

Тогава чу прозаичния глас на Норт:

– Нека да се изтеглим там, Каролайн. Не се доверявам на почвата след силния дъжд снощи.

Младата жена носеше само един ботуш за езда, на леля си Ели, и макар че кожата му беше мека, той ѝ стягаше. Левият ѝ крак беше превързан.

Лорд Чилтън я хвана за ръка и ѝ помогна да се придвижи към ръба на скалата.

– Ей там долу има тясна каменна тераса, широка шестдесетина сантиметра.

Гласът му беше абсолютно безизразен, за което му беше благодарна.

– Яздех насам и се бях спрял точно на това място, загледан на юг към Сейнт Айвс. Тогава случайно зърнах някакво цветно нетно. Извиках и тъй като не получих отговор, слязох долу и я намерих.

Каролайн млъчеше, опитвайки се да си представи същото, което бе видял той, но не успя. Леля ѝ беше мъртва, и то безвъзвратно.

Тя въздъхна и се обърна. Внезапно задуха вятър, който засвири из пукнатините на скалите и залепи дрехата за езда към тялото ѝ. Каролайн почувства как соленият въздух жилна лицето ѝ. Това усещане и звукът

на разбиващите се долу в скалите вълни обаче ѝ подеждаха благотворно. Тя вдиша дълбоко топлото ухание на диворастящи билки, които бяха в изобилие по голите скали и закръглените камъни. По-ниско, до самото разпенено море, се виждаха гърлица и лишей. Имаше толкова трептящи цветове, такова изобилие от растения, толкова много живот в това привидно пусто, сурово и смайващо място... Над главите им се носеха красиви чайки, „висяха“ буревестници. Това място изглеждаше много далеч от насилието и смъртта.

Тя се обърна и погледна към Норт.

– Какво е станало с коня ѝ?

– Не знам. Не съм се и сетил за него. Господи, уж съм мировият съдия, а изобщо не се сетих за коня ѝ. Животното несъмнено се е върнало в Скрилейди Хол. Ще попитам Робин, главния коняр. Всъщност, като се замисля сега, той е единственият коняр. Ще го питам, като се върнем.

Гласът му звучеше като на армейски командир, остър и сдържан и по-студен от зимния вятър над Ирландско Море. Норт беше пропуснал нещо, което можеше да се каже важно, и заради това беше ядосан на себе си. Каролайн кимна и рече:

– Ако е била мъртва, когато са я бутнали от скалата, не би било възможно тялото да се приземи на тази издатина.

– Знам. Трябвало е да положи известни усилия, за се хване и задържи. Ей там има няколко храста, поникнали от скалите. Много вероятно е да се е закачила на тях и после да е паднала върху издатината.

Младата жена облиза пресъхналите си устни, отчаяно опитвайки се да се владее. Леля и Ели обаче не се нуждаеше от воплите и плама ѝ. Просто някой трябваше да открие убицеца.

– Това значи, че е била още жива, когато са я бутнали и се е опитвала да се спаси.

– Така изглежда. Но е била много слаба. Не мисля, че е страдала дълго, Каролайн.

Тя помълча за момент. Думите бяха заседнали в гърлото ѝ. Най-после успя да каже:

– Норт, как точно е умряла? Трябва да знам.

– Била е наръгана с нож в гърба.

– Кой е могъл да стори подобно нещо? Мистър Фолкс е лош и отчаян човек, но дори той не би намушкал някого с нож и след това да го блъсне в пропастта. Това е страшно злодеяние, Норт.

– Да, злодеяние. Резултат на голяма омраза или алчност, Каролайн.

– Но нима някой би могъл да мрази дотолкова леля ми?

– Не знам. Но ако става дума за алчност, тъй като нейната наследница сте вие, Каролайн, това явно не е отговорът на въпроса. Вие не бяхте тук по това време.

– Престъпление – повтори тя. – Чудовищно престъпление.

Младият мъж се намръщи за момент и каза:

– Наех един местен човек да ми помогне. Той е бивш джебчия, но е много умен. Рафаел Карстеърс, някогашен капитан на кораб и понастоящем мой съсед, се кълне в него. Уверява ме, че му помогнал да разреши някаква загадка край Сейнт Осгъл и така му спасил кожата. Ще ви хареса. Името му е Флаш Сейвърн.

– Флаш²¹, предполагам, намеква за бързината, с която е обирал джобове на хората.

– Възможно е.

Тя погледна отново към морето.

– Доктор Трийт трябва да е обичал много леля ми.

– Да, когато отидох да му съобщя, веднага след като открих тялото ѝ, той изпадна в дълбока депресия. Стана ми много мъчно. Чух, че сестра му Бес се грижела добре за него.

– Има нещо, на което няма да повярвате. Бенет Пенроуз твърди, че леля ми проституирала и че е много вероятно да е била любовница дори на мистър Броугън, за да го накара да преправи завещанието.

– Просто думи на един разочарован нехранимайко. Мислите ли, че ще създава неприятности?

– Не знам. Засега той не може да повярва, че леля Елинор е пожелала двамата с него да действат заедно.

– И за какво по-точно става дума?

– Трябва да бъдем настоятели на Скрилейди Хол, който ще дава приют на неженени бременни момичета.

– Боже мой!

Лорд Чилтън я загледа едновременно ужасен и очарован.

– Няма да бъде лесно, но това е нейната воля. Засега момичетата в подобно състояние са три и живеят в Сейнт Агнес, надзирани от викария.

– Стопроцентово старият глупак мисли, че те ще плъзнат из селото и ще го покварят.

– Още не съм се запознала с мистър Плъмбъри. Наистина ли е глупак?

21. Светкавица (англ.) – Б.пр.

– Трябваше да чуете хвалебственото му слово над гроба на леля ви. Ако съществуват призраци, тогава леля ви ще се върне и няма да го остави на мира. Речта му беше в този дух: „*Макар че беше дама, тя беше много симпатично същество. Макар че прибираше разпуснати и незаслужаващи нищо жени, тя все пак беше много мила, нещо, което не може да ѝ се отрече.*“

– Ще му натъпча скиптъра в гърлото!

За своя изненада Норт се разсмя.

– Скиптърът му е доста широк.

– По-всичко личи, че устата му е още по-голяма.

– Все още не мога да проумея факта, че леля ви е помолила вас – току-що навършила деветнайсет години – да се грижите за бременни момичета.

– Очевидно те не са просто неженени бременни момичета. Всички те са били прелъстени или изнасилени от господарите си. Момичета, които по една или друга причина не могат да бъдат защитени нито от баща, нито от брат, са много лесно уязвими, Норт. А когато семейството им е бедно, предполагам, че тогава тази задача се ограничава в някаква перпоръка.

– Една дама няма откъде да познава тази страна на живота.

– А защо не? Леля Ели го е разбрала. Помагала е, ще опитам също да помогна. За нещастие силите на един-единствен човек трудно бяха стигнали за да се прави нещо съществено по този въпрос. Съмнявам се, че ще мога да разчитам кой знае колко на Бенет.

Лорд Чилтън въздъхна, вдигна ръка и после бавно я свали.

– Вие сте толкова млада, Каролайн.

При тези думи събеседницата му се усмихна.

– Хайде, Норт, деветнайсет години е порядъчна възраст. Мисис Тейлструп – моята компаньонка в Хънимийд Манър, вечно ми повтаряше, че момиче, достигнало „напредналата“ ми възраст, е вече почти за слагане на лавицата и че съм била истинска щастливка, че имам толкова пари, поради което би било възможно да бъде приемана още известно време.

– „На лавицата“. Колко странно определение.

– Нали? Може би трябва да се чувствам като буркан със сладко? Или пък чиния с пилешко месо? А може би като купа с овесена каша?

– Нека забравим тази глупост. Вие сте прекрасна такава, каквато сте си.

– На колко години сте, Норт?

– На двайсет и пет.

– Божичко, та вие вече определено сте на тази ужасна полица!

– Това обаче не се отнася за мъжете.

– В такъв случай не е особено справедливо, нали? Но в това може би има известна логика. Забелязала съм, че мъжете имат нужда от повече време, за да узреят. Бедният Оуен е само с две години по-млад от вас, но ми се струва, че ще му трябва още доста време, докато възмъжее. Затова пък вие, милорд, сте съвсем добре.

– Узряването ми на нужното ниво ли е?

– Да, прекрасно сте узрял, подобно на лятна праскова.

Норт се усмихна, без да отговори. Двамата стояха рамо до рамо и младият мъж дълго се взира в безбрежните простори на Ирландско море. Най-после каза:

– Погледнете вляво покрай брега. Онези ярки къщички, катерещи се нагоре по скалите, и рибарските лодки в пристанището – това е Сейнт Айвс. При отлива лодките остават върху мокрия пясък. Тогава гледката е наистина странна. Там горе е Тревоуз Хед. Тук, на северното крайбрежие, всичко е диво и каменисто, а дърветата са хилави и прегърбени от силните буреносни ветрове, характерни за Ирландско море. Съвсем различно е по южното крайбрежие. Там човек може да седне под палмово дърво, да се наслади на приятния бриз, да четете поезия на любимата си.

Спря за момент, след което добави замислено:

– Не си спомням да съм говорил по подобен начин на някоя жена от много отдавна. Обикновено си разменяме забележки за времето, после я водя... Добре де, това е без значение. Това, което искам да кажа, е, че кой знае защо мога да си говоря с вас и това ми се удава с лекота и ми доставя удоволствие. Всъщност отдавна не съм се усмихвал на някоя жена. Разбира се, не трябва да забравям Херцогинята – това е младата съпруга на приятеля ми Маркъс Уиндъм, много симпатична особа. Но дори с нея...

Той спря наред думите си. Очевидно, поне на събеседницата му й се стори така, се чувстваше объркан и несигурен в себе си.

– Мисля, че сте по-различна.

– Не мога да разбера. Никога не сте се държал така, като че не желаете компанията ми. Сторихте ми се много умен още в мига, в който се запознахме. После към това си качество добавихте и любезност, и загриженост. Вие сте красив мъж, Норт. Не обичате ли жените?

За момент той изглеждаше шокиран, но после разбра, че тя не си

даваше сметка за намека, криещ се в думите ѝ. Не му дойде на ума да смекчи това, което за него бе самата истина.

– Жените са необходими за удоволствието на мъжа.

– Това звучи като нещо, набито в главата ви от най-ранно детство. Значи не обичате жените. Бенет каза, че имате лоша репутация, че сте бил мрачен и опасен, но не сте се отказвал от удоволствието, което евентуално сте получавал от една или друга от местните госпожи.

– Какъв глупак трябва да е този Пенроуз! Напомнете ми, когато го срещнем, да завра напременно дръжката на камшика си в нечистата му уста. Той като бедния ви Оуен ли е или има брадичка? А сега – за жените. Харесвам достатъчно много жените. Както казах, те са необходимост. Един мъж трябва да има жена, за да, ъ-ъ, се облекчава.

– Това звучи доста странно, Норт. Оставам с впечатление, че според нас всички жени са еднакви, че са взаимно заменяеми. Означава ли това, че трябва да мисля за вас по същия начин, както и за Фолкс или за бедния Оуен, или пък за вечно хленчещия Бенет, чийто характер би бил много по-добър, ако някой го беше бил всеки ден?

– Не искам да кажа, че всички сте взаимно заменяеми. Просто никога преди не съм чувствал подобна нужда да... Достатъчно по този въпрос, не е особено благоприятен. Вие дори не би трябвало да бъдете тук с мен без придружител. От друга страна обаче, ще стоя възможно най-близо до вас, докато Фолкс направи следващата си крачка. И знам, че ще я направи. Той очевидно е в отчаяно положение и вие сте единствената спасителна лодка, която би могла да го извади от неговото море от дългове.

– Наистина ли сте мрачен и опасен, Норт?

– А вие как мислите?

– Смятам, че е напълно възможно. Определено тази роля ви подхожда много добре. Бенет твърди, че приличате на някои от дивите герои на Байрон и това е абсолютно вярно. Но вие се държахте чудесно с мен, така че приемам всичките ви качества. Ако предпочитате да се разхождате с хрътките си и да намирате усамотение в пустошта – това си е ваша работа. Всеки би трябвало да има право да се развива в желаната от него насока, подобно на богат гоблен с всевъзможни цветове, върху които са вплетени най-различни настроения: някои диви, други – нежни.

– Възможно е – отвърна младият мъж, като наблюдаваше Каролайн внимателно, защото никоя жена не му бе говорила по подобен начин.

Разбира се, никога досега той не беше прекарвал толкова време с една жена, без да се люби с нея.

– Кажете ми, Каролайн – рече той, – откъде знаете, че имам хрътки? Докато бяхте при мен, не съм ги пускал от предназначенията за тях място. Доколкото си спомням, вечерта те дори не виха на лунната светлина.

– Чух мистър Триджийгъл да споменава пред мистър Полгрейн нещо за храната им. Или, както се изказа за тях, „проклетниците, същински свине са“.

– Типично в негов стил. Отговорете ми на още един въпрос, Каролайн. Какви тайни криете?

И лорд Чилтън се взря в откритото и красиво лице, в дълбоките ѝ зелени очи, блестящи от интелигентност, темпераментност и закачливост. Какво любопитство и заинтересованост към всичко проявяваше това момиче! Не, тя не можеше да бъде заменена с която и да е друга жена. За миг тази мисъл го потресе чак до пръстите на краката му. Тогава Норт изведнъж видя в съзнанието си своя баща, който му крещеше, почервенял от гняв, нетърпеливост и язвителност. Не, нямаше да мисли за баща си. Вдигна ръка, за да премести кичур от гъстата ѝ кестенява коса, навита на тила ѝ. Докато се опитваше да задържи кичура зад ухото ѝ, младият мъж каза тихо, а гласът му прозвуча мрачно.

– Вие нямате никакви тайни, нали? Вие сте чистосърдечна и нежна... И душата ви е забележително добра, въпреки тормоза, на който сте била подложена от вашия настойник в продължение на години.

– Не мисля, че ми харесва да ме наричат „нежна“. Напомня ми за дебел мопс, който само лежи и очаква някой да го почеше по корема.

– Много сте доверчива, Каролайн, щом се разхождате из това пусто място с такъв черен дявол като мен. Прекалено доверчива. О, проклятие! Дайте ми устните си...

Норт се наведе и я целуна нежно по затворените устни. Младата жена беше прекалено изненадана, за да помръдне, само вдигна поглед към него. В продължение на няколко мига пръстите му галеха бузите ѝ, ушите и шията.

– Съжалявам – каза той и отстъпи крачка назад. – Не трябва да забравям, че съм джентълмен, а джентълменът никога не бива да се възползва от безпомощността на една дама.

Каролайн замислено докосна устни с върховете на пръстите си.

– Всъщност вие наистина ме изненадахте. Бихте ли могъл да повторите това, което току-що направихте? Струва ми се, че е много приятно. И мисля, че по-скоро аз, а не вие, ще се възползвам от това.

– Достатъчно. Елате, нека да поюздим на север и ще ви покажа една

скришна пътечка надолу, към брега.

* * *

В шест часа на следващата вечер Роланд Фолкс почука по огромното месингово чукало на вратата на Скрилейди Хол.

Бенет беше слязъл в Гунбел, за да се напие, както обикновено, в кръчмата на мисис Фрийли. Като се изключат двете слугини и мисис Трибо, Каролайн беше сама и вечеряше в малката трапезария.

– Мисис Каролайн, дошъл е някой си мистър Роланд Фолкс – с извинителен тон обяви икономката. – Казва, че е ваш настойник и нещо като братовчед и чичо, и че изгаря от нетърпение да ви види. Да го поканя ли?

Не се налагаше, тъй като неканеният гост я беше последвал и се показа зад гърба ѝ.

Каролайн изпита див ужас при вида му. Бавно надигайки се от стола си, тя нареди на икономката:

– Мисис Трибо, слушайте ме внимателно. Искам Робин незабавно да съобщи на лорд Чилтън. Не губете и секунда.

– Не мисля, че е необходимо, мисис Трибо – каза невъзмутимо посетителят и усмихнато влезе в трапезарията. – Виждате ли, мила госпожо, двамата с моята повереничка имахме известни разногласия. Дойдох да се сдобрим, така да се каже.

– Как успявате да се усмихвате? Който не ви познава, би си помислил че сте искрен и добросърдечен. Няма значение. Направете каквото ви казах, мисис Трибо. Този човек е престъпник. И не ми е настойник. Лорд Чилтън трябва да дойде веднага.

Икономката, объркана и изплашена, изхвърча навън.

– Това няма да промени нищо, Каролайн – заяви Роланд Фолкс. – Ако лорд Чилтън изобщо благоволи да изостави удоволствията си в Маунт Хок, той ще пристигне само за да открие, че ви няма. Готова ли сте, скъпа моя?

– Вървете по дяволите, Роланд Фолкс! Това е моят дом. Напуснете незабавно! Няма за какво да разговаряме. Адвокатът ми ще се свърже с вас. Вече не сте ми настойник. Не сте ми никакъв. Не, взимам думите си назад. Вие сте един изключително неприятен спомен. А сега напуснете!

Той се изсмя и тръгна към правоъгълната маса, като преди това внимателно беше затворил вратата след себе си. Стаята беше малка и нямаше друг изход. Младата жена взе ножа, който стоеше до чинията ѝ.

– Не се приближавайте, сър, или ще ви наръгам!

– Съмнявам се, Каролайн. Последния път ме изненадахте, но това няма да се повтори. Не се съпротивлявайте, скъпа. Приемете ме, защото наистина нямате друг избор.

Младата жена го наблюдаваше как бавно измъква голяма бяла носна кърпа от единия си джоб. От другия вади шишенце с прозрачна течност. След това напои кърпата с тази течност.

Тя се вгледа в шишенцето – съдържанието му бе прозрачно като вода.

– Какво е това?

Настойникът ѝ само се усмихна и започна да заобикаля масата, за да се приближи до нея.

– Оставете ножа, Каролайн.

– Не, няма да го оставя. Няма да припадна или да разплача. Повярвайте ми, ще ви намушкам. Не ми пука, че ножът не е особено остър. Ще го забия дълбоко във вас и после ще го завъртя в раната. Толкова съжалявам, че оставих пистолета си горе в спалнята! Това обаче няма да свърши по-лоша работа. Говоря сериозно, сър, излезте отук.

Той беше само на няколко крачки от нея и продължи се приближава все така уверено, като държеше напоената кърпа в дясната си ръка. Внезапно хвана един от махагоновите столове и го хвърли със светкавична бързина върху Каролайн. Тя се опита да се отмести настрана, но столът удари ръката ѝ. Болката беше непоносима и младата жена сграбчи с другата си длан удареното място. Миг по-късно Фолкс беше до нея и притисна кърпата към лицето ѝ, като същевременно здраво държеше главата ѝ, за да не може да мърда. Каролайн усети топлия му дъх по врата си.

– Така, мила моя, можете да се съпротивлявате колкото си искате. От това то само ще подейства по-бързо.

Тя се опита да го наръга с ножа си, но изпаренията от кърпата, странно приятни, изпълваха ноздрите ѝ, гърлото, мозъка. Чувстваше се, че отслабва и губи контрол върху действията си. Усещаше се безсилна, мускулите ѝ като че бяха омекнали и безполезни. Пръстите ѝ изпуснаха ножа. Чу го да пада на пода. Опитваше се да се освободи, но не можеше. Последното, което видя, беше изражението на задоволство върху омразното лице, наведено над нея.

– Точно така, Каролайн. Дишай дълбоко. Това е хлороформ и благодарение на него ще бъдеш мирна и тиха доста време.

За последен път направи опит да се отскубне, но не успя. Образът му започна да се замъглява Видя усмивката му, а гласът му като че

идваше отдалеч:

– Питам се колко ли ще трябва да чакам, докато те заваря сама. Слава Богу, това не ми отне особено много време.

Чу го да се смее. А след това потъна в мрак.

* * *

Норт не си спомняше някога да е бил толкова уплашен. Трийтоп буквално изяде разстоянието между Маунт Хок и Скрилейди Хол. Господарят му обаче чувстваше, че Фолкс се бе появил, след като предварително бе дебнал, за да се увери, че Каролайн е сама, дори без оня идиот Бенет. А изрично бяха наредили на Пенроуз да не се отделя от нея, ако няма други мъже наоколо. Норт смяташе да вечеря с момичето тази вечер, но една от кобилите му – Пролетен дъжд, беше започнала да се жреби. И тъй като това бе продължило дълго и беше мъчително, а той обичаше много тази кобила, реши да остане при нея, за да ѝ помогне. И, по дяволите, белята беше станала.

Каролайн беше жилава и находчива. Беше и твърде силна за момиче. Лорд Чилтън знаеше това, както и бе убеден, че няма да припадне, уплашена от противника си. В същото време обаче беше сигурен, че този път Фолкс беше обмислил всичко, че вече нямаше да допусне неуспех. Сигурно бе пристигнал добре подготвен. Норт предчувстваше, че е успял и кръвта се смрази в жилите му.

Изоставил бедния Робин далече зад себе си и залепил се за шията на Трийтоп, младият мъж го караше да препуска все по-бързо и по-бързо.

Когато пристигна в Скрилейдн Хол, пред отворената врата стоеше мисис Трибо, стиснала в ръце кранчето на черната си вълнена пола и бледа като ноемврийска слана.

– Той я отведе, милорд! Страшно зъл е. Нямаше да го повярвам, ако ми кажеха, но той просто влезе и я откъсна. Не можах да го спра, въпреки че се опитах. Този човек просто ме изблъска от пътя си.

Норт спря коня си до стълбището на Скрилейди Хол, но не слезе от него.

– Как я отведе?

– Може и мъртва да беше, милорд. Носеше я, а главата ѝ висеше от ръката му. Чакаше го файтон. Опитах се да го спра, милорд, кълна се! Но той само ме блъсна настрани и кресна, че това не е моя работа. Двете слугини не бяха от полза, бяха изпаднали в истерия, глупачките му с глупачки! С него имаше друг човек, който караше екипажа. Тръгнах на

север, към Нюкуей.

– Веднага щом Робин се върне, искам да го накарате да доведе доктор Трийт, на когото ще разкажете същото, което разказахте и на мен. Нека да отиде в Маунт Хок и да ме чака там. Всичко е наред, мисис Трибо, ще я върна.

Господи, ами ако... Не, нямаше да мисли за всички ужасни неща, които би могъл да й стори Фолкс. Трябваше да насочи цялата си енергия към придвижването по ясните следи, оставени от колелата на файтона.

Беше ваяло през целия следобед и отпечатъците бяха достатъчно дълбоки. Все пак той имаше и едно предимство над противника – коня си. Налагаше се обаче да не кара Трийтоп да препуска толкова бързо, за да не го изтощи до смърт. Дали Фолкс нямаше да я изнасили в каретата? Очевидно бе успял по някакъв начин да я зашемети. Не, не можеше да я е убил, това нямаше да му послужи за нищо.

Норт не изпускаше от очи пресните дири. След час щеше да се стъмни. Слава Богу, дотогава имаше доста време. Внезапно следите завиха рязко встрани, право към стръмната скалиста пътека. Тя беше хлъзгава, с много завой и опасна за файтон.

Нещо не беше наред. Той спря Трийтоп и слезе от гърба му. Огледът му отне известно време, тъй като някой се бе опитал да заличи следите, метейки с клон. Почти усещаше нетърпението на човека, сторил това. Беше заличил следите от копитата отгоре-отгоре, очевидно считайки тази предпазна мярка за безполезна. Норт се взираше отблизо и скоро бе възнаграден за старанието си. Забеляза дълбоки дири от копитата на три коня. Едните от тях бяха много по-дълбоки от другите, което показваше, че животното, на което принадлежаха, носеше по-тежък товар от другите. Значи сега я носеше Фолкс. Проклетият екипаж вероятно е трябвало само да заблуди евентуалните преследвачи.

Кой ли яздеше втория кон? По-добре да не е оня нещастник Оуен с хилавата брадичка! А третия? Най вероятно това бе някой нает безделник.

Норт изскърца със зъби от гняв и тревога и заби токовете си в керема на Трийтоп. След няколко минути следите на едното животно се отклониха встрани.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Тя съ събуждъ, началство.

– Слава Богу, олекна ми. Не знаех колко да сложа от онова нещо. Проклетият аптекар беше толкова пиян, че дори не разбра какво точно купих. Можех да я убия, но от това нямаше да спечеля нищо.

– Тя й сладко парче.

– Ами, много е висока, гърдите й не са достатъчно големи, устата й е като на кучка, но предполагам, че когато я затвори, не изглежда толкова зле.

– Чух я като диша, началство, и устните й м'съ сториха съвсем нормални. А лицето й! Боже, тя й истинскъ прелест и м'съ струва много нежна. Погледнети й само веждите, хубави, и извити, и черни като миглите й. Да, началство, тя й сладко малко парче.

– Млъкни! Искам да стигнем до тази къща, преди да се е стъмнило.

Развлеченият млад мъж, който се наричаше Тримър, мигом затвори устата си поради простата причина, че богатият старец, който го бе наел, разполагаше с парите и следователно – с властта. Горкото момиче! Какво ли щеше да му стори? Всъщност Тримър знаеше много добре. Питаше се дали, след като я обладае, началството щеше да му разреши да й се наслади на свой ред. Но имаше ли смисъл човек да си създава всичките тези неприятности само за да може да обработи някаква женска? На Тримър това му се струваше повече от странно. Един мъж можеше да има доста евтино много жени, така че защо бе нужна цялата тази кървава драма?

Каролайн погледна нагоре, към брадичката на Роланд Фолкс. От мустака му бяха останали няколко проскубани косъма, които не бе успял да избъръсне. Тя усещаше плавните движения на коня под себе си. Беше загубила. И отново усети пристъпа на страх, завладял я, когато настойникът й се бе появил в трапезарията.

Много бавно, все още замаяна от изпаренията на влажната носна кърпа, младата жена произнесе:

– Къде ме водите?

– О, събуди ли се? Здравей, Каролайн. Вече нямаш никакъв защитник, скъпа. Само твоят бъдещ съпруг и един много суров млад субект, който ще бъде мил с теб, както и аз, стига да не бъде предизвикан. Така че, ако обичаш, не забравяй добрите си маниери.

– Докато се възхищавате от звука на собствения си глас, бихте ли ми отговорил къде ме водите?

– Все си си такава устата и наперена. Така и не разбрах откъде си наследила тази твоя словоохотливост. Баща ти беше спокоен мъж, маркиз и човек на настроеността. Единственото, което му трябваше, за да бъде доволен, бе някаква кауза: например да се бори срещу депортирането на нещастен хулиган, откраднал самун хляб. Обичаше да тръгва с главата напред срещу това, то никога няма да се промени. И все в името на справедливостта, която всъщност никога нищо не е постигнала. Що се отнася до майка ти... Май че от нея наследила енергичната си уста. За разлика от теб обаче, тя никога не се подиграваше. Обиждаше хората, като им надрънкваше това, което мисли. Веднъж дори отиде прекалено далеч, а аз само се опитвах да ѝ кажа колко ѝ се възхищавам... А теб, Каролайн? Стараех се да те държа изолирана, след като така хитро се измъкна от девическия пансион. Мисис Тейлструп беше най-глупавата особа, която можах да открия и която пак отговаряше на определени изисквания. Исках именно такава загубенячка да живее с теб и да бъде твоя компаньонка. Мислех, че ще се привържеш към Оуен просто защото нямаш възможност да виждаш никои друг. Но не би. Колкото до патетичната ти страст към подигравките, Каролайн, ще трябва завинаги да оставиш този неприятен навик, щом станеш моя жена. Предлагам да опиташ още сега, така че отношенията ни да не бъдат толкова обтегнати. Съгласен съм да се ожена та теб, преди да легнем заедно и да ти отнема безценната девственост. Какво ще кажеш?

– Къде ме водите?

Той я удари по бузата с облечената си в ръкавица ръка.

– Ей, началство, няма защо да пердашите малкът!

– Затвори си човката. Тримър! А сега, Каролайн, нали ще се омъжиш за мен или първо ще трябва те изнасилвам, докато забременееш?

– Никога няма да се омъжа за вас! Вие сте стар, грозен и невероятно проклет.

Без да се замисля за последствията, тя вдигна ръка и удари по гърлото с всичка сила, надявайки се да го събори от седлото. Той започна да се бори отчаяно, за да възпре коня си и да не я изпусне, като в същото време се мъчеше да си поеме въздух. Всичко това беше ужасяващо. Каролайн не се отказа от борбата. Удари го жестоко отново – този път по ухото, но той все така не изпускаше нито нея, нито коня. Настойникът ѝ все още не можеше да говори, само издаваше някакви гъргорещи звуци.

– Ей, госпоице! Не може де правите това, не, не можете!

Сега пък трябваше да се оправя с Тримър. Каролайн извика:

– Ще ви платя повече от този нещастен старец! В действителност той не притежава нищо и по-скоро би ви убил, отколкото да ви плати. Точно заради това иска да се ожени за мен, той...

Роланд Фолкс я удари с дръжката на пистолета по лявото слепоочие и тя се отпусна безжизнено.

– Убихте ли я, началство?

– Естествено, че не. Исусе, боли ме, като говоря. Отвратителна кучка! Ще ми плати за това. Вече е почти тъмно. Трябва да я заведа до тази къща. Остава да пресечем горичката, и сме там.

– Тя е дама по рождение – обади се Тримър. – Чудъ съ къде ли се е научила да прави това. За малко ръката й щеш' да мине през гърлото ви, началство.

Ненадейно някакъв дълбок и много спокоен глас се обади зад тях:

– Мисля, че ще имам удоволствието да довърша започнатото от Каролайн. Господа, горещо ви препоръчвам да не мърдате дори малкия си пръст. Мистър Фолкс, вие ще слезете от коня мно-о-го бавно и ще поставите Каролайн ей там, върху тревата. А вие, Тримър, хвърлете пистолета и ножа на земята – не се съмнявам, че човек от вашия калибър носи нож. Ето, разбира се, че съм прав.

– Чуйте, началство, има нещо, за което трябва да поговорим. Ни мислите л'чи...

Норт стреля хладнокръвно, улучвайки дясната китка на Тримър, докато мъжът насочваше към него пистолета си.

– Прави каквото ти казвам или следващият куршум ще пробие дебелината ти глава. Така е много по-добре. И престани да виеш, Тримър. Ще останеш жив, ако не се държиш като глупак. Така, Фолкс, сега е твой ред. По-бавно, човече, или ще те накарам горчиво да се каеш.

Норт чувстваше безсилния гняв на Фолкс, които слизаше тромаво от коня си, държейки Каролайн, намираща се все още в безсъзнание. Беше насочил пистолета си за дуели право срещу главата му.

– Постави я внимателно, Фолкс.

– Ще те убия заради това, Чилтън.

– Надявам се да опиташ, непочтено копеле. Все още си представям как стискам с двете си ръце сбръчкания ти врат.

– Врагът ми не е сбръчкан.

Норт се усмихна студено.

След като пленницата беше положена внимателно върху тревата,

младият лорд каза:

– Сега, Фолкс, двамата с теб ще отидем до едно много малко, много смрадливо и бъкащо от гризачи местенце.

– Чилтън, чуй ме. Не можеш да ми сториш подобно нещо.

– Така ли мислиш? Май забравих да спомена, че аз съм местният мирови съдия. Струва ми се по-скоро, че най-подходящо за теб би било едно хубавичко депортиране до Ботъни Бей. Това би могло малко да пооправи характера ти, но май вече си прекалено стар за превъзпитание.

– Дявол да те вземе, не съм стар! И ще я имам! Ако мислиш, че някой ще ѝ повярва, ти си луд. Тя е само една жена, а никой не вярва на жените. Ще обясня, че е изпаднала в истерия, че ме е помолила да избягаме и че...

Норт го прекъсна все така невъзмутимо. Гласът му звучеше още по-дълбоко и мрачно, с добре овладени гневни нотки.

– Тримър, връщай се сега у дома си и се постарай сутринта да се събудиш в собственото си легло, само с една превръзка на мършавата си китка. Не искам никога повече да виждам физиономията ти.

Тримър обаче не се помръдна. Държеше окървавената си ръка и стоеше неподвижно като уличен стълб.

– Не мисля тъка, началство – каза най-после той, като се взираше в мрака зад Норт.

– Без глупости, милорд. А сега оставете пукалото си на земята. Добре ли сте, мистър Фолкс?

Още едни мъж, третият. Беше разбрал за него по оставените следи. Доядя го за собствената му глупост. Не беше проявил нужното внимание. Беше подценил Фолкс. Когато чу гласовете им, беше потърсил дирите на третия, но не ги откри. Дявол да го вземе!

– Много ми е приятно да те видя, Трефек – обади се Фолкс, потривайки ръце. – А сега, милорд, направете както ви каза той. Оставете оръжието на земята. Прекрасно. Сега да видим какво прави малката ми гълъбица.

В този миг Каролайн изохка. Само след миг Норт бе скочил от гърба на Трийтоп и бе коленичил пред нея. Нежно повдигна горната част на тялото ѝ и я взе в обятията си. Наведе глава, докато челата им се допяха, и рече:

– Каролайн... Толкова съжалявам, толкова много съжалявам...

Тя го погледна безмълвно, опитвайки се да си спомни какво се бе случило. После му се усмихна, вдигна ръка и докосна устните му, носа, брадичката. Младия мъж се отдръпна рязко.

– Норт – прошепна тя и притисна лице в гърдите му.

– Благодаря ви, милорд – обади се Фолкс. – Току-що ми дадохте ключа в ръцете. Все забравям какъв инат е тя, но сега вече това ще бъде без значение. Трефек, завържи ръцете на Негово височество. Тримър, спри да охкаш. След като се оправим с Чилтън, ще се погрижим за китката ти. Престани с проклетия си вой, мекушав страхливец такъв!

Норт нямаше избор. Пусна Каролайн, наблюдавайки отчаяните й усилия да се владее. Знаеше, че удареното място я боли много.

– Чудите се, нали, милорд? – попита Фолкс, докато Трефек завързваше китките на Норт. – Чудите се къде е бил? Е, той пазеше къщата, а тя е съвсем наблизо. Звукът от изстрела го е довел тук. Браво, Трефек! Ще бъдеш възнаграден за това, щом само тази кучка се омъжи за мен. А сега да вървим към къщата. Викарият пристигна ли, Трефек?

– Да, сър. Старият мистър Бароулд дойде на гърба на най-кльошавото магаре, коет'съм виждал, кат'хрипеше и се оплакваше по-силно от белка, на която'съ прерязали гърлото. Но гвинеите, коит' пуснахте в излъскания му джоб, ще му помогнат да произнесе там квот трябва от брачния обред.

– Няма да се омъжа за теб – обади се немощно Каролайн. – Нищо не може да ме накара да го направя.

Настойникът й се изсмя, изправи я и я метна на рамото си. От болката в главата си младата жена отново и съзнание.

* * *

Каролайн отвори очи и видя, че вече не лежи на земята, нито в обятията на Норт, а в някаква малка стая, върху не особено чисто легло. Непознат възрастен мъж с писклив глас говореше с Фолкс, или по-скоро се опитваше да стори това, тъй като непрекъснато заекваше. Норт беше вързан на един стол в тъмния ъгъл отсреща й. Двамата негодници стояха край вратата, насочили пистолетите си срещу него.

– В-вижте – казваше в този момент дребният възрастен човечец, – това е повече от и-изключително н-нередно, сър. Това е не-невъзможно. Младата дама е в бе-бе-безсъзнание! Не може дори да произнесе ду-думите си. Това с-специално р-разрешение е разбира се, в ред и за него сте платили добра сума на кентърбърийския арх-арх-архиепископ. Н-но жената т-трябва да отговаря, т-тя...

– Тя ще отговаря – рече Фолкс и се запъти към тънкия миризлив матрак, на който младата жена лежеше по гръб, затворила очи. – Каролайн?

Потупа я леко по бузите.

– Хайде, скъпа, събуди се. Не искаш да пропуснеш венчавката ни, нали?

Тя отвори очи, чувствайки съзнанието си доста по-избистрено отпреди малко. С ясната мисъл, че ще може да понесе болката, отвърна:

– Няма да се омъжа за вас, Роланд Фолкс. Пуснете ме да си отида.

– Т-това про-про-просто н-няма да с-стане – обади се дребният старец.

– Ш-ш-т, Каролайн. Това е викарият, мистър Бароулд. Не бих искал той да остане с погрешно впечатление.

Преди младата жена да успее да извика и да обясни положението на свещеника, Фолкс леко сложи пръст на устните ѝ.

– Погледни към онзи ъгъл, скъпа. Там седи лорд Чилтън и не изглежда особено щастлив, нали? Ето каква сделка ти предлагам. Ако се омъжиш за мен, няма да го убия. Ако обаче продължаваш да ми отказваш, ще кажа на Трефек да му пусне един куршум в гърлото. И той ще го направи, Каролайн. Той е най-големият негодник, когото познавам, а, повярвай ми, срещал съм немалко от тях в живота си. Само погледни черните му очи. Мъртви са, празни и студени, като зимата в шотландските планини. Да, готов е да стори всичко за пари.

Норт произнесе отчетливо:

– Каквото и да ти казва, Каролайн, то е без значение. Заплюй го в лицето.

Без колебание тя заплю настойника си.

Фолкс отстъпи крачка назад, вбесен и изненадан. От очите му лумнаха искри. Вдигна юмрук, но после бавно свали ръка.

– Няма да те оставя да ме предизвикаш. Не точно сега, когато почти постигнах целта си.

След това се усмихна и стана от тясното легло.

– Тримър, изведи мистър Бароулд за момент. Луната блести така романтично... Ще ви повикам, когато бъдем готови за церемонията.

– Мистър Ф-Фолкс, н-не с-съм сигурен...

– Вървете, мистър Бароулд. Моята годеница все още не е разбрала какъв късмет има. Съвсем скоро обаче ще го разбере.

Фолкс изчака, докато Тримър и свещеникът затвориха зад себе си прогнилата врата на къщата.

Докато бършеше бузата си с една носна кърпа, той премести погледа си от Норт към Каролайн.

– Слушай, скъпа, ако склониш ла се омъжиш за мен, лорд Чилтън

ще се върне в Маунт Хок при своите занимания. Ако обаче не се съгласиш, Трефек ще го убие и ние ще го закопаем тук, така че никой никога няма да го намери. Нали някой вече уби леля ти? В случая с лорд Чилтън няма да открият дори трупа му. И за миг не се съмнявай в думите ми, Каролайн. Страшно се нуждая от парите ти. Готов съм на всичко, за да ги получа. Така, сега ще ме вземеш ли за съпруг, за да живее лорд Чилтън?

Младата жена погледна към Норт и очите ѝ се напълниха със сълзи. След това произнесе ясно, без никакво колебание:

– Ще се омъжа за вас, но първо искам да видя лорд Чилтън свободен и далеч отгук.

– О, не, не ти вярвам чак дотолкова, скъпото ми момиче. Няма как, ще трябва просто да ми се довериш.

Тогава Каролайн се усмихна зловещо.

– Добре, мистър Фолкс. Ще се омъжа за вас. Но ако лорд Чилтън не бъде пуснат на свобода невредим, може да бъдете сигурен, че ще ви убия. Не ме интересува дали ще ме обесят заради това. Това няма да бъде от значение и за вас, защото ще бъдете мъртъв, а плътта – окапала от старите ви кости. Не си въобразявайте, че Оуен ще пролее сълзи над неужната ви обвивка, защото не държи на вас.

На Фолкс му се прииска да я смачка с унищожителна ирония, да я увери, че не ѝ вярва за миг, защото в крайна сметка тя беше само едно момиче. Но си спомни за ужасната болка, която му беше причинила със силната си ръка, за удара, който преди му бе нанесла в слабините, дали щеше да го убие, ако направи нещо на любовника ѝ? Да. Бе разбрал, че щеше да го направи, както и, че Чилтън ѝ беше любовник. Що се отнася до Оуен – беше сигурен, че синът му щеше да го оплаква, но не чак толкова дълго, не чак до далечното бъдеще.

– Успял сте да напреднете много бързо, лорд Чилтън – каза той. – Срещнахте годеницата ми само преди няколко седмици и тя вече ви е любовница. Не вярвам, че е станала ваша още в онази странноприемница в Дорчестър, въпреки че за известно време ме накарахте да се съмнявам в това. Но след пристигането ѝ тук нещата са се развили и вие сте се наместил между краката ѝ, нали? И очевидно сте го направил добре, защото предаността ѝ към вас е направо затрогваща. За мен обаче, трябва да призная, това е истинска изненада. Тя е стопроцентова измамница, пълна с гордост, с отвратителна арогантност и независимост, които не са ни най-малко благоприлични. В същото време обаче е готова да ви даде всичко. Наистина трогателно...

Норт не можеше да повярва на ушите си. Той не отговори, прекалено смаян както от думите на Каролайн, така и от заключението на настойника ѝ. Фолкс се обърна към пленницата си.

– Като че Негово височество не споделя нежните ти чувства, скъпа моя. Но по принцип само жените бръщолевят подобни романтични безсмислици. Те не засягат мъжете, слава на мъдрия Господ. Мъжете просто правят нужното, за да накарат една жена да разтвори краката си, но след като се облекчат, се връщат към онова, което е от значение за тях. А сега нека да извършим церемонията.

Тримър отново въведе мистър Бароулд, който този път беше със сведена глава и много спокоен.

– И вие се наричате „Божи човек“? – възкликна Каролайн. – Вие не сте нищо друго освен един сополив, патетичен, хленчещ червей! При това измамник!

Усмехнат, Фолкс я удари светкавично с опакото на ръката си.

– Достатъчно, скъпа. Достатъчно. Трефек, приближи се още малко към Негова светлост. Покажи на любимата ми годеница колко близо до своя Създател е лордът, в случай че тя не ни съдейства и не си държи устата затворена.

– Ще платиш скъпо за това, Фолкс – обади се Норт. Гласът му беше тих и дълбок.

Вледеняващ страх стисна Каролайн за гърлото Страх за живота му. Не, на Норт нищо нямаше да му се случи! Тя бе убедена, че Фолкс е повярвал на заплахата ѝ. Ако посмееше да стори нещо на Норт, наистина щеше да го убие.

– Добре – каза младата жена, спусна краката си към пода и се изправи.

– Хей, началство! – провикна се иззад вратата Тримър. – Вижте кой е тук! Скъпото ви момче не съ чувстваши добре, но сега ѝ пълно с...

Тримър се прекъсна наред думите си и се строполи на прага на къщата. Оуен се показа зад него с пистолет в ръка.

– Татко, не започвай пак да ми крещиш. Няма повече да насилваш Каролайн. Край на цялата тази гадост Няма да позволя това да продължи.

– Оуен? – Фолкс започна да се приближава към сина си.

Младежът обаче познаваше добре баща си. Той пъргаво отскочи зад гърба на викария.

– Не се и опитвай, татко, или ще го застрелям и тогава няма да има кой да насили Каролайн да се омъжи за теб.

– А-аз съм е-енорийски па-пастор – успя да изфъфли мистър Бароулд, – н-не викарий. Епископът ре-реша, че не мога да бъда викарий за-заради ле-лекото ми за-заекване.

– Слушай, момче, ей сегинка шъ насоча туй пушкало срещу Негово височество и...

– Млъкни, проклет глупак такъв! – извика Каролайн.

Тя се изправи и леко се олюля, но след миг забързано се отправи към Норт, вперила поглед в Трефек.

– Да не си посмял да му сториш нещо, хапльо с хапльо! Всичко свърши. Ако имаш поне малко мозък в грозната си глава, ще вземеш Тримър и двамата изчезвате!

– Ама началството ми обеща пет гвинеи! Пет гвинеи са ми предостатъчни да пия всяка вечер по четири пинти бира в продължение на шест месеца!

– Ще ти дам шест гвинеи, които ще свършат работа поне за осем месеца. Можеш да ме придружиш до Скрилейди Хол и ще ти ги дам още тази нощ, без да има нужда нито да чакаш, нито да убиваш който да било.

– Ще получиш седем от мен, Трефек! Продължавай да държиш пистолета и ред устата на Негово височество, чуваш ли ме? Не слушай това глупаво момиче, не слушай загубения ми син, не...

– Много добре – охлади страстите Норт.

Това бяха първите му думи от началото на този фарс.

– Слушай, Трефек, ако не свалиш оръжието си, кълна ти се, че повече нито една пинта от най-доброто гунбелско пиво на мисис Фрийли няма да мине през гърлото ти.

Трефек погледна внимателно Норт. После въздъхна, отпусна пистолета и унило измънка към Фолкс:

– Съжалявам, началство, но ми съ струва, че всичко й срещу нас. Дори синът ви, а Господ знай, че синът е последният, който шъ предаде баща си. Може би вий не сте много любящ родител, може би проблемът е в теби. Може дори да сте лош човек, както казва малката.

– Млъкни, подъл страхливецо!

– Слушай, началство, не ща да ма наричаш с разни имена! Негова светлост тук не е от хората, които шъ повтарят два пъти едно и също нещо. Той е военен и е корав от старите ботуши на Тримър. Добре, мис, шъ отведе Тримър до Скрилейди Хол. Осем гвинеи ли казахте?

– Не, крадецо, шест гвинеи! С една повече от това, което щеше да ти даде Фолкс.

– Трудно парче сте – отвърна Трефек, поклащайки глава, но все пак остави Норт и закрачи към другаря си, строполил се на земята – Допадат ми трудните женички.

Той вдигна Тримър от пода и го преметна през рамото си. Погледна за последен път към Фолкс и излезе от къщата.

Каролайн припряно развърза Норт. Той потърка китките си, за да раздвижи кръвта в тях, и каза:

– Оуен, справихте се много добре. Благодаря ви, че ми казахте това, което знаете. Благодаря ви и че ни спасихте. Жестът, който сторихте, е неоценим за нас.

– Не можех да не го направя – каза Оуен. – Просто не можех да постъпя другояче. Дватама с Каролайн се грижехте за мен и... е...

Той се обърна към братовчедка си.

– Няма да ме взимаш отново за заложник, нали?

– Не, Оуен, ще ти дам всичко, което пожелаеш. А сега, Норт, какво ще правим с кандидата за венчило?

– Ето с какво ще започнем...

Норт спокойно се приближи до настойника на младата жена и го халоса силно по челюстта. Той изохка и се свлече върху парцаливото легло. После, замаян, се изправи и Норт стовари отново юмрука си върху му, този път много по-силно. Роланд Фолкс се срина по гръб и загуби съзнание.

– Съжалявам, Оуен, но той удари два пъти Каролайн. В действителност заслужава много повече от това. Ще поговорим по този въпрос. А сега, къде е енорийският пастор?

– Той е само един жалък червей, Норт, но...

Тя го погледна сякаш учудено, после се олюля, хвана с длани главата си и се строполи върху мръсния под на къщата.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Главата ме боли така, като че самият дявол е влязъл в нея.

– Съжалявам, че не успях да се намеся, преди онзи негодник да те удари с пистолета по слепоочието. Нямах представа колко ме изплаши, когато припадна втория път. Не го очаквах. Отсега нататък, ако обичаш, само по една загуба на съзнание на нараняване. Става ли? Така, ето че вече окончателно се събуди.

Каролайн явно бе притеснена за това, че бе припаднала. Норт го разбра и се разсмя:

– Не бъди глупава. Вероятно аз щях да умра от такъв удар, но все пак нямаше да губя съзнание втори път. Мъжете трябва да се съобразяват с чувствата на дамите.

Лорд Чилтън излезе от обхваналата го еуфория, когато Каролайн каза с топъл и нежен глас:

– Ти ме спаси. Благодаря ти, Норт.

Той не отговори, само лекичко попипа отока на лявото ѝ слепоочие. Тя се опита да съдржи изпъкването зад зъбите си, но не успя напълно.

– Ш-ш-т, всичко е наред. Всъщност този път Оуен свърши цялата работа вместо нас. Сега ще те държа пред себе си на гърба на Трийтоп. Ще заведем Фолкс в Маунт Хок и ще го оставим в компанията на моите хора, докато решим какво да правим. На тях може и да не им пука за жените, но определено мразят мръсниците. Само дето не съм сигурен, че ще гледат на него като на мръсник, след като се е опитал да отърве местността от една „млада особа от женски пол.“

– Излъжи ги. Тогава Полгрейн може да му сипе в чинията отрова.

– Идеята ми се струва добра. А какво ще кажеш за това Тими да го посети посред нощ, както направи с теб? Злото в него може да избяга от ужас.

– Или ако пък Триджийгъл го затвори при хрътките?...

Норт се разсмя и я притисна по-здраво в прегръдките си, тъй като двамата вече бяха на гърба на Трийтоп.

– Само стой спокойно. Скоро ще си бъдем вкъщи.

– Доктор Трийт ще ни чака.

Тя усети, че болката в главата ѝ започва да се усилва и не можа да отговори. Затвори очи и притисна лице в гърдите му. Беше казал „вкъщи“. Тези думи звучаха прекрасно.

* * *

Оуен стоеше в библиотеката в Маунт Хок и се наливаше с бренди, като се питаше къде точно Триджийгъл, Полгрейн и Кум бяха завели баща му. Може би на някое студено, влажно и гадно място, пълно с плъхове и без нито една свещ. Оуен въздъхна, мислейки за събитията от изминалата нощ. Чувстваше се потиснат и се чудеше какво да прави както със себе си, така и с баща си. Отпи отново от брендито. Да, животът не изглеждаше особено привлекателен.

Кум погледна за миг към самотния младеж през отворената врата и каза:

– Сър, не се измъчвайте. Лорд Чилтън ще се погрижи всичко да бъде както трябва. Негово височество ви е длъжник и ще ви се отблагодари за това. Той е от рода Найтингейл, а всички мъже, носещи това име, винаги са изплащали дълговете си. При това са го правили особено щедро, когато става дума за дългове на честта. В това отношение на дядото и бащата на Негова светлост можеше да се вярва особено много. Колкото до другите дългове, които се натрупват при хазарта – е, по онова време имаше от всичко по малко, нали разбирате? А и те са мъртви вече, така че кой го интересува това?

„Кой ли, наистина?“ – помисли Оуен, загледан в Кум, без да спира да се налива с бренди. Проклятията, които бе изрекъл баща му на раздяла, още кънтяха в ушите му: *Неблагодарник, чудовище, изверг, никаквец, отрекъл се от баща си*. Имаше и други подобни имена, но, слава Богу, ги беше забравил. Младежът поклати глава и рече:

– Не знам. Кум. Не виждам как ще се измъкнем от тази каша.

– Имайте доверие на Негова светлост, сър.

– Имам ли избор?

– Абсолютно никакъв, сър. Негова светлост обаче, въпреки че не бе възпитан както трябва от мъжете на този дом, изглежда знае добре какви са задълженията му и се грижи успешно за изпълнението им.

– Какви задължения? – попита Оуен, но Кум само дълбокомислено поклати глава.

На горния етаж, в Овалната розова стая, доктор Трийт опипа отока на Каролайн с нежни и опитни пръсти. После кимна на сестра си и погледна Норт.

– Сътресение на мозъка, милорд. Никакъв лауданум засега. Не трябва да я оставяме да заспи. Е, Каролайн, колко пръста виждате?

– Размахвате три пръста, доктор Трийт, а Норт ми прилича на черен

буреносен облак. Освен това още съм с всичкия си, така че можете да говорите на мен.

– Лорд Чилтън е доста разстроен, Каролайн, затова реших, че е по-добре да говоря с него, докато се съвземете. Уплашихте го ужасно, когато повърнахте.

– Знам и съжалявам за това. Стана ми лошо от друсането върху гърба на Трийтоп. Исках да те помоля да спрем, Норт, но не успях. Изцапах ли ботушите ти?

– Не, но само няколко сантиметра по-встрани, и щеше да ги улучиш. А сега си почивай. Искаш ли да пийнеш ечемичена отвара?

– С удоволствие.

Дори на доктор Трийт да му бе направило впечатление, че виконтът се отнасяше с необичайна за него нежност към младата жена, той не даде вид, че това го е заинтригувало. Никой от виконтите, носещи името Чилтън, не се бе държал нежно с която и да било млада дама. Такива поне бяха спомените, както настоящи, така и исторически, на местното население. Не, мъжете от фамилията Найтингейл бяха по-особена порода. Той се сети за покойния баща на младия лорд и потръпна. Господи, всичко това беше крайно неестествено! Видя, че клепачите на пациентката му се затварят и каза остро:

– Каролайн, събудете се! Съжалявам, детето ми, но не трябва да заспivate. Колко са пръстите сега?

– Пет. Много ми се спи, доктор Трийт. И не съм дете. Вече съм на деветнайсет и наследството ми става мое притежание, щом мистър Фолкс признае това. А ако все още настоява да се омъжа за него, за да разполага с парите ми, тогава ще го застрелям, въпреки че не ми се иска да ме обесят. Поне не още.

– Възхитително – обади се Норт. – Ще се погрижа тя да не заспива, доктор Трийт. Ще останете ли за през нощта, сър?

– Не мога, милорд. Мисис Трибоган започна да ражда. Раждането няма да бъде лесно и трябва да съм до нея. Ако се случи нещо, пратете някой от хората си.

Триджийгъл се появи на вратата и се изкашля.

– Милорд.

– Какво има?

– Появи се някакъв одърпан млад човек и иска някакви гвинеи.

– А, това е Трефек. Дай му шест гвинеи, Триджийгъл, но нито пенс повече, чуваш ли? Иначе Каролайн няма да е доволна от теб. Възможно е този нещастник да започне да вика и да твърди, че младата госпожица

е обещала поне сто гвинеи. Бъди твърд. Шест гвинеи.

– Триджийгъл, не отстъпвайте в никакъв случай – намеси се Каролайн, като се опитваше да фокусира образа на красивия възрастен иконом.

Триджийгъл като че не чу забележката ѝ и отвърна на господаря си:

– Да, милорд. Ъ-ъ, как се чувства младата особа, която е отново в Овалната стая?

– Всичко с нея ще бъде наред.

– Ако мога да изкажа мнение, сър, жалко, че се налага тя да бъде тук отново, след като е минало толкова малко време от предишната ѝ визита.

Каролайн изохка от леглото си.

– Излез, Триджийгъл.

Доктор Трийт извика след него:

– Искам да поговоря с Полгрейн, Триджийгъл, за това какво трябва да ѝ приготви за ядене.

– Може би, доктор Трийт, младата особа ще бъде в състояние да се върне в Скрилейди Хол, преди да се е наложило Полгрейн да приготвя храната.

– Не мисля. Хайде, Триджийгъл, бъди така добър.

Лекарят се обърна към пациентката си, потупа я лекичко по бузата и се усмихна.

– Виждам много от качествата на леля ви Елинор във вас. Тя беше прекрасна дама, толкова весела, толкова приятна и...

Очите му се замъглиха от сълзи. Каролайн, която отчаяно се опитваше да не заспи, не обмисли предварително думите си и спонтанно изтърси:

– Съжалявам, сър. Трябва да сте я обичал много.

– И все още я обичам.

– Аз също. Само ми се иска да бях я познавала така добре, както я познавахте вие.

* * *

След като лекарят и сестра му си тръгнаха, Норт седна до леглото на младата жена и забарабани леко с пръсти по брадичката си.

– Не заспивай.

– Няма. Защо не озаптиш пръстите си, Норт? За какво мислиш?

– Че ще разбия носа на оня безотговорен глупак Бенет Пенроуз.

– Остави тази работа на Оуен. Ако не се лъжа, сега той се е заврял в

някой ъгъл и гризе ноктите си, потънал в отчаяние.

– Мислиш, че Оуен би могъл да се справи с Бенет?

Тя помълча за момент, преди да отговори.

– Да, така мисля. Оуен показва неподозирани досега качества. Това приятно ме изненада, защото бе наистина неочаквано. Струва ми се, че вече имам план. Трябва обаче да обмисля подробностите, но главата все още ме цепа ужасно.

– В такъв случай ще можеш да разрешиш всички тези проблеми сутринта.

– А какво ще правим с Фолкс?

Норт въздъхна.

– Проклет да съм, ако знам. Колебая се дали да не убия този мръсник. Освен това съм сигурен, че ако го депортираме, също няма да остане жив. Но ако го пуснем да си отиде, той просто отново ще се опита да те отвлече. Готов е да продаде душата си на дявола, за да постигне това. Трябва да призная, че изпитвам известно възхищение от този човек. Упорит е като хрътката, която имах като момче. Казваше се Догид.

– Шегуваш се, Норт. Догид²²? За куче?

– Не, за хрътка. Това животно никога не се предаваше. Точно като Фолкс. Той вижда в теб своето спасение. И не може да бъде вразумен. Никога няма да се откаже от парите ти. Просто е убеден, че му принадлежат по право. Слушай, Каролайн, с колко пръста потупвам по мъжествената си брадичка?

– С всичките. Ръцете ти са много красиви, Норт.

– Благодаря. Искаш ли още ечемичена отвара?

– Тази от първата купичка имаше ужасен вкус. Мислиш ли, че Полгрейн е сложил отрова?

– О, той е наясно, че ако направи подобно нещо, ще го застрелям. Знам, че не е приятно, опитах този буламач. Този път казах на Полгрейн да сложи мед в отварата, така че вкусът ѝ е значително по-добър.

Когато на следващата сутрин Оуен влезе в Розова стая, той тътреше краката си, отпуснал рамене и наведена глава.

– Боже, Оуен, стегни се! Изглеждаш като пребито куче или благородник, когото всеки момент ще гилотинират. Точно така, изправи рамене. Слушай сега, имам нужда от теб...

Само след миг той вирна глава и я погледна право в очите.

– Аз ли съм ти нужен, Каролайн?

22. Устойчив, твърдоглав (англ.) – Б.пр.

– Не можеш да отречеш, че още снощи ми беше нужен и че без теб сякаш да бъда загубена. Така че защо да не ми потрябваш отново?

– Но всъщност Норт направи...

– Норт се опита, но ти ме спаси, спаси и неговата кожа. Ти отърва и двамата ни. И престани да клатиш глава. Престани да се правиш на скромен. Не ти подхожда. А сега искам да ти направя едно предложение.

– Нещо във връзка с баща ми ли?

– Не. По-късно днес ще обсъдим какво да правим с него. Сега става въпрос единствено за теб, Оуен, единствено за теб. Слушай...

* * *

Два часа по-късно, вече в Скрилейди Хол, Оуен завари жертвата си – Бенет Пенроуз, в пушалнята. Беше седнал, неподвижен като статуя, в удобен широк стол. Оуен застана директно срещу него и премина веднага към темата, тъй като беше упражнявал речта си по целия път от Манунт Хок.

– Не трябваше да оставяте Каролайн сама, Пенроуз. Проявил сте се като глупак и тя за малко щеше да бъде принудена да се омъжи за баща ми.

Махмурлия от стабилното пребиване предишната вечер, което би могло да убие и вол, Бенет чу думите на новодошлия, но единственото, което успя да направи, бе да изохка.

– Повтарям...

Бенет вдигна глава и измъчено погледна човека срещу себе си. Не му приличаше много на мъж, по-скоро беше на същата възраст, на каквата бе той самият при смъртта на чичо си. Посетителят обаче като че нямаше никакво намерение да си тръгва. Затова Бенет се лиши от тази надежда и каза:

– Не си правете труда да повтаряте отново всичко това. Каролайн може да се погрижи сама за себе си. Тя е добре, нали, въпреки всичките глупости, които изсипа отгоре ми снощи мисис Трибо. Боже, това ужасно момиче успява да си създаде повече неприятности от мен самия! Освен това тя ме изигра, така че не ми пука какво е станало с нея. Аз не съм й пазач. Пазач съм на три бременни момичета, гръм да ги удари всичките! Впрочем кой, по дяволите, сте вие?

– Братовчед на Каролайн, Оуен Фолкс. Не съм син на баща си. Е, син съм му, но не искам да се женя за нея. Ще живея тук и, ще и бъда съдружник при управлението на имението и калаените мини, както и в настояничеството на нещастните жени, които трябва да пристигнат в

най-скоро време.

Бенет изпъшка.

– О, Господи! Това вече ми идва в повече. С Каролайн сте обединили силите си, така ли?

– Точно така. Напуснете, ако това не ви допада. Или ще започнете да помагате, или ще си тръгнете отук!

– Вие, момко, нямате думата за нищо. – Махмурлукът на Бенет започваше да отстъпва място на гнева му. – Проклетата й леля вече ми причини достатъчно зло, а сега Каролайн върви по стъпките й. Ограбиха ме. Взеха ми Скрилейди Хол и рентите. Не получавам дори и пенс от нито една от калаените мини. Бях измамен. Няма обаче да се примиря с това. Онова, което се случи на леля Елинор, може да споходи и Каролайн. И ще ми се стори съвсем справедливо. Нямам нищо против да видя малката мошеничка, която се преструва на светица, върху ръба на скалата.

За свое собствено изумление и гордост Оуен се наведе над Бенет Пенроуз, сграбчи вратовръзката му, дръпна го, за да го изправи на несигурните му крака, и го удари с юмрук в устата. Бенет се свлече на пода.

– Ако ви чуя да дрънкате отново тези глупости, ще ви изхвърля през прозореца. През широкия прозорец на трапезарията, срещу вестибула.

Бенет не се помръдна, но успя да каже през разранената си уста:

– Ще съжаляваш за това, мръсно копеленце.

– Не съм копеле. Можеш да питаш баща ми. Не, по-добре не го прави. В момента той не е особено доволен от мен. Всъщност съмнявам се, че някога изобщо ще бъде доволен от мен. Предупредих ви за това, което може да ви се случи, а сега се връщам в Маунт Хок. О, Боже, баща ми! Прекалено много ми се насъбра.

Оуен мина край мисис Трибо и излезе през красивия главен вход на Скрилейдн Хол.

– Тук ли ще се местите, мистър Фолкс?

Младият мъж кимна разсеяно.

– Да, вероятно утре.

– А този ужасен мъж, баща ви?

– О, не, само аз.

– А мис Каролайн?

– Още е на легло. Баща ми я ударил по главата, но тя вероятно ще се прибере у дома не след дълго.

– Сър, предайте й, че Маунт Хок е свърталище за мъже. Не е

хубаво, че тя се намира точно в това имение. Там никога не са били допускани жени. Тя е млада дама, а пък е без придружител. Поговорете с нея, мистър Фолкс, и я доведете вкъщи, или ще бъде обезчестена. За всички мъже от рода Найтингейл не е проблем да опозорят една дама, предайте й това.

– Норт не е такъв, мисис Трибо.

Икономката го изглежда.

– Тепърва ще разберам това. Но дълбоко се съмнявам. Той е Найтингейл.

– Ще й предам думите ви, но тя ще направи така, както й харесва. Винаги е била вироглава.

– Такава беше и леля й Елинор – въздъхна мисис Трибо. – Поставайте се все пак. Кажете й, че на мъжете, носещи фамилията Найтингейл, не трябва да се вярва. Всички без изключение са били черни безсърдечни дяволи. Няма да повярвате, като чуете какво са правили бащата и дядото на сегашния виконт, но точно сега това е без значение. Горкото момиченце...

Тя поклати глава и влезе в къщата.

* * *

Норт нямаше намерение да направи това, но тя беше заспала и изглеждаше толкова женствена и подканяща, че той просто седна на леглото, наклони се и започна да я целува. „*Колко са нежни устните ти, мислеше си той, като ги галеше с език. Толкова меки и топли, и...*“

Устата й се разтвори и Норт разбра, че трябва да спре, докато все още можеше да го направи. Всички мъже от фамилията Найтингейл бяха страстни, нетърпеливи и една жена не можеше да ги спре, дори и да иска, щом веднъж се отприщеше похотливостта им. Точно това бе станало сега и с него, и то само от няколко целувки на едно спящо момиче. Само че сега тя вече не спеше и отвръщаше на целувките му. И това бе повече от всичко, което някога си беше представял, повече от това, което бе искал да си представи.

– Не – каза той в устата на Каролайн и с огромно усилие се отдръпна назад.

Вгледа се в нея с потъмнели от желание очи, свивайки и отпусвайки ръце в юмруци, за да ги държи по-далеч от нея.

– Не – повтори младият мъж и отстъпи от леглото, на което тя лежеше по гръб, а гърдите й се повдигаха леко.

Тя също го гледаше с прелестните си очи.

– Беше хубаво, Норт. Радвам се, че се събудих навреме, за да отвърна на целувките ти.

Тя прокара пръсти по устните си, а той не можеше да откъсне поглед от тези пръсти и от тези очи, и мислеше, че ще умре.

– Имаш най-зелените очи – каза младият мъж, който изобщо нямаше намерение да говори подобни неща, но думите сами излизаха от устата му. – Мислех, че са сивозелени, но съм се лъгал. Те са зелени, чисто зелени. Много хубав цвят, напомня ми на глога, който расте край Сейнт Ърт.

– Благодаря. Би ли могъл да ме заведеш там и да ми покажеш този глог? Целуни ме пак, Норт. Тогава очите ми може би отново ще променят цвета си.

Той не беше толкова глупав. Отстъпи още една крачка назад.

– Не. Прости ми, че те нападнах така, докато спиш и следователно не можеше да кажеш „да“ или „не“.

– Да.

– Замълчи. Каролайн. Все още си полузаспала и не знаеш какво говориш.

– Но знам какво чувствам и то е много хубаво. Никой не ме е целувал досега, Норт. Не съм предполагала, че мъжът пъха езика си в устата на жената. Така ли трябва да се прави? Всички мъже ли го правят?

Той я гледаше като омагьосан.

– Да.

– И облизваше устните ми като че ли бяха някоя вкусотия. Беше ми много приятно, когато осъзнах какво става.

– Замълчи.

– Защо? Нямам ли право да говоря това, което искам?

Лорд Чилтън поклати глава.

– Разбира се, че имаш. Но знай, че ако става дума за това кое е благоприлично и кое – не, аз все пак съм мъж, а ти си младо, неомъжено момиче. И си в моя дом, под моята закрила. Ще положи дяволски усилия да не те докосвам повече.

Тя въздъхна. Изглеждаше му по-разстроена от неговата любовница – онази португалка, на която Норт се бе усмихнал блажено и изтощен, бе заспал дълбоко след приятните сексуални игри, на които се бе наслаждавал някога.

– Мъчен човек си, Норт Найтингейл.

– Дори нямаш представа. – Той се обърна, за да седне върху стола с твърда облегалка от миналия век, който изохка под тежестта му. – Каж

ми сега как се чувстваш.

Младата жена си даде сметка, че лорд Чилтън се бе отдалечил порядъчно. За момента не ѝ оставаше нищо друго, освен да се примири. Когато се възстановеше напълно обаче, нямаше да може да ѝ се измъкне така лесно. Разбираше джентълменския му кодекс. Тя беше в дома му, под негова закрила. Щеше да му разреши неговата порция от благородство, поне докато усещаше главата си подута от болка.

– Определено съм по-добре от снощи. Оуен върна ли се вече от Ск-рилейди Хол?

Норт се усмихна широко.

– Не още. Идеята ти, че твоят братовчед имал нужда да се измъкне изпод десницата на баща си, ми допада много. Обзалагам се, че първата му мисия ще завърши успешно. Погледни само кой му е противник!

Тя се изсмя. Смехът и бе толкова сладък! Колената на Норт като че вече не го държаха. Младият мъж се опитваше да не отвръща на смеха ѝ, но не успя. Взе един вестник от масичката до леглото и прочете пет пъти едно и също изречение.

– Какво ще правим с Роланд Фолкс?

Той бавно остави вестника върху масата.

– Мислих много по този въпрос. Обсъдих всички „за“ и „против“; за които се сетих. – Пое си дълбоко въздух. – Мисля да го убия, Каролайн.

За негово огромно учудване тя отвърна:

– О, Боже, точно от това се страхувах. Норт, това не е справедливо. Ако трябва да бъде убит, това ще сторя аз. Той е мой проблем, а не твой.

Младият мъж се изправи и започна да крачи из стаята.

– Гръм и мълнии! Ти си жена, а нито извика, нито пък започна да хленчиш, че убийството е грях и че ще отидеш в ада. Напротив, искаш сама да го извършиш. Трудно ми е да слушам една жена да говори така, Каролайн. Херцогинята може би също би реагирала така, но тя има Маркъс, с когото трябва да се състезава, той е много буен, и е истинско копеле, пък тя го обича до лудост.

– Чакай, много неща ми изнаприказва. Обясни ми защо ти е трудно да слушаш една жена да говори по този начин, като мъж, като логически разсъждаващо същество. Недопустимо ли е, Норт, една жена да бъде също така разумна, че да обмисля нещата и да взима решения?

Лорд Чилтън кимна:

– Недопустимо е. Това е прецедент. Ти не си това което би

трябвало да бъдеш, Каролайн. Чуй ме сега и престани с тези празни приказки. Не е задължително мъжете да харесват перспективата да убиват. Всъщност на мен ни най-малко не ми допада мисълта да затривам човек само защото е дяволски глупав и упорит. Ако поне беше омъжена, Фолкс нямаше да...

Той се спря напред изречението, погледна я ужасено и, без дума повече, излезе от стаята, като затвори много внимателно вратата.

– Идеята е прекрасна – прошепна тя. В ъглите започваха да се събират следобедни сенки.

* * *

Беше пет часът същия следобед, когато влезе Триджийгъл, след три кратки и две дълги почуквания по вратата. Това бе най-дългото предупреждение, което Каролайн някога бе получавала. Държеше дебел том, подвързан в тъмнокафява кожа. Занесе го до леглото и много внимателно го постави на завивката До нея. Книгата като че тежеше колкото двамата заедно.

Каролайн погледна към нея, после към иконома.

– Какво е това? Всички исторически причини, поради които никоя млада особа от женски пол не трябва да остава повече от десет минути в Маунт Хок ли?

– Десет минути е прекалено дълго – отвърна Триджийгъл, вторачил поглед в някаква точка зад дясното ѝ рамо.

– Каква е тази книга?

– Негово височество реши, че може да се отегчите от наложеното ви бездействие. Той не желае да прекарва повече време с вас, което е напълно разбираемо за един мъж от семейство Найтингейл. Затова ме помоли да ви донеса някоя книга, която би могла да ви забавлява. Избрах тази, представляваща нещо като легенда, съхранявана отдавна в семейството. Може би ще ви помогне да прекарате по-приятно времето, докато бъдете в състояние да си тръгнете оттук.

– Благодаря, Триджийгъл. За какво, все пак, става дума в това четиво?

– Разказва се за крал Марк Корнуелски и за това как бил погребан тук, в земите на Найтингейл, с всевъзможни съкровища, а не на юг от Фой, където повечето хора вярват, че е живял.

– А какво мислиш ти, Триджийгъл?

– Че много от представителите на фамилията Найтингейл са били надарени с богато въображение.

– В това число и сегашният ти господар ли?

– Негово височество е още твърде млад и отсъства твърде дълго от дома си, за да мога да имам мнение по този въпрос. Годишите, прекарани в армията, несъмнено са засегали въображението му. С времето ще разберем. Засега поне показва здравия разум на рода Найтингейл – да стои по-надалеч от вас, една жена, която по нещастно стечение на обстоятелствата се е озовала в къщата му.

– Крал Марк е много романтична личност. Знам цялата легенда за него.

Той я погледна с отвращение.

– Изглежда всички млади особи от женски пол са на това мнение. Лично аз мисля, че предците на рода Найтингейл са се почувствали привлечени към бедния крал, защото бил предаден от своята кралица Изолда и любимия си племенник Тристан...

Триджийгъл се закашля и пъргаво прикри с ръка устата си.

– Прочетете написаното, ако желаете. Ако смея да добавя, изглеждате съвсем добре, мис. Може би след една хранителна супа от глави на сардина, ще пожелаете да си тръгнете утре сутринта?

– Супа от глави на сардина ли каза, Триджийгъл?

Той кимна и вирна брадичка.

– Каква грижовност от страна на Полгрейн! Как е разбрал, че това е любимото ми ядене? Готвачката в Скрилейди Хол ме запозна с този вкусен бульон. Негова светлост сигурно е споменал за това пред него. Благодарете му от мое име, Триджийгъл. Божичко, ако има по-често супа от глави на сардина, може никога да не си тръгна от Маунт Хок. Да прояви такова неочаквано внимание...

Каролайн допря длан до челото си и се опита да изглежда крехка и уязвима.

– Ах, но бедната ми глава започва да ме боли отново. Слабостта на крайниците, деликатността на грациозното ми тяло, вроденият финес на женствената ми особа, това най-вероятно...

Тук тя млъкна, защото, видимо пребледнял, Триджийгъл каза припряно:

– Сега ще ви оставя, мис. Възстановявайте силите си. Вероятно ще направите по-добре, ако поспите, вместо да се задълбочавате в тази великолепна и интересна книга, която всъщност е една голяма глупост. Крал Марк изпратил племенника си Тристан да доведе съпругата му Изолда. Тя обаче била коварна жена, каквито впрочем са всички жени. И вижте само какво станало: двамата изпили любовното биле,

приготвено от слугинята й Бранген за крал Марк и красивата му невеста. И така, племенникът и съпругата му го предали. Записано е, че Изолда убила слугинята си, за да не разкаже на краля за случилото се. Наистина ужасно предателство! А скъпият крал Марк ги пуснал да си ходят. Нито ги обезглавил, нито накарал да изтръгнат ноктите им и да изпотрошат костите им. Не, скъпоценният благороден крал ги пуснал да си ходят, глупакът му с глупак.

– Да, предполагам, че е бил глупак. Истински глупак, без никакво чувство за справедливост.

Свирепо намръщен, останал безсловесен, икономът напусна стаята прибързано. Каролайн остана да лежи с устни, разтегнати в широка усмивка.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Каролайн, това е Флаш Сейвъри, младежът, за когото ти казах, че спаси капитан Рафаел Карстърс от неприятности в Сейнт Остъл.

– Здравейте, мис Каролайн – каза Флаш Сейвъри и подаде ръка.

Беше красив млад мъж, със златисти коси и приятно излъчване. Преди да се ръкува с него, тя огледа с любопитство ръката му.

– Десняк ли сте или левак, мистър Сейвъри, или и двете?

Той ѝ се усмихна широко.

– И двете.

– Какъв шанс. Всеки джоб – с невероятна бързина. Обзалагам се, че съм права.

– Съвсем – отвърна развеселено той. – Това обаче беше така, преди Капитана да ме залови с пръсти в левия му джоб. Тогава едва не ми счупи китката, но сега вече съм почтен като онази бедна сардина, чиято глава плува в купата и която със сигурност е преобърнала стомаха ми. Винаги ли така посрещате гостите си, мис?

Младата жена вдигна рамене.

– Мога ли да попитам дали си изяла останалото от сардината, Каролайн? – намеси се Норт, загледан в главата на рибата.

– Салфетката явно се е плъзнала – рече Каролайн и бързо покри отново остатъците.

Беше подценила Полгрейн или Триджийгъл, или Кум, или, най-вероятно, и тримата женомразци. Триджийгъл очевидно сияеше, когато донесе супата и вдигна сребърния капак, за да и я покаже. Съдът беше съвсем близо до лицето ѝ, но тя не си запуши устата и носа, поне не пред него.

– Защо са ви дали бульон от сардина? – попита Флаш. – Да не би да ви боли жлъчката?

– Нищо подобно. Някои от господата в тази къща обаче са на мнение, че кулинарните изтезания биха могли да ги спасят от нечие нежелано присъствие, по-точно – от женско присъствие, и още по-точно – от мен.

Докато говореше, тя се усмихваше на Норт, но той гледаше намръщено към купичката, сега, слава Богу, затворена.

– Норт, да не би Флаш да е дошъл да поговорим за случилото се с леля Елинор?

Това отвлеке вниманието на лорд Чилтън от не особено приятните му мисли, поне за момента.

– Да – отвърна той. – Реших, че от отегчение вече сигурно си почнала да изучаваш ноктите на краката си. Разказах на Флаш всичко, което знам. Сега е твой ред.

Двамата с Флаш Сейвъри седнаха край леглото ѝ. Усмивката на госта можеше да разтопи всяка девица. На Каролайн ѝ се искаше да му се усмихне в отговор поне веднъж, но не можеше да го стори, защото беше гладна и защото мислеше за леля си и за това, че тогава не е била при нея, за да ѝ помогне. Никой не е бил при нещастната жена, освен онзи, който я е мразел дотолкова, че да забие нож в гърба ѝ...

– Аз не знам нищо, Флаш. Не бях тук и не съм виждала леля си Елинор почти от три години. Норт ме заведе до Сейнт Агнес Хед, мястото, където била намущкана и блъсната от скалата. Открихте ли какво е станало с коня ѝ?

– Да – отвърна Норт. – Говорих с Робин в Скрилейди Хол. Конят ѝ изобщо не е излизал от конюшната през въпросния ден, така че тя очевидно не е срещнала убиецата си, яздейки.

Той се завъртя неспокойно в стола си.

– Когато открих леля ти, Каролайн, не си дадох сметка, че не е с костюм за езда. Просто не се сетих за това. Беше със синя рокля, но не помислих, че ако беше с коня си, нямаше да е облечена така. Проявих се като глупак без капка разсъдък.

– Много се съмнявам, че това, дали е яздила или не коня си, би променило нещо, Норт.

– В това има логика, милорд – кимна Флаш. – Няма защо да се бие по главата. Мис Каролайн е права. Това не променя нищо. Струва ми се, че съществуват няколко възможности. Дамата би могла да бъде във файтон или в кабриолет с някого, когото най-вероятно е познавала.

– Това изглежда напълно възможно – каза Норт. – Поговорих с мисис Трибо в деня, в който открих леля ти, Каролайн. Тя каза, че Елинор Пенроуз излизала да пояди почти всеки следобед. След като с теб обсъдихме въпроса за коня ѝ, аз отново разговарях с нея, като ѝ съобщих, че конят на леля ти не е извеждан от конюшната. Тогава стигнахме до извода, че очевидно леля ти е отишла да се поразтъпче онзи следобед. Много обичала да се разхожда и пеш, твърдеше мисис Трибо. На въпроса ми дали онзи ден някой не е отишъл в Скрилейди Хол, за да се разходят заедно, тя отвърна, че не си спомня подобно нещо. Като се върнеш в Скрилейди Хол, трябва да поговориш отново с Трибо, за да поразмърда

паметта си. Освен това, вече като господарка в дома си, ще спечелиш доверието и на останалите слуги, които дори не смеят да ме погледнат, а само пристъпват от крак на крак и повтарят, че не знаят нищо.

– Това е съвсем естествено – обади се Флаш. – Прислугата винаги трябва да внимава много, за да не загуби мястото си.

– Ще се постарая – каза Каролайн. – По всичко личи, че леля Елинор се е срещнала с някого извън Скрилейди Хол.

– Или че е излязла да се поразходи и е била похитена от непознат – допълни Норт. – Но най-вероятно – от някого, когото е познавала, комуто е вярвала.

– Възможностите са много – съгласи се Флаш. – Както вече ви казах, познавам доста не особено симпатични типове в Гунбел. Тревелъс и Маунт Хок. Ще започна да душа, естествено, без това да се набива на очи. Капитана казва, че когато ми отърва, мога да бъда много мълчалив и с много големи уши.

Той се надвеси над леглото, стиснал длани между коленете си.

– Мис Каролайн, мислите ли, че младият Бенет Пенроуз би могъл да убие леля ви?

Въпросът беше сериозен, дяволски сериозен.

– Затруднявате ме. Когато се запознах с него, той беше нацупен хлапак с остър език и без капка воля. Сега е почти на двайсет и осем години. Когато мистър Броугън прочете завещанието, разбрах, че Бенет е недоволен от съдържанието му. Обвини мистър Броугън в подправяне на документа, защото бил любовник на леля ми и съзаклятничел с нея. Връщам се на въпроса ви – започвам да мисля, че би могъл да стори подобно нещо.

– Това е добро начало, Флаш. Проучи къде е бил Бенет Пенроуз по време на убийството на Елинор. Ако се е намирал някъде наблизо, тогава той ще бъде начело в списъка на заподозрените.

– Ако е била убита заради пари – обади се Каролайн, тогава трябва да включите и мен.

– Щяхме – отвърна хладно Норт, – ако беше някъде наблизо. Но ти не си била. Вече говорихме по този въпрос, но тогава ти беше доста разстроена, доколкото си спомням.

Той се изправи.

– А сега отивам лично да поговоря с Полгрейн. Искам да бъда сигурен, че за в бъдеще ще сервира вечерята, която би могла да изплаши гостите ти, покрита със салфетка. Съжалявам за случилото се, но не съм изненадан.

Младата жена успя да се усмихне, въпреки болката, която отново бе започнала да се усилва.

– Няма нищо, Норт. Дори започвам да очаквам с нетърпение следващата идея на твоите хора. Възхищавам се от изобретателността им, а тя е наистина неизчерпаема. – И тя въздъхна. – Но все пак бих предпочела в нея да няма злоба.

– Виж ти – обади се Флаш. – Каква е тази дебела книга? Библията на семейство Найтингейл ли, милорд?

Норт се намръщи при вида на масивния том.

– Не. Какво е това, Каролайн?

– Вярванията на твоите предци, че крал Марк е живял и умрял тук, в Маунт Хок, а не във Фой. Току-що започнах да чета тази история. Първите записки са правени от петия барон Хок, Дойгър Джордж Найтингейл, който бил също така първият виконт Чилтън. Това трябва да е праядо ти, живял в началото на миналия век, нали?

– Да, той е бил първият виконт Чилтън.

Норт вдигна дебелата книга и започна да я разлиства.

– Нямах представа, че праядо ми е бил такъв почитател на митовете. Написал е почти половината. Това е нещо като дневник. Слушайте това: „Недалеч от изоставената Хуийл²³ Уефъл, младият ми кравар Барни открил златно бижу, обвито в избеляло и измачкано парче тъкан. Донесе намереното, държейки го грижливо в ръцете си като баща момченцето си. Това беше златна гривна, много, много стара, на която беше гравирано **REX**²⁴. Принадлежала е на крал Марк, в това съм абсолютно сигурен. Ще я запазя на сигурно място во веки веков и когато намеря гроба му тук, в земята на рода Найтингейл, ще я сложа до останките на този благословен крал.“

Норт вдигна поглед.

– Много интригуващо. Къде ли, по дяволите, е тази златна гривна, която праядо ми е възнамерявал да пази во веки веков? Никога не съм я виждал, нито пък съм чувал да се говори за нея.

– Значи, „младия кравар Барни“! – възкликна Флаш. – А сравнението на праядо ви за бащата, носещ синчето си? Това звучи доста странно, милорд. Въпреки това ми се иска да видя тази златна гривна. Чудя се за колко ли бих могъл да я продам в Лондон?

Каролайн се разсмя.

23. Мина (англ.) – Б.пр.

24. Крал (англ.) – Б.пр.

– За солидна сумичка, предполагам. А сега пък в имението има нов домашен прислужник, наречен Тими. Това е дом само за мъже и очевидно е бил такъв в продължение на стотици години. Вие сте застрахован, Флаш, няма опасност да бъдете отровен или да ви изкарат акъла през някоя тъмна нощ. Вие просто сте от добрия, от правилния пол.

Тя се обърна към Норт, който гледеше намръщено огромната книга, в която прадядо му беше изписал ужасяващо голям брой страници. После каза:

– Ако това те интересува, ще ти докладвам.

– Сега си спомням – произнесе бавно Норт, без да откъсва очи от дебелия том. – Баща ми споменаваше за това, когато бях малко момче. За да ме приспи, ми разказваше истории за крал Марк, за това как, ако мъжете не могат да вярват на любимите си племенници, на най-добрите си приятели и на братята си, тогава цивилизацията ще загине.

После разлисти книгата докрай.

– Изглежда баща ми е написал само десетина страници. Кажете ми, ако там пише нещо разтърсващо, Каролайн.

Тя кимна.

– Предпочитам тук да е погребан крал Артур – рече Флаш, който надничаше през рамото на Норт в дебелия том. – Той е бил определено по-жизнерадостна личност, по-известна, пък и е бил в обкръжението на стария Мерлин и рицарите от Кръглата маса. Помислете си само – Свещеният Граал да е заровен в земите на рода Найтингейл!

– Прав сте – отвърна младата жена. – Крал Артур е много по-романтичен. А за бедния крал Марк знаят доста малко хора. Защо гледаш така скептично, Норт? Достатъчно си млад, за да можеш да промениш мнението си. Може би като започнеш да даваш фира, ти също ще започнеш да пишеш за бедния Марк, който бил погребан на шест метра дълбочина под ябълковите дървета на източния склон.

Каролайн беше успяла да прегледа набързо доста от дневника, беше се запознала с философските му криволици, с нарисуваните тук-там карти и доказателства за присъствието на крал Марк по тези земи. Беше й направило, впечатление, че нито една представителка на нежния пол не беше оставила дори дума за Артур или когото и да било друго. Разбира се, рядко се случваше някой да реши, че една жена също би могла да има свое собствено мнение по даден въпрос. В случая обаче със семейство Найтингейл женомразството явно бе придобило много по-големи размери, поне ако се съдеше по отвращението, което изпитваха към нея Кум, Триджийгъл и Полгрейн. Никъде в Маунт Хок нямаше и

женски портрети. Защо? Какво, по дяволите, бе станало? Това сигурно бе свързано с някакво предателство. Може би на прабабата на Норт? Божичко, ако това бе така, тогава мъжете от семейство Найтингейл наистина имаха изключително дълга и злобна памет.

Каролайн вдигна поглед и видя, че Флаш я наблюдава внимателно.

– Да не би върху брадичката ми все още да се вижда сянката на някоя рибешка глава?

– О, не, мис Каролайн. Всъщност си мислех, че на съпругата на Капитана, лейди Виктория, би й било приятно да се запознае с вас. Тя непрекъснато предизвиква Капитана, тъ-ъ, сър Рафаел, да изпада в пристъпи на ярост и това изключително я забавлява.

– Аз също бих искала да се запозная с нея – отвърна без особен ентусиазъм Каролайн, имаща на главата си повече проблеми от пастор, чиято църква е препълнена с новопокръстени.

– Каролайн – каза Норт, – Флаш ще се заеме с работата си, а аз ще се погрижа стомахът ти да не се разпадне на прах. Няма да се бавя.

* * *

Вечерята й не беше донесена нито от Триджийгъл, нито от Кум, нито от Полгрейн. С това се бе заел лично Норт, който очевидно бе присъствал и по време на приготвянето й. Печеното свинско беше достатъчно поне за десетина сътрапезници. Освен него имаше и няколко блюда, покрити с излъскани като огледала сребърни капаци.

Норт се настани до леглото й, изчака я да сложи в устата си няколко хапки от крехкото месо, и каза:

– Рафаел Карстеър е бил капитан на кораб и по точно – шпионин за нашето военно министерство. Причинил е невъобразимо количество злини на Наполеон по море. Когато се завърна у дома, след като се разбра какъв е бил в действителност и с какво се е занимавал, го помолиха да унищожи един възобновен клуб на крайни атеисти. Чувала си за този род клубове, нали? Млади хора, отдаващи се до насита на грях и разврат. Той се справи и с тази задача, и тогава му бе дадено кавалерско звание. Има брат близък, барон Драгоу, и по този повод се разказва някаква история за една дълга зимна нощ. Колкото до Рафаел, Флаш все още го нарича Капитана. Помага ми в управлението на калаените ми мини в Маунт Хок. Те отчаяно се нуждаят от солидна реконструкция. Наводняват се Бог знае откъде. Нямам представа нито какво трябва да купя и направя, за да спра наводняването, нито пък откъде идва тази вода. Всичко това е много странно. Хуийл Дейвид е близо до една от твоите

мини, Хуийл Кити, в която всичко е наред като при файтон с нови колела.

– Говорила съм с моя управител само веднъж, но той ми се стори доста компетентен. Казва се мистър Пийтрий. Защо не се видиш с него, за да разбереш какво мисли той за това?

Младият мъж кимна, а Каролайн забодя на вилицата си поредното парче от вкусните варени и подправени с масло картофи. Всъщност не беше чак толкова сигурна за собствените си мини. Мистър Пийтрий ѝ беше казал, че всичко е тип топ, но тя беше жена и той може би мислеше, че не е способна да разбере, каквито ѝ затруднения да възникваха с мините. Тя се намръщи, решила да поговори отново с управителя.

Каролайн? Да не те заболя главата?

– Не, просто си припомних, че съм жена.

– Това определено не е чак толкова трудно за запомняне.

Тя се разсмя кокетно.

– Ще бъдеш изненадан. Наистина. Питам се обаче дали в действителност около мините ми няма някакви проблеми, които мистър Пийтрий е решил да ми спести.

– Ако има поне малко мозък в главата, не ще де е постъпил така глупаво.

– Благодаря ти – отвърна тя и протегна към него ръка, но като видя, че той се намръщи, я дръпна назад.

Лорд Чилтън стоеше все така навъсен, вече загледан в ботушите си.

– Рафаел Карстеърс изглежда обича съпругата си. Чух ги да се смеят, преди да вляза при тях. После го видях да я целува.

Младата жена преглътна хапката си и наклони глава на една страна.

– Какво чудно има в това? Защо да не обича съпругата си?

Норт само вдигна рамене, като че сам изненадан от думите си.

– Нищо. Тя е една жена, при това хубава, но нищо повече.

– Е, добре, Норт, Капитана мисли, че е нещо повече от другите.

Тя натрупа грах върху картофите и започна да ги мачка.

– Мислил ли си някога за някоя жена, че е нещо повече от нормалното, от обикновеното, Норт? – попита тя.

– Не.

– Все още си твърде млад, при това си мъж. На мъжете им е нужно доста повече време, за да узреят и станат способни да се привържат истински към една дама.

– Може и да си права, но се съмнявам. Това ли, мислиш, е направил Рафаел Карстеърс? Привързал се е?

– Така изглежда, поне ако вярвам на думите на Флаш Сейвъри. От тях излиза, че двамата са много влюбени един в друг.

Норт изсумтя:

– Може би просто не са женени чак от толкова отдавна.

– Ти си и циник, Норт. Това не ти подхожда.

Лорд Чилтън повдигна нехайно рамене.

– Твоите бременни момичета пристигат в Скрилейди Хол утре.

– Страхливец – измърмори под носа си Каролайн, но очевидно не достатъчно тихо.

Така или иначе, той не каза нищо.

– О, Боже! – възкликна тя, като се задави с хапката фазаново месо в устата си. – Моите бременни момичета? Боже Господи...

Отпи от чашата с вода, пое си въздух и изхриптя:

– Непременно трябва да бъде там, за да ги посрещна, Норт. Чувствам се чудесно. Още една нощ в това прекрасно легло, и ще бъде здрава като Люси, мопса на мисис Тейлструп. Едно отворително, но изключително здраво животно.

Утре сутринта ще повикам доктор Трийт, за да те прегледа.

– Не е необходимо, наистина се чувствам чудесно.

И тя се усмихна дяволито.

– Освен това хората ти ще бъдат толкова щастливи да видят гърба ми, че може да затанцуват валс във вестибюла. Не бих искала да пропусна подобна гледка.

– Възможно е. Много добре тогава. Утре сутринта ще те придружа до дома ти.

– Норт?

Той се обърна, вдигнал едната си вежда. Лъскавата му черна коса се извиваше около челото и бузите му. Стори и се опасен, мрачен и... изключително обаятелен. Типичен готически герой.

Изглеждаше превъзходно.

– Може би желаш да ме целунеш за лека нощ?

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той трепна, като че някой го беше ударил. Мрачният герой бе изчезнал и мястото му бе заето от мъж, който като че искаше да побегне. Изглеждаше паникьосан.

– Не бих... – отвърна Норт.

Само след миг обаче той се запъти бързо към леглото. Надвеси се над нея, хвана леко брадичката ѝ и вдигна главата ѝ.

– По дяволите... – Топлият му дъх докосна бузата ѝ. – Устните ти са прекрасни и нежни, и...

После започна да я целува, като я възбуждаше с езика си, галеше устата ѝ със своята, хапеше лекичко устните ѝ, а после облизваше ухапаното място. Обхвана лицето ѝ с двете си ръце и седна до нея.

– Идеята ти не е добра – заяви той и продължи да я целува. – Отвратителна е. Всяка идея, която се усеща по подобен начин, е не само лоша, но и опасна като дясната ръка на дявола.

Езикът му се плъзна по долната ѝ устна и увеличи натиска си. Тя разтвори уста и ѝ прималя от удоволствие.

– О, Божичко! – възкликна Каролайн, а после обви с ръце гърба му и го дръпна надолу към себе си с всички сили.

Той се опита да се измъкне от обятията ѝ, но преди да разбере какво става, вече лежеше отгоре ѝ и чувстваше корема ѝ под завивките, които ги разделяха.

Норт се притискаше към нея, без да иска да го прави, но неспособен да се спре. Устата му беше станала по-настойчива, а грешната му ръка се насочи към гърдите ѝ. Усещайки меката ѝ плът, скрита единствено под финия лен на нощницата, женствената ѝ плът, която така добре пасваше на дланта му, той почти подскочи от леглото. Изправи се, като дишаше тежко, с очи, потъмнели от желание. Само ако Каролайн не беше толкова дяволски невинна... Искеше да я има сега, веднага, без повече целувки и милувки. Той просто копнееше да проникне в нея и да усети как го обгръща влажната и топла тайнственост. Знаеше, беше сигурен, че това нямаше да прилича на нищо друго, което бе преживявал досега.

– Тръгваш си утре сутринта – нареди той, дишайки така тежко, като че току-що беше пробягал една миля. – Трябва да ме разбереш. Не мога да издържам повече, наистина не мога.

Излезе, почти тичайки, като не се спря, дори когато тя извика подире му:

– Норт Найтингейл, ти си страхливец!

Той тръшна вратата след себе си.

* * *

На следващата сутрин Каролайн бе посетена от доктор Трийт и от сестра му. Както и преди, мис Трийт стоеше отстрани, готова да помогне на брат си, ако се наложи. Той беше седнал до пациентката си, държеше китката ѝ и гледаше циферблата на джобния си часовник.

– Чудесно – каза след малко. – По-нормално от това не може и да бъде. А сега нека да видя очите ви.

Той се приближи още повече и младата жена усети дъха му, топъл и с аромат на мента. Ефектът, който той оказа върху ѝ, не можеше да се сравни ни най-малко с този на порт. Искаше ѝ се да свърши по-бързо. После затвори очи, когато лекарят започна да опипва подутината на главата ѝ.

– Отокът също минава. Започнал е да спада. Тази сутрин боляла ли ви е главата?

– Не. Чувствам се все по-добре.

Пръстите му се плъзнаха по гърлото и раменете ѝ. Той доближи ухо плътно до гърдите ѝ и се заслуша в ударите на сърцето ѝ.

– Изглежда напълно здрава.

– Бенджамин.

Каролайн отвори очи и видя Бес Трийт, застанала до брат си и също надвесена над нея.

Доктор Трийт взе ръката ѝ в своята и стисна леко пръстите ѝ.

– Прилича на Елинор, нали, Бес?

– Може би мъничко. Има солидна доза дяволитост в зелените си очи, но Елинор беше различна. Вечно се шегуваше и се смееше, и беше толкова красива. Каролайн ще трябва да порасне още, за да достигне нейния тип красота. Остави я да бъде сама себе си.

Лекарят се усмихна.

– Да, по моему е хубава, но в нея все пак има нещо, което ми напомня за Елинор.

Той се изправи, като все така не откъсваше поглед от младата жена.

– Негова светлост ми каза, че ще ви придружи до Скрилейди Хол още тази сутрин, ако разреша. Давам съгласието си. Отново сте здрава. Въпреки това ще дойда да ви видя и утре сутринта. Няма смисъл да

рисуваме.

Бес Трийт ѝ се усмихна и нежно потупа ръката ѝ.

– Вие сте такава, каквато сте, мис Дърuent-Джоунс. Надявам се, че не сте разбрали думите ми погрешно. Леля ви беше необикновена жена и всички я обичахме, особено брат ми. Аз също ще дойда утре сутринта. Пожелавам ви късмет с врабчетата.

– Какви врабчета?

– Бременните момичета – поясни доктор Трийт. – Сестра ми има интересно чувство за хумор.

Каролайн отпусна назад глава и притвори очи, наблюдавайки ги как си отиват. Норт не беше влязъл при нея заедно с доктор Трийт. Защо?

* * *

Попита го за това, докато той ѝ помагаше да слезе по огромното стълбище на Маунт Хок. Нямахше нужда от подкрепата му, но ѝ беше приятно да усеща допира на ръката му, да бъде близо до него. Питаше се дали и той усеща нещо или мъжката му страст се проявяваше само през вечерните часове.

– Имаше други неща, за които трябваше да се погрижа – отвърна лаконично лорд Чилтън, без да я погледне.

– Какви други неща?

Този път младият мъж се спря и вдигна очи.

– Не си спомням някое от тях да те е засягало. Не ти подхожда да си пхаш носа в чуждите дела, Каролайн. Защо питаш?

– Бих могла да предположа, че твоята мъжка прислуга те е помолила да разпиташ доктор Трийт за състоянието ми, след което да можеш да ги увериш, че съм напълно здрава и готова веднага да напусна имението.

– Това наистина се случи. Само погледни, Каролайн – всички те са се наредили, за да ти пожелаят от все сърце на добър път. Жалко, че не танцуват валс.

– Да пукнат дано... – промърмори под носа си тя, но Норт я чу и се засмя. Наистина ѝ беше много приятен, този негов характерен дрезгав смях.

– Госпожицата си отива – обяви Триджийгъл, преди още да бе успяла да стигне най-ниското стъпало.

Прав сте – отвърна тя, – но се връщам за вечеря. Ще бъде чудесно, нали Кум?

– Смя да кажа, че ще бъде приятно – хладно произнесе Кум, – но се страхувам, че мистър Полгрейн има жесток пристъп на мигрена. Едни Господ знае какво ще вечеряме днес. Може би е по-разумно да изчакате, мис. Да, по-добре ще бъде тази вечер да уважите Скрилейди Хол с присъствието си.

Каролайн искрено се разсмя. Всички те бяха наистина олицетворение на вежливостта.

– Добре, но във всеки случай кажи на Полгрейн, че, макар и да се насладих неимоверно много на сардинените му глави, гостите ми едва не повърнаха при вида им.

– Определено това е твърде силна дума, мис – обади се Триджийгъл. – И със сигурност вулгарна в устата на една млада особа от женски пол. Може би „повдигна им се“ звучи малко по-добре. Ето, отворих вратата, за да излезете, а навън мистър Оуен е напълно готов да ви отведе от... да ви заведе у дома ви.

Каролайн не каза нищо повече. Вървеше мълчаливо до Норт надолу по широкото, много износено външно стълбище на Маунт Хок. Оуен чинно стоеше до някакъв стар кабриолет, в който бе впрегнат не по-малко стар късокрак кон.

– Господи, братовчеде, откъде изкопа това нещо?

– Добро утро. Каролайн, мисис Трибо настоя да бъдем много внимателни към теб, та това обяснява появата на тази реликва. Надявам се само колелата да не изхвърчат някъде по пътя.

Младата жена се обърна към домакина си и леко докосна ръкава му.

– Благодаря – каза простичко тя. Искаше ѝ се да каже на Оуен да вземе престарялата бричка и да я закара в Лондон, или каквото и да е друго, което би ѝ дало възможност да остане още малко с Норт. Вместо това тя попита:

– Ще дойдеш ли да вечеряш с нас тази вечер?

Той кимна утвърдително.

Каролайн се усмихна дяволито и докосна леко с длан брадичката му. После се вдигна на пръсти, целуна го по бузата, а езикът ѝ лекичко докосна топлата му кожа и прошепна в ухото му:

– Това ще накара Полгрейн, Кум и Триджийгъл да треперят през следващия половин час.

Дишането му се бе учестило. Искаше да я има още в тази минута, тук, на външното стълбище, може би в двуколката, докато тя седи в скута му или е наведена напред, облегната на срещуположната седалка, с

вдигнати над главата поли и фусти. Боже Господи, та двуколката имаше само една седалка! Колко бързо се бе превърнал в полуидиот, в разяждан от страст глупак. Норт отпрати към изкусителката си най-студения поглед, на който бе способен, и изсъска тихо:

– Проклетата да си, Каролайн, значи го направи нарочно!

– Да, но беше приятно, Норт. До довечера. А сега трябва да се погрижи всичко да бъде наред за пристигането на моите бременни дами.

– Имай готовност – каза той – тази вечер тримата с Оуен да обсъдим какво ще правим с отвратителния му баща.

– Ъ-ъ, Норт – обади се Оуен, който междувременно се бе приближил, – хората ти не го държат в тъмница, нали?

– Не, той е в една стаичка ей там, в източното крило. Не му е много приятно, но не мога да го освободя, иначе ще хукне отново подир Каролайн.

– Ако е видял Каролайн да те целува, тогава трябва да е разбрал, че няма никакви шансове.

Норт трепна, като че бяха стреляли по него.

– Какво, по дяволите, значи това, Оуен?

– Ами, вие двамата... Начинът, по който Каролайн те гледа, и това, че винаги се усмихва, когато си до нея, и това, че винаги те докосва, стига да си достатъчно близо. А на тебе, Норт, очите ти стават съвсем тъмни, когато тя е наоколо, и я гледаш, както човек би гледал към храна, ако е гладувал цяла седмица. Та, напълно очевидно е за всички, че, е, добре де, т.е...

– Нищо не е очевидно за никого – обади се Каролайн, решително хвана братовчед си за лакътя и го поведе към двуколката. – Ти ли ще караш, Оуен, или аз?

Оуен се бе втренчил в източното крило на зданието. Тялото му внезапно се бе втвърдило и напрегнало като на някоя стара мома при гледката на два чифтосващи се коня.

– Мислиш ли, че ни наблюдава?

– Надявам се – отвърна тя, усмихна се и целуна леко по брадичката Оуен, а после за момент го прегърна силно.

Целуна го и по другата буза за равновесие.

– Така – рече със задоволство тя. – Нека да си мисли, че имам двама мъже.

– Каролайн!

– О, Оуен, не се дръж като превзета госпожица. Хайде да се връщаме вкъщи.

Младият мъж подкара крантата, а Каролайн, за собствена изненада, се обръща назад и погледна към Маунт Хок. Норт все още стоеше на стълбите и гледаше след тях. Тя вдигна ръка и му махна. Той се завъртя кръгом и забърза към крепостта.

Вероятно не я беше видял. Може би беше късоглед и не бе забелязал, че му маха.

Младата жена потръпна, когато обърна очи към четвъртия етаж на източното крило. Не можеше да си обясни защо, но бе сигурна, че Роланд Фолкс я наблюдаваше, изчакваше и кроеше нещо...

* * *

Каролайн гледаше трите момичета, за които сега беше отговорна единствено тя. Само едната от тях бе по-млада от нея – Алис, едва четиринадесетгодишна, чийто корем изглеждаше огромен в сравнение с тънкото ѝ тяло. Малката беше много бледа и уплашена. За момент Каролайн усети толкова силен гняв, срещу мъжа, които бе изнасилител това толкова крехко същество, че остана неподвижна и безмълвна като статуя.

Когато успя да овладее яростта си, тя попита:

– Искаш ли още една бисквитка, Алис?

Този път вече се пазеше от резки движения. Когато минути преди това беше направила нещо подобно, бедната Алис за малко щеше да изскочи от наедриялото си тяло.

– Дават сила, а и се топят в устата. Мисис Трибо е на мнение, че трябва да понапълнееш малко.

– Благодаря, мис Каролайн – отвърна Алис, като говореше много бавно и предпазливо. – Наистина изглеждат чудесни.

Пръстите на момичето бяха толкова тънки и бели, че сините вени прозираха ясно под кожата ѝ. Изглеждаше крехка като малката овчарка от дрезденски порцелан над камината.

Каролайн се обърна към Евелин. Девојката беше почти на двайсет години и бе прелъстена от младия господар в къщата, където слугувала. Когато разбрала, че бременна, същият господинчо уведоми любящия си баща, че Евелин е необуздана уличница, която нахълтала в спалнята и се пъкнала в леглото му, а сега се опитвала да го компрометира, за да се омъжи за него. Естествено, Евелин била уволнена, без да получи писмена препоръка. Не искала обаче да се върне при родителите си, защото и без това в малката къщичка в Маузхоул вече имало осем деца, а баща ѝ съвсем не бил приятен, когато се напиел. Мис Елинор я открила,

докато плачела горчиво, седнала самотна на морския бряг.

– Още една чаша чай, Евелин?

– Много ви благодаря, мис Каролайн. Това е истинска гощавка. По-скоро би трябвало да кажа, че е много мило от ваша страна да ни я предлагате. Не сте ли съгласна с мен, Мери Патриша?

– Абсолютно вярно, Евелин – отвърна Мери Патриша. – А и компанията е толкова изискана...

Каролайн се усмихна широко на Мери Патриша, чието присъствие определено се чувстваше. Тази млада жена бе на двайсет и две години и една от петте дъщери на свещеника на Дорсет. Тя беше гувернантка и на първото място, където беше работила, с две малки и много разглезени деца, които я тормозели страшно, господарят на дома я причакал в градината зад къщата и я изнасилил. „*Един път* – беше казала Мери Патриша, – *само един път, а ето в какво положение се намирам сега. Животът ми е съсипан, не знам какво да правя с това бебе, което расте в утробата ми.*“ Леля Елинор открила нещастната жена в една кръчма в Труро, където се опитвала да си намери работа като сервитьорка.

Каролайн подаде на Мери Патриша чаша чай и малък сандвич с краставичка. Тогава ѝ мина през ума, че Оуен Фолкс и Бенет Пенроуз, които живееха тук, в Скрилейди Хол, бяха мъже. А мъже бяха причинили тази беля на нейните „врабчета“. Каролайн се намръщи при спомена за името, което им бе дала Бес Трийт. Не, те не бяха врабчета. Бяха личности и, дай Боже, щяха да се занимават с това, което искаха.

Каролайн забеляза, че Алис е започнала отново да трепери. Може би знаеше, че в къщата има мъже. Какво можеше да стори, за да ги успокои? Беше сигурна, че не трябва да се опасява от Оуен. Случаят с Бенет обаче не беше такъв. Външността му беше на ангел, но вън всичко останало ѝ напомняше повече за свитата на дявола. Никога не беше доволен от себе си и, следователно, вечно беше разгневен на другите.

В този момент Алис прошепна:

– Видех... т.е. мис Каролайн, видях един мъж. Не е стар, хубав е и като че живее тук.

– Ах, тези типове, които мислят, че имат права върху всички жени и че всяка би ги пожелала само защото са красиви – обади се Евелин, потупвайки тънката ръка на Алис. – Глупаци, надути и гадни глупаци! Хайде, Алис, не се притеснявай, мис Каролайн ще се погрижи за всичко.

„*Да, непременно ще се погрижа*“ – помисли си покровителката на трите момичета, усмихна им се окуражително и каза:

– Тук живее братовчед ми Оуен Фолкс и той е изключително добро

момче. Другият ми братовчед – Бенет Пенроуз, също живее тук. Той е въпросният красавец, но, честно казано, характерът му е опърничав. Въпреки това ще поговоря с него. Искам да се уверя, че ще се чувствате на сигурно място тук. Не трябва да се тревожите за нищо.

Евелин се засмя силно, от сърце и потупа издутия си корем.

– Мислите ли, че някой ще се интересува от нас, в този ни вид? Бъди спокойна, Алис, никой няма да се опита да ти стори зло тук. Ако после обаче, когато родим бебетата си, някой от тях все пак посмее, ще му разпоря корема. Може дори да му рязна и оная работа.

Тя се наведе напред и вдигна края на полата си, за да покаже малкия нож, прикрепен за прасеца ѝ.

– Никога повече няма да бъда беззащитна!

– Добра идея! – възкликна Каролайн. – Май че и аз трябва да се екипирам по този начин. Благодаря ти, Евелин.

– Аз също не искам да бъда беззащитна – обади се Алис. – Чувствам се толкова уплашена.

– Ти самата си още бебе – каза Мери Патриша и потупа Алис по дланта. – Нищо чудно, че си уплашена. Повече нищо лошо няма да ни се случи, нали, мис Каролайн?

– Тук няма да ви се случи никаква злина, на която не бих могла да попреча.

Тя си спомни как трите бяха пристигнали в малката двуколка на викария, почти една върху друга, а той се бе отнасял към тях като към прахта върху обувките си.

Викарият се бе опитал да оспори престоя им тук, в Скрилейди Хол, където за тях трябваше да се грижи едно младо момиче. Тя обаче го беше срязала с думите:

– Ще бъдат щастливи тук, ще се погрижа за това.

– Те не заслужават да бъдат щастливи! И вие, като леля ви, не можете да оценявате правилно нещата...

– Бихте ли ми казал кой е правилният начин, по който трябва да се гледа на това, господине?

– Били са отстранени от обществото. И трябва да си останат такива. Прегрешили са и са били хванати, посрамили са целия женски род и...

В този момент Каролайн бе зърнала лицето на Алис, бледо, изопнато, а тялото ѝ потрепваше при всяка от тези ужасни думи, като че бяха злостни шамари. Що се отнася до Евелин, очите ѝ се бяха налели с кръв и тя бе стиснала ръце в юмруци отстрани на тялото си. Мери Патриша беше вирнала високо брадичка и изглеждаше така, като че всичко това

не се отнасяше за нея. Каролайн беше побързала да заяви:

– Напуснете, мистър Плъмбъри. И не се появявайте в дома ми никога повече или ще ви застрелям.

– Прекалено напрегната сте – бе отвърнал викарият, като се бе приближил към нея и бе протегнал ръка. – Бедното дете, вие не знаете какво говорите. Всичката тази мъка, цялото това неочаквано напрежение... Скъпата ви леля не трябваше да ви натоварва с тази непосилна задача...

– Сбогом, господин викарий. Вървете си.

След като този човек си беше отишъл, тя бе останала с убеждението, че в неговите очи е истерична и слаба жена, неспособна да види истината дори тогава, когато е очевидна. Все пак се бе обърнала към трите бременни момичета с окуражаващите думи:

– Добре дошли в Скрилейди Хол, казвам се Каролайн Дъруент-Джоунс. Истински се радвам, че ще живеем заедно. Всичко ще бъде наред, обещавам ни.

По време на следобедния чай младата домакиня каза:

– Мисля, че Евелин е много досетлива. Ние, жените, сме уязвими, защото сме по-слаби от повечето мъже. За нещастие някои от тях са порочни и напълно лишени от чест. Аз самата едва не бях изнасилена от подобен човек, така че мога да разбера поне отчасти това, което се е случило с вас. Ще се погрижа всички ние да имаме по един нож. Съгласни ли сте?

Алис се разплака, а слабичките ѝ раменца се разтресоха.

Евелин се обърна към нея, прегърна я и каза нежно:

– Ш-ш-т, замълчи, бебето ми, тихо. Мис Каролайн ще се погрижи за теб, всичко ще бъде наред.

Мери Патриша произнесе замислено:

– Струва ми се, че предпочитам пистолет. Дали вече правят малки пистолети, имате ли представа?

Каролайн не се поколеба за момент. Идеята беше наистина блестяща.

– Мисля, че правят. Може да поръчам дори малка кашка, за да се завързва за крака ти. Това ли искаш?

– Да, благодаря ви. А сега, Алис – продължи с безизразен глас тя, – време е за уроците. Двете с Евелин се научихте да говорите много добре, но сега идва ред на четенето. Не искате да останете неуки, нали?

– Не, Мери Патриша – отвърна Алис и стана от стола си.

– Може ли да почетем пак от онази пикантна история от господни

Волтер?

– Разбира се – съгласи се младата им учителка, като на свой ред се изправи грациозно.

После се обърна към Каролайн.

– Евелин харесва много „Кандид“.

Каролайн също стана.

– На мене също ми допада. А сега ще намеря мисис Трибо и ще отидем да видим стаите ви. Надявам се, че ще ги одобрите.

Мери Патриша каза:

– Сигурна съм, че тук ще намерим повече уют, отколкото в неудобната тясна стаичка на тавана на викария, която обитавахме след смъртта на мисис Елинор. Той непрекъснато повтаряше, че е безсмислено да се прахосват пари за такива като нас.

– Викарият ли е постъпил така? – възкликна Каролайн.

Когато и трите кимнаха, тя усети нов пристъп на ярост.

– Ще му припомня това.

– На вас май не ви е нужен нож – усмихна се дръзко Евелин.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Каролайн остана сама, докато Мери Патриша даваше уроци на Алис и Евелин в дълго неизползваната класна стая на най-горния етаж на Скрилейдн Хол; тя изпрати Оуен в Тревелъс, за да купи един малък пистолет и два ножа, подобни на Евелининия.

– Но защо им е оръжие, Каролайн? – попита поразен той. – И аз съм тук, и ти си тук, няма да позволим никой да им стори нещо лошо.

– Не става дума за това, Оуен – отвърна търпеливо тя. – Те са много напласнени. Ето, това са направили с тях мъжете. Ако ножът или пистолетът са в състояние да им помогнат да се чувстват по-сигурни, тогава не трябва да им ги отказваме. Между другото, единият от ножовете е за мен. Ако имах такъв последния път, когато ме отвлече баща ти, може би нямаше да стане нужда да се изправяш срещу него. Можех дори да му прережа гръкляна.

– Той все пак ми е баща, Каролайн.

– Знам, Оуен, и съжалявам за това – въздъхна тя. – Ще измислим нещо.

Очите на младия мъж светнаха.

– Може да застрелят Бенет по погрешка.

– В такъв случай купи три пистолета. Каква приятна мисъл! Впрочем къде е той?

– В Гунбел, вероятно в кръчмата на мисис Фрийли, за да се налива с бира, докато започне да изтича от ушите му.

– Добре. Божичко, колко неща трябва да свърша! Знаеш ли, Оуен, би могъл да отидеш до мините и да намериш мистър Пийтрий, техния управител. Опитай се да разбереш какво е положението там и после ще го обсъдим. Попитай го какво мисли за наводняването на една от мините на Норт – Хуийл Дейвид. Знам, че в нашата Хуийл Кити всичко е наред. А двете мини са съвсем близо една до друга. Попитай го защо това се случва с неговата, а не с нашата мина. Другите две мини на леля ми са Хуийл Дафел и Хуийл Бийл. Разбери колкото може повече за това как вървят, каква е продукцията им, оборудването.

– Но аз нямам представа от калаени мини, Каролайн. Не знам какво да му кажа, баща ми винаги...

– Оуен, престани да се вайкаш и да се държиш като малоумен! Ти спаси двама ни с Норт. Доказа, че струваш нещо. Слушай ме

внимателно, ще се представиш, ще обясниш, че си ми съдружник и тъй като сме новодошли в района и нямаме представа от калаени мини, искаш да понаучиш нещо повече по този въпрос. Разбери дали има нужда от някакви реконструкции. Както вече ти казах, попитай каква продукция дават. Поинтересувай се и какви са заплатите на работниците. Оуен, просто използвай мозъка си! Запиши това, което ти се каже. И се дръж скромно. Не е нужно да се представяме за по-знаещи, отколкото сме.

Той излезе, а Каролайн бе готова да се закълне, че го чу да си говори сам:

– Мистър Пийтрий, бихте ли имали нещо против да ми кажете каква е годишната продукция на мините?

Тя се усмихна след братовчед си, надявайки се постепенно той да придобие по-голямо самочувствие, и се запъти към конюшната. Трябваше да отиде при шивачката в Тревелъс, и то преди да се е срещнала с управителя на имението мистър Дъмбъртън. В земите на Пенроуз имаше пет ферми и беше крайно време да разбере от какво се нуждаеха те. Искаше да се срещне с арендаторите. На всичкото отгоре бременните й момичета нямаха други дрехи освен тези, които носеха на гърба си. Мери Патриша й бе казала, че съпругата на викария продала роклите, подарени им от леля й Елинор.

Тя потърка носа на Реджайна, която вече се беше върнала в конюшната въпреки очевидната си привързаност към Норт. Докато наблюдаваше как Робин, единственият коняр, я оседлава, й даде морков. Питаше се как да постъпи с викария, за да го накаже.

– Чудесно – каза Каролайн, докато Робин й помагаше да се качи на коня си. – Кажете на мисис Трибо, че ще си бъда въщи след няколко часа и, надявам се, заедно с шивачката.

– Тъ-ъ, мис Каролайн.

– Какво има, Робин?

– Малките момичета, с надутите коремци...

– Да?

Той се беше изчервил силно.

– Ако има нещо, което могъ дъ сторя за вас, само ми кажете.

– Благодаря ти. Не сваляй поглед от тях, когато са навън, особено от най-малката, Алис. Тя е много уплашена. Просто бъди мил с тях, Роби.

И тя пришпори кобилата си, като се обърна веднъж да види през рамо красивата фасада на Скрилейди Хол, блестяща от чистота на обедното слънце. Особено й харесваха петте фронтони и четирите групи

комини, които се издигаха на цели шест метра от покрива. Това сега бе нейният дом. Растителността около къщата обаче бе оскъдна. Ето още едно нещо, с което трябваше да се заеме – да говори с градинаря, чието име обаче не знаеше. Помисли си, че може би трябваше да наеме градинарка, може би трябваше да направи едно напълно женско домакинство в Скрилейди Хол.

„А какво ще правят Хънимийд Манър и мисис Тейлсторп?“ – сети се внезапно тя. Трябваше да поговори по този въпрос с Норт евентуално да изпрати там някой, който да поеме нещата с свои ръце. Ако не беше край нея, Норт бе неизменно в главата ѝ – или заемаше цялото ѝ съзнание, или се криеше някъде в дълбините му. *„Божичко, Реджайна, започвам да свиквам с мисълта, че Норт Найтингейл ще бъде винаги до мен. А ти, мързеливко, ти май го обожаваш, нали? И то само защото смени името ти. Реджайна! Ха, ако имах поне малко разум, щях да те нарека отново Петуня.“*

Норт. Да, той винаги беше край нея. Спомни си за вечерята предишната вечер. Бяха само тримата с Оуен, Бенет отново бе отишъл да се напие в Гунбел. Беше готова да даде новите си чорапи, стига само Оуен да можеше да се намери поне на двайсет мили от Скрилейди Хол.

Уви, той си стоеше при тях, но въпреки това вечерта премина в добро настроение и шегички, докато заговориха за мистър Фолкс.

Норт опита от бадемовото желе, наслади се на приятния му вкус, и каза:

– Баща ти, Оуен, не е щастлив човек. Поговорих с него днес следобед. Когато се насити да проклина и мен, и прадедите ми, и Каролайн, ведно с всички приятели, които бе имала някога и сега, миряса. Тогава го попитах какво да правя с него, щом не се отказва от намеренията си към Каролайн. Той отвърна, че вече нямал никакви претенции към нея. Бил се убедил, че няма да може да я има, или по-точно – че никога няма да може да разполага с парите ѝ.

– Моля те, Норт, не говори така, като че мен ме няма – обади се Каролайн. – Вярваш ли му?

– Аз не му вярвам – намеси се Оуен и се наведе напред, с чаша порто в ръка. – Баща ми е по-хитър от лихварите на улица „Беър Али“ в Лондон. Чувал съм, че успявали да отмъкнат дори златните коронки на бабите си. Не, Норт, той не се е предал.

– Слушай какво ще ти кажа, Оуен. Защо не отидеш в Лондон и не поговориш със съдружниците на баща си? Разбери какво е финансовото му състояние. Вече инструктирах моите хора в Лондон как да

прехвърлят наследството на Каролайн извън контрола на баща ти. Помогна ми мистър Броугън.

Когато Оуен най-после излезе, след като, глупаво усмихнат, ги изгледа многозначително, Каролайн рече:

– Братовчед ми е прав. Той няма да се откаже, Норт. По-упорит е от магаре и е изпълнен с повече решимост от епископ, намиращ се в стая, пълна с неверници.

Внезапно спря да говори и го погледна изпод притворените си клепачи. Преглътна с усилие.

– Може би ще трябва да се омъжа. Както ти сам каза, това е най-сигурният начин да не се опитва да ме отвлеча повече.

– Така ли съм казал?

– Ще се ожениш ли за мен, Норт?

Той я изгледа – блед, безмълвен, неподвижен.

– Вероятно съм много богата.

Младият мъж продължаваше да мълчи, без да откъсва поглед от нея.

– Толкова неприемлива ли ти се струвам?

Той се наведе и я целуна. В следващия миг тя се притисна до него, обгърна врата му с ръце, вдигна се на пръсти и с някакъв неистов бяс потърси устните му.

– Не спирай – промълви, без да се отделя от него тя, – моля те, Норт, не спирай! Толкова е приятно...

– Приятно ли? Само „приятно“?

Въпреки нежеланието му ръцете му като че сами я галеха по гърба, като слизаха все по-надолу, докато обхванаха задните ѝ части и я повдигнаха. В първия миг Каролайн замръзна. След това той разбра, че бе заинтригувана, усещайки нещо непознато и искаща то да продължи. Мили Боже, тя беше изпълнена със страст, но бе толкова невинна! А ето че той я прелъстяваше в собствения ѝ дом и не можеше да откъсне ръцете си от задника ѝ. Не искаше да се жени, дори за това момиче, което желаше повече от която и да е друга жена на света. Сега това беше чисто сладострастие и с него можеше да се справи. Не и с един брак обаче! Не още, вероятно никога, поне не по начина, но който бяха го правили неговите предци, като се започне с працядо му. Прекалено много бяха спомените за яростта на баща му, прекалено живи бяха в съзнанието му. Гневните пристъпи бяха започнали още когато Норт беше малко момче и бяха ставали все по-силни и по-грозни с течение на годините; разпалвани от дядо му, който заслужаваше да умре години преди

действителната си смърт, това гадно старо копеле...

Тогава усети докосването на топлия ѝ език до неговия и помисли, че ще свърши в същия миг.

Грабна ръцете ѝ и ги дръпна зад гърба ѝ.

– Не, дявол да го вземе! Трябва да сложим край на това, Каролайн. Не искам да се женя за теб. Единственото, което желая, е да легна с теб, но това е невъзможно. Ти си дама, а аз, понякога успявам да си го припомня, съм джентълмен. Ще се погрижа да освободя страстта си с някоя друга, но не с теб. Няма да те посрамя, въпреки че само като те докосна, изгарям от желание да те съборя на пода, да вдигна полите ти и... Господи, ти си толкова дяволски невинна, че нямаш никаква представа за какво говоря. Но така искам да те докосвам и целувам! Всеки сантиметър от тялото ти – нежната извивка зад коляното ти, мекотата от вътрешната страна на бедрата ти. И да целувам корема ти и по-надолу, да те вкусвам и да усещам как се извиваш под устните ми, как бедрата ти се стягат и сами се повдигат под ръцете ми... Да, желая всичко това, докато започнеш да викаш от страст. Но ти дори не разбираш какво чувствам, нали? Самата ти изпитваш желание, Каролайн, но не знаеш, не можеш да знаеш какво значи за един мъж да желае една жена; какво е за него да знае, че тя е нежна и го иска, и с радост ще го приеме в себе си. Ти дори нямаш представа как изглежда един мъж, нали? Ние не сме нито красиви, нито бели, нито гладки като теб. Ние сме космати и твърди, и дяволски страшни, когато желаем една жена, защото полът ни... По дяволите! Забрави какво казах. Не, няма да те целувам повече, така че затвори проклетата си уста и дръж езика си зад зъбите! Ех, жени... Дори неопитните като теб знаят инстинктивно как да подлудят от сладострастие един мъж. Само се погледни как си разтворила устни, мога да видя езика ти. Не ме гледай така и стой по-далеч от мен! Накрая на издръжливостта си съм, съвсем накрая.

Норт я изгледа въбесен и почти тичешком излезе от трапезарията, като отново тръшна вратата след себе си.

– Е? – обърна се към празната стая тя. – Това, което той усеща, изглежда никак не е слабо. Никога досега не съм го чувала да изнаприказва наведнъж толкова много думи. Да, Норт е страстен мъж. А това е хубаво, струва ми се...

Не спа добре, защото той бе в мислите и, вкусът на устните му беше все още в устата ѝ, топлината на тялото му все още я сгряваше, думите му не излизаха от главата ѝ. Опитваше се да си представи всяко действие и знаеше, че това нямаше да бъде така странно и смуцаващо,

както звучеше. Не, с него това щеше да бъде истинско вълшебство. Какво имаше предвид, като каза, че ще я уплаши? Беше нещо за пола му. Искрено се надяваше, че скоро ще разбере.

Каролайн пришпори Реджайна и тръсна глава. Чудеше се дали Норт щеше да продължи да упорства с непоносимостта си към брака. Но баща му се беше женил, както преди него и дядо му, и прапрадядо му.

Къде беше майка му? Дали не бе умряла при неговото раждане?

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Съвсем беше забравила, че доктор Трийт щеше да идва да види нея и поверените ѝ момичета.

– Казахте, че мис Трийт пила чай с дамите ли, мисис Трибо?

– Да, мис Каролайн. Тя остана още малко, след като докторът прегледа и трите. Много симпатична дама е Бес Трийт. Никога не хитрува, не е злобна и не клюкарства, независимо колко високо или ниско положение заемат пациентите ѝ. Ето, и с нашите момичета беше наистина мила. Не се извърщаше от тях. Същата е като брат си в това отношение. Никога не се е омъжвала, но изглежда напълно доволна, че може да се грижи за доктор Трийт, след като младата му съпруга умря преди толкова години.

– Не знаех, че доктор Трийт е бил женен.

– О, да, за едно мило момиче от Сейнт Айвс, което умря при раждане по-малко от година след сватбата им. Никои не знае дали животът му ще бъде добър и колко живот му остава, нали?

– Така е – отвърна младата жена.

– Човек трябва да действа, а не да се двоуми. Все повтарях това на мистър Трибо, скъпия ми съпруг. Той никога не предприемаше нищо, само се колебаеше и говореше за това как трябва да постъпи по този или онзи въпрос, докато не умря преди седем години...

– Съжалявам.

– Много време мина оттогава, мис Каролайн, много време... Запомнете обаче: не си прахосвайте времето в колебания. Животът е по-несигурно нещо от чаша мляко, поставена на прозореца в слънчев ден.

– Права сте. Мили Боже, абсолютно сте права!

– Казвах същото и на леля ви Елинор. Предполагам, че след този разговор тя реши да се омъжи за доктор Трийт. Горката жена...

Каролайн я изглежда смяяна.

– Но той не е споменавал, че ѝ е направил предложение.

– Предполагам, че не е успял, обаче искаше да се ожени за нея. На всички беше ясно като бял ден. Но бедната ви леля бе убита наскоро след това. Тя беше толкова забавна и винаги в добро настроение, беше ѝ безразлично дали денят е сух или дъждовен. Вдъхваше живот на всичко, с което се захващаше. Бедната Ели поч...

Каролайн се загледа след мисис Трибо, която забърза нататък и се

развика след Дъмплинг, момичето, което помагаше на готвачката:

– Сега пък излизаш ли, Дъмплинг! Внимавай, ще разлееш млякото. По-внимателно, момиче! А-а, заслужаваш да те напляскам за това!

После се обърна отново към Каролайн и каза:

– Добротата си е доброта, но се обзалагам, че дори Бес Трийт понякога е подръпвала ушите на прислугата си. Дъмплинг! Ама че си непохватна!

* * *

Каролайн се качи на четвъртия етаж, където бе настанила шивачката, пристигнала от Тревелсъ.

Уигинс щеше да остане в имението около две седмици, за да ушие дрехи за всички. Тя беше весела едрогърдеста жена без абсолютно никакъв вкус. Добре че Мери Патриша беше надарена с фин усет за тези неща и успяваше да посмекчи прекалено цветистите идеи на Евелин. Именно тя се беше заела с избора на платовете и моделите за трите. Съгласи се да наглежда изработката и на няколко рокли за Каролайн.

Каролайн остави Мери Патриша и Евелин да спорят особено грозния червеникавокафяв нюанс в цвета на една от роклите. Слезе на първия етаж и се озова лице в лице с Бенет Пенроуз.

– Добър ден, братовчедо – поздрави тя и продължи към малката стая в задната част на къщата, която бе избрала за свой работен кабинет.

– Искам да говоря с теб, Каролайн.

Тя отвърна през рамо:

– Аз също искам да си поприказваме. Ела с мен, Бенет.

Знаеше, че не му е приятно да я вижда седнала зад бюрото. Слънце-то светеше зад гърба ѝ и го заслепяваше, но на нея не ѝ пукаше за това.

– Нашите три дами са вече тук, Бенет – започна без въведение тя. – Трябва да бъдеш учтив към всички тях. Моля те, внимавай да не ги стреснеш с нещо, особено Алис, която е много млада и жестоко изплашена от целия мъжки род.

– Защо тогава си е вдигнала полите, щом е била толкова изплашена от мъжете?

– Бенет – каза братовчедка му, като се опитваше да губи търпение. – Алис е на четиринайсет години. Била е изнасилена от трима мъже, които вероятно са били пияни. Тя е още дете, а сега на всичкото отгоре е бременна. Трябва да бъдеш изключително внимателен, когато си край нея.

Младият мъж изпъна презрително рамене. Искаше ѝ се да го

смачка, но вместо това рече:

– Скрилейдн Хол е тяхното убежище, а вече – и техен дом. Тук те са защитени от неприятности и заплахи. Разбираш ли ме?

Той продължи да мълчи.

– Бенет, можеш да си отидеш, ако желаш.

– Ще ми дадеш ли пари, за да си отида, Каролайн? Би могла, знаеш ли? Няма да се откажа от дела си от тук, но ако ми осигуриш някакви приходи от всичките пари, които наследи, тогава с радост ще се махна.

Това беше идея, и то много добра. Но тя знаеше, че леля ѝ се бе наядвала, че Бенет би могъл да се промени към по-добро. Очевидно Елинор не бе проявила далновидност в този случай. Но въпреки това трябваше да опита.

Тя въздъхна.

– Не. Защо не се захванеш с някаква работа? Не си глупав, но си адски мързелив.

– Аз съм джентълмен.

– И да не би това да означава, че трябва да се местиш от кълка на кълка и да се наливаш до смърт в кръчмата на мисис Фрийли? Съмнявам се, че Норт би определил това поведение като подходящо за един джентълмен.

– Той има пари, а аз нямам.

– Не е имал никакви пари, докато не с наследил титлата. Отишъл е в армията на шестнайсетгодишна възраст. Правил е нещо полезно и се е издържал сам.

– Наполеон си отиде. Вече не е необходимо да се ходи в армията. Освен това ще трябва да си купя офицерско звание. Можеш ли да ми дадеш седем-осемстотин лири за тази цел?

– С какво искаш да се занимаваш, Бенет?

Той стана и тръгна към дългите прозорци, през които се виждаше прекрасна вътрешна градина. Най-последе отвърна:

– Искам да се ожена за богата наследница.

Е, това все пак беше нещо.

– И какво трябва да направи човек, за да се ожени за богата наследница?

– В този забравен от Бога край няма много от тях, сигурен съм в това. Трябва да отида в Лондон, за да открия дъщерята на някой богат гражданин. Потеклото ми е чудесно, макар и да нямам титла. Да, единственото, което ми е нужно, е някакъв капитал и до шест месеца ще бъда женен.

– Така, значи искаш да ти заема пари. Инвестиция в лова на невеста.

– Да – отвърна младият мъж и се обърна към братовчедката си, за да я вижда. Смя да твърдя, че пет хиляди лири ще свършат работа. Ще ти ги върна с десет процента лихва след, да речем, осем месеца. Може би тогава ще откупиш моята половина от всичко, което притежавам тук. Господ ми е свидетел, че последното, което искам да правя, е да се грижа за бременни мръсници. Това предложение изглежда ли ти приемливо?

Каролайн не знаеше какво да каже, а обикновено думите се надпреварваха да излизат от устата ѝ. Гледаше безмълвно Бенет и се питаше що за човек беше той. Най-после заяви:

– Ще помисля по този въпрос. Междувременно защо не се опиташ да свършиш нещо полезно?

– И какво трябва да правя? Да се срещам с отегчителни фермери и да се занимавам с поправките на чифлиците им? Може би ще трябва да се насилвам и да слушам дрънканиците им за слабата реколта, която пак изгнила на полето заради дъждовете? Или искаш да съчувствам на Дъмбартън, че господарят му е жена, а не мъж? А може би да записвам имената на разни глупаци в счетоводната ни книга? Да губя времето си в калаените мини и да лижа подметките на онзи Пийтрий, както ти накара Оуен да прави? О, да, видях го да се разхожда край Хуийл Кити в компанията на гадния управител. Държеше се като глупав ученик, целият в слух.

– Ако се ожениш за богата наследница, Бенет, от теб пак ще се очаква да вършиш нещо полезно. Ако тя има някакво имение, ще бъде твое задължение всичко в него да върви добре. Ако пък семейството на съпругата ти бъде банкерско, от теб ще се очаква да овладееш този занаят.

– Ще наеме управител на имението. Колкото до банковото дело, намерението ми да стъпвам в града не е по-голямо от това да ходя в Америка. Повтарям ти, Каролайн, аз съм джентълмен. Джентълмените не се нуждаят от професия.

Тя се изправи и се подпря с длани върху бюрото.

– Пълен глупак си, Бенет! Но въпреки това ще помисля по въпроса за заема. Все пак не ми се вярва, че ще ти дам пари, за да прикоткаш някое глупаво момиче да се омъжи за теб.

– В такъв случай никога няма да се отървеш от мен, Каролайн. Този дом е точно толкова мой, колкото и твой. На горния етаж има три

бременни уличници. След като се окучат, е, може и аз да се позабавлявам с тях. Тогава може би няма да се чувствам толкова отегчен.

Той се обърна и излезе от стаята, като си подсвиркваше, все едно, че нямаше абсолютно никакви грижи. Дявол да го вземе. Какво щеше да прави с него?

* * *

– Е, Каролайн, какво се е случило? Изглеждаш така, като че се готвиш да застреляш някого.

Тя крачеше напред-назад из всекидневната на Норт все още задущаваща се от гняв.

– Да! Бенет! – отвърна тя, като се опитваше да овладее треперенето на гласа си.

Спря за миг и отново продължи нервно да ходи из стаята.

Норт замръзна на място.

– Да не би това долно копеле да те е обидило?

Резкият му тон я накара да се закове на място. Ако тя беше една от обидените, това дали би могло да го вбеси? Може би... Младата жена се усмихна на домакина си, с широка красива усмивка, и на него му се прииска да бе държал затворена проклетата си уста. Колкото и странно да се стори това на Каролайн, гневът ѝ към Бенет в миг се разнесе като дъждовен облак. Отговорът ѝ вече съвсем не беше така разгорещен:

– Не, не ме е обидил, поне не директно. Поиска от мен пет хиляди лири, за да отиде в Лондон и да си потърси богата съпруга. После ми предложи да откупя неговата половина от наследството, което, естествено, ще му донесе доста пари. А той ще може да продължи да живее като пройдоха.

– Това не е всичко. То само щеше да те накара да се разсмееш, Каролайн. Хайде, кажи какво още има?

– Рече, че ако не му дам парите, щял да изчака моите дами „да се окучат, за да можел и той да им се порадва.“ Нарече ги уличници и мръсници. С две думи – държеше се като султан в харема си.

Норт откри, че отново е вперил поглед в повдигачата се гръд на събеседницата си. Пръстите го боляха от желание да я докосне, да мачка гърдите ѝ, да ги държи в дланите си, да затвори очи, усетил мекото ѝ тяло до своето. Опита се да се овладее и се изправи.

– Какво искаш да сторя с него?

– О, това не твой проблем, Норт. Прости ми, но бях толкова ядосана, че забравих за Реджайна. Тя обаче тръгна сама насам, без да съм ѝ

казала къде искам да отида. Какво друго направи на кобилата ми, освен че ѝ смени името? Тя си е загубила ума по теб. Това е възмутително! Аз я обичам и я храня откакто се е родила само след няколко дни с теб цялата ѝ вяност към мен изпари в... твоя полза.

– Наистина, защо не ми дадеш Реджайна.

– Не, няма. Защо Трийтоп не се влюби в мен? Отнасях се добре с него, дори му пеех. Но още щом те видя, се спусна към теб. Нямахше търпение да се отърве от мен. Не е честно.

– Наричай ме магьосник.

– Това може би би било справедливо, но все пак, само за конете...

– Каролайн, престани.

Тя въздъхна.

– О, това ще ти хареса. Кум едва не издъхна на място, когато отвори вратата и ме видя как удрям с камшика по ботушите си, представяйки си, че това е гърбът Бенет.

– Каролайн, какво искаш от мен?

Тя го изгледа внимателно и каза тихо:

– Искам да ме прегърнеш, само да ме прегърнеш, Норт. А после, ако пожелаеш, може и да ме целуваш и милваш, както правеше преди. Беше прекрасно. Харесах всичко, което направи с мен.

Той потрепера, но не се помръдна от мястото си. Беше стиснал ръце от двете страни на тялото си.

– Каролайн, чака ме много работа. Нямам време за тези неща. Ако искаш да убия Бенет, просто ми кажи. Колкото до другото – върви си. То изобщо не ме интересува.

– Не, няма да си отида... – приближи се към него младата жена.

Той стоеше изпънат като струна, но това не я смути, изправи се на пръсти и го целуна по устата. После докосна с пръсти брадичката му, носа и веждите, като ги приглаждаше бавно.

– Толкова си красив, Норт... Моля те, целуни ме.

– Проклетата да си! – рече той. – Аз съм мъж. Не съм красив. Казах ти, мъжете са големи и тромави, и... – И я целуна. Опита се да не я докосне, но не издържа.

След миг тя беше в обятията му, ръцете му диво се разхождаха по гърба ѝ, притискаха я към него, а после отслабиха натиска, но само за да обхванат задните ѝ части да я повдигнат. Дишаше тежко. Езикът му беше в устата ѝ, докосваше я, вкусваше я. Искаше му се да крещи от удоволствие.

Искаше му се да вдигне полите на роклята ѝ за езда, да усети

меката кожа на бедрата ѝ, да събере фустите около гърдите ѝ, да я разголи до кръста, а красивите ѝ крака да се разтворят, така че да може...

– Милорд!

– О, по дяволите – каза, все още без да се отделя от устните ѝ, той.

Трепереше като парализиран, така вгълбен в усещанията, които Каролайн пораждаше в него, в това, което искаше да направят заедно, да бъде негова още в този момент, тук, във всекидневната. Подлудяваше от желанието да докосва тялото ѝ, да усети влагата ѝ, нетърпението ѝ да го има, да целува прекрасната усмивка на устните ѝ и да я накара да стене...

– Милорд, това е крайно неблагоприлично. Недопустимо е от всякаква гледна точка. Трябва да се овладеете и да се отдръпнете от тази особа от женски пол. Имате гости и не може да не им обърнете внимание.

Бавно, като си поемаше дълбоко въздух, за да възвърне самообладанието си, Норт пусна на земята доброволната си пленничка. Тя не се помръдна и го гледаше в упор. Видя в зелените ѝ очи нещо, което го стресна. Разпознаваше безпогрешно надеждата в хорските погледи и сега виждаше точно това. Виждаше го толкова ясно, колкото ясно бе пламнала и страстта помежду им.

– Каролайн – каза много тихо той. – Всичко това не трябваше да се случи и аз наистина съжалявам. Само стой спокойно. Опитай се да останеш права. Ще успееш ли?

Тя кимна, няма като смокинов лист. Лорд Чилтън се обърна към Кум.

– Излез незабавно и затвори вратата зад себе си. Кой са гостите?

– Сър Рафаел и лейди Виктория Карстеърс, милорд.

Норт изруга много тихо и много обилно.

– Кажй им, че след малко ще бъда при тях. Покани ги за обяд и ги въведи в трапезарията.

– Да, милорд.

– А сега излез оттук, Кум.

– Да, милорд.

Младият мъж изчака вратата да се затвори, след което бързо се приближи до нея и я заключи. Обърна се да я погледне, нея, това момиче, накарало го да почувства неща, които не бе предполагал, че могат да му се случат. Тя стоеше права, с ръце край тялото, гърдите ѝ все още се издигаха, устните ѝ все още бяха леко разтворени. Отчаяно му се искаше да се върне при нея, да я притисне към себе си, да я целува – по

устата, по шията, по гърдите. Носеше свежа зелена шапка за езда, украсена с перо, което се виеше около лицето ѝ. Тъмнозеленият цвят подхождаше великолепно на очите ѝ. Кичури от гъстата ѝ кестенява коса висяха по врата ѝ. Имаше вид на пияна. Норт се запита дали и той не изглеждаше по същия начин. Господи, трябваше да намери начин да се откъсне от нея. Опитваше се да се овладее.

– Каролайн, съжалявам.

– Само това повтаряш, Норт. Изобщо не е необходимо. Няма защо да съжаляваш, защото аз изобщо не съжалявам. И тъй като аз съм девичката тук, тази, чийто опит се простира до това, което ти ѝ подхвърляш неохотно в малки количества, не е ли редно най-голямо значение да имат моите желания?

– Не, ти нямаш капка разум. Една девственица би трябвало да пиши възмутено и да кръстосва ръце пред гърдите си. Би трябвало да зашлеви мъжа, който е постъпил спрямо нея така, както току-що постъпих аз... А не да стене и да ме притиска, като че от това зависи животът ѝ, както правиш ти, и да се гали, и да притиска корема си към моя... Каролайн, ти си луда. Ще останеш ли за обяд, за да се запознаеш с нашите съседи?

– Естествено – отвърна тя и се опита да пооправи дрехите си.

Приблужи се до камината, прибра и приглади косата си, като се гледеше в огледалото.

– Колко мило от твоя страна, че беше така снизходителен да ме поканиш.

– Не исках да го правя – каза той и взе ръката ѝ. – Но не виждам друг изход. Ако си тръгнеш, без да ви запозная, те ще си помислят, че си ми любовница, някаква незначителна жена. Ти също си им съседка. Трябва да се запознаеш с тях.

– Да – отговори Каролайн и му се усмихна така, че на Норт му се прииска едновременно да я целуне и да я удари. – Сега вече разбрах, макар да не съм сигурна, че само преди няколко минути щях да схвана нещо толкова заплетено.

* * *

Каролайн си тръгна от Маунт Хок към четири следобед. Беше влял дребен дъждец, но сега вече слънцето се показваше плахо зад облаците. Младата жена подкара Реджайна към Сейнт Агнес Хед. Там слезе от гърба на кобилата и се отправи към края на скалата. Спря и се загледа в развълнуваното море, чиито вълни се разбиваха в черните камъни. Водните пръски се издигаха високо нагоре.

– Кой постъпи така с теб, лельо Елинор?

Реджайна изцвили тихичко зад нея.

Каролайн въздъхна и започна да се движи по края на скалата, внимавайки да не стъпва на пръстта, която изглежда се бе размекнала доста от дъжда. На петдесетина метра от мястото, където беше наръгана леля й, тя откри някаква пътечка, която водеше надолу, към огромния плаж, който й беше показал Норт. Мястото приличаше на огромен полумесец, обграден от високи голи скали. Бавно и много предпазливо тя започна да слиза по тясната пътека. Беше осеяна с по-големи и по-малки камъни, някои от които трябваше да отмества, за да си проправи път. По тази пътека не беше минавал никой, вероятно от лятото, когато по нея слизаха децата, за да се къпят. Бяха й нужни десетина минути, за да стигне до брега. Пясъкът беше мокър от започналия прилив. Всичко изглеждаше мрачно и мръсно, може би защото нямаше слънце, което да подсили и освежи цветовете. Навсякъде бе осеяно с коренища и камънаци Плажът беше наистина много дълъг и широк и във вътрешната си част се губеше под тъмната сянка на скалите. Каролайн се запита доколко навътре под тях се простираше пясъчната ивица. Следващия път трябваше да дойде със свещ, за да разучи това. Скалите бяха глинесто-песъчливи и това обясняваше защо се бяха изренили толкова много. Тя се обърна и се загледа към морето. Приливът сигурно заливаше по-голямата част от брега, може би водата стигаше чак до скалите.

Разположи се на един голям черен камък и притисна колене към гърдите си. Беше доста хладно, но въпреки това й беше приятно. Наблюдаваше търкалящите се вълни, никоя от които не си приличаше с друга. Всички те обаче свършваха по един начин, когато достигне ха брега – плисваха се възможно най-далеч, като част от тях попиваше в пясъка, а останалата се връщаше в морето.

Каролайн не искаше да губи времето си в колебания, не искаше да остави животът й сам да си teme, вместо тя да го управлява. Не й допаднаше да бъде като мистър Трибо, който очевидно не беше направил кой знае какво. Желаше тя да управлява съдбата си. Не искаше животът да й се изплъзне и да я остави да съжاليا за нещо. Мъжът, когото искаше повече от всичко друго на света обаче, като че не чувстваше към нея друго, освен сладострастие. И въпреки че тя се бореше за този човек с всички сили, като че нямаше особени надежди. Въздъхна и притисна още по-силно коленете към гърдите си. Пред очите й един крив рак повървя малко и след това се зарови в пясъка.

Какво трябваше да прави? Как да накара Норт да я направи най-

щастливата жена на света?

– Каролайн! Изкара ми акъла, дявол да те вземе!

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Тя подскочи. Сърцето ѝ щеше да се пръсне от уплаха, но това трая само миг. Норт не можеше да е чак толкова безразличен към нея, щом се бе разтревожил и я бе потърсил. Каролайн се обърна усмихната и каза:

– Здравей, Норт. Съжалявам, ако съм те изплашила. Искях да по-размишлявам на спокойствие, затова слязох на брега. Помниш ли, ти ми показа тази пътечка? Защо си тук?

За момент той като че не знаеше какво да отговори. После подхвърли:

– Не знам. Бях излязъл да пояздя. Искях да посетя Хуийл Дейвид и затова минах оттук. Когато забелязах Реджайна, а от теб нямаше и следа, помислих, че си паднала от скалата. Не ме плаши никога вече така, Каролайн.

Тя се усмихна още по-широко.

– Няма.

– Постарай се, иначе ще те удуша.

– Добре – отвърна все така усмихната тя, защото знаеше не по-зле от него, че ако допуснеш пръстите му да докоснат шията ѝ, той по-скоро щеше да я целува.

– Престани с това, Каролайн.

Тя само вдигна рамене и погледна към тъмните води на морето.

– Семейство Карстегърс ми харесаха. Лейди Виктория е изключително интересна жена – и хубава, и очарователна. Съпругът ѝ я обожава. Красив е почти колкото теб.

– Освен всичко друго, тя е и бременна.

– Така ли? Съвсем слаба е. Откъде знаеш, че е бременна?

Младият мъж се намръщи.

– Не можеш ли да се досетиш?

– Е, не мога. Но ти как разбра?

Лицето му се проясни и той отвърна с типична мъжка арогантност:

– Има особен вид, изглежда някак си сияеща. А и съпругът ѝ я докосваше извънредно предпазливо. Беше повече от очевидно.

Замисли се, след което добави:

– Бих казал, че е в третия месец.

– Нямах представа, че си толкова наблюдателен. Норт. Не е

трябвало да притеснявам доктор Трийт. Можеше само да погледнеш към моите бременни момичета и да им кажеш какво трябва и какво не трябва да правят.

Той се раздразни не на шега.

– Много добре, виждам, че не ми вярваш. Ще опитам да бъда по-подробен. Чух Рафаел да й казва, че колкото и да й се иска, няма да я милва по гърдите, защото сега били много нежни и чувствителни и можел да ги нарани. Каза й да бъде търпелива, защото доктор Трийт му казал, че след около месец вече нямало да е нужно да бъде толкова предпазлива. Тогава щял да я гали колкото искала. И тогава тя отговори, че не можел да я нарани, защото знаела колко внимателен може да бъде, стига да не танцува из стаята, докато краката й били увити около него-вия... ъ, извинявай за последното. Така, сега доволна ли си, че успя да изкопчиш всичко от мен?

– Нямах представа, че гърдите на жената ставали по-нежни.

– Каролайн! Но дяволите, мери си приказките! Това е неблагоприятно, не би трябвало да знаеш за...

– За гърдите ли? Или за бременността?

– Замълчи! Така, а сега ми кажи какво правиш тук.

– Мисля.

– За леля си ли?

Младата жена поклати глава, без да отглежда поглед от огромната вълна, която стигна само на около половин метър от камъка, върху който седеше.

– Не, мислех за теб. Мислех и за това, че човек трябва сам да управлява живота си. Спомнях си колко самотна бях в продължение на дълго време. А сега ми се случиха толкова много неща и не мога да повярвам, че предишният живот е бил моят, а предишното момиче съм била аз.

Норт стоеше мълчалив и неподвижен.

– Промените в живота ти наистина са много, Каролайн. Но дори и да си мислила за мен наред това блато, вече трябва да престанеш.

– Защо?

– Просто защото аз не се интересувам от теб.

Лъжата беше толкова нагла и очевидна, че тя не можа да отвърне нищо. Само го гледаше смаяна, като че изучаваше листна въшка на върха на розов цвят.

– Добре, принуждаваш ме отново да стана прекалено откровен. Казах ти, че всичко това е само сладострастие. Ако не беше така дяволски невинна, щеше да можеш да разпознаеш сладострастието. Вие – всички

жени сте еднакви! – искате да оплетете мъжа в сантименталните си мрежи, искате да ви обсипва с ласкателства и рози, и романтика, и говорите за някакво си духовно сливане...

– Тогава защо дойде да ме търсиш? Може би искаше единствено да удовлетвориш сладострастието си?

Беше негов ред да погледне към вълните. Една от тях едва не изпръска върховете на високите му ботуши за езда и той отстъпи крачка назад.

– Рафаел ми помага за мините. В Хуийл Дейвид положението е същото. Може би ще трябва да я затворя, докато не разбере какво става. Хуийл Малкълм обаче върви добре, така че там ще използвам възможно най-голям брой от хората си.

Спря да говори за момент и въздъхна.

– Но има още толкова много, което трябва да науча.

– Както и аз. Изпратих Оуен да започне уроците си с мистър Пийтрий, моя управител.

– Значи Оуен ще се занимава с мините. Така и трябва. Това не е работа за една дама.

– Защо не, Норт?

– Това е за мъже и ти го знаеш добре. Миньорите са груби и недоядлани хора, привикнали към опасността, която е част от живота им. Една подкачаща край мините жена би ги поразсеяла доста.

– Думите ти ми звучат така, като че става въпрос за кобила, която се опитва да привлече жребец. Ти би ли се заинтересувал, ако започна да подкачам?

– Ти си дяволски красива, така че няма да има значение дори ако лазиш с наведена глава.

„Дяволски красива“. Това ѝ хареса. Тя го дари с нова широка, ослепителна усмивка.

– Така ли, наистина ли мислиш, че съм красива?

– Млъкни, Каролайн! Кои други мини са твои, освен Хуийл Кити?

– Хуийл Дафъл и Хуийл Бийл.

– И двете са рентабилни. Според Рафаел обаче Хуийл Кити е най-продуктивната мина, така че на мистър Пийтрий би могло да се има доверие.

– Това е приятна изненада. Ще трябва пак да поговоря с Оуен. Казах му да се постарее да научи колкото може повече, а не да се държи като глупав арогантен собственик.

– Няма нужда да ходи в Лондон.

– Откъде знаеш?

– Днес сутринта той навести баща си и двамата са говорили доста време. След като Роланд Фолкс приключил с обвиненията си, Оуен научил, че баща му е в изключително тежко финансово положение. Имал страхотна нужда от пари и виждал в теб единственото си спасение, което обяснява и неуморното му преследване.

– Приятно е да те желаят заради парите ти, а не заради самата теб.

– Много често в живота е така, Каролайн. И не се дръж като глупачка. Не се опитвай да ме накараш да мисля, че си сломена заради мотивите на Фолкс, нито пък че си изненадана. Така. А сега кажи какво ще правим?

„Ето“ – помисли си младата жена, – „*какво ще правим*“, а не „*какво ще правиш*“. Тя отново се загледа към стигащите все по-близо до тях вълни. Ако Норт не внимаваше, скоро ботушите му щяха да бъдат мокри и вероятно – съсипани. Над главите им прелетя чайка и кацна върху висока канара, недалеч от Каролайн. Един сокол лениво размаха криле към брега.

– След като Оуен ми разказа за срещата с баща си, аз също поговорих с този негодник.

Норт погледна към краката си и протегна ръка към своята спътничка.

– Време е да се оттеглим оттук.

Каролайн знаеше, че той не иска да я докосва или че по-скоро прекалено много му се иска да я докосне, все заради сладострастието си. Но тя му се усмихна, постави дланта си в неговата и се остави да я изтегли внимателно от камъка. Тръгнаха бавно към тъмните сенки под надвисналите скали.

– И какво каза той?

– Каза, че ще те има и се закле, че третият му опит ще да завърши с успех.

Тя изруга много цветисто и гръмогласно. Норт я изгледа, после отметна глава и се размя дълбоко и силно.

Ах, този негов смях, звучеше прекрасно!

– Ти съвсем не си мрачен, Норт. Бих искала да чувам смеха ти често.

Той млъкна веднага и се намуси.

– Ако продължавам да се смея така, ще трябва да уведомя приятеля си Маркърс Уиндъм, че вече няма да ми прилягат епитетите „заплашителен, мрачен и опасен“.

– Колко романтично. „*Мрачен и опасен*“, а?

– Сега ми напомняш братовчедките на Маркърс, Антония и Фани. Те ме намират за изключително романтичен.

– Норт, какво ще правим с Фолкс?

Той си пое въздух – дълбоко и шумно.

– Мисля, че ще трябва да се омъжиш за някого.

– За „някого“ ли, Норт?

– Точно така. За някого.

– Не за теб?

– Аз не влизам в тази категория.

Каролайн го изгледа продължително, после въздъхна и се отдръпна от него. Тръгна сама нагоре по пътеката, като подхвърли през рамото си:

– Тогава ще се омъжа за Оуен. По този начин баща му ще разполага с парите ми. А аз няма да се притеснявам, че може да застреля съпруга ми, за да се опита отново да ме насили да му стана жена. Да, Оуен е този някой.

– Оуен ли? Да не си загубила малкото мозък, с който те е надарил Господ? Той е момче, брадата му още не се е сгъстила. Проклятие, той май изобщо няма брада! Та ти ще му извадиш душата само след една седмица. Той и сега вече е под твоя чехъл. Горкият, да избяга от баща си, за да свърши при теб – най-големия тиранин от женски пол, когото съм срещал. Харесвам Оуен. Той не заслужава такава участ.

– В такъв случай какво ще кажеш за Бенет Пенроуз? Той определено има брада. И е доста привлекателен на външен вид. По-възрастен е от теб с цели три години, така че не можеш да кажеш, че е още момче. Той се нуждае от богата наследница и аз, струва ми се, отговарям на това условие. А ако Фолкс го застреля, за да ме направи вдовица, няма да страдам чак толкова. Какво мислиш за този вариант, Норт?

– Дявол да те вземе, Каролайн!

Норт се приближи до нея, хвана я за лакътя и я разтърси. Тя не се възпротиви, остави го да я разтърсва колкото си иска. По всичко личеше, че поне беше престанал да се колебае. В следващия миг Норт вече я целуваше, изгарящо и страстно, като я притискаше с всичка сила към себе си. Изведнъж тя разбра, по-ясно от каквото и да било друго през целия си живот, че този мъж бе единственият, който съществуваше за нея. Това ли беше „духовното сливане“? Това ли означаваше, че ще очаква от него да я залива със сантиментални глупости? Тя разтвори устни и усети неговата топлина, вкуси сладкото вино, което бе пил на

обяд, усети езика му, който лекичко галеше нейния.

В този миг слънцето се показа иззад облаците и ги окъпа в ярка светлина. Усещането беше прекрасно: топлината, която изливаше над главите им небесното светило, и топлината, която проникваше от ръцете му през дрехите в тялото ѝ.

Каролайн знаеше, че този път той нямаше да се спре. Беше убедена, че и тя няма да се опита да стори това. А после можеше да става каквото си ще: утре, следващата седмица, идващите месеци и години... Искаше това да се случи. Желаше го, пък и може би най-сетне той беше да усети любовта ѝ към него. Норт обаче изведнъж замръзна на място, пусна я и отстъпи няколко крачки назад.

– Норт?

Той я изгледа така, като че я ненавиждаше.

– Чуй ме, Каролайн, ако не спра сега, няма да мога да спра изобщо. Това е истината. Да не би да искаш да ти отнема девствеността тук, на мокрия бряг?

Тя го погледна право в очите.

– Да – отвърна тя. – За мен е без значение къде ще ме любиш. Искам само да го направя.

Каролайн го погледна и разбра, че той се опитваше да измисли още доводи, но очевидно сладострастието, разгорялото се с пълна сила желание му пречеше да мисли. А това най-вероятно беше добър признак.

– Пяскът прониква навсякъде – каза най-после той. – Веднъж, когато бях на петнайсет години, любих Емили Триведор на един плаж и цяла седмица след това ме сърбеше на всички неудобни места. Горкото момиче, не знам как се е оправила с този гаден пяск.

Каролайн се захласна от смях.

– О, Норт, наистина си чудесен. Не ми пука къде ще го направя. Просто те желая много силно. Искам ти да ме научиш на всичко. Искам да ми покажеш как да ти доставям удоволствие и да те дарявам с толкова радост и възбуда, колкото и ти мен.

Младият мъж се намръщи, но думите му не бяха лишени от хумор.

– Ако ме възбудиш още малко, ще се пръсна.

Тя наклони въпросително глава на една страна.

– Мъжете не са никак сложни, когато става въпрос за секс.

– Не ме гледай така. Добре, Каролайн Дърюент-Джоунс, какво, по дяволите, да правя с теб?

„Ето, мисис Трибо – помнели си тя, – никакви колебания повече.“

– Ожени се за мен – отвърна тя.

Той прокара пръсти през гъстите си коси. Изглеждаше объркан. Имаше вид на полудял.

– Проклятие! Не съм мислил да се женя скоро. Само на двайсет и пет години съм, рожденият ми ден е едва след четири месеца. Мислех да направя тази глупост не по-рано от трийсет и пет годишната си възраст, да създам наследник и да приключа с това.

– Създаването на наследник би било много хубаво нещо, Норт. Но мисля, че съществуват и други неща, които също биха ти доставили удоволствие и удовлетворение. Представи си – да бъда с теб, да се смея с теб, да споря по различни въпроси с теб...

– Искаш да кажеш „да се сражаваш“ с мен?

– Естествено. Всичко това е неделима част от живота. Не вярвам, че ще мога да те смажа под женския си тирански чехъл, както очевидно мислиш, че бих сторила с Оуен.

– Откога знаеш толкова много за живота?

Тя не отвърна веднага. След миг каза тихо, без да го погледне:

– Чувствах се безкрайно самотна в продължение на много години и, честно казано, не знаех кой знае какво за повечето неща. Усещах, че в живота съществува нещо повече, но не знаех как да го открия, нито дори къде да го търся.

Пое си дълбоко въздух и го погледна право в очите.

– Сега имам много. Имам теб. Прекрасно е да срещнеш някого, когото да обичаш, за когото да се тревожиш, комуто да вярваш. Но всичко това е съвсем ново за мен и ако съм те засегнала, прости ми, защото съм го направила единствено от незнание. Мисля, че пораснах изведнъж през онази нощ, когато Фолкс се опита да ме изнасили. Не че научих кой знае колко за живота, но просто пораснах. Не, не, не се опитвам да те накарам да ме съжالياваш и да ме утешаваши. Съвсем не е това. Норт. Просто искам да се омъжа за теб. Не за друг, единствено за теб. Искам да прекарам живота си с теб, не с друг. Страшно го искам! Аз съм от добра порода, Норт, и ще направя всичко възможно да не те разочаровам. Няма да ти се натрапвам, когато искаш да останеш насаме, нито пък ще те моля за ласкателства или романтични любовни истории, или каквото и да е от този род. Кълна се, че никога няма да се превърна в сълзлива женичка.

Той като че беше готов да забие ботуша си в пясъка.

Вместо това отново нервно прокара пръсти през косите си.

– Защо, за Бога? Виждаш в мен най-добрата защита срещу Фолкс ли? Това са глупости. По-скоро бих убил мръсника, отколкото да се

оженя за теб поради тази причина.

– Искаш истината? Мисля, че копнея да бъда обект на твоето сладострастие през следващите петдесет години от живота си.

Тя се приближи към него и остана доволна, че този път той не се отдръпна. Плътна ръце по гърба му и го погледна.

– За мен ти си най-прекрасният мъж на света, Норт.

Той се усмихна криво.

– А какво ще стане, ако изляза на лов с хрътките си?

– Ще накарам Полгрейн да ти приготви хубав обяд и ще ти кажа довиждане. А когато се върнеш, ще ти се усмихна и ще те целувам и милвам, докато забравиш защо изобщо е трябвало да ходиш на лов.

– Свикнал съм да бъда сам, Каролайн, така както и ти си живяла сама. Огромната разлика е в това, че аз бях сам по собствено желание. Не е едно и също – да бъдеш сам или самотен. Познавах много хора, знаех всичко за тях и предпочитях да си стоя сам. Както ти бях казал, напуснах Маунт Хок на шестнайсетгодишна възраст. Нямах си никого, когато заминах отгук, а и сега приятелите ми се броят на пръсти. Не ме бива да общувам с хората, Каролайн, особено с жените и най-вече – с дамите.

– Това не е вярно.

Тя се вдигна на пръсти и го целуна по устните.

– Защо казваш, че не те бива с жените?

Целуваше го отново и отново. Това бяха леки целувки, на които я беше научил той самият.

– Винаги си се държал чудесно с мен. Караш ме да се смея. Караш ме да искам да те докосвам и да те прегръщам, и да те целувам – докато се съсухря и се превърна в старица.

– Не мога да разбера това – отговори й той и започна да отвърща на целувките й.

– Виждаш ли? – Тя промуши леко език между устните му. – Виждаш ли? – И той усети в устата си топлия и дъх. – По всичко личи, че аз съм жената, предназначена за теб. Трябва да престанеш да се притесняваш от това, Норт. Аз съм твоята съдба. Вземи ме, защото с абсолютна сигурност искам да ме вземеш.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Проклятие! – възкликна той и падна на колене пред нея.

Тя стоеше без да помръдне, без да разбира, без да отделя очи от лицето му.

– Виж дали можеш да приемеш това, Каролайн. Ако то те шокира до върховете на девическите ти пръсти, тогава, съжалявам, но това е, което съм искал.

Без никакви обяснения повече той повдигна полите на роклята ѝ, фустите, долната риза.

– Подръж ги.

Тя се подчини, като все така го гледаше неразбиращо. Стоеше пред него, гола от кръста надолу. Той я оглежда продължително – белите бедра, силни и меки и по-нагоре, към гъстите къдрици със същия богат кестеняв цвят като косите ѝ. Протегна пръсти, за да я докосне.

– Разтвори крака.

Смаяна, тя изпълни желанието му.

– Сигурен ли си, че искаш да правиш това, Норт? Да ме разглеждаш по този начин? Доста смущаващо е. Никой досега не е гледал кръста ми.

– Не гледам проклетия ти кръст, а там, където след малко ще те милвам с пръстите и с устата си. Господи, колко си хубава!...

– Норт, но сигурно...

В този момент устните му я докоснаха, докато пръстите му я разтваряха. Каролайн замръзна неподвижна, след това, за свое изумление, усети силна тръпка, която я разтърси от главата до петите. Колената ѝ се подкосиха и тя като че омекна цялата, а полите ѝ се изсипаха върху главата на Норт. Усети дланите му върху задните си части, докато лягаше по гръб. Миг по-късно той беше отгоре ѝ, като се подпираше на лакти и я гледаше право в замаяните очи.

– Прекрасна си – произнесе и я целуна.

Преди да успее да обгърне врата му, за да го задържи, той се изправи, все така без да отделя поглед от нея. Роклята ѝ бе вдигната нагоре до кръста, краката – разтворени. Норт се усмихна и ѝ подаде ръка.

– Представял съм си те много пъти така, разголена отдолу, чак до гърдите. Виждах те много ясно. Но, да си призная, Каролайн, с бялата си кожа ти си много по-хубава в действителност, отколкото си била в

доста богатото ми въображение. Харесват ми тези бели чорапи и черните боти за езда. Това създава известна мистерия и екзотика. Хайде сега, прибираме се вкъщи.

Той я дръпна, за да я изправи, а след това я наблюдаваше как оправя дрехите си. Ръцете ѝ трепереха и тя беше съвсем безмълвна.

– Не може да бъде – засмя се младият мъж. – Ти си смутена. Най-после успях да те накарам да си затвориш устата.

В този миг той изсумтя и се преви на две, защото тя го удари с юмрук в стомаха.

Норт само се усмихна широко, разтри корема си, и каза:

– Ще се оженим следващата седмица, в петък, става ли? Ще ти стигне ли времето?

Тя го погледна, видя дяволития му поглед и закачливото потрепване в ъглите на красивата му уста.

– Не, предпочитам в сряда.

– Ти си ужасна устатница, Каролайн, но това ми харесва. Ще се споразумеем за четвъртък. Трябва да намеря епископ и да осигуря разрешително, тъй като предполагам, че няма да искаш да слагаме обява в църквата.

– Не, това отнема много време, нали?

– Четири седмици, през три от които викарият чете пред всички за намерението на младоженците да се бракосъчетаат. Много дълго, прекалена дълго. А аз искам да бъдеш отново гола пред мен, за да мога да те милвам. Би ли вдигнала пак дрехите си заради мен?

– Норт!

– Приятно е човек да те наддума, Каролайн. Бях привикнал и се чувствах доволен да тъна в мрачно мълчание и да слушам другите да говорят и говорят, и да се смеят, и да се шегуват. Сега обаче, с теб, изпитвам истинско удоволствие, когато успея да те шокирам и да те разбия на пух и прах.

Той ѝ се усмихна, потупа я по бузата и ѝ подаде ръката си.

– А сега ни чака доста работа. Внимателно, пътеката не е много лека за изкачване.

* * *

Легнала за свое неудоволствие сама в леглото, през нощта Каролайн си даде сметка, че Фолкс можеше спокойно да убие Норт и, вече като вдовица, да я насили да се омъжи за него. Не, това беше истински абсурд. Щяха да го обесят, ако стореше подобно нещо. Усещаше, че се

превръща в истеричка. Чувстваше се разтърсена от онези прекрасни и неочаквани неща, които беше правил с нея Норт на морския бряг. Беше смутена, беше наистина шокирана до пръстите на краката си. Това обаче не ѝ попречи да усети затопляне в долната част на корема си само при спомена как я бяха докосвали устните му, как я беше близал езикът му. Чудеше се какво ли щеше да стане, ако не се беше спрял, ако беше продължил да прави същото с ръцете и устата си.

* * *

Норт не си беше легнал. Седеше в библиотеката на Маунт Хок, заобиколен от тримата си верни слуги, по чиито лица се четяха едни и същи чувства – недоверие, ужас и несъгласие.

– Какво, по дяволите, става тук! Ще се женя за Каролайн Дъруент-Джоунс. Тя ще бъде лейди Чилтън. Ще бъде вашата господарка. Вие я познавате. Знаете, че не е алчна, че се жени за мен единствено заради топлите чувства, които храни към мен. Искате ли да научите какво каза тя за трима ви? Е, добре, ще ви кажа. Тя мисли, че сте невероятно изобретателни. Каза, че се възхищава от въображението и творческите ви способности.

– Не става дума точно за това, милорд – обади се Триджийгъл и пристъпи с една крачка към господаря си. – Искам да кажа, че не става дума за алчността ѝ.

– За какво тогава става дума?

– Ето – отвърна Триджийгъл и подаде на Норт някаква тънка книга, подвързана в рубиненочервена кожа – Моля ви, милорд, прочетете това. Непременно. Решението, което вземате...

– Вече го взех – каза Норт, но все пак пое в ръцете си томчето. – Какво е това?

– Помислихме си, че именно заради това ни повикахте – обясни Триджийгъл. – Затова дойдохме подготвени. Тук са писанията на вашия праядо, на дядо ви и на баща ви.

– Ясно – отвърна с отвращение младият мъж. – Не са ли писали вече достатъчно за крал Марк? Разчитате на това да се превърна в женомразец както всички вас, така ли, лунатици такива? Не мога да променя стореното от моите предци, но, чуйте ме добре, нямам нищо общо с деянията им, абсолютно нищо общо. А сега, махайте се оттук! С Каролайн ще се оженим следващата седмица и ако има нещо, което дори да напомня сардинови глави в някое от блюдата, които ще ни сервира за в бъдеще, ще ви удуша. Или пък ще промуша коремите ви с байонета си.

– Обяснението беше доста изчерпателно, милорд – отбеляза Кум. – Тук обаче, в Маунт Хок, не е живяла жена от времето на вашия праядо. Моля ви, милорд, послушайте ни.

– Това е истински абсурд!

– Мистър Кум казва самата истина – намеси се Триджийгъл. – Тук от десетилетия не са били допускани жени.

– Вече са – отвърна Норт. – А сега си вървете, веднага, и тримата!

Полгрейн, Кум и Триджийгъл наведоха глави и излязоха бавно от библиотеката. Лорд Чилтън ги наблюдаваше с неразбиране. Триджийгъл спря и вдигна очи.

– Моля ви, милорд, прочетете какво са писали мъжете от рода Найтингейл. Всичко е вярно. Истината пуска дълга сянка, особено за мъжете.

– Добре, дявол да го вземе, ще прочета книгата! Но това няма да промени нищо.

– Не трябваше да напускате дома си на шестнайсетгодишна възраст. Така не успяхте да научите истината за нещата. А можехте да разберете защо...

– Ти също щеше да напуснеш, Триджийгъл, ако моят баща беше и твой баща. Мръсното копеле, той...

Младият мъж млъкна, за да се овладее.

– Излез, Триджийгъл, излез веднага!

– Да, милорд, но не ми се иска. Всички ние само се опитваме да ви предпазим, да осигурим уединението ви, за да бъдете тук, заедно с нас, щастлив и самотен.

– Напусни стаята, веднага!

– Да, милорд.

* * *

Флаш Сейвъри застана от другата страна на бюрото, погледна право в очите лорд Чилтън и започна без никакви уводи:

– Бенет Пенроуз е бил тук. Обикалял е скришом около Гунбел близо три седмици преди убийството на Елинор Пенроуз. Използвал е собственото си име, но е добавил към него и Йорк. Предполагам, че точно заради това не сте научил кой знае колко много, когато в самото начало сте се опитал да разберете нещо около смъртта ѝ, милорд. Да, Бенет се е опитал да бъде хитър, но аз го разкрих.

– Чудесно си се справил, Флаш. След като я е убил, значи се е надявал, че тя ще му остави пари, много пари.

– Точно така. Съмнявам се, че е знаел нещо за мис Каролайн. Дори и да е знаел, предполагам, Бенет е решил, че никой няма да завещае пари на някаква си жена.

– Това би могло да постави Каролайн в опасност. Но не за дълго, защото щом се оженим, всичките ѝ пари ще станат мои. Тогава за този нехранимайко няма да има никакъв шанс.

Норт се отпусна в кожата стол и затвори очи.

– Остава Роланд Фолкс. Не мога да кажа, че бих искал той да живее още дълго тук, в Маунт Хок.

– Според мен ще бъде по-добре да го освободите, милорд. След като се ожените с мис Каролайн, пуснете го да си ходи. Предварително обаче му дайте добре да разбере, че ще му извият врата на бесило, ако ви убие или ви се случи каквото и да е друго нещастие.

– Очевидно си мислил доста по този въпрос, Флаш.

– Да, вероятно толкова, колкото и вие. Освен това говорих с Капитана. Той каза, че ще му бъде много приятно да обясни на Фолкс новите факти в живота му.

Норт се усмихна на тези думи.

– По всичко изглежда, че работите напредват. Все още обаче нямаме никакви доказателства. Ножът – какво ли е сторил с него убиецът? Горкият доктор Трийт! Щом възвърна способността си да говори, той каза, че според него използваният нож е бил най-обикновен, от тези, които могат да се намерят във всяка кухня. Не рибарски или ловджийски, а нищо и никакъв нож.

– Възнамерявам тази вечер да посетя стаята на Бенет Пенроуз в Скрилейдн Хол. Нашият човек сигурно пак ще се налива с приятелите си в Гунбел. Ще видя какво ще успее да изровя. Освен това, милорд, разбрах от мисис Фрийли – голяма бърбрица е тази жена, а и...

Флаш спря да говори за момент и се наду. После продължи в лек захлас към самия себе си:

– Да, така си е, дамите ме намират доста привлекателен. Та, да се върна към мисис Фрийли. От нея разбрах, че Елинор Пенроуз не била първата, умряла при подобни мистериозни обстоятелства. Преди около три години била намущкана друга жена, Елизабет Годолфин, вдовицата на някакъв търговец, живял край Перанпорт. Въпросната дама била много способна личност, но не била богата като мисис Елинор.

– Други общи моменти?

– Мисис Фрийли твърди, че се виждала с някакъв господин, но вече не си спомняла името му. Обеща да посети приятелките си, които

живеели там, и да ги поразпита по случая.

– Добре, значи започваш да напредваш.

– Поздравления за предстоящата ви женитба с мис Каролайн, милорд. Тя е чудесно момиче, остроумно, пълно с огън и закачливост, а устата й... Капитана ми каза, че ще ви ядосва не по-малко, отколкото него го ядосвала лейди Виктория.

Норт изсумтя. Въпреки това мисълта да излиза на лов с хрътките си вече не заемаше толкова голямо място в плановете му за бъдещето.

– Ще проуча дали нашият Бенет Пенроуз е бил наоколо по времето, когато е било извършено и другото убийство. Доколкото е вярно моето разследване, през последните години той не се е отдалечавал много от този край. Този непрокопсаник е бил на вашата възраст по онова време, милорд. Може да се е срещала с него, може би...

* * *

В един часа през нощта Норт седеше в леглото си и четеше тънкия том, който му бе дал Триджийгъл. Не можеше да повярва на очите си. Маунт Хок беше дом изключително на мъже и това винаги го беше учудвало, но баща му бе реагирал много остро на всичките му въпроси, когато беше момче. Като дете беше питал за майка си, но получаваше неизменно отговор, че била мръсница, уличница и че вече била мъртва, нещо, което била заслужила напълно. Тогава не беше разбрал думите, но ядът и горчивината в тях не му бяха убягнали. Не беше питал често за майка си след петгодишната си възраст, когато след нейната смърт с баща си бяха дошли да живеят в Маунт Хок.

Лорд Чилтън се облегна назад и затвори очи. Написаните от баща му думи изгаряха съзнанието му: *„Мъжете от рода Найтингейл не страдат като другите хора, веднъж разбрали, че са по-различни от тях. Някога не вярвах на думите на моя баща и на неговия баща, но сега вече знам, че са били прави. Аз поне успях да създам следващата генерация на рода Найтингейл, следващия виконт Чилтън, а окаяната грешница вече я няма. Всичко ще бъде наред. Ще поучавам Норт и дано Господ да ми помогне той да ми повярва и да ме послуша. Не е нужно и синът ми да mine през всичко, през което минах аз. Ще създаде наследника си и набързо ще се отърве от уличницата, послужила като съд за съзряването на следващия Найтингейл. Ще бъде свободен. Няма да пита дори за момент тревогите, които сме преживели всички ние. Той ще ми повярва.“*

Тези думи бяха написани по времето, когато Норт е бил на пет

години. Младият мъж се опита отчаяно да си спомни нещо по-определено от този период, но единственото, което изплуваше в съзнанието му, бяха кръсъци, викове и плач, женски плач. Неговата майка ли е била това? Не знаеше. После бе дошъл тук. Бяха му казали, че майка му е умряла. А след това се бяха заредили година след година, изпълнени с мъка и омраза, и злост, и мрак. Какво се бе случило?

Прелисти писанията на дядо си и прадядо си, но не ги прочете. Тези на неговия баща му бяха предостатъчни.

Беше ужасен.

* * *

– Милорд.

– Да, Триджийгъл, какво има?

– Почетохте ли това, който ви дадохме вчера?

Норт остави перото и се облегна на стола зад бюрото си. Точно пишеше съобщение за „Таймс“ във връзка с предстоящата си женитба с мис Дъруент-Джоунс.

– Да, запознах се с част от него, частта, която е написал баща ми.

– Разбирам – отвърна Триджийгъл и зачака, изпълнен с надежда, без обаче да казва каквото и да било, тъй като не беше глупав.

– Написаното е напълно в духа на баща ми: гръмки кръсъци и проповядване за безчестието на женския род, самосъжаление – с помощта на бутилка бренди. Нищо ново. Очевидно тези качества са се развили допълнително под влияние на дядо ми. Спомням си и за двамата като за безкрайно жестоки и садистични хора, които мразеха всички и които бяха загубили малкото останал им мозък.

– Милорд, той ви беше баща!

– Той беше отвратителен умопобъркан, Триджийгъл! Господи, колко го мразех! Така, това е предостатъчно. След четири дни в Маунт Хок ще заживее графиня Чилтън. Първата от колко време насам? Не можеш да отговориш на този въпрос, нали? Доколкото разбирам, не съм живял в Маунт Хок до петата си година. Майка ми умряла и са ме довели тук. Защо не е живяла тук по време на брака си с баща ми? Аха – никакъв отговор. Никакво обяснение. Какво ли друго мога да очаквам от теб, верния слуга на баща ми? Моята графиня обаче няма да живее скрита като някоя тайна любовница в Лондон или в някое от моите имения. Този дом ще бъде толкова неин, колкото и мой. Ако не можеш да се примириш с това, Триджийгъл, ако който и да е от трима ви не може да се примири с това, в такъв случай – прав ви път.

– Милорд, ние ще останем да ви пазим, да се грижим за вашите нужди и желания.

Норт въздъхна.

– Не трябваше да ти говоря така. Но вече много ми идват приказките по този въпрос. А сега излез, трябва да довърша работата си.

Лорд Чилтън наблюдаваше иконома, който с достойнство се изнизваше от малкия кабинет. Всичко това бяха глупости, но мъжката прислуга вярваше на всяка дума, на всяко твърдение. Беше смаян от привързаността на тримата си слуги към миналото.

След това си спомни шокираното и в същото време заинтригувано изражение на Каролайн, там, на брега, когато я беше накарал да вдигне полите и фустите си и я беше опипал. Той се усмихна и забеляза, че ръката му потрепера. Щеше да я пази. Щеше да бъде добър съпруг. Не бе предполагал, че ще мисли за това като за нещо желано. Можеше да има Каролайн всеки път, когато я пожелае, и това със сигурност бе нещо прекрасно. Тя беше хубава, изглеждаше и страстна, а той я искаше повече, отколкото бе искал която и да било друга жена в живота си. Нямаше повече да му се налага да преживява без жена или пък да има вземане даване с някоя от местните дами.

В същия този момент разбра, че желанието му за самота беше следствие от непрестанната горчивина и от зле сдържания гняв на баща му, от недоверието му към хората като цяло и жените в частност. През детството и ранната си младост Норт очевидно бе взел думите му присърце и беше решил да се предпази от евентуално предателство, сам убеждавайки се, че няма нужда от хора около себе си. За разлика от Каролайн той не беше разбрал, че пропуска край себе си живота. За разлика от Каролайн той трябваше да бъде върнат насила и към радостта, и към възможността за тъга и разочарование.

Щеше да бъде съпруг на Каролайн. Какво повече от това?

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сепната от пронизителния писък, Каролайн се изправи рязко в леглото си. Отметна завивките, грабна пеньоара си и след миг вече беше в коридора.

Чу още един вик, само че този път приглушен, едва чут. Божичко, идваше от стаята на Алис! Тя пресече бежешком широкия коридор и отвори вратата.

В стаята имаше само една запалена свещ на нощната масичка до леглото на Алис и тя отразяваше върху стените сенките от истински кошмар. Бенет се беше проснал върху момичето, а то се бореше с него отчаяно.

Насилникът отметна глава и я зашлеви с всичка сила.

– Млъкни, малка развратнице! Ако не искаше това, сега в корема ти нямаше да има хлапе. Млъкни и си разтвори краката!

– Не – проплака момичето и продължи да се съпротивлява.

– Бенет!

Той замръзна на място. После бавно обърна лице към Каролайн. Тя беше наметнала пеньоара си, а гъстите и коси висяха в безпорядък. Той поклати глава, без да може да разбере.

– Каролайн? Какво правиш тук?

– Ти си пиан, мръсна свиня такава! Махни се от нея!

– Този път не позна. Тя е тук и е моя. Трябваше да видиш погледите, които ми хвърляше цял ден.

На Каролайн ѝ се искаше да има пистолет, но тъй като не разполагаше с такъв, трябваше да се задоволи с това, което ѝ беше подръка.

Тя грабна една солидна дъбова табуретка за крака, вдигна я високо и каза спокойно:

– Втори път те предупреждавам. Излез веднага оттук.

– Махай се, Каролайн, освен ако не искаш ти да бъдеш следващата.

Още не беше довършил последната си дума, и замръзна ужасен.

– Не! – възкликна той и се отдръпна от Алис, но не беше достатъчно бърз. – Не, Каролайн...

Тя стовари табуретката върху главата му с всичката сила, на която бе способна. После се отдръпна и видя как Алис го блъсна, за да не се срине отгоре ѝ.

– Мис Каролайн, кълна ви се, не съм го молила да идва тук. О,

мис...

– Тихо, Алис. Чакай да видя дали проклетникът не е умрял.

Тя коленичи и притисна длан към сърцето му.

– Не е, колко жалко – обяви тя и вдигна поглед към момичето, което изглеждаше точно като дете, каквото всъщност си и беше – преbled-няло, измъчено и треперещо. – Насили ли те, мила?

Тя поклати глава и кичурчетата светлокестенява коса, измъкнали се от плитките ѝ, затрептяха покрай лицето ѝ.

– Не, само ме удари и легна отгоре ми.

– Дойдох веднага, щом те чух да викаш.

– Той не мислеше, че ще имам нещо против. Не вярваше, че ще викам, а аз го направих, но той беше прекалено разгорещен, за да може да се спре. Непрекъснато ме обиждаше с онези ужасни имена, с които ни наричаше и викарият.

– Знам, знам – отвърна Каролайн.

Внезапно я обзе такъв пристъп на гняв, че тя срита Бенет в ребрата. Искаше ѝ се мистър Бъмбъри също да бъде тук. Щеше да си го получи и той.

– Така – каза тя. – Сега вече се чувствам по-добре. Прекрачи безчувственото тяло на Бенет, седна на ръба на леглото и прегърна Алис.

– Ето, всичко е наред, милото ми. Кълна се, че това няма да се повтори. Кълна ти се. Искаш ли да го ритнеш и ти, Алис?

Малката спря да плаче. Известно време не помръдваше, после се отдръпна от Каролайн.

– Да го ритна ли?

– Да, заради това, което се опита да ти стори.

Алис като че се разтревожи не на шега, но изведнъж се усмихна.

– О, да – отвърна тя. – Да!

Стана от леглото, изправи се до Бенет и го ритна с всичка сила.

– Направи го отново, Алис. Той го заслужава.

Тя го ритна отново и този път каза:

– Почувствах се чудес... ъ-ъ, чудесно, мис Каролайн. Ритнах този мръсник така силно, че ме заболя кракът.

– Боже мой, какво става тук?

Оуен беше тичал насам толкова бързо, че халатът му все още се мяташе около голите му крака.

– Бенет! Ах, това мръсно копеле, ще му...

– Не можеш да му направиш нищо засега, Оуен, така че се успокой. Благодаря ти, че дотича толкова бързо. Охо, ето и Евелин, и Мери

Патриша.

Те бяха пристигнали по-късно, тъй като натежалите им коремни не им позволяваха да се движат бързо.

– Божичко! – възкликна Евелин, от един поглед разбрала какво се е случило. – Милото ми дете...

– Всичко е наред – обади се Каролайн. – Няма й нищо. Само дето скрита Бенет здраво в нещастните ребра. Да, Алис, няма ти нищо. Все пак би било добре Мери Патриша да ти донесе малко топло мляко, за да се поуспокоиш, иначе има опасност да сригаш всички ни.

Алис се размря. Този, който за малко не я беше поругал, лежеше на пода в стаята ѝ, а тя се смееше.

– Идеята е добра, мис Каролайн – рече Мери Патриша.

– Оуен, би ли издърпал Бенет оттук, за да го замъкнеш в стаята му? Х-м, по главата му има кръв. Мислиш ли, че трябва да извикаме доктор Трийт?

Според Оуен единственият, когото трябваше да викат, бе палачът, но Каролайн, видяла струйката кръв, стичаща се от раната, поклати глава.

– Непременно иди да доведеш доктор Трийт. Последното, което искаме, е Бенет да пукне тук, в Скрилейди Хол. В крайна сметка, Оуен, аз съм тази, която го удари, и следователно – тази, която ще отиде на бесилото.

– Остави го да изгние тук, братовчедке.

– Нека да го ритна още веднъж, мис Каролайн – каза Алис.

– Недей. Нека все пак имаме малко милост.

Двамата с Оуен замъкнаха Бенет в неговата стая и го вдигнаха на леглото му. Младата жена сложи чиста навлажнена кърпа върху раната на главата му. През това време Оуен се облече набързо.

– Ще се върна колкото може по-бързо. Ако проклетото копеле дойде на себе си, цапни го пак.

След като Оуен излезе, тя се върна при Алис. И Евелин, и Мери Патриша я успокояваха и утешаваха, даваха ѝ мляко, галеха я по косите и ѝ обясняваха колко силна се е показала и как му е дала да се разбере.

– Мъртъв ли е, мис Каролайн? – попита Евелин.

– Не. По-скоро е жалък и пиан. Горещо се надявам да изпитва възможно най-силни болки, когато се събуди. Не се съмнявам, че ребрата ще го мъчат страшно. Няма нужда да се тревожите повече за това, момичета.

Каролайн обаче съвсем не беше спокойна. Ако Бенет останеше тук,

в тази къща, винаги би се опитал отново да стори същото. Трябваше нещо да се направи.

– Радвам се, че те чух да пициш, Алис. И добре, че беше толкова силно.

– Но аз не пицях, успях само да извикам, преди той да ми запуши устата.

Каролайн я изгледа смаяна.

– Чух те така ясно, като че беше в стаята ми. Чух те, Алис. Викът ти беше много силен.

– О, мис, наистина се радвам, че ме чухте, но мисля, че успях да извърча не по-силно от мишка.

Докато доктор Трийт шиеше главата на Бенет, Бес Трийт обясни как се беше получил този ефект.

– Елинор ми беше разказала за това – започна да обяснява тя и лекичко попиваше кръвта, докато брат и вкарваше и вадеше иглата от скална на пациента си.

– Разбирате ли, зад спалните има няколко взаимно преплетени прохода. Най-големият от тях свързва вашата спалня с тази на Алис. Коминът действа като тунел, който преувеличава всеки звук.

– Значи ужасният писък, който чух, е бил не особено силният вик на Алис?

– Точно така. Казват, че причината тези две спални да бъдат свързани, е следната: дядото на бившия мистър Пенроуз имал и съпруга, и любовница. Когато изпратил жена си в Лондон да поднови гардероба си – така поне се говори, – по време на отсъствието и накарал да построят този коридор, а любовницата му се настанила тук като господарка. Когато съпругата се завърнала, тя не разбрала нищо. По онова време нейната спалня била тази, която е в най-далечния край в източния коридор.

– Това е направо смайващо!

Бес Трийт се засмя, все така без да спира да почиства кръвта от главата и лицето на Бенет.

– Моето мнение обаче е, че съпругата все пак е разбрала какво точно е положението, тъй като след това всяка година отивала в Лондон и пръскала все повече пари за нови дрехи. Скъпият ѝ съпруг, естествено не се възпротивил с нито една думичка.

Каролайн се присъедини към смеха на събеседничката си.

– Бес, сигурна ли си, че всичко това е напълно вярно?

Доктор Трийт приключи с шевовете, потупа главата на Бенет и започна да го превързва.

– Това е една от онези истории, за които се говори отново и отново, в продължение на години, по време на студените зимни вечери. О, героят идва на себе си. Искаше ми се да страда поне малко, докато го шиех.

– Бенджи, що за думи? Ти си лекар! – смърти го сестра му.

– Този пияница заслужава някакво наказание за това, което се е опитал да направи. Не мислиш ли така?

Бенет изохка и се опита да се измести.

– Не мърдай – каза доктор Трийт. – Почти свърших. Ако искаш, охкай, но не мърдай.

Когато всичко свърши, Бенет се огледа и видя седящата до леглото Каролайн.

– Ти – рече той, като докосна леко с върховете на пръстите бодящата го глава, – ти ме удари с тази табуретка.

– Ако имах пистолет, щях да те застрелям. Какво жалко подобие на мъж си ти...

– Чуй ме, Каролайн, малката мръсница си го искаше. Тя ми беше навита, тя...

Младата жена вдигна табуретката, която стоеше до големия стол край камината, и се обърна към него.

– Още нещо, Бенет?

Той погледна към табуретката и вдигна рамене.

– Мисли каквото си искаш. А сега ме остави на мира. И без това ребрата ми изгарят от болка.

Доктор Трийт не предложи на пациента си никакъв лауданум. Посоветва го да остане на легло в продължение на няколко дни.

– Никакво пиене и никакви жени – предупреди го й. – В противен случай може да получиш инфекция, мозъчната инфекция най-често завършва със смърт.

– Добре му го казахте – каза Каролайн на доктор Трийт, когато излязоха в коридора.

Той се подсмяхна.

– А сега, Каролайн, искам да прегледам и вас, за да бъда сигурен, че всичко е наред.

– Мен ли? Чувствам се отлично, доктор Трийт. По-добре вижте Алис.

– Ще го сторя, след като свърша с вас. Бес ще отиде при нея още сега и ще започне прегледа.

Сестра му се усмихна, кимна и пое по коридора към стаята на момичето.

– Е, скъпа, елате, – когато влязоха в спалнята ѝ, доктор Трийт ѝ каза да легне на леглото. Преслуша сърцето ѝ и с това прегледът приключи. Той се изпъна като струна и започна без предисловия:

– Това ме притеснява ужасно, Каролайн, както съм сигурен, че притеснява и вас. Двамата с Норт ще се ожените утре. Не мисля...

Тя го прекъсна с категоричен жест на ръката си.

– Не се притеснявайте, доктор Трийт, знам какво правя. Сам ще се убедите в това. По една случайност и двете с Алис сритяхме Бенет здраво по ребрата. Искрено се радвам, че го боли.

После се разсмя, прегърна го и спонтанно го целуна по бузата.

– Не се притеснявайте, моля ви.

Бес Трийт се обади от вратата:

– Алис се чувства прекрасно. Няма спазми, само е нервна, но след случилото се това е съвсем нормално. Ще ѝ даваш ли нещо подсилващо?

– Не, само капка лауданум в млякото. Така ще заспи веднага.

След като Бес и Бенджамин Трийт си тръгнаха, Каролайн, заедно с напълно разсънената мисис Трибо, следваща я по петите, провери дали входната врата и прозорците на първия етаж бяха добре затворени и заключени.

– Разбира се, щом Бенет Пенроуз живее тук и има ключове за всякъде, това е излишно – каза младата жена. – Но все пак се чувствам по-добре след тези охранителни мерки.

После Каролайн изпрати мисис Трибо да си ляга, зави грижливо Алис и пожела лека нощ на Евелин и Мери Патриша. Когато се озова отново в стаята си, въздъхна с облекчение и бързо затвори вратата след себе си. Протегна се и потърка тила си. Чувстваше се толкова изтощена... Започна да развързва колана на пенюара си, когато чу тих мъжки глас зад гърба си:

– Моля ви, не се събличайте, мис Каролайн.

Тя мигом се завъртя, ококорила очи и притиснала ръка до сърцето си.

– Едва не изскочих от кожата си! Флаш Сейвъри, как се озовахте тук?

– О, тук съм вече от доста време. Не исках да се показвам, за което имам съображения. Дойдох, за да претърся стаята на Бенет. Била сте го цапардосала, Каролайн. Правилно ли съм разбрал?

– Съвсем. Опита се да изнасили Алис. Тя е само на четиринайсет години, Флаш, само на четиринайсет. И вече е бременна. Казах и да го ритне здраво в ребрата. Това я накара да се почувства по-добре, даде ѝ

известни усещане за сила.

– Много добре е направила. А къде е Оуен?

– Оуен? Изпратих го да повика доктор Трийт и съвсем го забравих.

Не е ли тук?

– Не съм го видял.

Каролайн се усмихна дяволито.

– Знам къде е. Би трябвало вече да чуваме... – Тя млькна и се усмихна при звука на мъжките гласове.

– Довел е Негова светлост – каза Флаш. – Умен мъж е този Оуен. Годеникът ви, изглежда, е вбесен.

Норт беше повече от вбесен. Той отвори рязко вратата на стаята, видя облечената с пенюар и с пръсната край лицето и по гърба коса Каролайн, и извика:

– Какви, в името на ада, ги вършиш, Каролайн Дърuent-Джоунс? Проклятие! Не мога да те оставя за един час, без ла се забъркаш в някоя каша! Искаш косите ми да посивеят, преди да навърша трийсет години ли? Флаш? Какво, но дяволите, правиш в спалнята на Каролайн. Копеленце, ако си я докоснал...

Младата жена се разсмя и тръгна към него. Обви ръце около врата му и само след миг той последва примера ѝ, притискайки я силно.

– Всичко е наред, Норт. Всичко е наред. Искан ми се Оуен да ми беше казал, че ще те води. Щях да го разубедя. Въпреки това, радвам се, че дойде. Божичко, все още дишаш тежко.

Тя го целуна, тук, пред Флаш и Оуен. Беше нежна, целомъдрена целувка, която обаче премина като светкавица през тялото му.

Той взе ръцете ѝ в своите и я отдели от себе си.

– Каж ми какво, по дяволите, става тук? И какво прави точи усмихнат негодник в спалнята ти?

– Защо не слезем долу и да ви наля по чашка бренди?

След две чаши бренди и много въпроси Норт се успокои. Той остана известно време мълчалив, мръщейки се на ботушите си, а после каза:

– Да вървим, Флаш. Ще претърсим заедно стаята на този мухльо. Ако открием нещо, направо ще го изхвърлим през прозореца.

– Планът ми се струва много добър – съгласи се Флаш. – Мръсникът му с мръсник, да се опита да стори подобно нещо на толкова малко момиче!

– Аз ще ви помогна – обади се Оуен.

– Съгласен съм. А ти, Каролайн, си лягай. Та ние ще се женим само след шест часа! Не бих бил много радостен, ако булката ми захърка по

време на церемонията. Или пък след това, всъщност, преди да сме...

– Норт!

Флаш Сейвъри се ухили до уши.

– Капитана винаги се опитва да накара лейди Виктория да се изчерви, а тя му крещи и понякога го удря с юмруци по корема.

– Чу ли това, Норт? Затова е по-добре да внимаваш със скандалния си език.

– А ти, Каролайн...

– Норт, замълчи.

В продължение на цели трийсет минути тримата мъже претърсваха спалнята на Бенет. Единственият звук в стаята бе похъркването на обитателя ѝ. Флаш откри малка правоъгълна кутия, върху която се мъдреха чифт вечерни обувки на Бенет.

– Охо, питам се какво ли има вътре. Норт взе кутията и я отвори.

– Писма – рече той. – Тук има поне десетина писма.

Извади едно от тях и разгъна листа.

– Ама че дяволска работа! – възкликна той. – Няма да повярвате.

Флаш взе на свой ред писмото, прочете го и въздъхна разочарован:

– Е, това писмо повече или по-малко оневинява нашия човек, нали?

– Да – отвърна Норт. – Проклятие! Излиза, че в дните около смъртта на Елинор Пенроуз той е бил в Лондон, ако се вярва на написаното. А според мен няма причина да не му вярваме.

– Жалко, той беше обещаващ заподозрян – въздъхна отново Флаш.

– Възлагах му големи надежди.

– Сега къде отиваме, милорд?

– Вкъщи, по леглата, Флаш. Днес ще се женя.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

В десет часа на следващата сутрин, в гостната на Маунт Хок епископ Хортън от Труро ожени Фредерик Норт Найтингейл, барон Маунт Хок и виконт Чилтън, за мис Каролайн Ейдън Хандерсън Дъруент-Джонс. Церемонията продължи точно осем минути и половина. Последните пет минути и половина от нея бяха проведени със затворени очи – епископ Хортън се молеше. Започна с възхвала на метафоричното бракосъчетание на Адам и Ева, премина плавно към християнските цели на брака, след което скочи още по-напред, към бъдещето на Норт и Каролайн и техните деца, които, ако Бог пожелаеше, щяха на свой ред да си намерят също такива достойни съпрузи или съпруги.

Когато Божият служител реши, че е бил толкова изчерпателен, колкото и безупречен в провеждането на церемонията, той се усмихна сияйно на двамата младоженци и попита дали някой иска да вземе думата, за да се противопостави срещу сключването на този брак. За всеобщо облекчение никой не се помръдна, в това число и мистър Фолкс.

Норт целуна булката, след като епископ Хортън затвори Библията си и му кимна. Целувката беше много кратка, много целомъдрена.

Прислугата на Маунт Хок – само от мъжки пол – стоеше в единия край на всекидневната, а обитателите на Скрилейди Хол – само жени, с изключение на момчето от конюшната, Робин – на другия. Присъстваха и местни жители, най-видните сред които бяха мисис Фрийли, мистър Пийтрий, Бес и Бенджамин Трийт, мистър Броугън и семейство Карстегърс. Мисис Фрийли през цялото време бе говорила дискретно зад ръката си, коментирайки роклята на булката и леката ѝ пудра за лице, бързината, с която се бе оженила младата двойка и че младоженката била слаба като релса, което било хубаво, нали? Всички присъстващи, естествено, чуваха неспирния ѝ шепот.

Все пак Каролайн беше доволна от мнението на мисис Фрийли за роклята ѝ. Беше семпла и елегантна, ушита от мек атлас с цвят на слонова кост, опасана под гърдите с панделка. В кестенявите ѝ коси бяха вплетени нежни бели цветчета, които като че грееха на ярката слънчева светлина, нахлуваща във всекидневната. Дрехата беше с ниска талия, а под корсажа имаше ленена шемизетка, също с цвят на слонова кост. Каролайн не носеше було. Висока и стройна, усмихната и сияеща, тя заискриваше цялата, когато погледнеше към съпруга си.

– Брак по любов – каза на мъжа си Виктория Карстеърс, наблюдавайки Норт, който тъкмо бе започнал да приема поздравления. – Наистина прекрасно.

– Ако питаш Норт, повече брак от сладострастие – контрира я Рафаел Карстеърс. – Очите му стават почти черни само като я погледне. Съмнявам се, че горкото момиче ще успее да спи кой знае колко тази нощ както, впрочем, която и да е друга нощ през следващата година.

– Очите му така или иначе са си черни – отсече Виктория, допряла леко ръце до плоския си корем, където се бе свило тяхното бебе. – Освен това ти и досега не ме оставяш да спя кой знае колко, а ми се кле, че причината не била само в мъжката ти похотливост. Закле се също така, че ме обожаваш и, че съм ти много скъпа, и че дори си възнамерявал да построиш пиедестал, за да стоя върху него по две нощи всяка седмица, за да можеш да ми се кланяш и да ми целуваш краката, и да ме боготвориш...

– Но от това на човек може да му се повдигне. Виктория, Чуй ме добре сега. Естествено, че изпитвах и все още изпитвам силна страст към теб. Аз, както и повечето мъже, разбирам сладострастието. В това няма нищо лошо. То помага на мъжа да се чувства по-добре и по-щастлив, стига само съпругата да си стои на мястото. А ти винаги си знаела своето място...

И той и се усмихна като разбойник.

– Той е красив мъж – съобщи жена му. – Норт Найтингейл, искам да кажа.

– Приемлив, нищо повече. Не може да се сравни с мен. Ти ми беше казала, че съм най-красивият мъж в цял Корнуол и в цял Девън.

– Така ли съм казала? Паметта ми изневерява. Но Норт... Само погледни белите му зъби и колко е мускулист, и колко строен и силен е, и...

– Виктория Карстеърс! Да не би да искате да направя нещо, за което после със сигурност ще съжалявате?

Тя го погледна с усмивка на русалка и отвърна:

– Да.

Той я изгледа продължително, изруга и се обърна да поздрави на свой ред младоженците.

Каролайн гледаше Норт и не можеше да повярва, че е неин, единствено неин. И всичко това, защото Оуен се беше разболял и тя беше влязла в кръчмата на странноприемницата в Дорчестър да търси помощ. И че по това време той се бе оказал там... Беше наистина страшно, че животът на човек можеше да се преобърне и промени до такава степен

поради една чиста случайност. Но този път случайността беше щастлива. Най-после той беше неин. И за това бяха нужни само осем минути и половина.

Не можеше да откъсне очи от него. Той се усмихваше на нещо, което бе казал Рафаел Карстеърс. Искаше ѝ се да докосне този прав нос, тази уста, която бе толкова красива, че би я целувала, докато остане без дъх. Жадуваше да докосне езика му с върховете на пръстите и със собствения си език, да усети топлината му, да опита вкуса му, да вдъхне мириса му. Видя се отново как стои на плажа, вдигнала полите и фустите си, докато той, коленичил, я гали и докосва с устни. О, Боже! Това наистина беше невероятно изживяване. Надяваше се, че тази нощ той ще направи същото. Полазиха я тръпки. Тя се усмихна глуповато и продължи да оглежда и изучава съпруга си. Челостта му издаваше твърдост и упоритост. Точно това ѝ трябваше. Не беше от мъжете, които се колебаят или се отказват от нещо. А добрият противник винаги я беше вдъхновявал.

– Каролайн?

– А?

– Къде си?

– О, Норт! Мислех си, че ще имаме страхотни битки. Всъщност преди това мислех за други неща, но няма да е никак прилично да говоря за тях тук, в приемната. Да, чакат ни чудесни битки.

– Значи това е бъдещето, което предвиждаш за нас? Това харесва ли ти?

– Ти си силен и упорит, само си погледни брадичката. Не бих искала да имам мъж, когото ще мога да изритам в калта. Ти си точно такъв, какъвто бих искала да бъдеш.

– Може би трябва да ти благодаря – каза той, наведе се и я целуна леко по устата. – О, по дяволите! – възкликна младоженецът и се отдръпна припряно. – Ще трябва да почакаме да мине официалният обяд. Не е честно. Женен съм за теб, всичко е законно, а пак трябва да чакам. Какви каза, че са били другите неща, за които си размишлявала?

Каролайн се засмя.

– Ще кажа само, че бяха дейности тип „морски бряг“. А сега, ако си много добър с мен, може би ще получа стомашно неразположение, ще позеленея убедително и ще помоля да ме извинят. Ти, естествено, няма да искаш да ме оставяш сама в нещастieto ми. Ще трябва да дойдеш с мен, за да ме утешаваш, да ме храниш със супа, да бършеш потта от челото ми. Какво ще кажеш?

Той я погледна със светнали очи.

– Умът ти е страхотен!

– Идеята е велика, нали?

Той се разсмя, с цяло гърло, свободно, а Триджийгъл се обърна към другарите си и каза угнетен:

– Чухте ли това, мистър Полгрейн? Мистър Кум? Той се смее. Можете от рода Найтингейл рядко се смеят, особено пък на нещо, казано от жена.

Триджийгъл въздъхна дълбоко.

– Доколкото знам, бащата на Негово височество не се е смял нито един ден през живота си. Бащата на Негово височество щеше да осъди строго подобно нещо. Какъв нещастен ден...

– Тя му оказва гибелно влияние – отвърна Полгрейн.

Кум приглади орделите си коси точно над ушите и попи потта от голата си глава.

– Може би бихме могли да издържим присъствието ѝ тук за кратко време, но само за много кратко. Това е прекалено, господа, прекалено.

– Ще издържим – обади се Триджийгъл. – Но вижте тези бременни жени, наредени в права линия. Зле ми става само като ги гледам.

– Мистър Оуен ще ги върне в Скрилейди Хол веднага след обяда, мистър Триджийгъл. Не се тревожете за успокоява го Полгрейн. – Ще трябва да изтърпим гледката на злочестината им само още няколко часа. Трябва обаче да се връщам в кухнята. Всички тези приготовления ми причиняваха огромна мъка. Все пак приготвих пунш с шампанско, който може да се състезава с този, сервиран на сватбените церемонии на всички най-големи благородници в Лондон.

– Не е това, на което сме свикнали, мистър Полгрейн, наистина не е – въздъхна отново Триджийгъл. – Нека обаче нахраним всички добре и да чуем как се оригват доволно. Не бихме искали после да се приказва, че мъжете от Маунт Хок не могат да се справят с един сватбен обяд, колкото и да им е мъчно.

– Все още не мога да повярвам, че той наистина се ожени за нея – разсъждаваше Кум, като гледаше намръщен към младата дама, станала преди малко графиня Чилтън и господарка на Маунт Хок. – Ако е искал да спи с нея, не виждам защо трябваше и да се жени. Можеше да легне с нея и после да си обере крушите. Сега ще трябва да понасяме присъствието ѝ денем и нощем.

– Да, но тя е дама и следователно е капан за всеки мъж – обясни Триджийгъл. – За да легне с нея, той трябва първо да се ожени за нея.

– Може и да е дама, поне в началото, но ще се промени – отсече Полгрейн, – както се промениха и другите. И няма да остане тук за дълго, ще видите. Не си ли спомняте? Башата на Негово височество доведе жена си тук само веднъж, преди да разбере как стоят нещата, и после я отведе.

– Да, но не забравяй, че неговият баща беше все още жив и всъщност той бе господарят тук. Именно той нямаше никакво намерение да позволи онази особа да остане в Маунт Хок. А ако синът му го беше послушал още в началото, тя никога нямаше и да стъпи тук. Но сега не знам как ще постъпи Негово височество! Той прочете дневниците, но мнението му е, че всичко това били глупости.

– Ще се научи с времето – въздъхна Кум, като попи отново потта по плешивото си теме. – Бедният младеж, ще се научи. Спомням си много добре всичко, което моят баща ми е разказвал за мъжете от рода Найтингейл. Надявам се да имаме достатъчно късмет следващото дете да бъде пак момче и истински Найтингейл, а не някое жалко подобие.

– Ще видим, като му дойде времето – заключи мъдро Полгрейн. – Ще видим.

– Трябва да се справим с всичко това – рече Триджийгъл. – Чака ни доста работа и ние ще я свършим експедитивно и качествено. Но всичките те – едновременно бременни! Дори това дете Алис е с дете в корем си. Това е ужасно, не е за вярване!

– Забележително остроумие, мистър Триджийгъл – оцени го по достойнство Кум.

В ъгъла на гостната, потънала в сянка, Оуен стоеше нащрек до баща си. Страхуваше се, че Фолкс може да скочи върху Норт по време на церемонията, но той не се помръдна. Изглеждаше страшно ядосан. Младият мъж разпознаваше добре гнева в потъмнелите очи на баща си. Този гняв той беше изпитвал достатъчно дълго върху самия себе си. Сега обаче Фолкс сдържа езика си и, слава Богу, все още не се опитваше да предприеме каквото и да е. Странно, но изглеждаше дори състарен и като че ли свит в черупката си. Когато към Фолкс се приближи мистър Броугън, Оуен още по-напрегнато се вгледа в баща си.

– Сър – започна мистър Броугън, – аз съм адвокатът на бившата мис Дъруент-Джоунс, понастоящем графиня Чилтън. Негово височество ме помоли да поговоря откровено с вас. Накратко, сега той е поел пълния контрол върху нейното богатство.

– Не за дълго – изръмжа Роланд Фолкс. – Съвсем не за дълго, проклетият му крадец и мошеник.

– Татко – намеси се Оуен.

– Млъкни, глупако! Безполезно и неблагодарно мекотело! Колкото до вас, сър, ще се погрижа да платите за всичко, което се опитвате да ми...

Мистър Броугън го прекъсна невъзмутимо, със спокойствието на епископ Хортън.

– Този плик е за вас, сър. Тук е описано всичко, което сте причинил на графиня Чилтън, всичките ви замисли, всичките заговори, които се провалиха. Направено е въз основа на показанията на лейди Чилтън, лорд Чилтън и сина ви. Затова, ако нещо се случи с Норт Найтингейл, вие, сър, ще попаднете незабавно в затвора и със сигурност ще увиснете на бесилото. Така че, както виждате, във ваш интерес е лорд Чилтън да си остане читав. Освен това, дори по някаква случайност да останете жив, няма да спечелите нищо. Лорд Чилтън завещава имението не на съпругата си, а на своя приятел граф Чейз. Разбирате ли ме, сър?

– Това са пълни глупости и вие ме лъжете. Аз съм неин роднина. Тя не може да не получи имението. Ще оспоря завещанието и ще спечеля.

– Да, но виконтесата няма да оспорва нищо, така че ще изглеждате като глупак, ако проявите подобна активност. Моля ви да обмислите добре ситуацията, в която се намирате. Съветвам ви да напуснете Корнуол и да забравите виконтесата. С всичко това е приключено. Вие няма какво да получите.

Тук мистър Броугън кимна, обърна гръб на събеседника си и се отдалечи с изписано по приятното си лице отвращение.

– Проклето гражданче! – процеди през зъби Фолкс. – А ти, Оуен, ти си ме предал, така ли? – И той размаха дебелия плик пред носа на сина си.

– Не, сър, направих го, за да ви предпазя. Може и да не ми повярвате, но това е така. Има още нещо, за което Каролайн ме помоли да ви попитам.

– Какво още има да ми каже малката кучка?

– Тя иска да се върнете в Хънимийд Манър и да управлявате имението от нейно име. Освен това спомена, че мисис Тейлструп ви мислела за много приятен джентълмен.

– Стара кранта.

– Стара ли? – възкликна смаян Оуен. – Каролайн твърди, че била по млада от вас, сър.

– Има разлика, когато става дума за стара жена и за стар мъж.

– Добре, навярно е така. Може да отидете в Хънимийд Манър или

да постъпите както искате, сър. А аз оставам тук, ще живея в Скрилейди Хол и ще съм управителят на Каролайн. Всъщност скоро ще ѝ бъда съдружник.

Мистър Фолкс изруга цветисто и допълни:

– Ти си само един загубен слабохарактерен хлапак!

Младият мъж се изправи като струна. Не му беше лесно, при цялото презрение, което му засвидетелстваше неговият баща, но се опитваше.

– Вече съм по-добър, татко. И Каролайн, и Норт ми го казаха. Вече съм почти самостоятелен. От мен зависят други хора. Мъже, жени. Това, което върша, е полезно. И на мен този факт ми е приятен.

Роланд Фолкс изпрати сина си по дяволите, вдигна куфара си и, без да се обърне, излезе.

– Отиде си – съобщи Оуен.

– Да – отговори Норт. – Видяхме, че си тръгна.

– Не знаем обаче какво ще предприеме.

– Стига ми това да замине нанякъде – каза Каролайн. – Норт изпрати един човек да го следи, за да бъдем сигурни, че е напуснал Корнуол. А сега, съпруге мой, време е да отидем в трапезарията. Полгрейн каза, че храната, която е приготвил, ще накара да се насълзят дори най-преситените очи, от които тук, по негово мнение, нямало много. Струва ми се, че май няма да успея да имитирам стомашни спазми, защото твоите слуги тогава наистина ще ме застрелят. Полгрейн ме информира, без да ме погледне в очите, че никакви усилия не били пожалени за това събитие.

След наистина великолепия обяд от печена пуйка с кестени, пълнени агнешки плешки, свинско с ябълки и прекрасно пюре от касис със сметана, „за булката“ – беше измърморил мистър Полгрейн, бързивата мисис Фрийли сподели мнението си по всички въпроси. Темите, които засегна, обхващаха какво ли не, като се почне от апетита на лейди Картеърс, която ядяла толкова малко, че и птичка нямало да се нахрани с това, а камо ли едно бебче, и се стигне до очилата на мистър Броугън, които били прекрасна добавка към лицето му, което щяло да стане още по-красиво, ако си намерел съпруга.

Норт се усмихна на жена си.

– Какво да се прави?

Тя отпи още от шампанското си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Къде ли беше Норт?

Каролайн стоеше и галеше фината ленена тъкан на новата си нощница. Беше кокетна дреха в нежен прасковен цвят, с пришита към корсажа и ръкавите венецианска дантела. И, естествено, трябваше да привлече влюбените погледи на младоженеца. Още повече, че беше дълбоко изрязана на гърдите и, по мнение на младоженката, ги представяше в най-добрата им светлина.

Къде, по дяволите, се губеше той?

Искаше ѝ се само като я погледне, да се разтрепери. Докъде трябваше да доведе трепетът му, тя нямаше представа, но непременно щеше да ѝ достави задоволство. Може би щеше да се наложи отново да вдига полите на нощницата си? Каролайн потрепера от обхваналите я при този спомен усещания. Приблужи се до малкото огледало и отново среса косите си, опитвайки се да приглади едрите къдрици. После се обърна към вратата и се намръщи. Това беше невероятно.

Къде беше Норт, все пак?

Тази стая, беше ѝ обяснил той, била спалнята на графинята и се свързвала със спалнята на господаря с единствената си врата. Именно към нея Каролайн поглеждаше непрестанно през изминалия час. Съпругът ѝ обаче май не беше особено сигурен, че това действително е била стаята на графинята, и тя разбираше защо. Беше мрачна стая, с грозни зелени стени, избелели и обелени. Единствените мебели бяха тясно легло с бляскава златиста кувертюра, която беше поне на петдесет години, и един стол с голи дъски за облегало. Той напомняше на Каролайн за стола за наказания, който бе видяла върху една картина в девическото училище. Интериорът се допълваше от табуретка и тоалетка, която изглеждаше по-стара дори от леглото. Всичко в тази спалня беше древно и ѝ действаше потискащо.

Къде, по дяволите, беше нейният младоженец!

Младата жена се намръщи на образа си в огледалото. Остави четката за коса, приблужи се към редицата тесни прозорци, общо пет, обковани с дебела оловна ламарина, и се загледа в мрака. Виждаха се само тънкият сърп на луната и няколко самотни звезди. Нощта беше тъмна, а единственият звук – този на шумолящите дървета. Каролайн тъкмо се обърна, но нещо привлече погледа ѝ и тя отново се втренчи навън.

В следващия миг изпищя неистово, отскочи назад и настъпи ношницата си. В резултат на това се строполи с всичка сила върху задника си.

Норт влетя през свързващата врата, като едва не се спъна.

– Боже мой, добре ли си? Какво стана? Сърцето на Каролайн като че щеше да изскочи от гърдите ѝ, тя чувстваше, че я завладява истерия. Не успяваше да произнесе и дума, дишаше тежко, а гърлото ѝ беше стегнато от парализиращ страх. Докато ставаше от пода, успя да посочи към прозореца.

Норт се устреми натам, вдигна ръждясалото резе и с известни усилия успя да отвори едното крило. Надвеси се навън и се взря в мрака. Гледаше и гледаше, без да се помръдне. Най-после се обърна и я попита.

– Какво видя?

Младоженката цялата се тресеше. Внезапно я бе обхванал такъв студ, какъвто не бе усещала никога през живота си.

– Каролайн! Какво видя, кажи ми?

Той я притисна силно към себе си, като триеше гърба ѝ с широките си длани, за да я стопли и успокои. След няколко минути рече:

– Вече всичко е наред. Аз съм тук. Кажи ми какво те уплаши.

Тя завря лице в извивката на врата му.

– Никога досега не съм те виждал в подобно състояние. Едва стана съпруга, и се превърна в истеричка, така ли?

– Мръсник такъв, ще...

Норт се усмихна.

– Радвам се да го чуя. Значи върнала си се в нормалното си състояние. Казах го поради същата причина, поради която ти накара Алис да ритне Бенет в ребрата, разбра ли? Хайде сега, обясни ми.

Тя си пое дълбоко въздух.

– Прав си, не трябваше да реагирам като идиотка. Това беше някакво чудовище, Норт, но не мога да определя точно какво. Гледах през прозореца, като се питах къде, по дяволите, се бавиш и защо, по дяволите, не дойде при мен веднага, след като всеки път през изминалите седмици, когато бяхме заедно, само ме целуваше и милваше. И в този миг се появи то.

Ръцете му я стиснаха по-силно.

– Точно сега – никаква похотливост. Продължавай, какво чудовище?

Тя преглътна, притисна се по-близо до него и прошепна, завряла

лице в рамото му:

– Това беше лице на чудовище. Не забелязах тяло, само някаква отвратителна физиономия, която се появи изневиделица пред мен. Това обаче не беше точно лице, затова го нарекох „чудовище“. Имаше и човешки черти, но ужасявашо деформирани. Ухили ми се широко, докато се поклащаше отпреде ми.

Той я притисна още по-плътно, ако това изобщо беше възможно.

– Подобно нещо наистина може да изкара акъла на една девица като теб.

– Не ми ли вярваш?

– Естествено, вярвам ти, че си девица.

Тя го сръга в ръката и той започна да се успокоява за нея.

– По-добре ли се чувстваш вече? Нищо не успях да видя, Каролайн. Може би си яла някоя подозрителна гъба, от която си получила видения.

Тя поклати глава.

– Никаква гъба не съм яла.

– Е, тогава това се дължи на мисис Фрийли и коментарите ѝ за всички присъстващи.

Каролайн опита да се усмихне, но без особен успех.

– Може пък това да е било някой клон или нещо подобно – замислено каза тя. – Спомням си, че чух шумоленето на дърветата, когато вятърът блъсна клоните им в стените на къщата. Това беше толкова неочаквано, е вероятно ми се е привидяло нещо, което ме е изплашило.

– Няма значение. При всяко положение утре ще огледам подробно край прозорците.

– Норт?

– Х-м-м?

Той я целуваше по врата, а тя бе отметнала глава назад, за да може да му даде повече от себе си.

– Къде беше? Какво правеше? Мислех, че си луд по мен. Мислех, че нямаш търпение да вдигнеш полите ми през целия официален обяд, но времето, когато отпиваше от брендито си в гостната, дори когато мисис Фрийли разправяше на всеослушание, че човек не трябва да се напива през първата си брачна нощ, защото това водело до отчайващи резултати...

– Четях в спалнята си, по-точно – учех.

– Четял ли си?

Тя вдигна изумено глава и го погледна, все така обгърната от ръцете му.

– Какво учеше? Как посмя! Та това е първата ти брачна нощ!

– Илюстрирана книга с инструкции.

Тя само примигна насреща му.

– Книга, която обяснява на мъжа как да се държи с една жена. Инструкциите са дадени поетапно, стъпка след стъпка. Абсолютно съм сигурен, че цялата тази работа, правенето на любов де, е свързана с моите мъжки и твоите женски части на тялото. Но исках да науча нещо по-конкретно. Трябваша ми съвети и мнение от специалист. Не бих допуснал да се представя като някой тъпанар през първата си брачна нощ.

Каролайн се повдигна на пръсти и го целуна по устата. Продължи да го целува дотогава, докато той започна да ѝ отвърща. Норт разтвори устните ѝ и прокара език по долната ѝ устна, като едновременно с това ръцете му се плъзнаха надолу и обхванаха задните ѝ части. После я вдигна и я притисна силно към себе си.

Полузадушена, младата му съпруга се отдръпна леко.

– Знаеш ли, Норт, съвсем не съм сигурна, че го правиш както трябва. Може би ще е по-добре да се върнеш в стаята си и да поизучиш по-подробно книгата.

Той сведе поглед към лицето ѝ, с очи, премрежени от страст.

– Това, което трябва да науча, е как да те накарам да си затвориш устата.

– О, съвсем лесно е. Само трябва да ме докосваш и целуваш.

– Това мога да го правя.

Той я вдигна на ръце и почти се затича към леглото. Там се спря за момент и се загледа към тесния тънък матрак с подозрително неравна повърхност. После се бърна и хукна със скъпоценния си товар към своята спалня.

Когато я постави легнала по гръб върху собственото си легло, което можеше да побере поне шест човека един до друг, тя се запита какво ли трябваше да се случи сега. Усети, че лицето ѝ се зачервява, сърцето и заби по-бързо, а дланите ѝ се изпотиха. Изви очи към него и видя как съблича халата си. Беше гол под него. Лицето му беше пламнало, а очите му блестяха.

Каролайн зяпна от смайване. Единственият гол мъж, когото бе виждала досега, бе мистър Фолкс. Той беше отвратителен. Но, мили Боже, Норт беше нещо повече от онова, което някога си бе представляла!

– Норт, ти...

– Да, Каролайн?

Нямаше време да отговори, защото той вече беше до нея, развърза

панделката на нощницата ѝ и я изхлузи през главата ѝ. Дрехата плавно се надипли върху неговия халат.

– Каролайн... – възкликна сподавено младият мъж, после я целуна и се озова отгоре ѝ.

Богатството на тялото му, всичко, което беше той. Гладката му гореща кожа до къдравите косъмчета върху гърдите и краката му, твърди и черни като греха, всичко това я накара да замръзне. Обхванаха я силни чувства, които не можеше да разбере. Беше толкова различен от нея, че не можеше да смели още всичко това. Имаше прекалено много нови неща, струпали се отгоре ѝ неочаквано бързо. Тя прошепна в устата.

– Норт, мислиш ли, че можеш да легнеш по гръб и да не ме докосваш?

Молбата ѝ го изуми толкова, че дори поохлади страстта му. Той се изправи, като се подпря на ръцете си, погледна надолу към нея и рече:

– Много добре.

После се търкулна на гръб, спокойно кръстоса ръце пред гърдите си и затвори очи.

– Трябва ли да държа момина сълза в ръцете си?

– О, не, само сложи ръцете си отстрани край тялото.

Той се подчини, но сега вече я наблюдаваше, докато тя се наместваше върху петите си до него. Косите ѝ падаха в безпорядък по раменете и се издигаха леко над гърдите ѝ.

– Ти си най-красивата жена, която съм виждал – каза той и вдигна ръка, за да докосне гърдите ѝ, само за да чуе:

– Моля ти се, Норт, дръж ръцете си до тялото.

– Защо?

За момент тя като че не знаеше какво да отвърне, а после рече:

– Струпах ми се прекалено много неща изведнъж, разликите помежду ни ме поразиха. Не успях да асимилирам всичко това и бях уплашена.

– Пак ще се захвана с проклетата си книга. Не може да няма някоя глава, посветена на това как булката загубва самоконтрол само защото младоженецът се съблича и скоква отгоре ѝ.

– Норт, искам просто да те погледам. Искам да разбера от какво си направен. Искам да те проумея, преди ти... Е, да де, да направиш всички онези неща, които искаш да ми сториш.

Норт се разсмя. Мускулите му се бяха напрегнали толкова, че почти се бяха сгърчили. Наблюдаваше я как го изучава и трябваше да положи неимоверни усилия, за да продължи да лежи неподвижно, вместо

да я обърне отново на гръб.

Тя докосна гърдите му леко с върховете на пръстите си, после много бавно постави разтворените си длани върху тях. След това се наведе към него, а разкошните ѝ гърди почти докоснаха неговите. Това му подейства като удар от електрически ток. С цената на големи усилия отново допря гръбнак до дюшека, изпъшка и затвори очи.

– Много си хубав, Норт, но си толкова различен от мен. Харесвам силните ти гърди, косъмчетата, които шумолят под пръстите ми. А виж как се разреждат към стомаха ти.

Тя прокара топлата си длан от гърдите към пъпа, продължи надолу и спря преди слабините му.

– Тук обаче отново се съгъства – промълви тя и ръката и замръзна.

Норт чу, че затаи дъх. Не се сдържа и отвори очи, за да я види. Тя дълго го наблюдаваше безмълвно, прекалено дълго, според него, затова той я попита:

– Отблъсквам ли те, Каролайн? Не съм гладък, бял и нежен като теб. Може би космите по тялото и патката ми, и всичко останало са ти неприятни?

– „Патка“? – повтори младата жена, все така без да откъсва поглед от него. – Интересно...

– За нея има доста имена, така както и за твоите женски атрибути.

Тя не отговори, само продължи да го съзерцава. След това се наведе и устните ѝ нежно докоснаха корема му. После потърка леко буза в долната част на стомаха му. Той се изви почти като дъга. Дишаше тежко, като че току-що бе изкачил скалата на Сейнт Агнес Хед. Гърдите му се вдигаха така, като че е бил до преди миг на боксовия ринг със самия Джаксън и е загубил стабилно.

Каролайн замръзна на място и прокара поглед нагоре по тялото му, докато срещна изцъкления му поглед.

– Божичко, болка ли ти причиних?

– Не бъди глупава. Ако направиш отново това, Каролайн, ти ще лежиш на гърба си, а мен нищо повече няма да е в състояние да ме спре. Не, не ме докосвай там, това наистина е прекалено. О, добре, целуни ме пак, по-надолу, моля те... Докосни ме с пръсти или може би с устните си, които са толкова топли и влажни, или...

Той изохка, когато тя прокара пръсти през гъстите косми на слабините му и след това обърна члена му. После изви очи към лицето му и отново докосна с устни корема му.

Косите ѝ паднаха като дебела завеса отгоре му и я скриха от

погледа му. Норт протегна ръка и повдигна живата преграда. Младата жена се изви леко, така че сега можеше да я вижда ясно. В този момент той усети, че губи малкото самообладание, което му беше останало.

– Трябва да престанеш с това – прецеди през зъби той. – Кълна се, Каролайн, ще пръсна навън спермата си, ако не спреш. А подобно нещо, младоженец, изливащ семето си в ръката на жена си, просто не се прави. Никога вече няма да мога да вървя с изправена глава сред другите мъже. Ще бъда низвергнат от братството на мъжете, защото ще съм се проявил като дърво през първата си брачна нощ.

Тя задържа члена му в дланите си само още в продължение на миг и точно когато Норт мислеше, че няма да може да издържи повече и му се искаше да отметне глава и да закрещи, тя го пусна.

След това легна в цялата си дължина отгоре му, коремът ѝ се притискаше в неговия корем, гърдите ѝ – в неговите. Обхвана лицето му в дланите си и го погледна.

– Прекрасен си, Норт. Сега вече знам малко повече за теб и за тялото ти. Може би сега вече би поел нещата в свои ръце?

Той се размая – та това беше единственото, което можеше да стори един нормален мъж, намиращ се на ръба на лудостта. Вдигна ръце и обхвана лицето ѝ.

– Ти постоянно ме изненадваш, Каролайн. И си голямо дразнило. Освен това не знаеш, а може и да знаеш, че си адски съблазнителна. Но очевидно всички жени усещат инстинктивно как да подлудят един мъж. Ела тук и разтвори устата си за мен.

Тя се наведе и усети горещите му устни.

– Отвори уста. Добрият Господ ми е свидетел, че те научих как да правиш това още на втория път, когато те видях.

– Май беше на третия...

В същия миг езикът му беше в нея, докосвайки собствения ѝ език, и това бе неопишуемо. Усети големите му длани, които мачкаха задника ѝ и я притискаха силно към възбудения му член. След това Каролайн спря да мисли.

Пръстите на Норт се озоваха между бедрата ѝ, после разтвориха плътта ѝ, опипаха я внимателно и нежно проникнаха в нея. Цялото ѝ тяло затрепери, тя се притискаше към него, без да може да се владее, сливаше се с него и е това, което и правеше, и което я караше да чувства. В следващия миг, без да разберат как, тя легеше на гръб, а той се бе наместил между краката ѝ и ги разтвори с ръце, без да отделя поглед от нея.

– Норт, моля те – прошепна тя.

Не знаеше какво да прави, но усещаше, че ще се случи нещо особено, нещо изключително.

– Само се отпусни, Каролайн.

Гласът му беше хрипков и дълбок. В този миг дъхът му докосна плътта ѝ и тя се изви като дъга нагоре и изохка, оставяйки се ръцете му да я издигнат по-високо, до неговите устни... Малко по-късно тя викаше, извиваше се върху чаршафите, стиснала длани в юмруци, заудря го по раменете, а после се вкопчи в него. Желаше това, което идваше, толкова силно, че се опасяваше, че няма да може да го понесе. И тогава внезапно в нея се разля топлина, която се сля с горещината, идваща от устата му, и тя извика.

Норт разбра, че всяка частица в нея му се е отдала напълно и че усещанията ѝ бяха само за него и за нея. Нямахше защо да губи повече време. В следващия миг проникна в нея на един дъх, възпрян само за миг от девствената ѝ ципа, и членът му се озова в утробата ѝ. Знаеше, че ѝ причинява болка, че мъглата от удоволствие край нея се е разсеяла от физическото страдание. Той застана неподвижно в нея и се подпря на лакти. Беше доволен, че съумя да се въздържа.

– Здравей – каза той и я погледна право в очите. Беше зашеметена. – Не, не мърдай. Нека да привикнеш с мен, после аз ще се движа, но не веднага, иначе пак ще те заболи. Книгата препоръчваше да ти се извиня поне десетина пъти, след като разкъсам девствената ти ципа. Това е раздялата ти с невинността и този момент е изключително важен за теб.

– Всичко, което каза, са пълни глупости, но нямам нищо против да ги чуя – отвърна Каролайн. – За мене все още е странно, Норт, да те чувствам така в себе си. Чудесно е да си наистина вътре в мен, не само езикът ти – в устата ми. И сега ти правиш това, което би трябвало, нали?

Той се усмихна насила.

– Искрено се надявам да е така. Повече не мога да чакам, Каролайн.

Той се раздвижи и за нея усещането не беше чак толкова неприятно. Тя го обгърна и го целуна, усещайки дъха му в устата си, лудата му страст, нарастващото му нетърпение, докато той не се изпъна, затворил очи, отметнал назад глава и тя усети как горещото му семе се разля в нея.

Норт се отпусна върху ѝ, като дишаше тежко, и подпря лицето си до нейното, върху възглавницата.

– Не мисля, че пропусна някоя от стъпките, Норт.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В продължение на няколко секунди той не разбираше какво има предвид Каролайн, съзнанието му беше обсебено прекалено силно от други мисли.

– Не, не пропуснах нито една стъпка. Но можех да направя всяко едно стъпало доста по-стръмно. И така щеше да ни бъде нужно много повече време, докато стигнем върха. Какво мислиш по този въпрос?

– Мисля – измърка Каролайн, като го целуна по шията, – че си напълно способен и сам да изнамериш други стъпала и стъпки, кривващи встрани от описаните в книгата. Сигурна съм, че няма да бъдат по-малко интересни. Изключено е да са описани всички възможности. Ти си невероятен любовник, Норт! Толкова си изобретателен...

– Такъв съм. – Целуна я, търколи се отгоре ѝ и я притисна към себе си. – „Кривване встрани“, а? Ще пробваме някое от тях утре сутринта, съгласна ли си?

– Аз също ще се понапъна по този въпрос. Толкова се радвам, че не се наложи да се омъжа за Оуен или Бенет – промълви тя и в следващия миг вече беше заспала.

Той я целуна по косите, успя да се надигне достатъчно, за да духне свещта върху масичката, и отново се притисна до нея. Не беше спал с жена от дълго време.

А никога преди не беше го правил със съпруга. Тя сега беше точно това – неговата съпруга, и той ѝ беше доставил върховно удоволствие. Беше добре изпълнено от негова страна. Не се бе държал като тъпанар, въпреки че не беше твърде далеч от това.

„Кривване встрани с много индивидуални хрумвания за нови стъпки.“ Успя само да се усмихне на тази мисъл, преди на свой ред също да потъне в дълбок сън.

* * *

Когато на следващата сутрин Норт се събуди, той откри, че е сам. Сети се за лицето на някакво чудовище, което жена му бе видяла през прозореца миналата нощ, рязко седна в леглото и извика:

– Каролайн!

Никакъв отговор. Обърна се и видя, че вратата, свързваща стаите им, беше отворена. Извика името ѝ отново, но пак без да получи

отговор. Намръщи се и погледна към стенния часовник. Нямаше още осем часът.

Проклетие! Беше искал като се събуди да я целува, докато и тя се събуди на свой ред, а после да я люби до забрава. Отметна завивките, стана и се протегна.

Още се протягаше, когато вратата се отвори и през нея се показа Триджийгъл, вдървен като дъска и с вид на викарий, попаднал в бордей.

Норт се намръщи.

– Какво, по дяволите, искаш, Триджийгъл? Къде е жена ми?

– Съпругата ви е с тях, милорд. Те са тук, и трите, и това е недопустимо. Не сме свикнали на подобно нещо. Това е домът на рода Найтингейл, дом само за мъже, а не хан за Марии Магдалени.

Норт примигна при тези хапливи думи, а после се усмихна.

– От всичко това разбирам, че нашите три бременни дами са пристигнали. Каролайн с тях ли е?

– Да, милорд. Настоя мистър Полгрейн да им пригответи доста обилна закуска, защото трябвало да поддържат силите си. Милорд, позволим им да присъстват на сватбената ви церемония, допуснахме дори да останат на тържествения обяд, пригответен ненадминато от мистър Полгрейн. Но после, естествено, те си тръгнаха, за да се върнат там, където им е мястото.

Триджийгъл си пое шумно въздух.

– Милорд, какво правят тук, в Маунт Хок, в този мъжки дом, трите бременни дами, в седем и четиридесет и пет сутринта?

– Ами, Триджийгъл, те се местят да живеят тук. Не ти ли го казах вчера?

Норт си помисли, че икономът му ще загуби съзнание. Крайниците му затрепериха като на паралитик, а лицето му придоби мъртвешки цвят.

– Кажете на Тими да ми донесе вода за къпане, Триджийгъл. И се стегни, човече. Няма да бъде чак толкова лошо. Мисля, че вие и тримата скоро ще бъдете доволни да чувате женски гласове и смях.

– Абсурд, милорд.

Норт се засмя и продължи да се смее. Внезапно спря, давайки си сметка какво прави. Започваше да му става навик. А когато не го плашеше, смехът го караше да се чувства много добре.

Когато не след дълго влезе в салона за закуска, Норт се спря на прага и се вторачи в присъстващите. Поради незнание Каролайн беше седнала на неговия стол. От лявата и от дясната ѝ страна и срещу нея,

около масата бяха насядали и трите бременни дами. Всички бърбеха весело, очевидно в добро настроение. Е, за Каролайн това разположение на духа беше съвсем естествено, като се има предвид колко добре се бе справил през първата им брачна нощ. Може би в най-близко бъдеще бременните дами в стаята за закуска щяха да станат четири? Това накара Норт да се усмихне. След това обаче се намръщи, защото, колкото и странно да бе, тази мисъл стана причина в съзнанието му да се появят образите на мъж и жена, които си крещяха един на друг. После единият от тях започваше да ридеа и всичко това се губеше далече в миналото. Норт си даде сметка, че тези ужасни сцени вече отдавна трябваше да бъдат забравени. Знаеше дълбоко в себе си, че участниците в тях бяха неговите родители. Мразеше да си спомня. Решително отстранил неприятните картини от съзнанието си, лорд Чилтън влезе в стаята.

– Добро утро, дами – поздрави ги той, като кимна на всяка една от тях. – Харесва ли ви закуската?

– Всичко е прекрасно, Норт – обади се Каролайн и му се усмихна безсрамно. – Полгрейн дори се появи на три пъти, за да се увери, че уменията му са спечелили колективното ни одобрение. Да ти наляе ли кафе?

Той кимна и занесе чинията си до бюфета. Остана изумен от богатия избор от блюда. Полгрейн беше надминал себе си. Защо ли го бе направил? Както пушената херинга, така и беконът имаха дяволски апетитен вид. Бърканите яйца изглеждаха по-пухкави от летни облачета, ухаещите препечени филийки радваха окото със златистото си кафяво, а бурканчетата с масло и сладко бяха пълни догоре. Имаше дори орехови кифлички!

Той се обърна и видя, че Каролайн го гледаше с широка усмивка на лицето.

– Чудиш се защо всичко има такъв прекрасен вид, ли? Не е като храна за кучета и гълъбови курешки.

– Как го направи?

– Казах на Кум да предупреди Полгрейн, че ако закуската не бъде достойна за дома на един виконт, ще моля трите бременни дами да отидат в кухнята, за да му помогнат, защото очевидно не знае как трябва да се готви. Помислих си, че Кум ще ме халоса по главата с онази грозна китайска ваза от гостната, но той успя да овладее.

– Той, слава Богу, умее да се контролира.

Внезапно тя сведе поглед към бърканите яйца и потърка върха на пантофката си по килима. Като я наблюдаваше с крайчеца на окото си,

Норт взе най-голямата орехова кифличка от добре излъскания сребърен поднос и каза с глас – толкова прелъстителен, че почти разтопи маслото върху кифлата му:

– Липсваше ми тази сутрин, Каролайн. Имах доста интересни планове, свързани с прекрасната ти особа, когато се събудих. Толкова голяма част от нея все още не е получила нужното внимание от моя страна...

След многозначителна пауза въздъхна дълбоко и продължи:

– Не трябваше да ме оставяш. Според книгата, която изучавах снощи, просто не се прави така – да зарежеш новия си съпруг, преди да се е събудил. Това би го накарало да си помисли, че нещо е сгрешил, разбираш ли? Като например, че не ти е харесал през първата брачна нощ и поради тази причина си го изоставила, за да поставяш до безкрайност под съмнение неговата сексуална техника.

Когато най-после Норт докара до някакъв приличен завършек тирадата си, Каролайн бе вдигнала към него поглед, отворила от смайване уста.

– Всичко това си го измисляш сега, Норт Найтингейл!

– Ни най-малко. Нахрани ли се вече, скъпа моя?

– Да – отвърна тя. – А сега трябва да помогна на моите момичета да се настанят по стаите си. О, Боже, седнала съм на твоя стол! Извинявай, нямах представа.

Младата жена започна да мести съдовете и сребърните си прибори, докато той я гледаше, стиснал своята чиния в ръка, и се смееше ли, смееше.

– Създаваш у гостите ни много лошо впечатление за мене – рече през рамо тя.

– О, не, мис Каролайн – обади се Алис. – Никога не съм си представяла, че една дама може да си прекарва толкова добре с един джентълмен.

За миг настана мълчание, но само за миг. Мери Патриша разбиращо потупа ръката на Алис, а Каролайн каза припряно:

– Мисля вече да ви покажа стаите. Наистина са удобни и комфортни.

Норт подхвърли, между другото:

– В книгата се твърди и следното: ако изоставиш новия си съпруг веднага след закуска, това също би го поставило пред опасността да се усъмни в своите способности.

Този път Каролайн не се хвана на въдицата му, въпреки че сценката

бе изиграна превъзходно. Как е могла изобщо някога да мисли, че е мрачен, раздразнителен и намусен? Тя се приближи плътно до него, така че да не бъде чута от Алис, Евелин и Мери Патриша.

– Попитах Триджийгъл за чудовището пред прозореца ми снощи. Погледнах го право в очите и го попитах.

– Е, и?

– По лицето му не трепка дори едно мускулче. Но мисля, че е разполагал с достатъчно години, за да овладее до съвършенство изкуството да се прави на невинен.

– Чуй какво ще ти кажа: остави ме да огледам наоколо и тогава ще се допитам до Кум и Полгрейн.

– Желая ти късмет. Те обаче са много печени, Норт, наистина много.

– Но ти се справи с тях, Каролайн.

Тя наклони глава на една страна и го изгледа лукаво.

– Не живеят ли вече четири дами в Маунт Хок? А какво ли ще стане, когато пристигнат и прислужниците?

– Не знам и нямам особено желание да разбера.

* * *

Два часа по-късно Норт седеше на един огромен стол в библиотеката. В скута му беше Каролайн и той си играеше с пръстите на краката ѝ. Единият от копринените чорапи беше праметнат през гърдите ѝ.

– Ако беше в по-подходяща поза, можех да ти схрускам пръстчетата. Бас държа, че ухаят на лавандула.

– Не си зле с обонянието. Казах на Тими да налее лавандула във ваната ми. Той ме изгледа, а после се ухили с типичната си зъбата усмивка и наля достатъчно за банята на цял слон. Видя бутилката, нали?

– Беше почти празна.

Норт повдигна единия ѝ крак до скута си и внимателно го огледа.

– Бях се уплашил от проклетата пришка, но раничката е заздравяла напълно. Трябва да бъдеш по-предпазлива. Познавах едно момче в армията, чиито ботуши бяха доста твърди и му направиха пришка. Не и обърна внимание и пет дни по-късно бе мъртъв.

– Ще внимавам – обеща тя.

Беше се облегнала на дясната му ръка. Вдигна длан и я постави от едната страна на лицето му. Обичаше да го докосва, да го усеща.

Той ѝ се усмихна.

– Вече измъкнах левия ти чорап. Мисля, че е крайно време да

направя същото и с десния. А после, предполагам, ще трябва да продължа нагоре и да довърша работата си, но този път бавно, много, много бавно.

Тя обхвана лицето му с две ръце и го придърпа към себе си, като го целуваше и не го пускаше.

– Норт – каза в устата му тя. – Можеш ли да спреш само за малко? Кракът ми изтръпна ужасно. Би ли го разтрил?

Той се огледа и видя, че я бе притиснал в не особено удобна поза, за да бъде по-близо до него.

– Извинявай – рече той и започна да масажира крака ѝ.

– Другия, въпреки че и на този му е добре така. По-нагоре, Норт.

– По-нагоре ли? Ти наистина си дяволски добра прелъстителка, Каролайн Найтингейл. Х-м-м, не звучи зле, нали? Може би съпругата не е чак толкова лошо нещо, особено ако името ѝ си подхожда така добре с това на съпруга ѝ.

– По-високо, Норт...

Дишането му се учести.

– Изтръпването премина ли?

– Не, стана по-зле. Дори вече отиде по-нависоко, Норт. О, Божичко, как ужасно боли!

Той се предаде, прокара ръка под полите ѝ – най-прекия път към голото ѝ бедро. После я целуна по носа.

– Тук ли, Каролайн? Ужасното изтръпване, което те доведе почти до агония?

Тя го изгледа объркана и преглътна с усилие.

– Засега е много добре.

– Я да видим.

След миг той я докосна високо между бедрата и тя подскочи.

– Норт, може би вече стигна прекалено далече, може би това не е прилично да се прави посред бял ден, може би бях настроена прекалено авантюристично и дяволито, но сега съм обзета от страх и разкаяние...

– Вече минаха два часа от закуската, Каролайн, и не се чувствам особено добре. Би било напълно в реда на нещата и ти се чувстваш така. Все пак, ако се вярва на моята книга, след подобна изнурителна първа брачна нощ трябва да бъда изключително внимателен към теб. Което ще рече – да не те изпускам за миг от погледа си, да възхвалявам веждите ти, да те целувам в гънките зад коленете и да разхождам върховете на пръстите си по цялото ти тяло...

Норт взе дланта и в своята, а тя го гледаше, неспособна да намери и

една дума, за да му отговори. Само се взираше в устата му, изгаряща от желание да я целуне. Най-после той ѝ се усмихна, наведе глава и...

– Ехо! Милорд? В библиотеката ли сте, милорд? Може би сте под бюрото и търсите нещо? Милорд?

– Не мърдай дори един пръст и не издавай звук – прошепна в устата и Норт.

– Милорд? Може би сте там, зад завесите, но не виждам ботушите ви. А може би сте точно пред мен, в големия стол, направен достатъчно широк заради прадыдо ви, за когото казват, че бил по-широк, отколкото висок.

Норт измъкна ръка изпод полата на жена си, пооправи дрехите ѝ, целуна я и изрече високо:

– Триджийгъл, точно се готвя да се изправа и да оставя съпругата си зад мен. След това ще се приближа до теб и ще те цапардосам право в проклетата ти арогантна уста.

Норт беше на не повече от метър от иконома, когато той му каза укорително, подобен на майка, чието дете не я е послушало:

– Милорд, не ви притеснявам без причина.

– Моля?

– Милорд, моля ви, свалете ръката си само за момент. Аз съм възрастен човек и едва стоя на крака без чужда помощ. Вие сте прекалено благороден, за да ме ударите, мен, стареца, който е управител на този дом отпреди вашето раждане.

– Какво, по дяволите, искаш, Триджийгъл? Казвай по-бързо, защото юмрукът ми сам се приближава към челюстта ти.

– Милорд, мистър Бенет Пенроуз е дошъл да ви види.

– Ясно. Защо не му кажеш да почака? Да речем, около два часа?

– Той, ъ-ъ, е много нападателен, милорд. Крещеше да му доведе долу малките мръсници. Казах му, че жените са горе и че може да си ги вземе сам, ако желае.

– Това съвсем не е забавно, Триджийгъл – обади се Каролайн и застана до мъжа си.

– Мис, ъ-ъ, мадам, не му казах нито къде са, нито че може да ги доведе сам. Дойдох да ви повикам, милорд, за да се разправите с младежа. Той не се държи особено благоприлично.

– Не би и могъл. Той е просто един простак – каза Норт. – Щеше да бъде много по-логично, ако Бенет, а не бедният Оуен, беше син на Фолкс. Добре, отивам да се видя с него. А ти чакай, Каролайн. Няма нужда да си слагаш чорапите... Още ли си тук, Триджийгъл? И слушаш

с четири уши, нали? Не, няма защо да ми отговаряш.

Каролайн разположи босия си крак право пред него и размаха пръст пред носа му.

– О, не си познал, Норт Найтингейл. Аз съм част от цялата тази история и ти няма да ме изключиш от нея, като я наречеш „мъжка работа“.

– Триджийгъл, покани го тук.

– Слушам, милорд, но бих предпочел да поговорите насаме. Езикът му не е особено образцов. Не мисля, че една особа от женски пол би трябвало да слуша...

– Покани го тук, Триджийгъл! – извика Каролайн. – Незабавно!

– Отивам да го доведа – отговори икономът, по-вдървен от свещеник, попаднал във вертеп, и започна да се изнизва от библиотеката.

Пътюм каза през рамо:

– Боси крака. Това е недопустимо, не и в една благородническа библиотека, не и в Маунт Хок.

Норт въздъхна. Възбудата му не беше преминала, пръстите му бяха, все още топли от кожата ѝ. Перспективата обаче за предстоящото нахлуване на Бенет Пенроуз в библиотеката му започна доста успешно да прогонва тези усещания.

– Каролайн, косите ти са в безпорядък. Иди да ги пооправиш. Кога пристигат прислужниците?

– След обяда. Всичките са одобрени от мисис Трибо, Норт.

– Мисли ли тя, че ще оцелеят в съжителството си с тримата тук?

– Не посмя да даде мнение по този въпрос.

Броени минути по-късно Бенет Пенроуз, подобен на мъжки ангел, влезе в библиотеката, готов за битка.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

– Какво, по дяволите, правиш тук, Пенроуз?

– Съсипан съм! – извика в отговор той. – Ти, Каролайн, отведе бременните ми гълъбици. Забрави ли, че леля Елинор направи и двама ни техни настойници? А снощи този отвратителен човек, бащата на Оуен, остана в Скрилейди Хол, за да играем на вист. Той е невероятен измамник, чуваш ли? Невероятен! Взе и последната ми гвинея. Наливаше ми непрекъснато бренди, което размъти мозъка ми. А днес сутринта ми се усмихва с една от онези високомерни усмивки и ми казва, че друг път не трябвало да пия, когато играя хазартни игри. Проклетият стар нап-рапник! Отиде си, слава Богу, но отнесе всичките ми пари.

– Слава Богу – отвърна Каролайн. – Надявам се, че се е върнал в Хънимийд Манър.

– Защо благодариш на Бога, братовчедке? Наговорили сте се с него, нали? Казала си му да ме кара да пия бренди и да залагам неразумно.

– Достатъчно, Пенроуз – намеси се Норт.

Гласът му беше много спокоен, много тих и това уплаши не на шега младата му съпруга. Не би искала никога той да се обръща към нея с подобен глас. Той принадлежеше на мрачния и вероятно много опасен Норт Найтингейл.

– Но...

– Не, замълчи. Сега ти ще ме слушаш. Знаеш ли защо бременните дами са тук? Защото се опасяваме, че може да изнасилиш някоя от тях в Скрилейди Хол. Да, известен ми е опитът ти да посегнеш на Алис. Тя е едва на четиринайсет години и това те прави по-жалък и от едно мекотело.

– Скоро ще бъде на петнайсет, а всичко това са лъжи. Защо си го излъгала, Каролайн? Малката мръсница ме желаше. Непрекъснато се отъркваше в мен, само дето не дойде да ме моли да я... Честно казано, не ми се искаше особено заради хлапето в корема ѝ, но поне така нямаше опасност после да бъде обвинен в бащинство. Не съм жалко мекотело. И освен това, макар и да няма още петнайсет години, тя изглежда на шестнайсет.

– Бенет – каза Каролайн, поставила леко ръка върху рамото на Норт. – Слушай ме, и то много внимателно. Ще ти платя пет хиляди лири, за да се отречеш от настойничеството си над бременните дами. Ще

се откажеш също така да обитаваш Скрилейди Хол. Накратко, ще се откажеш от всичко, ще напуснеш Корнуол и няма да се връщаш тук повече. Спомни си, искаше да ти заема пет хиляди лири и каза, че ще ми ги върнеш с лихвата. Много добре, парите са твои и няма да ми ги връщаш. В замяна обаче трябва да се откажеш от партньорството си с мен.

– Пет хиляди лири ли?

Норт слушаше и гледаше, като че беше някой заинтригуван страничен наблюдател. Но Каролайн, която вече го бе опознала достатъчно добре, забеляза гънката на устата му, показваща, че всичко това го забавлява.

– Пет хиляди лири. Ще повикаме мистър Броугън да подготви всички документи, които ще трябва да подпишеш.

– Десет хиляди лири, Каролайн, нито гвинея по-малко. Моята половина от наследството струва поне два пъти повече. Просто се опитваш да се възползваш от мен, така, както си накарала простака Фолкс да ме напие и да ме ограби.

Оглеждайки внимателно ноктите на ръцете си, Норт каза:

– Защо не ме оставиш да го убия, Каролайн? Той определено не струва десет хиляди лири. Да, ще го убия. Ще свърша тази работа бързо и чисто и повече няма да се налага да виждаме противната му физиономия. Мога да го погребя под едно от ябълковите дървета в градината. Не вярвам някой някога да го потърси, как мислиш?

Бенет зяпна и побърза да каже:

– Добре, седем хиляди.

Прехвърляха си сумата още няколко пъти един на друг по възможно най-цивилизования начин, докато се споразумяха за шест хиляди и триста лири.

– Не са достатъчно, за да си намеря богата съпруга – въздъхна Бенет.

– Може и така да е – отвърна Норт, като вдигна някаква невидима пращинка от ръкава си. – Но ако използваш мозъка си и изоставиш хазарта, са достатъчно за да живееш прилично в продължение на дълго време. Нека да опростим още повече нещата, Пенроуз. Тези пари ще ти дадат възможност да се храниш. Без тях ще гладуваш, защото не мога да си представя, че някой на света би ти дал пари или храна.

– Точно така – съгласи се Каролайн и се запъти към вратата на библиотеката. – Освен това съвсем наскоро ми беше казал, че пет хиляди са ти достатъчни. Какво става, Бенет? Да не би очарованието ти да намалява е всяка изминала минута? Не вярваш ли вече, че ще се пласираш

добре?

– Естествено, че ще успее. Просто ми се искаше да знам, че все още притежавам половината от всичко тук в Корнуол. Щях да изглеждам много по-стабилен, много по-значителен на бъдещия си тъст, ако можех да спомена за имението си Скрилейди Хол. Братовчедки, та ти си боса! – възкликна шокирано Бенет. – Краката ти са съвсем голи.

– Пенроуз – обади се отново с кадифения си глас Норт, – Каролайн има много хубави крака. Приятно ми е да ги гледам.

Тя само поклати глава и отвори вратата на библиотеката.

Триджийгъл и Кум стояха опулени зад нея. Нито единият от двамата не се смути изобщо, че е бил хванат да подслушва.

– Не ви чух, мис – обясни Кум. – О, наистина сте боса, както току-що каза мистър Пенроуз. Не е особено подходящо.

Той погледна към господаря си.

– Милорд, какво трябва да сторим?

Каролайн се изкашля и лекичко нареди:

– Искам да доведеш мистър Броугън незабавно, Кум.

– Милорд?

– Изпълнявай каквото ти каза Нейно височество, Кум – рече Норт.

– Не съм сигурен, че искам да го направя – обади се Бенет. – Това означава да се откажа от всичко завинаги.

Лорд Чилтън само се обърна и го изгледа. Каролайн видя, че дори не беше свил дланите си в юмруци. Видът му излъчваше пълно спокойствие. Тя разбра, че е готов да смаже Бенет. Надяваше се Бенет да го предизвика. Щеше да ѝ бъде приятно да види алчното копеле по гръб на пода в библиотеката. Той обаче с животинско лукавство не отвърна нищо. С почти ласкав жест Норт протегна ръка и го изведе от библиотеката.

– Можеш да седнеш в хола, Бенет, и да си държиш устата затворена.

Той се върна в библиотеката и затвори вратата зад себе си. След това започна да я оглежда внимателно. Каролайн попита:

– Какво правиш, Норт?

– Чудя се дали тази врата има все още ключ, за да я заключим.

– Можеш да сложиш един стол под дръжката ѝ.

– Не, искам един най-обикновен ключ. Ключ, който се превърта в ключалката, така че вратата да не може да бъде отворена нито от Триджийгъл, нито от Кум, нито дори от Полгрейн, ако случайно излезе от кухнята си.

Каролайн се приближи към високите прозорци, които гледаха към

източната част на Маунт Хок. Там наклонът беше доста стръмен, осеян със скали и камънаци чак до върха, където извираше малко поточе. Норт се обади иззад гърба ѝ:

– Сега ни трябва и едно посещение на Роланд Фолкс, за да иска наследството ти или да заплашва с пистолет в ръка, че ще ме убие, след което ще се ожени за теб.

– Косата ми започна да побелява от всичко това – обърна се да го погледне съпругата му. – Погледни, Норт, ей тук, точно над дясното ми око, имам бял косъм.

– Значи си ме лъгала? Мислех, че си млада и привлекателна, а ти като че си остаряла само за една нощ, през която си лежала до мен. Истински вълк – в овча кожа, старица – в кожата на девица.

Каролайн вдигна очи към него.

– Знаеш ли, Норт, това беше наистина много смешно. Ти си духовит човек, а когато се смееш, изглеждаш така, като че наистина се наслаждаваш на живота. Къде е мрачният намръщен герой, за когото мислех, че се омъжвам? Представи ми се по доста неверен начин. Каза, че вечно гледаш намусено, че никога не говориш и че се държиш доста загадъчно. Нито веднъж досега обаче не си извел хрътките си на лов.

– Проклет да съм, ако знам какво се е случило с този намусен субект, Каролайн. Може би в крайна сметка е разбрал, че мръщенето не е чак толкова приятно прекарване на времето.

В края на следобед Бенет Пенроуз вече разполагаше с шест хиляди и триста лири и се беше подписал под всичко, което се беше сетил да му представи за подпис мистър Броугън. Норт, Каролайн, Оуен и трите бременни момичета се наредиха на външното стълбище и махаха на адвокатата за довиждане. Мистър Броугън се беше разбързал за срещата с някаква „приятелка“. Каролайн обаче подозираше, че става дума за доста по-лична история. „*Очите му го издават*“ – помисли си тя, докато му благодареше. Погледът му беше бляскав и разсеян. Дали леля й Елинор е била в интимни отношения с мистър Броугън? Мисис Фрийли беше права. Адвокатът беше доста привлекателен мъж.

Алис, както забеляза Каролайн, все още стоеше притисната в Евелин, която от време на време потупваше ръката ѝ.

– Милорд.

Лорд Чилтън се обърна.

– Да, Триджийгъл?

– Трите прислужници не са доволни от стаите си.

Каролайн се намръщи.

– Но аз самата ги избрах, Триджийгъл. Трите съседни стаи в източната част, край детските стаи. Много са приятни.

Икономът мълчеше като големите дъбови врати на входа.

– Триджийгъл – каза с кадифен глас Норт. – Мисля, че би било най-разумно от твоя страна да ми отговориш.

– Ъ-ъ, милорд, просто решихме, че тези стаи не са достатъчно хубави за прислужниците. Впрочем тяхното присъствие не е желателно тук и от тях няма никаква нужда. Искахме да ги настаним в представителни помещения.

– И къде настанихте слугините, Триджийгъл?

– На третия етаж.

– Къде на третия етаж? – попита със същия галещ глас лорд Чилтън.

– Точно под таванските помещения. Очарователни стаи, наистина, изключително топли през зимата.

За изненада на съпруга си Каролайн се изсмя.

– Опитът ти наистина заслужава уважение, Триджийгъл, но не може да си вярвал, че ще хване място.

– Надявахме се, че ще успеем да ги отвратим и че ще си тръгнат, без да кажат дума.

Домакинът въздъхна дълбоко, загледан някъде зад дясното рамо на младата жена.

– Най-възрастната, мисис Мейхю, заплаши, че ще говори с вас, и затова реших, че е по-разумно първо аз да дам своята версия за случилото се.

Каролайн поклати глава.

– Иди да ги заведеш в първоначално избраните стаи. Триджийгъл. Опитай се да бъдеш търпелив. Знаем, че не е лесно. Но нали разбираш. Негово височество е вече женен човек и е напълно нормално, когато това стане, в къщата да се появят жени.

– Край на глупостите, Триджийгъл – каза Норт. – Чу ли ме добре?

– Говорите толкова спокойно, толкова мрачно и неприветливо, че е невъзможно да не схвана мисълта ви, милорд. Време е за вечеря. Полгрейн е приготвил вашата вечеря и нейната вечеря. Колкото за всички останали – не знам.

Лорд Чилтън довърши беседването с изключително приятен глас:

– Защо не дойдеш с мен, Триджийгъл, и ще обсъдим този въпрос. Освен това искам да поговорим и за странните лица, надничачи през прозорците.

Той намигна на Каролайн, хвана иконама здраво за ръката и го по-мъкна навън. Внезапно на нея ѝ хрумна, че тя би могла да стори същото с Триджийгъл, без той да ѝ се противи. Сега и тя беше господарка на дома и именно тя, а не Норт, беше осигурила закуската тази сутрин. Но имаше да се свърши още достатъчно много по този въпрос. И Каролайн отиде да се погрижи за трите слугини, да ги успокои и да се опита да им обясни особеностите на този мъжка компания.

Каквото и да бе казал Норт на тримата женомразци, то явно беше звучало убедително, защото вечерята беше сервирана за шестима – четири дами и двама джентълмени. Масата бе отрупана с прекрасни разнообразни блюда – от пиле в сметанов сос с къри до патица, варена по френски.

– Съжалявам, че не видях как се пазарихте с този мръсник Бенет – каза Оуен. – Добре, че си отиде, както и баща ми. Сигурна ли си, че е подписал всичко, Каролайн?

– Мистър Броугън стоеше непрекъснато над главата му и наблюдаваше всяко негово движение – отвърна Норт. – Няма защо да се тревожиш, Оуен.

– Виждаш ли? – обърна се към Алис Оуен. – Казах ти, че те ще се погрижат за всичко. Няма причина вече да се страхуваш.

– Амин – рече Евелин. – Изпари се оттук гадният мръсник.

– Хайде, хайде – обади се Мери Патриша, – това не са приказки, подходящи за една дама, Евелин, макар и да са справедливо предизвикани от неприятното поведение на един мъж.

Евелин се усмихна безсрамно.

– Ако държиш, мога да се изразя така: *Бенет Пенроуз не е особено качествен човек.*

– „Качествен“ – повтори Мери Патриша. – Това е прекрасна дума, Евелин.

– Чух Негово височество да я казва на мис Каролайн. Беше по повод на някакво нейно изпълнение и Негово височество изглеждаше много доволен. Затова реших, че е било нещо много добро.

– Ъ? – възкликна Оуен. – Не знаея, че свириш на някакъв инструмент, Каролайн.

Вечерята продължи в подобна приятна обстановка, докато в трапезарията се появи Триджийгъл. Вирнал брадичка, с насочен право напред поглед, той се спря едва когато стигна до Норт, наведе се и прошепна в ухото му:

– Доктор Трийт е тук, милорд. Изглежда е била убита още една

жена.

– Какво?

Норт скочи от стола си.

– Това е невероятно! Триджийгъл, не си ли измисляш?

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

На брега на Сейнт Агнес Хед приливът беше изхвърлил тялото на мисис Нора Пелфорт. Тя лежеше, забили пети в пясъка. Тъмночервената ѝ коса беше разбъркана и част от нея се бе завила около дръжката на ножа, който се подаваше от гърба ѝ. Дрехите ѝ бяха разкъсани от морето и скалите, подпухналата ѝ бяла плът бе осеяна с дълбоки рани и драскотини.

Норт коленичи до Бенджамин Трийт.

– Можете ли да кажете колко дълго е престояла във водата, сър?

Лекарят мълчеше, свел глава, затворил очи, а устата му се бе превърнала в гънка болезнена линия.

– Тя беше моя приятелка – рече най-после доктор Трийт, привел рамене като под огромен товар. – По дяволите, Норт! Беше ми много скъпа. Държеше се мило с мен след убийството на Елинор, слушаше ме, посрещаше ме с радост. Беше край мен винаги, когато мъката ми ставаше непоносима. Толкова съм уморен от смъртта, Норт, толкова съм уморен... И това е поредната насилствена смърт. Прекалено е, Норт, наистина е прекалено.

– Нека да я пренесем оттук, сър. Дайте ми одеялото, за да я увию.

Доктор Трийт като че беше в транс. Той вдигна глава, вгледа се в лорд Чилтън и поклати глава.

– Прости ми. Прав си, не трябваше да я оставям да лежи тук. Толкова беше красива косата ѝ... И толкова се гордееше с нея, а сега цялата е заплетена с водорасли.

Каролайн стоеше на скалата заедно с Оуен и още десетина човека от Гунбел и Сейнт Агнес, когато Норт пое нагоре по пътеката, провесил тялото през рамото си. Доктор Трийт го следваше по петите.

– Ето – каза един миньор и ритна парче земя с върха на обувката си. – Ощи идна от наш'те жени мъртва, убита.

– И за к'во?

– Зъ нищу, ето за к'во – обади се трети.

В негово лице Каролайн разпозна мъжа, който сервираше бирата в кръчмата на мисис Фрийли в Гунбел.

– На мис Мег тува не ѝ харесва, само тува ша ви кажа. Кой убива наш'те жени?

Норт внимателно постави мисис Пелфорт в задната част на

каруцата и я покри с вълнено одеяло. Била е хубава жена, не по-възрастна от трийсет и пет години, с тъмносини и много спокойни очи. Била вдовица от няколко години. Децата ѝ, вече пораснали, се били разпръснали, така че живеела сама, само с прислугата. Норт я познаваше само по физиономия. Двамата се поздравяваха, когато се срещнеха, но нищо повече. Нямаше представа дали баща му беше познавал нея или съпруга ѝ. А сега тя беше мъртва, убита, подобно на Елинор Пенроуз. Господи, какво ставаше тук?

– Всички обичаха Нора – обади се миньорът и се изплю по посока на острия северен вятър. – Нивгъж ни си ѝ вирела носа. Кой я е убил? Милорд – обърна се към Норт той, – вий сти мировият тук. Кво ши прайм?

Норт се сети, че това е един от неговите миньори в Хуийл Дейвид, наречен Пилет.

– Всичко, каквото мога, Пилет, всичко, каквото мога. Ако някой има да ми каже нещо по този въпрос, нека дойде в Маунт Хок.

После се обърна към Оуен.

– Разучи къде е Бенет Пенроуз.

Оуен кимна и се измъкна.

Мъжете разговаряха помежду си, клатеха глави и постепенно започнаха да се разпръскват и да се разотиват по домовете си.

Беше почти полунощ, когато Норт и Каролайн вляха в спалнята си. Той едва не се спъна в табуретката, оставена наред стаята, и каза:

– Със сигурност това е дело Триджийгъл. Вероятно е надявал ти да се спънеш в нея и да счупиш врата, дяволите да го вземат!

Той спря да ругае и се заслуша в дълбоките ехтящи звуци, идващи от огромния часовник във фоайето – истинско чудовище, което един от неговите предци и бе купил от някакъв брюкселски майстор преди доста години. И тази проклетия все още не се предаваше. Беше на повече от двеста години, но не се разваляше.

– За какво мислиш, Норт?

– Слушах часовника. Звукът му наистина е изключително странен.

– Има нещо такова. Прилича ми на човек със стържещ глас, който креши, без обаче да иска да бъде чул.

– Харесва ми начинът, по който разсъждаваш. Предпочитам да не беше идвала с мен, Каролайн.

– Не си прав. Искам да разбера какво точно става.

Норт се приближи до камината, коленичи и запали огъня. Без да се изправя, той се обърна и я погледна.

– Изпратих Оуен да проучи местонахождението на Бенет. Би трябвало вече да е тръгнал, но знае ли човек? Убеден съм, че Бенет не е убил леля ти, но не е изключено да е убил мисис Пелфорт.

– Но защо би го направил?

– Един Господ знае. Може би му е давала пари. Може да ѝ е бил любовник и един от двамата да се е уморил от другия. Във всеки случай ще разберем нещо повече за Бенет на сутринта. Каролайн, вече започва да става студено. Искаш ли да останеш в тази спалня тази вечер?

– Зависи къде ще спиш ти. Единственото ми желание е да бъда с теб.

Норт се изправи, приближи се до нея и обхвана лицето и в големите си ръце.

– Освен че харесвам ума ти, харесвам и теб самата, Каролайн Найтингейл. Ти си наистина чудесна.

И той започна да я целува. Каролайн мислеше, че след този кошмарен ден е на края на силите си. Толкова беше уморена, че се бе подпряла на таблата на леглото. Умората ѝ обаче изчезна като лош сън. Усети, че се изпълва с енергия, започна да ѝ се иска да танцува и да го целува, докато той застане от удоволствие.

Норт я обърна, повдигна косите ѝ и се наведе, за да я хапе лекичко и да прокара езика си по ушите и шията ѝ.

– Много добре, съпруго моя, всъщност чудесно...

Тя подскочи, когато езикът му погали лекичко ухото ѝ.

– Искам да те погледам – каза тя, като се изви назад. – Целия, всичко, моля те.

Младият мъж вдигна високо едната си вежда.

– Искаш ме отново гол ли? Зависещ от благоволения ти? Както снощи?

Тя кимна с най-сериозен вид.

– Мисля, че това ми действа добре. Да, нека не бързаме, за да не се изнервям и да не хукна ужасена от спалнята. Имам да разгледам толкова много неща по теб, Норт.

Той я потупа по лицето и отстъпи крачка назад. Само след три минути вече стоеше гол пред нея и ѝ се усмихваше, с ръце, прибрани зад гърба си.

– Ето ме, Каролайн, твой съм. Какво ще ме накараш да сторя, за да ти доставя удоволствие?

Очите ѝ горяха от нетърпение и възбуда. Ръцете я сърбяха от желание да го докосне.

– Легни на леглото, Норт, по гръб.

След като се разположи в центъра на огромния креват, лорд Чилтън рече:

– Искаш ли да вържеш ръцете ми за таблата?

Жена му въпросително наклони на една страна глава.

– Защо?

Той се разсмя и тя разбра, че причината беше невинността ѝ.

– За да бъда напълно на твое разположение. За да не мога ненадейно да те съборя на гръб и да те имам, да те надвия, благодарение на мъжката си сила, и да те уплаша. По-силен съм от теб и тъй като съм мъж, мога да бъда обхванат от страст.

– Аз също – отвърна тя. – Не знам още почти нищо за страстта,

Норт. Къде са копринените ти шалчета?

Двамата се смееха, докато тя връзваше хлабаво китките му за таблата на леглото.

– Така, сега вече си в моя власт, Норт Найтингейл.

– Като че си много доволна от себе си?

– Да не би да съжаляваш, че ми предостави тази власт?

– Не, мислех, че ще трябва да напиша свой наръчник за младоженци. Да ги успокоя, че ако през втората брачна нощ жена им иска да ги върже, това е повече от чудесно. Да ги уверя, че няма причина да се тревожат, ако невестата им прескочи през стената на градината или започне да разучава „Френските сюити“ на Бах във ваната. Просто трябва да задоволяват всички желания на своята дама.

– Звучи много добре.

Каролайн слезе от леглото, запали още няколко свещи и започна да се съблича. Очите ѝ светеха от вълнение. Знаеше, че възбужда и него. Когато долната ѝ риза падна на пода, Норт вече дишаше тежко.

– Каролайн – каза само той.

Опита се да освободи китките си, но се отказа. Разбра, че това наистина го забавлява много. Членът му беше твърд като карарския мрамор на камината, а сърцето му се блъскаше в гърдите. Никога не бе предполагал, че една съпруга може да бъде толкова ентусиазирана по въпросите, засягащи брачното ложе, толкова изпълнена с любопитство и желание да му достави удоволствие.

– Косата ми – каза тя и застана пред него, със съзнанието, че го подлудява от страст, като вадеше фибите и прокарваше пръсти през косите си. После вдигна ръце, разтърси глава и каза:

– Сега вече съм готова да ви обърна внимание, милорд.

Той се отпусна на възглавницата и затвори очи. Знаеше, че тя го наблюдава, че го изучава, и толкова силно искаше да усети ръцете ѝ върху тялото си и устните ѝ върху своите, че му идеше да вика.

Усети дланите ѝ върху гърдите си и замръзна, после върху корема си и изохка. Ръцете ѝ се плъзнаха отстрани по тялото му и той се изви като дъга.

Не можеше да се владее повече.

– Каролайн, скъпа, трябва да престанеш веднага, моля те.

Вместо да спре, тя се наведе и го целуна. Той замря от шока, от бушуващите в него емоции и се надигна. Дланите ѝ отново бяха върху гърдите му.

– Щастлива съм, че си ми съпруг, Норт.

Гръдният му кош се надигаше лудо. Отвори очи и я погледна. Очи-те ѝ бяха по-зелени от блатистата трева на източния склон. Устните и бяха леко разтворени и на него му се прииска да ги целува, докато и двамата се строполят от задушаване.

– Ще ме пуснеш ли вече, Каролайн?

– Не мисля да го правя. Искам да те целувам и да те докосвам. Страхувам се да не объркам реда. Струва ми се, че е по-възбуждащо да започне от върха на планината отколкото от, ъ-ъ, средата ѝ.

– Да – отвърна той, усети ръцете ѝ отново върху себе си и потръпна. – Това отново е привлекателният начин, по който разсъждаваш.

– Бих започнала с красивата ти уста, Норт.

Коленичила до него, с коси, висящи край дясното ѝ рамо, Каролайн се наведе към него и го целуна. Езикът ѝ докосна леко долната му устна. Имаше вид като че знае точно какво нека да направи. Той нямаше нищо против, въпреки че му беше изключително трудно да се въздържа повече. Този път тя го целуна по-уверено и когато езикът ѝ се вмъкна между устните му, той помисли, че ще експлодира. Каролайн се отдръпна и се загледа в лицето, а после и в тялото му.

– Много възбуждащо е да те целувам, Норт. Но трябва да спра за момент, в противен случай ще пропусна всички останали стъпала.

Тя си пое дълбоко въздух и това привлече погледа му към гърдите ѝ.

– Харесвам много тази черна растителност. Ето – и тя нежно прокара пръсти през космите на гърдите му. Толкова са меки и топли. Аз нямам нищо подобно.

Искаше му се да я усети цялата върху себе си.

– Все тази твоя уста – каза тя, надвеси се над него и го целуна. –

Никога не съм предполагала, че би ми било толкова забавно да се целувам с един мъж.

Гърдите ѝ се допираха до неговите, движеха се, галеха кожата му, а на Норт му се искаше повече от всичко друго на света да влезе в нея. Той дръпна китки и шалчетата веднага се развързаха. Бавно свали ръцете си и обгърна гърба ѝ.

– Каролайн, не мога повече да издържам. За теб може да е хубаво, но за мен е прекалено хубаво.

И Норт започна да я целува и да я гали, и само след миг двамата смениха местата си. Зарови нос в ребрата ѝ, като се опитваше да запази малкото останало му самообладание, когато усети нежните ѝ длани да се плъзгат надолу по гърба му.

Той се озова отгоре ѝ, като я гледаше и си мислеше, че тя бе най-красивата жена, която бе виждал в този живот или в който и да е друг живот. Погали я с пръсти – знаеше че това я възбужда – и тъй като не можеше да чака миг повече, той навлезе в нея. Усилвайки ритъма си, Норт потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко в прекрасното тяло на жена си, като неистово я целуваше и милваше. А когато тя замря и се изпъна, той погълна виковете ѝ в устата си, издигайки се също на върха на оргазма.

– Норт?

– Х-м-м?

Беше отпуснал глава до нейната върху възглавница Как бе успяла да дойде на себе си толкова бързо? Той все още се бореше с полуделия си пулс, с насеченото си дишане, когато Каролайн изрече съвсем ясно и отчетливо:

– Нека да имаме много деца, какво ще кажеш?

– Хм.

Норт вдишваше и издишваше, бавно, дълбоко. Тя се размърда под него и той усети, едновременно разочарован и доволен, че членът му, все още в нея, отново започва да нараства.

– Какво, по дяволите – рече той и се надигна, но веднага се наведе да я целуне.

Усещаше бедрата ѝ около себе си и определено на света не можеше да съществува нищо по-прекрасно от това.

– О, това е толкова хубаво, Норт, моля ти се...

Беше я накарал отново да изпита удоволствие и сам се беше наслаждал на този забележителен момент, около който като че ли се въртеше всичко важно в живота на мъжа. Той се усмихваше, уморен и доволен,

готов да спи едно десетилетие.

Притисна я до себе си и усети топлия ѝ дъх върху рамото си.

– Деца, Норт – прошепна, завряна в плътта му Каролайн, целуна го и го ухапа лекичко. – Нека да имаме много деца.

Младоженецът изохка.

– Израснах като единствено дете и понякога се чувствах много самотна. Майка ми беше бременна още два пъти, но деца така и не се появиха. Веднъж Казах на баща си, че искам много сестрички, а той само поклати глава и се обърна настрана. Когато бях на около седем години, а може би и по-малка, чух две слугини да въздишат и да си говорят, че майка ми едва не умряла при раждането на последното бебе. Надявам се да не приличам на нея в това отношение.

Как можеше да мисли и да говори така ясно в този момент? Той не беше способен на подобно нещо. Успя да целуне косите ѝ, да остави уханието на лавандула, носещо се от тях, да изпълни ноздрите му, и захърка лекичко, упоен от съня на задоволените мъже.

Каролайн се притисна към него. Норт беше имал доста тежък ден. Нуждаеше се от почивка. Представи си Нора Пелфорт и потръпна. Но какво правеше мъжът ѝ?

– Какво, по дяволите, искаш да кажеш, като се надяваш, че не приличаш на майка си? Разбира се, че не приличаш на нея, дявол да те вземе! Не говори така.

Стресна я така силно, че тя отскочи от него. Беше се подпрял на лакти и я гледаше ядосано, но в следващия миг отново беше заспал и Каролайн се запита дали изобщо се беше събудил напълно.

Тя се сгуши пак в него, давайки си сметка, че е доволна от бурната му реакция. Това навярно означаваше, че не му беше безразлична, че страстта не беше единственото, което ги свързваше.

Колкото до страстта, която тя самата усещаше, това вероятно беше в реда на нещата. Испитваше към него топли, човешки чувства, повечето от които нямаха нищо общо с плътта и които бяха съсредоточени единствено в сърцето ѝ. Струваше ѝ се странно, че тези чувства като че изчезваха, когато Норт я любеше.

Беше ѝ много добре и така – Норт да лежи до нея, по гръб, с ръце под главата си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

– Ъ-ъ, мис? Искам да кажа, Ваше височество...

Каролайн вдигна поглед от мемоарите за крал Марк и видя Тими, застанал на вратата на спалнята ѝ.

– Добър ден, Тими. Успя ли да намериш още лавандула за банята ми?

– Не още, мис, искам да кажа, Ваше височество. Мислех, че с вашта баня вече ша съ занимава мисис Мейхю.

– Предпочитам да си ти, Тими.

– Благодаря ви, мис, ъ-ъ. Ваше височество. Видях, че четете нещо, което изглежда е много важно.

– Предполагам, че е било за предците на лорд Чилтън – обясни тя. – Чувал ли си някога за крал Марк, Тими?

Тя се усмихна в отговор на печалното поклащане на главата му и каза:

– Хората мислят, че е управлявал Бретан и Корнуол в средата на шести век. Та, изглежда, крал Марк бил предаден от съпругата си, Изолда, и бил...

Каролайн спря да говори за момент.

– Всъщност това не е толкова интересно за теб, Тими. Какво искаш?

– Ами, Ваше височество, чудех са дал' ше ми дадете пушкалото си, след като старият мистър Фолкс си отиде и няма да съ опитва вече да ви отвлича.

– Аха – рече тя и стана, изведнъж забравила за крал Марк, невярната му съпруга и възможността Тристан да не е негов племенник, а син. Донесе малкия си пистолет, обърна се и погледна замислено момчето.

– Сигурен ли си, че баща ти иска този пистолет, защото неговият е счупен?

– О, да, мис, ъ-ъ, Ваше височество.

– Разпитах Кум за семейството ти и от него разбрах, че баща ти имал няколко пистолета и една двуцевка с размерите на хамбар.

– О! – възкликна Тими и сведе поглед към земята. – А този крал, Марк...

– Кум каза също така, че баща ти не е добър човек.

Той внезапно вдигна глава и по лицето му се появи ожесточение,

нетипично за момче на неговата възраст.

– Копилито пий до забрава в кръчмата в Гунбел, въпреки че мисис Фрийли все гу гони и казва, че не ще да й резили страноприемницата. Тогаз той съ връща, клатушкайки се, вкъщи, като не престава да си пий бирата, и започва да бий мама и сестрите ми. Кат' почне да ми крещи на мен, аз просто идвам в Маунт Хок, но мама и сестрите ми няма къде да отидат. Затуй трябва да имам тоз пистолет, ъ-ъ, ваше височество. Да ги защитя.

Каролайн хвърли поглед върху джобния пистолет, който държеше в ръката си. Разбираше как се чувства Тими, разбираше нуждата му да докаже сам на себе си, че е жив и силен, че не е така дяволски безпомощен. И трите й бремени момичета имаха ножове. Мери Патриша носеше дори и малък пистолет. А самата тя държеше за всеки случай остър нож в едно чекмедже в шкафа.

– Прав си, Тими. Нуждаеш се от този пистолет повече от мен. Но трябва много да внимаваш с него. Няма да застреляш баща си, нали ми обещаваши? Ако се налага да го възпрещ, тогава стреляй над главата му, много високо над главата му. Този пистолет вдига такъв шум, че може да изкара акъла на човек. Бъди сигурен, че ще привлече вниманието на баща ти. Ако първият изстрел не успее, тогава повтори. Можеш ли да стреляши?

Той изпъчи гърди и отвърна:

– Не, нивга не съм стрелял с таквоз пушкало.

– Добре тогава, да отидем в овощната градина да се поупражняваме. Ще ти покажа как да почистваши и зареждаши пистолета. Първо, Тими, той е с две цеви и в него има два патрона. Цевите са месингови. Поддържай ги винаги чисти и лъскави. Това тук е плъзгачът. Той е железен и с него може да се избере кое от дулата ще стреля. А това пък е затворът...

Когато около час по-късно Норт чу пукотевица от източния склон, косите му се изправиха. Той се втурна на бегом и когато стигна надолнището, се засили така, че не можа да се спре и се блъсна в едно ябълково дърво. Спря до ствола му, като дишаше тежко, и ги видя – Каролайн и Тими. Двамата се целеха в стоящата на около шест метра от тях бутлика. Чу я да казва:

– Точно така, Тими, почти се справи. Дръж здраво пистолета – знам, че е тежък, но трябва да го държиши здраво – и се упражнявай очите ти да бъдат на една линия с мерника и мишената. Така. А сега натисни спусъка, бавно, много бавно.

Последва гръмогласен отговор. Бутилката се пръсна на стотици парченца, които полетяха във въздуха.

Какво, по дяволите, ставаше? Господарят на Маунт Хок пристъпи към тях, но в следващия миг се спря. По-късно щеше да разбере какво правеше жена му с прислужника.

Норт се обърна и закричи в обратната посока. По пътя си откъсна една ябълка. Потърка я в панталоните си, докато я излъска, подхвърли я във въздуха и я изяде на няколко хапки.

Каквото и да правеше Каролайн там с Тими, лорд Чилтън бе сигурен, че нямаше да скучае, докато слуша разказа ѝ.

Така и стана. Той я гледаше с отворена уста, невярващ на ушите си. После каза бавно, спокоен като затишие пред буря:

– Значи обясни на момчето да внимава много, за да не застреля баща си, когато е пиян или бие майка му и сестрите. Просто да стреля над главата му, за да изкара всички дяволи оттам.

– Точно така. Тими не е глупав, а и схваща бързо, когато го обучавам. Ще работя с него, докато стане наистина надежден стрелец и бъде сигурна, че няма да убие някого само от уплаха или напрежение. Следващия път, когато се нахвърли върху семейството си, баща му ще бъде неприятно изненадан, пияният му мръсник!

Норт я изгледа още веднъж, поклати глава и, вече взел решение, напусна имението.

Час по-късно Каролайн седеше с Мери Патриша в дневната и ѝ помагаше да шие бебешки дрешки. Внезапно в стаята влезе Кум и се обърна направо към Каролайн, без да обърне внимание на събеседничката ѝ.

– Мадам, мистър Полгрейн би желал да обсъди с вас седмичното меню. Негово височество не е тук, за да стори това вместо вас.

– Негова светлост никога не е правил менюто с Полгрейн и ти го знаеш много добре, Кум.

– А би трябвало, мис. Не е редно мистър Триджийгъл да продължи да се занимава с тази дейност.

Каролайн направи още няколко шева, нито един от които не бе нито достатъчно ситен, нито достатъчно правилен. После остави малката ленена ризка на канапето и вдигна изненадана поглед.

– Кум, още ли си тук? Кажете на Полгрейн, че ще се видим след петнадесет минути в Дамския салон.

– Няма Дамски салон, мис.

– Вече има. Става въпрос за светлата весела стая от другата страна на библиотеката.

– Но...

– След петнайсет минути. Кум.

– Да, мис.

Когато вратата се затвори зад изпънатия гръб на Кум, Мери Патриша се изсмя. Звукът прозвуча неочаквано и приятно.

– Истински тиранин е, нали? – изсмя се отново тя. – Вчера бях в село Маунт Хок и видях забележителния му флирт със собственичката на малката сладкарница на „Хай стрийт“. Обясняваше й нещо за мъжествеността на плешивите.

– Ако говорим за тирани – отвърна Каролайн, – не трябва да забравяме Триджийгъл. Той е най-големият деспот от триото. И двамата няма да могат да си намерят място от яд, когато пристигнат аранжорите, за да се погрижат за тапицериите и декорацията на Дамския салон.

Младата жена потри доволно ръце.

– Изгарям от нетърпение да видя какво ще се случи.

– А декорацията на другите стаи?

– Едно по едно. Учителката ни по италиански в девическия пансион често повтаряше, че човек не бива да си пъха носа все в една и съща кал. Това никога не водело до добро. Запомних завинаги думите ѝ. Така че – едно но едно.

Тя се разсмя и продължи:

– Норт също мисли така. Тримата ни тирани още не са дошли на себе си след пристигането на трите тиранки. Не вярвам мисис Мейхю вече да позволи да я настъпят дори веднъж.

– Защо „вече“?

– Ами след като я заведох заедно с двете ѝ помощнички в първоначално определените за тях стаи, аз ѝ пошушнах това онова на ухото. Тя отвърна, че всички в района били чували за Кум, Триджийгъл и Полгрейн. Това, че били яростни женомразци, каза ми тя, било известно на всички и всички твърдели, че били станали такива заради господарите си. Всъщност мисис Мейхю заяви, че едва изчакала да дойде тук и да види с очите си как се справяли. Струва ми се, че нашите трима деспота ще понаучат едно-друго.

– Със седем жени в къщата... Сигурно ще им дойдат много.

– Стопроцентово. Не е ли велико това?

* * *

Полгрейн беше нещастен. Не искаше да стои тук, в тази красива дневна, която тя си беше присвоила и която щеше да съсипе. Беше

напълно сигурен, че ще стане точно така, защото неговият млад, невинен и неопитен господар, сляп за всичко, което правеше в дома му тази жена, бе заслепен от похотта, която изпитваше към нея, и я оставяше да се разпорежда свободно. Но кой ли мъж имаше някакви шансове да се справи с една коварна жена? А сега вече тук имаше още три от тях, плюс другите бременни три, които шиеха някакви дрешки, от които кръвта се смръзваше във вените му. И ето че сега той трябваше да чака главната сред тях тук, в тази очарователна стая, която не би трябвало да бъде нейна.

Полгрейн огледа салона и рече:

– Не ми прилича на Дамски салон. И никога няма прилича на такъв.

– Още утре вечер ще заприлича – отвърна охотно тя, – не мислиш ли, Полгрейн? Да, много коприна в меки и светли пастелни тонове, както са светли кожата на дамите. О, и поне дузина възглавници за столовете и дивана.

Той преглътна, но не успя да кимне в знак на съгласие. Младата жена забеляза гримасата, изкривила мършавото му мрачно лице. Готвачът беше на възрастта на Триджийгъл, по-нисък, но също така слаб и строен, с прошарена коса и остра брадичка. Между предните му зъби имаше разстояние. Около очите му нямаше и следа от бръчиците на смеха. В резултат на това изглеждаше по-млад от реалната си възраст, но същевременно от него лъхаше нещо ледено. Кум беше най-младият от тримата, изключително спретнат и с елегантни маниери. Та той значи флиртувал със съдържателката на сладкарницата? Искаше й се да беше видяла това чудо. Предполагаше, че до мига, в който жените стояха далеч от Маунт Хок, те можеха да бъдат изтърпявани, дори харесвани и ухажвани.

Каролайн седна и се облегна на стола си, сложи ръце в скута си и каза:

– А сега ми кажи какво имаш на ум за вечеря през седмицата.

Когато двайсет минути по-късно Полгрейн излезе от стаята, младата му господарка беше изтощена като след тежък физически труд. От умора Каролайн чувстваше схванат дори врата си. Знаеше, че й предстоят епични битки с Полгрейн. Той нямаше лесно да се откаже от опърничавостта си, поради единствената причина, че тя беше жена, а не мъж. И поради тази причина, според него Каролайн изобщо не трябваше да бъде тук, камо ли да му дава нареждания.

Когато го попита има ли някакви идеи за обедите и вечерите през следващите седем дни, той само я изгледа безизразно. Каролайн му

отвърна с един от характерните за баща ѝ погледи и рече:

– Тогава бих искала да те убедя, че обичам особено много готвено еленско месо.

– Нямам еленово месо.

– Ти си изобретателен. Полгрейн. Сигурна съм, че ще се справиш.

– Изобретателността е част от наследството на семейство Полгрейн. Въпреки това се съмнявам много, че ще успея да намеря еленово месо.

– Съмнението не се приема, Полгрейн, в наследството на Дъруент-Джоунс. Така, Мери Патриша пък обожава свинско с ябълки, подправено с градински чай, а Евелин ми каза, че устата и се напълвала със слюнка само при мисълта за баница с месо, нали се сещаш от коя – с картофи и пресен грах. Мис Алис обожава супа от говежди опашки.

– Нямаме градински чай. Не правя месна баница без градински чай.

– Тогава ще поръчаш да ти донесат от селото. Старата мисис Крим отглежда всякакви подправки в градината си. Не го ли знаеше, Полгрейн?

– Знам го. Не разбирам как сте успели да научите за мисис Крим за толкова кратко време.

– Аз съм жена, Полгрейн. И съм умна. Много е възможно да виждам неща, за които ти си спял.

– Негово височество мрази супа от говежди опашки.

– Тогава можеш да му сготвиш супа от костенурка. Нея я обича много, нали?

Полгрейн остана безмълвен като избелелите и потъмнели от мръсотията тапети по стените. Винаги се беше възхищавал от тези тапети със съмнителните тъмни петна по тях. Вероятно те представляваха облаци, а може да беше прах, който Тими бе пропуснал да изчисти, да, тя несъмнено виждаше всичко това, защото беше жена, проклетите да са очите ѝ! И сега щеше да обезобрази тази прекрасна стая. Полгрейн харесваше много старите тапети, които скоро, беше сигурен в това, щяха да се озоват в кофата за боклук. Несъмнено салонът вече щеше да бъде чистен от някоя от слугините, а не от Тими. Може би момчето не бе забелязало всичко, което би трябвало да види, но определено не беше чак толкова важно всяка пращинка да бъде изчистена. Пък и Тими сега се учеше. Един ден щеше да стане образцов прислужник, ако всички тези жени не се бяха домъкнали в Маунт Хок.

– ...и италиански пандишпанов сладкиш, канелени бисквити и портокалова торта. Да не забравя, и шрусбърски сладки за мис Алис. Много

са вкусни. Предполагам, че е заради лимона и джинджифила.

Той се опита да отвори уста, но Каролайн не му даде възможност.

– Предполагам, че не ти е лесно да бъдеш мъж и в същото време – да готвиш. Може би готвенето не върви ръка за ръка с твоя пол. Може би мъжете просто не са създадени да бъдат добри готвачи и да учат лесно нови рецепти. Може би ще трябва да поговоря с мисис Мейхю...

– Уверявам ви, мис, че съм най-добрият готвач в цялото графство! Мога да приготвя каквото и да е, и то като използвам съставки, за които една жена дори не е чувала, и...

– Радвам се да чуя това, Полгрейн. Малко печена бамя и Мариновани миди биха били пикантно допълнение към менюто. Моля те, включи и други блюда, които според теб ще допълнят вече изброените. Ето списък с моите желания. Благодаря ти, Полгрейн. До другата седмица по същото време. Ако имаш нужда от моя съвет или от помощта на някоя от прислужниците, само кажи. Всички ние – и седемте – бихме ти помогнали с удоволствие. О, щях да забравя, новите прислужници, естествено, ще се хранят с вас в кухнята. Не им е приятно да се хранят върху подноси в стаите си. Казват, че това ги карало да се чувстват като отритнати от останалите в дома. Искат да бъдат част от семейство Найтингейл. Затова за в бъдеще ще се хранят с вас.

Каролайн му се усмихна приятно и му подаде лист хартия, изписан с хубавия ѝ почерк.

– До следващо нареждане всеки път ще се сервира за шест човека.

Тя го потупа приятелски по ръката и го остави да се пита какво ли още очакваше Маунт Хок.

* * *

Точно в шест часа Каролайн гледаше към стенния часовник и се чудеше къде беше Норт. През това време слушаше с едно ухо Оуен, който говореше много тихо с Алис.

Тогави го чу – стъпките му отекваха силно по стълбите. После вратата се отвори и той влезе в трапезарията, с мокри от банята коси, облечен в черен вечерен костюм. Стори ѝ се по-привлекателен от което и да е от блюдата на масата. Нямаше никакъв шанс Полгрейн да приготви нещо, което да изглежда по-добре от Норт. Каролайн си даде сметка, че го изяжда с поглед. В стаята настъпи тишина, нарушавана само от лекото хихикане на Евелин.

Норт стоеше пред жена си и ѝ се усмихваше, като лекичко галеше бузата ѝ с кокалчетата на пръстите си.

– Добър вечер – каза той и я погледна в устата.

Тя преглътна и разтвори устни, давайки си сметка, че трепери тук, пред всичките. Успя да изрече само:

– Днес беше облачно.

– Да, и облаците не са се помръднали кой знае колко. Просто си висят там.

– Изядох една ябълка от градината.

– Знам.

– Аз също.

– Къде беше?

– В Гунбел. По работа. И, да си призная, това ми достави удоволствие.

– Норт – обади се Оуен, – откри ли нещо повече за мисис Пелфорт?

Лорд Чилтън замръзна на място и ведрото изражение върху лицето му се стопи. Той се обърна към събеседника си и отвърна:

– Нищо важно. По това време Бенет е бил както обикновено в кръчмата на мисис Фрийли. Ще ти кажа останалото по-късно, въпреки че няма кой знае какво за казване.

– Не мога да повярвам и за миг на това – намеси се Каролайн.

– По-късно – повтори Норт. – Не искам да разстройвам никого преди вечеря.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Мери Патриша каза:

– Моля ви, милорд, в състояние сме да чуем всякакви подробности във връзка с това ужасно събитие. Всъщност...

Тя направи дълга, изпълнена с драматизъм пауза.

– Всъщност Евелин може би знае нещо повече по този въпрос.

От другата страна на великолепното блюдо с варено еленско месо, което Норт възхвали до небесата, Оуен започна така:

– Мъжете в селата започнаха да се хващат за оръжието си. Казват, не всичко било тихо и мирно, докато... – Гласът му колебливо затихна.

– Продължавай – намеси се лорд Чилтън. – Така е. Аз открих тялото на лелята на Каролайн в Сейнт Агнес Хед. Аз съм непознатият. Не ги обвинявам, че говорят.

– Да – рече припряно Евелин, – ами другата убита? Милорд, вие бяхте далеч оттук, но предполагам, че оня гадняр Бенет се е въртял наоколо.

– Защо мислиш така, Евелин? – попита Норт.

Младата жена почервения. Това наистина бе смайващо и Каролайн не можеше да повярва на очите си.

– Мистър Сейвъри ми каза това, милорд – отвърна най-после тя. – Той е колкото красив, толкова и умен Каза ми, че ви помагал в разследването на случая. Рече също, че и на вас ви сече пипето.

„Очевидно той ѝ е издрънкарал всичко това“ – помисли си господарят на имението. Беше предупредил Флаш, че случаят е поверителен. Изглежда продължително Евелин и, убеден, че в нея имаше действително не малко неща, които биха привлекли Флаш, се предаде. Дори с издут корем тя бе забележително привлекателна. Е, стореното – сторено.

– Съжалявам, че трябва да ти го кажа, Евелин, но Бенет също не е бил тук по това време.

– Има още нещо, милорд – добави Евелин. – Знам, че доктор Трийт е бил близък приятел с мисис Пелфорт.

– И това ми е известно – отвърна Норт. – Когато открихме тялото ѝ, изхвърлено на плажа, доктор Трийт беше изключително разстроен. Сподели с мен, че тя била много мила с него след убийството на леля ти, Каролайн. Беше съвсем объркан.

Мислите на Каролайн препуснаха напред. Тя отвори уста да каже

нещо, видя, че Норт поклати глава, и насочи отново вниманието си към вкусния грах с масло в чинията си.

– Доктор Трийт несъмнено беше влюбен в леля ти, Каролайн, – обади се Оуен, – а после – в Нора Пелфорт. Мислиш ли, че може да е луд, Норт? Че обича да се наслаждава на компанията на жените, а после да ги убива?

– Това е смешно – отвърна лорд Чилтън. – Яж си вечерята, Оуен. Тревожиш Алис.

Оуен незабавно се обърна към нея и я потупа по ръката, като че й беше чичо или отец-изповедник.

„Дали доктор Трийт е познавал и убитата преди три години жена? – помисли си Каролайн. – Как се казваше тя? Май че беше Елизабет Годолфин.“

Норт вдигна глава и видя застаналите на прага на вратата Триджийгъл, Кум и Полгрейн.

– Да? – каза той. Триджийгъл се изкашля и започна:

– Ъ-ъ, милорд, просто чухме какво каза младата жена. Обяснихме на всички тези лаладжии, че е повече от смешно да ви мислят за виновен.

– Благодаря ви – отговори господарят им. – Може би сега имате други задължения, очакващи вниманието ви?

– Задълженията винаги са безброй в такъв голям дом, милорд. А сега, при появата на толкова много хора, те се увеличиха застрашително.

Каролайн се обади:

– Да кажа ли на мисис Мейхю...

– В никакъв случай – отгърна припряно Кум. – Ние ще се справим. Винаги сме го правили, дори и при най-напрегнати и отчаяни обстоятелства.

– Възхищението ми към трима ви непрекъснато се подхранва и придобива все по-големи измерения – рече Норт. – Полгрейн, овнешкото е чудесно, както и печените в тесто ябълки и супата от костенурка.

– Щом вие сте доволен, милорд, за мен това е достатъчно.

Норт кимна, улови погледа на жена си и се усмихна широко на готвача си.

– Всъщност всичко, поръчано от Нейно височество, е напълно по вкуса ми, Полгрейн.

– В такъв случай резултатите са такива, каквито бихме искали да бъдат, милорд.

За всеобща изненада Алис се обади:

– Мисля, че супата от говежди опашки, ъ-ъ, също е много хубава, мистър Полгрейн.

Спазъм премина по лицето на готвача. Той отвърна, като гледаше право в грозната фруктиера наред масата.

– Това се дължи на зрелостта на карамфила. Негово височество обаче не обича супа от говежди опашки.

* * *

Дори на някой от вечерящите да му се бе сторило странно това обсъждане на менюто с тримата слуги, изпънати като пруски войници край стената, никой не изказа гласно впечатленията си. Вечерта обаче, когато Каролайн се отпусна върху гърдите на Норт, тя рече:

– Предпочитам твоя вкус пред всичко, което би могъл да приготи Полгрейн.

– Заради зрелостта на плътта ми ли?

Тя се усмихна, докато целуваше рамото му, гърлото, брадичката и най-после – устата.

– Лек вкус на сол от изпотения от усилия мъж. О, Норт, спиш ли вече?

– Да – отвърна той и я придърпа в обятията си. – Всичките тези приказки, след като сме се любили, наистина са изпитание за мен, Каролайн. Едва не ме убиваш с ентузиазма си в леглото, а после искаш да обсъждаме философски въпроси.

– Само искам да знам къде беше днес следобед. Нещо за мисис Пелфорт ли научи? И защо не си ми казал, че доктор Трийт я е познавал? А също и това, че местните хора те мислели за нещо като луд?

– Отидох да видя бащата на Тими.

Тя се отдръпна леко и погледна надолу към него, а гъстите ѝ коси паднаха като завеса от едната страна на лицето ѝ. Бяха тъмни и лъскави и отново го наведоха на еротични мисли.

– Защо направи това?

– За да не би Тими по случайност да убие пияния мръсник.

– Но аз ти казах, че ще го науча, че ще работя с него...

– Когато влязох в къщичката им в Гунбел, баща му току-що беше ударил майка му. Дръпнах го от нея и го измъкнах за врата навън. Трите момиченца крещяха така, като че ги колежа. Направо няма да ми повярваш, но майката на Тими се втурна подире ми и се разкрещя да не удриям съпруга ѝ. Казах ѝ да се върне в къщата, като се опитвах да звуча възможно най-убедително. После проведох разговор с Джеб Пекли.

– Пекли? Прислужникът Тими Пекли? Какво грозно име! Е, и какво стана? Какво каза той?

– Нищо особено, докато не успях да привлека напълно вниманието му.

Норт несъзнателно потърка кокалчетата на ръцете си. Каролайн му се усмихваше така, като че той бе господарят на света. Никога досега не го беше гледала по подобен начин. Внезапно той се почувства притеснен и измърмори:

– Постъпих така, за да бъда сигурен, че повече няма да удари никого. Работата е в това, скъпа, че ако старият Джеб някой път се напие истински и синът му извади пистолета си, тогава бащата наистина може да излезе от релси. И тогава някой може да бъде убит. Не мога да допусна това да се случи.

– О, Норт, ти си прекрасен! Няма по-прекрасен мъж от теб – не само в целия Корнуол, а и в цяла Англия. Аз съм най-щастливата жена на света. Божичко, толкова те обичам!

Тя го целуваше и се смееше, и галеше раменете и ръцете му. После дланта ѝ се озова върху корема му и в следващия миг той вече беше в нея, като простена дълбоко в устата ѝ. В този момент Норт замръзна на място и се повдигна на ръце, дишайки тежко като старата си хрътка Кардалу, след като бе пробягала гората край Тайбърт.

– Какво каза?

– Казах, че си прекрасен, повече от прекрасен. Всъщност ти си най-великият човек...

– А после?

– Казах „Божичко“.

Тогава той си даде сметка, че Каролайн се страхуваше да му каже отново, че го обича, защото това щеше да е като бяла кърпа пред лицето на неприятеля. Но той определено не беше неприятелят. Може би тя не беше имала точно това предвид. Норт отново обсеби устата ѝ, усещайки разливащото се в тялото му удоволствие. В един миг се изви като дъга назад, съзнавайки, че тя го наблюдава как изживява оргазма си – безкраен миг, отдаден на най-прекрасното удоволствие, което бе изпитвал в живота си. Притисната във врата му, Каролайн отново прошепна:

– Обичам те. – А после добави: – Обичам да те гледам обхванат от конвулсиите на оргазма ти, Норт. Това особено ме възбужда.

Тя го придърпа към себе си, а ръцете ѝ галеха гърба му, докато устните ѝ целуваха лекичко раменете и ръцете му. Той заспа преди да бе излязъл от нея и това бе най-сладкото усещане, което някога бе

изпитвал.

Каролайн се опитваше да бъде философ, искрено се опитваше. Тя се беше изпуснала да му признае най-съкровените си чувства, той пък бе й казал, че е чудесен човек и че му харесва. Всъщност беше промълвила два пъти, че го обича. Нямаше нищо лошо и в това да бъдеш чудесен човек. Всичко беше наред. Беше много приятно да бъде харесвана от мъжа, когото обожаваше повече от което и да било друго човешко същество.

На Каролайн ѝ се искаше да пее и да танцува, и да креши на всеослушание, че Норт Найтингейл е герой, че всички други определения – мрачен, суров, заплашителен, на които самият той вярваше, че му подхождат идеално – бяха пълна глупост. Беше герой и беше неин, и тя бе готова на всичко за него. Беше просто и ясно, беше окончателно. Каролайн целуна Норт по рамото. Той се размърда и я изгледа с размътен, но доволен поглед.

– Това беше изключително задоволително – рече сънено той и се търкулна от нея върху леглото.

Тя го зави с одеялото, сгуши се до гърба му и се усмихна в мрака.

* * *

На сутринта обаче вече не ѝ беше до усмивки. Евелин я събуди малко след зазоряване. На Алис и било лошо. Повръщала в нощното гърне в спалнята си, а косата и висяла влажна от пот около преbledнялото ѝ лице.

Каролайн погледна момичето и веднага изпрати Тими да извика доктор Трийт.

Върна се в спалнята си и се облече набързо. Когато влезе отново в стаята на Алис, Норт вече беше там и бършеше лицето на болната с влажна кърпа. Тя потръпваше от спазмите, разтърсващи слабичкото ѝ телце и дори не осъзнаваше, че я държи самият лорд Чилтън.

Бес Трийт следваше брат си по петите. Очевидно така правеше винаги. Евелин стоеше в един ъгъл и кършеше ръце.

– Горкото ми бебе. Чух я да плаче, после извика. Когато дотичах при нея, тя повръщаше, а видът ѝ беше ужасен. Бедната ми малка Алис.

Оуен влетя в спалнята ѝ.

– Какво става тук? Алис ли е болна? Усетих, че нещо не е наред, просто бях сигурен. Когато видях доктор Трийт да излиза от дома си, разбрах, че идва тук.

Норт се запита какво е правел Оуен по това време в Гунбел, но сега

не беше моментът да разнищова случая.

Дори Бес Трийт не се опита да изведе Оуен от стаята, когато брат ѝ издърпа нагоре нощницата на болната и натисна издутия ѝ корем. Всъщност Оуен не откъсваше очи от лицето на Алис. Държеше ръката ѝ и ѝ шепнеше, че всичко ще бъде наред, че няма защо да се тревожи, че той е тук, край нея. Норт каза на жена си:

– Това е много любопитно.

– Да – отвърна тя. – Не бях си дала сметка, че братовчед ми е хлътнол но Алис. Моля се всичко да бъде наред.

* * *

Малко по-късно, в салона, доктор Трийт каза на господарите на Маунт Хок, че не вярва Алис да пометне.

– Но, Бенджи – обади се Бес, – може би това ще бъде най-добре за нея. Тя е още само едно дете.

Каролайн се усмихна, поемайки риска да разсъждава различно от тази прекалено праволинейна жена.

– Алис ще се чувства прекрасно, мис Трийт. Сигурно не мислите, че леля Елинор или пък аз бихме я изгонили оттук след раждането на бебето? Не, Алис няма да има никакви проблеми в това отношение. Кажете ми какво да правя, доктор Трийт?

Малко след като изпи току-що приготвеното лекарство, Алис заспа. Преди да се върнат в спалнята си, Каролайн и Норт за последен път надникнаха в стаята ѝ. Оуен седеше до нея на леглото и държеше малката ѝ слаба ръка в своята. Вдигна поглед към тях и рече:

– Ще се оправи. Аз ще се грижа за нея. Доктор Трийт мисли, че причината е в храната, която е поела, може и в супата от овнешки опашки.

– Никой друг не яде много от тази супа – спомни си Норт. – Може би наистина тя е виновникът. А може да са гъбите.

Каролайн се прозя широко.

– Съжалявам, но съм толкова уморена. Тук като че наистина нямаме миг спокойствие.

– Така е, Каролайн – кимна Оуен. – Мисис Мейхю, Хлое и Моли също дойдоха да видят какво става. Мисис Мейхю направи повече предложения за подобряване състоянието на Алис, отколкото успях да запомня. Наистина е много енергична. Нещо като баща ми.

– И аз мисля така – отвърна Каролайн и се прозя отново.

Слънцето вече надничаше в спалнята им, когато Норт проникна в

нея бавно и нежно. Тя потрепна и изохка в устата му, когато получи оргазъм.

– Приятно ми е да виждам усмивка върху лицето на една почти заспала жена – каза той и я притисна силно към себе си.

– Каж ми пак, че съм чудесен човек, Норт.

Той я изгледа за момент, целуна затворените ѝ очи, после носа и устните ѝ.

– Ти си от породата на най-прекрасните хора, Каролайн – каза мъжът ѝ и въздъхна тихичко, когато ръката ѝ го погали по гърба. – Всички тези злини, Каролайн... Ще се справим с тях.

– Знам – отвърна тя и притисна буза в рамото му.

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Бележката, която Норт бе получил и която беше напъхал в джоба на бричовите си, бе написана от непозната ръка. Беше му я предал Тими, на излизане от конюшната, водейки скопения му кон Трийтоп.

– Един млад некадърник, дето говореше като катерица, ми я даде, милорд – беше обяснил Тими.

Това беше доста необичайно, тъй като Тими познаваше всички в околността или поне така смяташе.

– Какво значи „говори като катерица“? – беше попитал Норт.

И Тими бе обяснил:

– Малкият нищожник не мойше да каже две думи, без да запъне поне на едната от тях като магаре на мост.

Норт беше подкарал Трийтоп към северния край на имението си, където земята беше по-равна и хълмовете все още се зеленееха, като че есента не бе встъпила вече в пълните си права. По тези места имаше пет-шест хълмчета и учените твърдяха, че под тези „гrobiщни могили“, както ги наричаха те, има гробници от много, много отдавна, дори преди идването на римляните по тези места, дори преди появата на келтите в Корнуол. Норт си спомняше, че бе чел за Силбъри Хил – огромна могила, за която всички знаеха, че е надгробна и че вероятно крие съкровища. В края на миналия век херцог Нортгъмбърленд докарал цяла армия миньори от калаените мини, за да изследват гробницата. Не открили обаче нищо и затова вече почти никой не обръщаше внимание на странните могили.

От време на време селяните намираха странни неща край тези хълмове: глинени съдове, които изглеждаха по-стари от самата земя, железни и стоманени парченца, които приличаха на части от древни оръжия. Сравнително отскоро се бе оказало, че под една от могилите се крие тясна гробница, в която имаше човешки скелети, глинени съдове, но нищо ценно. Лорд Чилтън беше чувал, че в други части на Англия откриването на римски монети и дори на келтски оръжия не беше кой знае какво чудо.

Дали наистина крал Марк беше погребан тук, под някой от тези полегати хълмове? Дали златната гривна на праядо му бе намерена някъде наоколо? Норт искрено се съмняваше в това.

Той спря коня си точно на върха на един от хълмовете и се огледа.

Забрави всичко за археологията, за крал Марк и за оглупелия му от страст племенник Тристан, предал го с помощта на красивата невярна Изолда.

В бележката се казваше, че Каролайн ще се срещне с любовника си край северния край на имението му. Е, вече беше пристигнал на мястото. Той погледна към гъстата дъбова горичка, по-стара от друидите, които провесвали неприятелите си в клетки от клоните на дърветата и след това ги изпичали живи.

Къде беше тя? Това беше номер, знаеше го, но въпреки това очакваше да види жена си някъде насам. Къде беше Реджайна?

Когато Норт зърна не само нейната кобила, но и някакъв друг кон, сърцето му започна да бие силно, тежко. Любовник? Мили Боже, това бяха глупости, пълни глупости, дело на някои, който не им желаше доброто, може би – на тримата му слуги.

Не, той нямаше да шпионира младата си съпруга Каролайн го обожаваше. Нещо повече – тя го обичаше. Казваше му го всеки път, когато се издигаше на върха на удоволствието, целуваше го, повтаряше му го отново и отново. А той всеки път очакваше да чуе от устата ѝ тези думи, които му доставяха неизмеримо удоволствие.

Норт се запита как все пак любовта на Каролайн към него се бе разгоряла за толкова кратко време? Истинската любов определено не се развиваше с подобна скорост. Може би думите: „Обичам те!“ бяха причинени само от невероятно силните ѝ оргазми, от задоволената страст?

Смутен, лорд Чилтън скрита коня си, но не пренепусна напред, за да не издаде присъствието си. Той накара Трийтоп да се движи бавно, докато се приближи достатъчно, за да може да вижда и двамата.

Мъжът беше доктор Трийт. Той стоеше до Каролайн и ѝ подаваше нещо. Просто ѝ показваше нещо – ни повече, ни по-малко.

Това не беше тайна любовна среща. Но какво ѝ показваше той? И защо тук? Тя не беше като останалите съпруги на потомците на рода Найтингейл; вероломни жени, останали верни на мъжете си до раждането на наследника, а след това затънали в блатото на разврата и започнали да дават живот на копелета или пък изритани от имението, като майката на Норт. Не, Каролайн му беше вярна, беше негова и на никой друг. Би заложил всичко, което имаше, на нейната вяроност.

В този момент доктор Трийт се наведе към Каролайн и постави голямата си ръка на рамото ѝ. Това не се хареса на Норт. Те като че разговаряха много сериозно за нещо. Младият мъж усети, че замръзва, когато лекарят целуна Каролайн по бузата. Сега дланта му се движеше надолу

по нейната ръка. Най-после той се раздели с нея и се запъти към коня си. След като се настани върху седлото, ѝ махна и ѝ се усмихна отново.

Какво, но дяволите, ставаше тук?

В този момент всичко отровно, което Норт бе прочел а семейните дневници, нахлу в съзнанието му с убийствена яснота. На жените не можеше да се вярва. Неговата майка беше изневерила на баща му, бе го изоставила и умряла. Дядо му, а преди него и неговият баща също бяха предадени. И баща му, и дядо му бяха писали за женското коварство. Безчестието се предаваше от поколение на поколение, през вековете. Мъжете от рода Найтингейл можеха да вярват на съпругите си само до раждането на техния наследник.

Съпротивлявайки се на мрачните си мисли, Норт си спомни, че беше избягал от Маунт Хок и от баща си, защото не можеше да понесе празнотата в този дом и непрекъснатите надути проповеди на баща си за майка му – „уличница“, „кучка“, „проклетата повлекана“... Спомни си, че като дете нямаше представа какво означават всички тези думи, но сега вече знаеше. Отново усети познатото чувство на изненада от съществуването на толкова много средства за изразяването на недоволството на един мъж от една жена. Пръстите му се бяха впили в юздите на Трийтоп.

Слава Богу, Норт беше проявил достатъчно разум да напусне бащиния си дом преди десет години, веднага щом се бе усетил способен да се грижи сам за себе си. Не му беше никак лесно, но вярваше, че всичко друго би било по-добро от това да остане в Маунт Хок с баща си. Чувстваше инстинктивно, че следващото, което баща му щеше да направи, бе да завре дяволския дневник в лицето му и да му заяви, че е негов дълг да изхвърли съпругата си веднага след раждането на наследника и да започне да пише собствени мемоари за това какви мръсници са жените, особено съпругите. И все пак, когато Триджийгъл съвсем целенасочено му бе дал дневника, той бе прочел само част от него. Затова и само част от отровата бе проникнала в кръвта му. Как се мразеше заради това!

Не, Норт не беше нито като баща си, нито като дядо си или прадядо си и никога нямаше да се съгласи, че има нещо общо с тях. Заветът, който мъжете от рода Найтингейл предаваха на синовете си, щеше да свърши с него.

Докато направляваше Трийтоп към мястото, където стоеше Каролайн, той се чудеше за какво ли мислеше тя. Разбира се, не и за Бенджамин Трийт, разбира се, че не.

* * *

„Каква красива дъбова горичка“ – вдъхваше уханията й Каролайн. Особено й харесваха полегатите могили и романтичният каменен плет, който се простираше на стотина метра и в двете посоки. Тези камъни бяха разположени от човешки ръце и бяха наместени толкова грижливо и стабилно, че дори и сега оградата имаше само тук-там по някоя дупка – там, където някой от тях бе паднал и се бе търколил върху богатата земя. Кога тези камъни бяха превърнати в плет с такова майсторство и грижа? Кой беше направил това? А и всички тези могили бяха човешко творение, но защо бяха създадени, с каква цел?

В този момент Каролайн вдигна поглед и забеляза Норт.

Тя извика и се втурна към него. Полата й за езда беше тясна и й пречеше да се движи, затова тя просто я вдигна до коленете си.

Норт спря коня си и скочи от гърба му, за да я посрещне с разтворени обятия в мига, когато тя се хвърли отгоре му. Вдигна я и я завъртя.

– Здравей – каза той и бавно я постави на земята, като я целуваше по устата, а ръцете му притискаха бедрата й към тялото му.

– Липсваше ми. Сигурно ти е било нужно доста време, за да ме намериш. – Тя го целуна отново и отново, за да не се наруши балансът. – Впрочем, как ме откри?

– Получих анонимна бележка, че ще се срещнеш тук с любовника си.

Тя го изгледа толкова смаяна, че забрави да го целуне на свой ред, но само след секунди навакса пропуска си. Обичаше да го усеща, да го чувства, и когато най-последно заговори, беше задъхана.

– Шегуваш се, нали?

Норт й подаде листчето. Каролайн разгъна измачканата хартийка и я прочете, а после – още веднъж.

– Божичко – вдигна поглед най-последно тя. – Това наистина е невероятно.

– И аз така си помислих.

– Кой глупак може да го е написал?

В следващия миг тя вече се смееше. Норт се отдръпна учуден. Една част от него, създадена от горчивината и гнева на баща му, питаше защо се смее Каролайн, настояваше да разбере дали това не беше просто наглост от нейна страна.

Тя избърса очи с опакото на дланта си и размаха смачканото писъмце.

– Този идиот не е можел да знае какъв невероятен любовник си ти, Норт. Иначе би ли помислил, че мога да имам достатъчно енергия за друг любовник? Освен това, защо бих сторила подобно нещо, когато имам най-прекрасния човек за съпруг? Те със сигурност не биха могли да знаят какво си ми давал да правя, иначе не биха повярвали, че ще поскам да връзвам ръцете на друг мъж за таблата на леглото, нали?

Норт я гледаше смаян. Наистина ли мислеше това, което казваше?

– Много загадъчно, нали? – отвърна най-после той.

Младата жена изсумтя.

– Загадъчно ли? Това е дяволска глупост. Женени сме от по-малко от месец. Норт, съжалявам, но всичко това ми намирисва на твоите женомразци в действие. Сигурна съм в това не по-малко, отколкото, че чудовището на прозореца в сватбената ни нощ също е тяхно дело. Все едно, че виждам Триджийгъл или Кум легнали по корем на покрива и провесили някаква тел, в чийто край се полюлява чудовищната глава. Искан ми се мръсникът, сторил това, да бе хванал хубава настинка. Като че в целия този фарс прозира стилът на Триджийгъл... – и тя размаха листа под носа на мъжа си, – тъпанарят му с тъпанар!

– Как са могли да предположат, че ще те изпусна от погледа си? – недоумяваше лордът.

– Е, вярно, днес не бях пред очите ти за кратко време, но ти ме откри изключително бързо. Това няма да се повтори никога повече, никога. А сега ме целуни.

Което и Норт направи, мислейки, че подобна на Каролайн нямаше в цял Корнуол, а сега тя беше негова и веднъж завинаги беше приключено с цялата двойственост на миналото и проклятието на мъжете от рода Найтингейл да имат неверни жени.

Но все пак за известно време я беше изпуснал от погледа си.

Той сведе поглед към нея. Всички съмнения, всички отдавна погребани обвинения срещу жените, повтаряни от баща му, накараха очите му да потъмнеят, а изражението му да стане сурово и плашещо.

– О, Норт, това май е мрачният ти вид. Да, точно така, и той не ми харесва ни най-малко. Той е безжалостен и заплашителен. Изглеждаш опасен и хипнотизиращ. Ако не ми беше съпруг и не предпочиташ смеха и шегите ти, защото именно смехът ти кара кръвта ми да кипне, е, в такъв случай вероятно щях да си помисля, че във всичко това има доза романтика. Мълчалив силен мъж. Това може да накара една девица да потръпне от необяснимо щастие, дори да оглупее. Радвам се, че съм убедена до мозъка на костите си, че никога не би ми причинил зло, иначе бих

се изплашила много от теб. Никога не бих искала да ти стана враг. Колелетата на французите сигурно са затрепервали от страх, когато си се появявал. А мога да си представя колко много са се зарадвали, когато си се завърнал в Англия.

– Какво правеше тук?

Тя се усмихна, кръстоса пръсти зад врата му, придърпа надолу главата му и го целуна пак, докато той галеше гърба ѝ и я притискаше толкова силно към себе си че се питаше дали след малко някой от двамата щеше да диша все още.

– Дойдох тук заради записките, които открих в книгата за крал Марк, написана от дядо ти. Той непрекъснато говори за кралица Изолда, за това как изневерила на бедния Марк с неговия племенник Тристан, който може би е бил негов син, и как Изолда била блудница мръсница и куп други прекрасни неща. Как женския манастир бил прекалено добър за нея и нейните подобни... Всичко това е наистина отегчително, непрестанното повтаряне на едно и също. От един момент обаче дядо ти внезапно прекъсва тези монотонни тиради и пише за същото, от което се е вълнувал и неговият баща – как някога Фой бил разтърсен от природен катаклизъм още преди викингите да завладеят по-голямата част от Англия. И след като земята се нагънала и оформила по съвсем нов начин, за някакъв местен монах станало очевидно, че никъде в този район не можели да се открият следи от крал Марк – доказвала го разцепената земя. Останките на крал Марк не били в Южен Корнуол. Според дядо ти именно в тази дъбова горичка крал Марк се среща с племенника си Тристан, за да го прокуди от Корнуол заедно с Изолда. Предполага се, че именно тук е умрял – от отровната стрела на поддръжник на Тристан. Тук и бил погребан – в някоя от тези могили. Може би във всичко това все пак има нещо – кой знае? Не се смей, Норт. Опитвам се да възприема твоите предци поне малко сериозно.

– Каролайн, скъпа, не съм чувал за никакво земетресение на юг от тук. Писал ли е дядо ми кой е бил този монах? Как се е казвал? От кой орден е бил? Съществува ли в нашата библиотека някакъв текст, написан от въпросния монах, който претендирал, че всичко това се е случило?

Ентусиазмът на младата откривателка като че леко спадна.

– Не, но аз не съм преровила всяка полица и всеки том. Знаеш ли кое ме озадачава най-много? Златната гривна. Къде точно са я намерили? Странно, че пращяко ти така и не е обяснил това. И какво след това е станало с нея? Защо баща ти не споменава нищо за внезапното ѝ

изчезване? Всичко това е много объркващо. Така или иначе, доход тук, за да видя какво мога да открия.

– И?

– Нищичко, дори най-дребно метално парченце, което би могло да бъде част от древен меч. Всичките ти предци изглежда са живели много дълго и всички те са писали не само за крал Марк, а и за женското коварство. Знаеш ли, Норт, според праядо ти жените трябвало да бъдат държани под ключ, точно както в мюсюлманските хареми, и извеждани оттам само за осигуряването на наследници. Познаваше ли дядо си, Норт? Знаеше ли за тази негова антипатия?

– Спомням си го, и то много добре. И знам всичко омразата му към женския род. Това беше нещо като лудост – не само при него, а и при баща му, и при сина му. Бил е типичен мъж от рода Найтингейл, с една дума – като мен.

– Мургав и космат, и изключително прекрасен?

Лорд Чилтън целуна връхчето на носа ѝ, което беше изгоряло от слънцето, и рече:

– Прекрасен? Аз ли съм такъв?

– О, да, и мисля, че има опасност да ме покориш още повече, отколкото досега. И мисля, че би трябвало още известно време да ми даваш възможност да те побеждавам.

Очите му се замъглиха от страст. Той си се представи отново легнал по гръб, със завързани над главата ръце, чудейки се колко дълго би могъл да издържи това, което Каролайн прави с тялото му...

– Норт, дишането ти изведнъж стана учестено и неравно. Добре ли си?

– Не.

– В такъв случай...

Тя изтърси от раменете си жакета за езда. Усмихна се дяволито, захвърли го на земята и започна да маха фибите от шапката си.

– Каролайн, тук е много открито.

Тя сграбчи ръката му и го задържа след себе си.

– Тогава да отидем в горичката. Там ще бъде топло и уютно и ще мога да те целувам до припадък.

Двамата се затичаха натам. Щастливият смях на Каролайн разпалваше отново неукротимата страст на Норт към нея. И тази страст очевидно нямаше да има край.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Минаваше полунощ. Норт все още беше буден, но лежеше неподвижно, защото Каролайн се бе притиснала към него и равното ѝ дишане говореше, че спи дълбоко. Той гледаше намръщено в тавана, внезапно сетил се, че забрави да я пита какво правеше там доктор Трийт, какво ѝ показваше, защо я бе целунал по бузата. А и тя не бе направила опит да му разкаже нищо повече.

Нима той приличаше толкова много на другите мъже от рода Найтингейл, че взаимоотношенията му с жените – особено с неговата съпруга – бяха отровени от недоверие? Нима това беше в кръвта му, това отровно, убеждение, че ще му изневери?

Проклятие! Нямахте да мисли повече за това.

Сети се, че преди не беше предявявал каквито и да са собственически права над любовниците си, не беше настоявал те да бъдат само негови, докато ги издържаше. Една от тях съвсем явно се бе захванала с друг джентълмен и реакцията на Норт бе доста неуправляема. Но в крайна сметка тази жена бе само една любовница, а животът си беше такъв – носеше и сълзи, и смях, и разочарование. В този живот мъжете и жените просто не бяха светци. Но сега, когато си спомни този случай, Норт като че отново бе обхванат от мъчителния гняв, връхлетял го тогава. И отново си спомни за безкрайните горчиви проповеди на баща си. А тези уж забравени спомени като че извираха някъде дълбоко от него, от място, за което той дори не бе подозирал, че е част от него.

Дали с безкрайните си сексуални игри Каролайн не беше отвлякла вниманието му, за да не я разпитва повече?

Норт не можеше да се понася повече. Искаше му се никога да не бе чел и страница от проклетия дневник, който Триджийгъл му бе връчил преди сватбата му с Каролайн. Целият бе изпълнен с гняв и злоба, беше отровен и опорочен, от него лъхаше нездраво съзнание, което го плашеше. И коренчето на тези злини несъмнено водеше до неговия прадядо. Това не бяха просто съвпадения, всички тези женски предателства към мъжете от рода Найтингейл. Не бяха...

Той целуна младата си жена по косите, притисна я към себе си и едва не подскочи от леглото, когато тя прошепна в рамото му:

– Защо не можеш да заспиш? Какво е станало?

– Предполагам, защото направо съм разкъсан от желание. Ти не

изпълни докрай съпружеските си задължения към мен, Каролайн. Минаха вече цели шест часа. Сигурно няма да заспя до края на нощта, защото не се погрижи да ме облекчиш.

Норт се чудеше сам на себе си. Нима всички тези думи се изливаха с такава лекота от неговата уста? Защо не я беше порицал с едно лаконично изречение? Защо се стараеше да бъде забавен? Защо изливаше потоци от слова и се шегуваше, и се усмихваше със сигурност прекалено много, и дори се смееше повече от необходимото?

Но в следващия миг Норт забрави всичко друго, освен притискащите се в тялото му гърди на Каролайн, галещата го по гърлото и раменете ръка, която слезе надолу по ръцете му, докато пръстите ѝ се озоваха в дланта му. След това тя се намести между краката му и впери поглед в лицето му, опитвайки се да разкъса мрака. Той благослови лунния лъч, промъкнал се в спалнята им, който освети усмивката върху лицето ѝ. После Норт затвори очи, защото дланта ѝ се плъзна по корема му и още по-надолу, и още по-надолу. Той изохка.

– Прости ми, скъпи, че не се отнесох както трябва с теб.

Усети топлия и дъх върху члена си и потрепера с тялото си тяло. Потърси някъде в съзнанието си поне някакъв намек за меланхолия, поне забравения ѝ вкус. Потърси мрачните си мисли, само една от тях, но откри само непрекъснато увеличаваща се страст и някакво огромно пространство, изпълнено с нея, единствено с нея и с това, което чувстваше благодарение на нея. А когато ръцете ѝ се затвориха около члена му, той спря да се тревожи за каквото и да било и успя да каже:

– В устата, поеми го в устата си.

Тя изпълни молбата му и младият мъж помисли, че ще умре от невероятното усещане.

Докато го галеше, докато го изгаряше с топлината на тялото и влажния зной на устата си, той разбра, че я вълнува не по-малко, отколкото тя него. В един момент тя извика и се изви като дъга. Норт се усмихна и я притисна към себе си, чувствайки я особено скъпа в този миг на разтърсващо удоволствие.

– Каролайн! – възкликна той, докато продължаваше да я гали нежно по корема. – Ти си повече от това, което заслужава един обикновен мъж.

Прокарвайки пръсти през косите му, тя отвърна:

– Ти си единственият обикновен мъж, когото желая.

* * *

Каролайн не беше видяла още всички стаи в новия си дом. Тъй като никой нямаше нужда от нея точно в този момент, тя разполагаше с известно време само за себе си. Беше наметнала вълнен шал върху муселинената си рокля и топлите боти. Есента вече беше встъпила истински в правата си, а и така трябваше да бъде – денят на Все светии не беше далеч. Гъста мъгла са стелеше почти всяка сутрин, следобедите въздухът ставаше доста хладен. Мирисът на море бе станал по-осезаем и достигаше дори до Маунт Хок във ветровити дни. Каролайн бе обикнала Корнуол.

Мери Патриша даваше уроци на Евелин и Алис в своята стая. Оуен беше в Скрилейди Хол, за да се срещне с управителя на мините – мистър Пийтрий. Норт беше с Флаш Сейвъри. Двамата разпитваха всички, познавали Нора Пелфорт, търсейки някакви доказателства, които да им подсказат кой беше убиецът ѝ. Беше жалко, че подозренията отпадаха напълно от Бенет. Той беше наистина отвратително създание.

Каролайн подозираше, че Норт и Флаш се опитваха да открият и момчето, дало на Тими анонимната бележка, според която тя трябвало да се срещне с любовника си. Сър Рафаел Карстеърс също бе с тях и младата жена предполагаше, че тримата щяха да привършат издирванията си в кръчмата на мисис Фрийли, опитвайки прекрасното местно пиво.

Каролайн се изкачи на третия етаж в източното крило. Там беше неестествено тихо. Във въздуха се носеха пращинки, проблясващи на слънчевата светлина, успяла да се провре през затворените капаци на прозорците и старите завеси. Очевидно никой не бе влизал тук от дълго време.

Младата жена кихна, когато отвори вратата към някаква друга стая, в самия край на дългия коридор. Това не беше спалня, а по-скоро склад. Тежки капаци от дървени летви затваряха плътно тесните прозорци. Тя ги отвори и светлината нахлу в помещението. То беше претрупано със стари дървени щайги и панери, наредени едни върху други почти до тавана. На стените бяха подпрени картини. Тя обърна една от тях към себе си и отстъпи крачка назад.

Беше доста стилизирана картина от началото на миналия век. На нея бе изобразена съвсем млада жена, не по-възрастна от Каролайн. Личеше, че е била много хубава: тъмни коси, тъмни очи, дяволита дълбока трапчинка на дясната буза. До нея стоеше висок млад мъж – нямаше съмнение, че бе потомък на рода Найтингейл, – положил леко голямата си длан върху рамото ѝ.

Каролайн започна да обръща една по една всички картини, за да ги разгледа. Всички те бяха портрети на жени. Най-старите платна датираха от шестнайсети век.

Една от дамите, доста възрастна, беше присвила прекалено тънките си устни и изключително малките си очички. На врата си носеше широка бяла яка и тройна перлена огърлица. Приличаше на харпия. Каролайн не би искала подобна жена да ѝ бъде свекърва.

Имаше поне двадесетина картини, които очевидно бяха портрети на съпруги на мъжете от рода Найтингейл. Всички тези платна бяха захвърлени тук и оставени да изгният от времето. Добре поне, че не бяха изгорени. Каролайн откри портрет на една дама с вдигнати високо нагоре напудрени коси, според модата от края на миналия век. Несъмнено това бе бабата на Норт.

Но къде бе майка му? Кой беше унищожил нейния портрет? В този момент разбра отговора: прадядото на Норт. Той или бе унищожил портрета на майката на Норт, или беше забранил изобщо да ѝ направят такъв. В крайна сметка именно този човек бе излял цялата тази горчилка до душата на дядо му. Той именно бе отегчил и Каролайн с написаното от него в дневника, с деспотичните си възгледи за света, в който на жените бе отредено да бъдат робини на мъжете и държани изцяло под тяхна власт. Именно този човек бе инициаторът на идеята, че крал Марк в действителност е погребан тук, в Маунт Хок, а не във Фой или където и да е другаде в Англия. Като се имат предвид безкрайните му проповеди срещу жените, с които бяха осеяни писанията му за крал Марк, не можеше да има съмнение, че точно той бе накарал да забутат в това помещение всички женски портрети. За пореден път Каролайн се запита защо ли прадядото не бе разнищвал живота и смъртта на крал Артур – много по-известен и също така предаден от най-добрия си приятел и своята съпруга. В крайна сметка женското коварство беше същото и в двете истории. Очевидно предците, носещи името Найтингейл, са били луди, а лудостта не се съобразява с разума и логиката.

Младата жена отново заразглежда портретите. Повечето от тях бяха в окаяно състояние. Всички те, с изключение на двата, рисувани през последните сто години, имаха нужда от основно реставриране. Тя избърса прашните ръце в полата си, а в очите ѝ се разгоряха решителни пламъчета. По дяволите всички тези отдавна живели мъже от рода Найтингейл! Успя да вдигне двата портрета, по един във всяка ръка, и ги замъкна до стаята си. Все още задъхана от положените усилия, изтича да намери мисис Мейхю.

След това затанцува радостно из стаята, вдигайки облак прах около себе си.

* * *

Норт погледна жена си и се стъписа: муселинената ѝ рокля бе изцапана, обувките – прашни, по бузите ѝ имаше петна от най-черната прашилка, която някога бе виждал, а за ръцете ѝ – да не говорим... Върху лицето ѝ обаче сияеше усмивка.

– Ела тук, милорд! – извика го тя. – Имам изненада за теб.

Останалите шест обитателки на Маунт Хок стояха зад гърба ѝ и всички изглеждаха възбудени, изпълнени надежда и като че ли – леко изплашени. Срещу развълнуваната женска групичка се бяха наредили Кум, Триджийгъл и Полгрейн и изразът им беше като на хора, готови да удушат някого.

Погледът на Норт се върна върху Каролайн.

– Приличаш ми на палаво момиченце. Какво си направила?

Тя се усмихна широко и, без да отговори, посочи към стената. Той се приближи до нея и погледна нагоре, ококори се, не можейки да откъсне поглед, и гърлото му се сви. До портрета на прадыдо му се бе появил друг на млад представител на рода Найтингейл. Мъжът в разцвета на силите си. Редом с него стоеше млада дама, по всяка вероятност съпругата му и прабабата на Норт. Господи, колко хубава и колко млада бе тя! Прадыдо му пък изглеждаше истински блажен, изпълнен с надежди и напълно доволен от себе си и от дамата. Норт най-после насочи погледа си към самотния облик друга млада жена, очевидно неговата баба. Тази дама изглеждаше не по-малко весела и целият ѝ вид излъчваше някакъв дяволит хумор. Като че ли всеки момент щеше да избухне в смях. Под прекрасните ѝ очи нямаше сенки, нито намек за това, което щеше да последва.

Внезапно на лорд Чилтън му се прииска да види майка си. Опита се да си припомни чертите ѝ, но не успя. До портрета на баща му от стената го гледаше само мрачното лице на стареца, присвил черните си очи, в които се четяха толкова гняв и горчивина, че Норт побърза да извърне поглед. После попита Каролайн съвсем тихо:

– Къде ги намери?

– Изследвах третия етаж на източното крило. Там има поне двадесетина портрета на жените от рода Найтингейл, поне от времето на кралица Елизабет. Повечето са в ужасяващо състояние, но се надявам да бъдат реставрирани.

– Майка ми – започна Норт, но се спря наред изречението си. – Тя е мъртва, нали знаеш. Не си ли открила неин портрет?

– Съжалявам. Най-новият беше този на баба ти.

– Изглежда толкова млада и толкова щастлива – като прабаба ми.

– И аз останах с такова впечатление. Странно, но всички останали – имам предвид твоите предшественички – са рисувани по два пъти: веднъж в младостта си и втори път – в зряла възраст. Прабаба ти и баба ти обаче са позирали само веднъж, очевидно като младоженки.

– Сигурно защото са били изритани оттук преди да са имали възможност да остарееят със съпрузите си. А, сега си спомних. Майка ми се казваше Сесилия. Чудя се дали, ако е била нарисувана като младоженка, е била също така усмихната и щастлива като баба ми и прабаба ми.

– Милорд.

– Да, Триджийгъл?

– Може ли да поговоря с вас?

– Може би по-късно, Триджийгъл – отвърна с отсъстващ глас господарят му.

Обърна се към Каролайн и изтри мръсното петно от бузата ѝ.

– Милорд.

– Да, Кум?

– Много бихме ви били благодарни, ако ни обърнете малко внимание, насаме.

– Не сега. Кум.

– Тогава, милорд, ще бъда принуден да говоря пред всички, дори пред жените. Не искаме тези портрети да стоят тук. Всъщност ние знаехме, че се намират в онази стая, но напълно бяхме забравили за тях. Опитвахме се да ѝ обясним, че праядо ви бе забранил какъвто и да е женски портрет да се окачва по стените на Маунт Хок и че тези портрети трябваше да останат заключени и забравени. Само че, кой знае как, вратата се е оказала отключена. Триджийгъл се кълне, че е била заключена.

– Откъде знаеш всичко това, Кум?

– Вашият праядо е писал но този въпрос, милорд. Не прочетохте ли дневниците, които Триджийгъл ви даде преди да доведете тази особа от женски пол в Маунт Хок?

За изненада на Норт Каролайн се разсмя.

– О, откажи се от това, Кум. Хайде, Триджийгъл, времената вече са други. Миналото си е минало и цялото му нещастие трябва да си остане там, където му е мястото – зад нас. То вече не е част от този дом, така че

би било добре да престанете да се съобразявате с него. По-добре приветствайте завръщането на справедливостта. Тези дами са Найтингейл точно толкова, колкото и съпрузите им. Всички тези мъже имат майки, нали знаете, включително и Негово височество.

– Тази теза определено не ни допада – обади се Триджийгъл. – Майките на мъжете от рода Найтингейл не заслужават уважение. Всички те са били, казвам го със съжаление, мръсници. Били са към рода Найтингейл само временно, докато мъжете им не разбрали колко коварни са били. След толкова много сходни примери е нормално човек да започне да обобщава, милорд.

Тук той умишлено направи пауза и погледна към Каролайн.

– В близкото минало нито една от въпросните съпруги не е била вярна на мъжа си. Потомците от рода Найтингейл носят това проклятие или може би благословия, зависи от гледната точка. Това е тяхното завещание, вашето завещание, милорд.

– Предостатъчно, Триджийгъл – прекъсна го Норт заплашително тихо, спокойно и безизразно.

– Но, милорд, тя вече се среща с доктор Трийт! – извика Кум. – Всички го знаят!

Беше ред на Триджийгъл, чийто глас звучеше искрено – като на свещеник на погребение:

– Вярно е, милорд. Тя е просто като всички останали. Това е товарът, който трябва да носят мъжете от рода Найтингейл.

– Мисля – започна бавно господарят им, като огледа подред тримата си слуги, – че просто трябва да ви изведе оттук и да ви изпозастрелям. Явно няма да се промените. Каролайн, можеш ли да ми послужиш с пистолета си?

– Съжалявам, Норт, дадох го на прислужника Тими, спомняш ли си?

– Тогава ми трябва едно двуметрово въже – каза той. – Ще обеса и тримата дървници на ябълковите дървета в градината. Когато изгният, просто ще окапят на земята.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

– Милорд – започна Триджийгъл, а по челото му блестяха капчици пот, – не бих окачествил шегата ви като особено забавна.

– Аз не се шегувам.

– Това е нещо, което не е приятно за никой – обади се Кум.

– Точно така, мистър Кум – намеси се мисис Мейхю и се приближи до него, като го гледаше право в очите. – Не е приятно. Затова по-добре ме чуйте. Негово височество беше повече от търпелив и с трима ви, но вече преминавате всякакви граници. А колкото до вас мистър – обърна се тя към Триджийгъл, като се приближи още, така че бе на не повече от двадесетина сантиметра от носа му, – Нейно височество е напълно права. Маунт Хок вече не е мъжко светилище и е крайно време нещата да се върнат в нормалното си положение. А сега, сър, защо заедно с мистър Кум и мистър Полгрейн не пийнете по чаша бренди? Това ще поуспокои нервите ви и светът може би ще ви се стори по-привлекателен. Това би могло и да ви спаси от Негово височество, защото той като че наистина е готов да ви извие вратовете.

– Лорд Чилтън ни най-малко няма подобен вид – отвърна Полгрейн. – Изглежда само малко разсеян. И в това няма нищо чудно, като се има предвид, че всички вие му надувате главата с приказките си и правите неща, които не би трябвало да вършите.

– Той няма да ни нарани – обади се и Кум, – защото не е възпитано. А всички мъже от рода Найтингейл са възпитани.

– Може и да ви нарани, ако го помоля – отбеляза Каролайн. – А, да си призная, вече съм на края на издръжливостта си. Така че престанете с това. Ще се наложи да се приспособите към новите условия, господа, тъй като оттук нататък подобно поведение е недопустимо. В Маунт Хок настъпиха нови времена. Дамите, носещи името Найтингейл, се завърнаха там, където им е мястото.

За нейна изненада присъстващите жени започнаха да аплодират. Затова пък тримата слуги от бастиона, наречен Маунт Хок, замръзнаха. Норт огледа подред всички и вдигна ръка. Незабавно настъпи тишина.

Господарят на имението хвърли поглед към Каролайн, която в този момент го гледаше с най-обожаващите очи, които някога бе виждал насочени към себе си, и забрави какво искаше да каже. Единственото му желание бе да целува изцапаното ѝ лице и да вдигне нагоре измърсената

и рокля. Искаше да усети прашните ѝ ръце по тялото си и краката ѝ – обгърнали кръста му. Искаше, вдигнал я, да прониква в нея, а тя да отмята назад глава и да вика от удоволствие.

– Нейно височество е напълно права. Мисис Мейхю е не по-малко права. Каквото и да е ставало в миналото тук, в Маунт Хок, с това вече е свършено. Никога повече да не сте се обърнали към виконтеса Чилтън с „вие“ или „мис“, или „мадам“. Тя е „Ваше височество“ или „милейди“. Маунт Хок се връща към нормалния живот и, с Божията благословия, в него ще има деца, а не само единственият задължителен наследник на рода Найтингейл. Искам да помислите добре върху това. А сега излезте. Пийнете по чаша бренди, както ви предложи мисис Мейхю, и запомнете добре: Маунт Хок ще се върне отново в това, което е бил преди времето на дядо ми.

Изпънати като струни, тримата слуги се изнизиха и след друг през голямата врата на вестибюла. Каролайн внезапно изтръпна от спомена за супата от говежди опашки, причинила неразположението на Алис. Спомни си и ужасяващото лице зад прозореца. Всичко това ѝ понамирисваше на чудовищна злонамереност. О, разбира се, че не беше права. Не трябваше да мисли подобни неща. Това бяха просто възрастни мъже, изправени пред промени, които никой от тях не можеше да приеме, поне засега. Мисис Мейхю все пак не трябваше да им натрива носовете, не трябваше да се подиграва с губещите.

Мисис Мейхю направи реверанс към господарката си и подбра Хлое и Моли да си вършат работата. Мери Патриша каза, че ѝ е време да продължи с грижите си за Алис и кимна на Норт с усмивка на задоволство.

Той обаче отново съзерцаваше с отнесен вид портретите.

– Каролайн, защо мислиш, че не са нарисували портрета на майка ми дори когато е била младоженка?

Затвори за миг очи и продължи:

– Впрочем не е нужно да си блъскаш главата в търсене на отговора, защото го знам. Дядо ми е бил още жив, когато баща ми се е оженил за майка ми. Позволил ѝ е да дойде тук само веднъж, така поне пише в проклетия дневник, а после я изритал оттук. След моето раждане, както всички останали съпруги от дома Найтингейл, тя сложила рога на баща ми и той я прокудил. Спомням си как ми повтаряше непрекъснато, че била уличница и че трябвало да я забравя. Казваше, че умряла и си го заслужавала. В главата ми все още са непрекъснатите им скандали. Бях малък, но ги помня добре. А после майка ми изчезна завинаги. Не си

спомням да съм живял в Маунт Хок преди този ден. Колко мразех това място и как исках тя да се върне... Когато дядо ми най-после се спомина, нищо не се промени, защото междуременно баща ми изцяло се беше превърнал в негово копие.

– Толкова съжалявам, Норт... – Тя го прегърна и го притисна силно към себе си. – Но нещата са по-различни вече, ще ги направим по-различни.

– Защо беше в дъбовата горичка с доктор Трийт?

Каролайн го погледна право в очите, без да мигне, и отвърна спокойно:

– Тази бележка, която ти е пратил някой идиот, за да ти каже, че ще се срещам с любовника си... Нима й повярва, Норт?

– Не.

– Ти не си нито баща си, нито дядо си или прадядо си, така, както и аз не съм някоя от онези нещастни техни съпруги.

– Знам.

– Доктор Трийт искаше да поговори с мен насаме, затова ме последва, когато излязох от Маунт Хок. Той много настояваше да ми разкаже за Нора Пелфорт, за това, колко добра приятелка му била след смъртта на леля Елинор. Не искал да си направя погрешни изводи, когато науча от някой друг за Нора Пелфорт. Доктор Трийт е напълно отчаян, Норт. Опитах се да го убедя, че го разбирам, а той ме целуна по бузата и ми каза, че щял да бъде много щастлив, ако съм му била станала племенница.

– Благодаря ти, че сподели това с мен, Каролайн.

– Щях да го сторя по-рано, но забравих всичко, когато започна да ме целуващ. Изцяло си обсебил съзнанието ми, Норт. Знаеш ли, колко хубаво ми беше с теб в горичката, с промъквачите се през листака слънчеви лъчи. Усещах тяхната топлина върху лицето си, когато ти беше отгоре ми. Може ли да съществува нещо по-прекрасно от това?

Норт потръпна, но успя да каже достатъчно спокойно:

– Да, беше чудесно. Спомням си как слънцето топлеше гърба ми. Какво ти показва той?

За момент Каролайн го изгледа внимателно, но знаеше, че въпросът му е породен от дълбоко вкорененото в душата му недоверие. Горещо се надяваше, че той ще се промени, молеше се с цялото си сърце за това. Отвърна му простичко:

– Това беше едно писмо от Нора Пелфорт, което тя му е написала след смъртта на леля ми. В него тя казва, че знаела за силната му любов

към леля Елинор и колко съжалявала за случилото се. Искаш ли да ти го покажа, Норт?

– Не.

– Добре е, че поне едната ти половина ми вярва.

Каролайн спря да говори за момент. Пръстите и галеха лекичко ръката му над лакътя и Норт знаеше, че го прави несъзнателно. Тя просто изпитваше удоволствие от това да го докосва, желаше физическия контакт с него.

– Норт, наистина съжалявам за майка ти – продължи тя. – Може би някой от тримата ти слуги би могъл да ти каже нещо повече по този въпрос.

Той не отговори, но мъката, загнездена дълбоко в душата му, се чувстваше. Каролайн постави длан върху ръката му.

– Норт, ти твърдиш, че си спомняш, когато си дошъл в Маунт Хок след последното ужасно спречкване между родителите ти. Къде живеехте преди това?

Той погледна жадно към портрета на баба си и каза бавно:

– Не знам, Каролайн. Трябва да е било в някое от именията, притежавани от баща ми, които сега притежавам аз самият.

– Колко са те?

– Три. Ловна къща в Котсуолдс – край Лоуър Слотър, къща в Брайтън и голяма селска къща в имението в Южен Йоркшир недалеч от Нортхалертън.

Спря да говори за момент, след което добави:

– Боже Господи, когато бях в Йоркшир само преди месец и половина, напълно бях забравил за тази къща.

– Защо беше там?

– Бях на гости на най-добрия си приятел от армията, граф Чейз, и на младата му съпруга. И Маркърс, и Херцогинята ще ти харесат, като ги видиш. Убеден съм.

– Херцогинята ли?

– Да, така я е нарекъл Маркърс, когато била на девет години. Тя е незаконна дъщеря на чичо му.

– Божичко, Норт, искам ла науча нещо повече за тях.

– Може би тази зима, докато седим край камината на топло, ще ти разкажа за наследството им – наследството на рода Уиндъм, и за историите около него.

Очите й светнаха и тя го целуна.

– Не, Каролайн, по-късно. Нека да ти разкажа за къщите. Не съм

ходил в тях от години и изобщо не си спомням дали не съм живял до петгодишната си възраст в някоя от тях.

– Много е вероятно да си бил в една от тези къщи с родителите си, преди баща ти да се е завърнал отново тук, в Маунт Хок, за да бъде окончателно отровен от схващанията на дядо ти. Това ми се струва най-правдоподобно, Норт.

– Мисля да пиша на някои от хората си в Лондон и да го помоля да ми даде пълна информация за тези работи. Това е нещо, което трябва да сторя при всяко положение. Така бих разбрал кога и къде съм живял с родителите си.

– А защо двамата да не отидем в имението ти в Йоркшир? Там ще се видим с приятелите ти. Така, а сега искам да ти кажа още нещо, Норт. Не, не ме целувай, само ме слушай.

Тя обхвана лицето му в ръцете си.

– Ти си моят съпруг. Обичам те и винаги ще те обичам, дори когато остарееш и останеш без нито един зъб в устата си, и се прегърбиш. И тъй като аз вероятно ще бъда в подобно състояние, това няма да бъде чак толкова трудно. Никога, никога няма да те предам. Готова съм да убия всеки, който се опита да ти стори зло. Ти си мой, а това, което е мое, го пазя винаги.

Дишането на Норт се учести от обзелото го вълнение и той с пресекнат глас промълви:

– Каролайн...

Подсвирквайки, Оуен влезе във вестибюла и ги видя плътно прегърнати.

– Нещо сериозно ли има? – възкликна той. – Нещо не е ли наред? О, кои са тези жени? Нямахте ги преди, нали? Не, тук определено нямаше никакви женски портрети.

– Така беше, Оуен – отвърна Норт и обясни на събеседника си: – Каролайн обаче открила портретите на всичките ми предшественички в една стая и свалила тези двете. Ще се погрижа останалите платна да бъдат реставрирани и окачени на някогашните си места.

– Още когато бяхме деца, Каролайн винаги си пъхаше носа навсякъде – отбеляза Оуен. – Няма да повярваш на историите, които ми е разказвала за времето, прекарано в девическия пансион. Била е истинска напаст, Норт. Не си е затваряла устата нито за миг и вечно е искала да оправя всичко и всички. Междувременно, получих писмо от баща си. Няма да повярвате какво е направил или, по-скоро, ще повярвате, тъй като го познавате много добре.

Беше много късно. Каролайн четеше на първия етаж, в библиотеката. На свещника до лакътя ѝ горяха запалени няколко свещи. Беше облечена в топъл яркочервен пеньоар и се надяваше мъжът ѝ да бъде истински възхитен от него и да пожелае да го огледа отблизо, може би дори свален от гърба ѝ... Норт вече ѝ липсваше, а беше излязъл само преди три часа, за да отиде в имението на сър Рафаел Карстеърс. През последните три дни бе валяло здраво и една от калаените му мини се бе наводнила. По този повод се събираха собствениците и управителите и на други две наводнени мини.

Каролайн не искаше да лежи сама в огромното легло. Без Норт в него ѝ беше студено и самотно. Щеше да го чака тук, в библиотеката, четейки една от многобройните версии на историята за Тристан и Изолда – тази, написана от Готфрид Страсбургски по време на царуването на жестокия крал Джон.

Тази история за обречените любовници беше по-мрачна и грозна от историята, написана от Малори. Тук единственият персонаж, заслужаващ уважение и съчувствие, бе крал Марк. Търпеливият и добродетелен крал, който само заточил племенника си и невярната си съпруга, вместо да разреже на две Тристан и да забие нож в гърдите на Изолда. Каролайн беше сигурна, че ако бе на мястото на крал Марк, с огромно удоволствие щеше да удуши предателите. Да, но митът бе по-омекотен и с много по-дълъг живот, защото в него изкусно се преплитаха всевъзможни класически теми: за трагичната любов и за предателството, за бързо отлитания триумф и за смъртта.

Тази история би могла да се приеме и като история на всички мъже от рода Найтингейл – от праядото на Норт до наши дни. Колко благородни и колко находчиви трябва да са се мислили те, за да се сравняват с митичния крал Марк Корнуолски и да твърдят, че дворът му се е намирал тук, а не по южното крайбрежие, близо до Фой, както разказва легендата.

Добре че поне не се бяха докосвали до крал Артур и бяха оставили този богат, надарен с вълшебни свойства персонаж да живее и умре в Тинтейджъл. За разлика от крал Артур, легендата за който беше всеизвестна, малцина се интересуваха от нещастния крал Марк, невярната му съпруга ѝ буйния му племенник. Каролайн смяташе, че крал Артур е прекалено силна и известна фигура, за да могат мъжете от рода Найтингейл да посегнат на него. Затова пък милостивият крал Марк, всъщност

един безволев мухльо, беше много по-достъпна храна за фантазиите им.

Каролайн предпочиташе предците на Норт да си бяха избрали за свой идол крал Артур, защото той беше издръжлив, за разлика от слабия нежен крал Марк. В крайна сметка той също е бил предаден от своята кралица и от рицаря Ланселот.

Каролайн се зачете отново. Беше ѝ доста трудно да се справя със средновековния френски, на който бе написана историята, но все пак успя да разбере, че Тристан, след като бил заточен с Изолда, се закле да бъде с нея *„едно сърце, една душа, едно тяло, един живот“*. Добрият стар Тристан обаче срещнал друга Изолда и се влюбил в нея.

„Толкова струва мъжката вярност“ – заключи ревностната читателка. Тя се прозя и започна да търси други подробности за Тристан, събирани благоговейно от представителите на рода Найтингейл. Прочете за намеренията на Изолда да убие слугинята си, защото знаела за любовното биле, и продължи с разказа за невероятното великодушие на крал Марк. *„Ако бях на негово място, помисли си отново Каролайн, щях да обезглавя двамата любовници, вместо да ридая, да им прощавам и да ги заточвам.“*

Младата жена чете, докато очите ѝ започнаха да се премрежват. Беше сигурна, че голяма част от историята, ако не и всичко, бе рожба на богатата фантазия на Готфрид. Но очевидно в Средновековието, колкото и глупаво да ѝ се струваше това сега, бяха приемали тази легенда за истина. Книгата падна от ръцете в скута ѝ, а оттам се хлъзна върху килима.

Каролайн се събуди от ужасяваш крисък.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

В следващия миг скокна, вдигна полата си до коленете и хукна към вестибула. Спря рязко на прага, втренчила поглед в разкрилата се пред нея картина. Оуен беше възседнал Бенет Пенроуз и го разтърсваше с всичка сила, а носле започна да блъска главата му в бледозлатистия мрамор. Бенет се опитваше да се освободи и крещеше като човек, съзнаващ, че от това зависи животът му. В този миг Каролайн се почувства изключително горда от братовчед си.

– Оуен! Великолепен си, но трябва да спреш, иначе ще го убиеш.

– Той си го заслужава, мръсникът му с мръсник!

И отново блъсна главата на съперника си в мрамора.

– Прав си, но не искам да увиснеш на въжето заради това.

Каролайн докосна леко свитата в юмрук ръка на Оуен, който бе извън себе си от гняв. Никога досега не бе го виждала в подобно състояние.

– Предполагам, че Бенет беше този, който изкрещя?

– О, да, и то преди изобщо да го бях ударил, проклетата невестулка!

От носа на Бенет обилно струеше кръв и той изглеждаше зашеметен и преbledнял на слабата светлина на свещите. Лежеше върху плочите, без да издаде повече звук. Според Каролайн беше разбрал, че ако бе продължил да крещи, само щеше да се представи в още по-лоша светлина.

Младата жена откъсна ивица плат от фустата си.

– Ето, Бенет, избърши си носа. Не искам да изцапаш мрамора. На Норт това няма да му се понрави.

Оуен с презрение наблюдаваше хубостника, който се опитваше да стане, затиснал с парчето плат носа си. Добре го беше обработил.

– Е, Пенроуз, а сега ни кажи защо се беше промъкнал тук.

Запитаният безуспешно се опитваше да спре бликналата кръв от носа си.

– Ще трябва да отидем в кухнята. Нужна му е вода – предложи Каролайн и поведе двамата натам.

Оуен захвърли Бенет в един от столовете край огромната кухненска маса, където тримата женомразци се хранеха в компанията на трите нови прислужници. На Каролайн й се искаше да присъства на някое от

тези храненияя. Сигурно двете групички си разваляха храносмилането едни на други. Като че чуваше подсмиването на Хлое и Моли и виждаше измъчената физиономия на Триджийгъл.

Каролайн намокри парчето плат и го подаде на Бенет. Искаше ѝ се обаче вместо това да го размаже по лицето му.

– Почисти се и ни разкажи какво си правил тук.

– Нищо, не правех нищо. – Битият се държеше като нацупено хлапе. – Оня глупак изведнъж скочи отгоре ми и ме изненада. Успя да ми надделее само защото ударът ме зашемети и паднах на пода. Иначе сега той щеше да бъде с пукнат череп и разкъравен нос.

Оуен изсумтя и разтри кокалчетата на пръстите си.

– Не, Оуен, не го удряй отново – обади се Каролайн. – Но, Бенет, ако не ни кажеш какво си правил тук, ще те подхванем и двамата. С теб се бяхме споразумели нещо. Ти получи парите, а аз и всичките ми приятели се отървахме от теб завинаги. След което ти се появяваш отново и започваш да душиш посред нощ около Маунт Хок. Бих казала, че си роден с късмет, защото ако Норт беше тук, направо щеше да те убие.

– Знаех, че го няма – отвърна Бенет изпод кърпата, която все повече се напояваше с кръв. – Не съм чак толкова глупав.

– Значи си мислел, че щом тук ще бъде само Каролайн, проклет мръсник такъв, ще можеш да си правиш каквото поискаш!

В този момент младата жена се запита какво е правел пък Оуен насам. Е, неговите цели поне не са били нечестиви.

– Защо, Бенет? – настоя стопанката.

– Ти, проклето куче, да не си преследвал отново Алис.

Каролайн едва успя да удържи юмрука на Оуен.

– Божи мили, не – отвърна заподозреният. – Изобщо не съм се сещал за малката мръсница. Вероятно толкова е надебеляла и погрозняла, че не бих я и погледнал. Загубих парите си заради онова копеле! Измами ме!

– Загубил си парите при залагане?

Бенет кимна.

– И си дошъл тук да крадеш?

– Е, това не е точната дума. Бих взел само нещо дребно и лесно преносимо, може би касата с парите и документите на лорд Чилгън. Но не успях да открия кабинета му, защото този глупак ме изненада.

– Всичко това ми се струва крайно интересно.

Тримата се обърнаха и видяха Норт, застанал на вратата на кухнята, облегнат нехайно на рамката ѝ и кръстосал ръце пред гърдите си.

– Ти си най-нешастният червей, когото съм виждал през живота си – продължи да говори с абсолютно безизразен глас той, обърнат към Бенет, а после попита Каролайн: – Скъпа, надявам се, че червеят не те е изнервил.

– Напротив, направи го с виковете си. Бях задрямала в библиотеката, докато те чаках, Норт. Изскочих като обезумял дервиш и заварих Оуен, седнал върху гърдите му във вестибюла. Блъскаше главата му доста усърдно в пода. Накарах Бенет да дойде тук, когато видях, че носят му е разкървавен. Не исках да опропасти красивия мрамор.

– Постъпила си много разумно – каза Норт, все така без да се помръдне.

В този момент изглеждаше наистина опасен, Особено плашещо беше спокойствието му, това привидно спокойствие, което би попречило на врага му да разбере, че е готов да го убие.

– Не трябваше да спирам – обади се Оуен и погледна към Норт. – Той винаги ще бъде проблем за нас. Добре че поне положението с баща ми е вече установено.

– Ако в писмото си баща ти е писал истината – намеси се Каролайн. – Известно ми е коварството на този човек. Съжалявам, Оуен, но това е факт.

– Знам това от собствения си опит – отвърна братовчед й. – Но този път му вярвам. Ще се ожени за мисис Тейлструп. Мисля обаче, че първо ще се отърве от нейното куче – ще го хвърли в някоя канавка. Още на времето не можеше да го понася.

– Писах на мисис Тейлструп – каза Норт. – Ще видим какво ще отговори тя.

– Не знаех, че си сторил това – учуди се младата му жена. – Много умно от твоя страна, Норт.

После въздъхна и погледна отново към Бенет, който мълчеше подозрително и попипваше носа си.

– Какво ще правим с него?

– Оставете ме да го пребия, докато го превърна в безформена маса – предложи Оуен и започна силно да търка кокалчетата на пръстите си.

– Може и да го обесим заедно с нашите женомразци – обади се с надежда в гласа Каролайн. – Ще изгние и ще окапе на земята заедно с тях и с необраните ябълки.

Норт само поклати глава.

– Приятна идея, но й липсва финес, Каролайн. Толкова жалко, че не е убил нито леля ти, нито другите две жени. Това, признавам си,

направо ме депресираща.

Той направи дълга пауза, по време на която го огледа доста подробно. Най-после рече:

– Защо да не го изпратим при баща ти, Оуен?

Оуен се разсмя на глас.

– Обзалагам се, че той с камшик в ръка ще върне Бенет във форма, Норт. Или ще успее, или ще го убие. Какво мислиш, Каролайн?

– Хм, Бенет би могъл да работи за баща ти, нали така, Оуен? Ако ли не, Норт ще се погрижи да го изпратят в Колониите.

– Той няма избор. Или трябва да отиде в Хънимийд Манър, или ще пукне от глад – обясни Норт. – Нямах нито петак, нали, Пенроуз?

Бенет, все така без да пуска носа си, поклати глава.

– Надявам се, че не си успял да отмъкнеш касата.

Бенет отново поклати глава, като леко повдигна рамене.

– И предполагам, че не би искал да бъдеш изпратен в Колониите? Нали, момче?

Бенет обхвана с длани лицето си. Стоеше безмълвен като часовника в ъгъла на кухнята, който бе спрял да работи в мига, в който бил донесен в Маунт Хок преди седемдесет и пет години. Е?

Бенет изпъшка иззад кърпичката си:

– Не съм чувал някой от наследниците да е отишъл в Колониите.

* * *

– Най-после открих нашия момък, дето говорел като катерица – обяви една седмица по-късно Норт, докато седяха с Каролайн край масата, отрупана с богата закуска.

Беше доста рано и затова бяха само двамата.

– Оня, дето не можел да каже две думи, без да се запъне като магара на мост ли?

– Същият. Флаш открил следите му в Тревелъс. Това бил синът на някакъв мандраджия. Именно той бил дал бележката на Тими, за да ми я връчи. Горкият Тими не можеше да проумее как така не го познава.

– Добре, а сега ми кажи кой му е дал писмото.

– Кум.

Изпитала едновременно и облекчение, и униние, Каролайн въздъхна:

– Е, поне сега вече знаем.

– Би ли искала да бъдеш с мен, когато говоря с Кум по този въпрос?

– При всяко положение би било по-добре, Норт, но тримата бяха

станали толкова мълчаливи напоследък... Надявах се, че са се примирили с развитието на нещата.

* * *

Час по-късно, в библиотеката, Кум застана пред Негово височество, който беше седнал зад масивното махагоново бюро, заемащо целия ъгъл. Кум го погледна с ъгълчето на окото си и усети, че се задушава от гняв. Всичко беше заради това момиче, това парвеню, което бе успяло да оплете в примките си Негово височество! За тази особа от женски пол господарят му бе готов да даде душата си. Какво ставаше?

– Срегнах едно момче, което се казва Джони Трилби и леко заеква. Та същото това момче прави разни услуги. За тях му плащат добре, защото е симпатяга и винаги го съжаляват. Неговият баща няма нищо против. Разрешава му да отсъства от работата в мандрата, защото припечелва добре, а после обира всичко от него.

Кум стоеше изпънат като струна, без да отговаря и гледаше някъде в пространството.

– Джони ми каза, че си му платил, за да ми предаде това писмо. Странното е, че не разпознах почерка ти, Кум, но е вярно, че не съм виждал кой знае колко написано от теб след завръщането си. А когато напуснах Маунт Хок, бях само на шестнайсет години.

– Има някаква грешка, милорд. – Гласът на Кум беше гладък като яркочервеното кадифе, което Норт бе донесъл от Португалия преди две години и което възнамеряваше да подари на Каролайн за Коледа.

– Нямам никаква вина – продължи Кум. – Смея кажа, че за всичко е виновна тя. Прекрасно си живеехме тук, преди тя да се появи първия път, като се преструваше, че е изпаднала в шок заради смъртта на леля си.

– Завиждам на паметта ти, Кум – обади се Каролайн. – Но – на въпроса. Трябвало е да накараш Джони Трилби да предаде бележката на Негово височество след като разбереш, че доктор Трийт е излязъл да се срещне с мен.

– Не, Каролайн – намеси се Норт. – Не е било чак толкова трудно. Предполагам, че ако питаме доктор Трийт, ще се окаже, че той също е получил писмо, изпратено уж от теб, в което го молиш да се видите, за да споделиш притесненията си с него. Несъмнено в записката си си „писала“ също така, че ще му бъдеш много благодарна, ако не споменава пред никого за срещата ви. Прав ли съм, Кум?

След като мълчанието се проточи прекалено дълго, Каролайн се

обади:

– Много съм любопитна да разбера нещо, Кум. Наистина ли вярваш, че всички съпруги на мъжете Найтингейл са им изневерявали?

– С абсолютна сигурност – отвърна Кум, все така изпънат като струна и продължаващ да съзерцава въздуха. – Неверни мръсници. Всички до една.

– Но все пак ти излъга Норт, като му каза, че ще се срещам с любовника си. Всичко това е изфабрикувано от теб. Права ли съм?

– Вие също ще му изневерите, това е само въпрос на време. Просто исках той да се отърве от вас още сега, преди да успеете да му сложите рога и да съсипете живота му.

– Искаш да го отървеш от мен дори преди да съм го дарила с наследник, така ли?

– Не, в никакъв случай! Аз?

– Изглежда, че не си обмислил достатъчно добре нещата. Кум – намеси се Норт. – Изглежда антипатията ти към Нейно височество и към промените, които тя донесе в Маунт Хок, са размътили разсъдъка ти. Оплеска цялата работа, нали?

Този път Кум кимна в знак на съгласие.

– Да, струва ми се, че не съм дообмислил нещата до край, милорд. Исках тя да се махне оттук, за да можете да бъдете отново щастлив.

Лорд Чилтън беше толкова смаян от думите му, че известно време не можа да каже нищо.

– Да бъда щастлив отново ли? Кога, по дяволите, съм бил щастлив преди! Преди да избягам от баща си и от лудостта му? Или когато дядо ми беше още жив и ме уморяваше до смърт с проповедите си и с кръсците си на побъркан? Та той не позволяваше дори съпругата на свещеника да посети Маунт Хок, камо ли друго същество от женски пол. А може би искаш да бъда толкова щастлив, колкото бях в армията ли? Мислиш ли, че съм бил щастлив в самотата си? През целия си живот съм бил самотен, Кум. Човече, не мисля, че някога съм бил по-щастлив през целия си скапан живот, отколкото съм сега. С нея. С моята съпруга. Разбираш ли ме, Кум? Тя е моята съпруга!

– Не! Щастието ви не е това, което трябва да бъде, милорд, и като представител на рода Найтингейл го знаете добре. Вече ви виждахме многократно да се смеете невъздържано, да се шегувате безкрайно. Стигнахте дори дотам, че карате хората да се усмихват на шегите ви. Не е редно един мъж, носещ името Найтингейл, да се държи така непринудено с другите и със себе си. Мъжете от вашия род имат неизмеримо

дълбока душевност. Те размишляват задълбочено върху клопките на живота и как биха могли да ги избегнат. Мъжете от рода Найтингейл живеят повече години, отколкото е позволено на другите не така разсъдливи, не така проникателни люде.

Каролайн го гледаше изумена. Норт само клатеше глава. Най-последно каза:

– Кум, повече не мога да ти имам доверие. Ти ме излъга, предаде ме. От днес нататък вече не си на служба при мен. За прослужените тук години ще ти дам солидно възнаграждение. С парите ще можеш да си купиш къща и да останеш да живееш в района, или, ако желаш, можеш да заминеш. Предполагам, че си служил вярно на баща ми и че той също би постъпил така. Съжалявам, Кум, че трябваше да се стигне до това. Надявах се да разбереш, че поведението ти е не само старомодно, но и направо нередно.

– Баща ви и насън не би постъпил така с мен, нито пък дядо ви. И двамата щяха да ми повярват, ако им бях казал, че тази жена ще стане причина за вашето падение. Никои от тях не би повярвал повече на една жена, отколкото на който и да е мъж от прислугата. И дядо ви, и баща ви бяха светии, набожни разумни мъже.

– И двамата бяха долни проклетии копелета! – Норт стовари юмука си върху бюрото. – Така. Това беше достатъчно.

– Не забравяйте и працядо си, несъмнено също разсъдлив и интелигентен мъж, който...

Вбесен, Норт направи крачка към него и Кум най-последно разбра, че скоро ще бъде мъртъв, ако не си затвори устата. Успя да направи нужното за спасението си, но изглеждаше така, като че му се искаше да крещи, докато стените на къщата потреперят. Имаше блед и изморен вид и Каролайн усети съжаление към него. Когато обаче я погледна, в очите му гореше толкова гняв и омраза, че тя се дръпна като попарена. След като Кум напусна библиотеката, Норт каза:

– Прости ми, Каролайн. Ако бях действал веднага след като провеси главата на чудовището пред прозорците ти, за да ти изкара акъла през първата ни брачна нощ, това нямаше да се случи. Не бях убеден, че е бил точно той, но шансът ми да съм прав беше едно към три. Да, трябваше да се досетя, защото той е най-младият от тримата и най-подвижният. Точно над твоята стая покривът е стръмен. Жалко, че не се е подхлъзнал и паднал върху главата си.

– Аз също съжалявам, Норт. Можеше цялата тази история да не свърши по този начин. Не исках никакви разправии. Истински се

надявах, че страстите ще се уталожат.

Каролайн се приближи до съпруга си, обгърна с ръце гърба му и го целуна по брадичката.

– Съжалявам за Кум, но в същото време ми олекна истински, че вече няма да бъде тук, за да причинява повече неприятности. Възхитителен човек си Норт. Ти си състрадателен, мил, забавен и най-добрият любовник в Цяла Англия.

– Трябва да потъвам в размисли от време на време, Каролайн Това изглежда е в кръвта ми, иначе може да полудея.

– Мога ли да потъвам в размисли заедно с теб?

Ръката ѝ започна да слиза към корема му. Усети, че потрепера и го целуна по устата. Той се наведе леко и я притисна силно към себе си.

– Проклетата врата – прошепна, без да се отделя от устните ѝ.

В следващата секунда вече беше до вратата, заключи я и се обърна да погледне жена си.

– Искам да усетя краката ти около кръста си, Каролайн. Представях си те, извила се назад в ръцете ми, с коса, веща се свободно по гърба ти.

Тя го възнагради с най-сияйната усмивка, за която можеше да мечтае един мъж, и рече:

– Идеята ти ми допада. Но как ще го направим тук?

– Сега ще видиш. – Дишането му се учести. – Хайде, Каролайн.

Той я качи на бюрото и ръцете му се озоваха под полата ѝ и започнаха да се движат нагоре, към върха на чорапите, за да погальят вътрешната страна на голите ѝ бедра.

– Колко е приятно... – прошепна тя и ухапа лекичко ухото му.

Когато пръстите му я докоснаха, тя едва не падна от бюрото.

– Спокойно – каза младият мъж, освободи се от излишните дрехи и я вдигна.

Норт проникна бавно в нея и усети как мускулите ѝ се стегнаха. Беше гореща. Това бе най-прекрасното усещане в живота му. Тя се засмя, изненадана и възбудена, когато Норт вдигна краката ѝ, така че да се кръстосат около кръста му.

– Точно за това си мислех – прошепна, притиснат в шията ѝ той, докато се въртеше с нея из стаята. – Точно това желях.

Младата жена изви гръбнак, като се притисна още по-силно и Норт помисли, че ще издъхне от блаженство.

– Не мърдай, това е заповед.

Тя замръзна на място.

– Така добре ли е?

– Не, но ще трябва да се задоволя с него. Боже мой, Каролайн, не бях си представял нищо подобно, а наистина се опитвах.

– Това е много странно, Норт. Вървиш заедно с мен и си вътре в мен, и е толкова хубаво, и...

– Каролайн, моля ти се, не говори, поне не за това, което правим. Това ме подлудява не по-малко отколкото, ако мърдаш.

– Какво мога да правя тогава?

Младият мъж затвори очи, докато бавно излизаше от нея, после натисна отново, дълбоко, много дълбоко и тя простена и отново изви гръбнак.

– Бъди просто такава, каквата си – отвърна той и започна да я целува диво.

Постави я по гръб върху бюрото, с крака, повесени във въздуха.

– Не, не искам да бъде така – каза Норт, после вдигна нагоре краката ѝ, сви ги в коленете и ги разтвори. – Ето, това е.

После много бавно постави ръце под бедрата ѝ и приближи устата си.

Тя тръпнеше и викаше, отново и отново, и после пак... И знаеше, че не иска това да свърши, въпреки че ѝ се струваше невъзможно да продължи толкова дълго. Внезапно Норт проникна отново в нея и тя извика от изненадата, от силата, с която бе навлязъл в нея, от прекалено силната възбуда. И тя извика отново, заглушавайки глухите му стенания, когато той на свой ред получи оргазъм.

На вратата се почука.

– Да не би нещо да не е наред, милейди?

Беше мисис Мейхю, но гласът ѝ не звучеше особено обезпокоено.

Очите на Каролайн бяха замъглени. Все още едва поемаща си въздух, погледна съпруга си и рече:

– Готова съм сега да издъхна, Норт, наистина съм.

Той я целуна по върха на носа, постави длан на корема ѝ и се провикна:

– Мисис Мейхю, всичко е наред. Нейно височество се подхлъзна на килима. Аз ще се погрижа за нея. Можеш да си вървиш.

Настъпи дълга пауза, последвана, ако не се лъжеше, дискретно изсмиване.

Той се обърна, за да погледне жена си. Очите ѝ бяха затворени, устните – подпухнали от целувките му и леко разтворени. Между тях се виждаше връхчето на езика ѝ. Изглеждаше напълно отдадена, с

вдигнати около кръста поли, с извити настрана крака, с освободена от фибите разбъркана коса. Норт не каза нищо. Само докосна с пръст меката ѝ кожа. Тя потръпна.

– Искаш ли пак, Каролайн?

Тя отвори очи и в тях той отново видя онзи изпълнен с обожание поглед, който го караше да се чувства като крал. Онзи толкова нежен и топъл поглед, от който ставаше твърд като камък. Отново проникна в нея и тя замря от удоволствие.

* * *

Доста по-късно, когато Каролайн седеше в скута му в огромния стол край камината, когато се чувстваха така преситени от удоволствието, че им беше напълно достатъчно просто да си стоят и да не мислят за нищо, тя каза:

– Изглежда около нас има доста лоши хора, Норт. Не съм видяла кой знае колко от света, нито пък съм контактувала с много хора, но повечето от тези, които познавам, не са особено добри.

– Знаем – отвърна съпругът ѝ, вдигна косите от врата ѝ и я целуна.

Имаше вкус на сол, на жена и на Каролайн.

– Знаем и съжалявам за това. Все пак откри мен, а аз съм добър човек.

Той сам се изненада от думите си, но може би не толкова много, колкото щеше да бъде преди две седмици.

– Ти си повече от добър. Ти си най-най-добрият. Ти компенсираш злината на останалите.

Норт я прегърна и усети гърдите ѝ върху своите. В тялото му пламна познатата възбуда и той се изуми как можеше да я желае отново, след като съвсем наскоро я бе имал на два пъти, за съвсем кратък интервал. Вдигна ръка и започна да я гали по гърдите.

Тя се притисна към дланта му и я изпълни, като му се усмихваше с истински щастлива усмивка и той я люби отново тук, върху стола, докато тя не сваляше поглед от него. Това със сигурност бе най-прекрасният момент в живота му, без да се броят другите най-прекрасни мигове, които бе имал с нея, през които я бе любил и милвал.

Завряла лице във врата му, Каролайн дишаше тежко, напълно омекнала. Харесваше я много в подобни моменти. Знаеше, че ѝ е доставил такова удоволствие, с което я бе докарал почти до припадък.

– Не мисля, че ще се справя този път, Норт. Беше прекалено много.

– Ще се справиш. И аз ще ти го направя отново, когато възвърна

поне донякъде силата си.

Тя се изсмя и го ухапа по брадичката.

– Обичам те, но имам нужда да бъда успокоена. Как мислиш, ще постъпят сега Полгрейн и Триджийгъл?

Лорд Чилтън замръзна на мястото си, ръцете му се отпуснаха върху бедрата й. Роклята й беше в плачевно състояние, единият й чорап висеше на ръба на бюрото, другият се виеше като бяла змия край камината. Обувките й се търкаляха край стола. Самата тя имаше вид добре обичана жена и това му достави невероятно удоволствие.

– Не искам да мисля за това точно сега. Ще поговоря обаче с тях след малко. Този път ще бъда сам.

Каролайн си помисли, че е страхливка, защото се съгласи с плана му незабавно.

– Не още – промълви тя и се наведе да го целуне. Още малко...

* * *

Тази нощ младата жена сънува прислужника Тими, който беше насочил пистолета си към мъжа й, а тя му викаше да не стреля и че Норт не е баща му, а Тими се е обърнал. Последва силен гръм. Каролайн подскочи, събудена от поставената на рамото й ръка. Отвори очи във все още неясната утринна светлина видя бледото лице на Мери Патриша.

– Време е, мис Каролайн. О, Боже, време е.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Доктор Трийт и Бес Трийт пристигнаха в Маунт Хок след по-малко от час. Мери Патриша не си позволи да вика или плаче. И така, малко преди дванайсет на обяд, на бял свят се появи силно ревящо чернокосо момиченце. „Тя е живо подобие на господаря ми, който ме изнасили“, каза на Бес Трийт родилката. После притисна детенцето към гърдите си.

Каролайн не беше допусната в стаята. Доктор Трийт беше категоричен:

– Каролайн, ще научиш всичко, когато родиш първото си дете. Не и преди това.

Това се стори странно на младата жена, но Бес Трийт се изсмя и обясни:

– Брат ми мисли, че ако едно момиче присъства на раждане, никога няма да позволи на някой мъж да я докосне. – Спря за момент, а след това добави замислено: – И може би има право. Раждането не е приятна работа. Мисля, че един мъж трябва да ми бъде много скъп, за да се съглася да преживея всичко това.

На Каролайн ѝ се искаше да я попита защо тогава присъстваше на тези ужасни мъки, след като самата тя не беше омъжена, но не го направи. Предполагаше, че все пак възрастта на Бес Трийт – не по-малко от трийсет години, ѝ даваше по-голяма устойчивост за подобни изпитания. Така, както и опитът ѝ, придобит след всичките години, през които бе помагала на брат си. Но това, което ѝ каза Бес Трийт, ѝ се стори по-страшно от самия дявол и тя го сподели с Норт, докато очакваха в салона раждането на бебето.

– Наистина ли е толкова ужасно? – попита тя. Говореше тихо. Последното, което искаше, бе Евелин и Алис да я чуят. В момента с тях се занимаваше Оуен, който всячески се стараше да ги развеселява.

– Да – отвърна лаконично Норт.

Това привлече вниманието ѝ незабавно. Тя сграбчи ръката му и я разтърси.

– Хайде, Норт, откъде знаеш за раждането на бебето?

– Помогнах на една жена да роди сред Португалските планини. Току-що бяха убили съпруга ѝ и това беше предизвикало преждевременни контракции. Моите момчета издигнаха една палатка и аз... е, аз се опитах да и помогна.

– Какво стана?

– Момченцето се роди мъртво. Тя умря малко по-късно.

– Но защо?

– Опитваше се да роди детето в продължение на почти два дена и се беше изтощила страшно. Съпругът ѝ беше мъртъв. Бебето също умря. Тази жена просто нямаше желание да живее.

В този момент Норт си даде сметка какво ѝ е наговорил, защото Каролайн бе пребледняла като платно. Той я целуна и я прегърна.

– Скъпа, проявих се като истински глупак. Не е нужно да се сравняваш с нещастната жена. Когато забременееш, аз ще бъда непрекъснато до теб, а и доктор Трийт също ще те наблюдава. Да, понякога раждането на новия живот се превръща в трагедия, но това не се отнася за теб, Каролайн. Няма да го допусна. Опипах добре корема ти, а и един-два пъти те огледах внимателно, но не със сладострастни цели. Бедрата и тазът ти са достатъчно широки, за да износиш толкова бебета, колкото пожелаеш.

Около обяд Бес Трийт се появи в салона с момиченцето в ръце и обяви:

– Вижте какво здраво ангелче. Мери Патриша иска да я нарече Елинон. На леля ти, Каролайн.

– О – успя да възкликне само младата жена и, за учудване на Норт, избухна в сълзи.

Малката Елинон спеше спокойно в люлката си край леглото на своята майка. Оуен се бе върнал в Скрилейди Хол, след като се бе погрижил Алис да изпие чашата топло мляко, приготвено ѝ от мисис Мейхю. В компанията на Флаш Сейвърн Бенет Пенроуз пътуваше към Хънимийд Манър и мистър Фолкс носеше писмо, в което Норт го молеше да хване здраво Бенет и да направи мъж от него. Впрочем лорд Чилтън бе убеден, че тази задача не можеше да бъде осъществена от когото и да било. Но пък, доколкото познаваше Фолкс, той се мислеше за по-висш от всички останали земни създания. И следователно нямаше да се откаже от това предизвикателство, от тази възможност – да стъпче някого друго в калта, след като той самият беше смачкан така здраво.

Норт беше застанал до камината с кръстосани пред гърдите ръце.

– Нямах възможност по-рано да ти кажа всичко това – каза на Каролайн той.

– Мислиш ли, че Бенет ще остане при Роланд Фолкс в Хънимийд Манър?

– Няма къде другаде да отиде. Помолих Фолкс да му плаща за

работата. Помолих го също така да научи оня глупак как да залага, за да не губи всичко припечелено. Споменах и за това, че вечното хленчене на Бенет е доста отегчително и че не е зле да го окуражи, за да престане с тези прояви.

Младата жена се разсмя.

– О, Норт, помислил си за всичко.

Той отново почувства като че нещо дълбоко в него се размърда и започна да нараства. Нейните думи и красивата ѝ усмивка ставаха причина това нещо да го облива целия като гореща вълна, все повече и повече, да го кара да иска да се усмихва и да се смее, и да я целува, докато устните му изтръпнат.

– Ще видим, времето ще покаже – отвърна той, като се стараше гласът му да не звучи развълнувано, но очевидно не успя. – Нека сега ти разкажа за Триджийгъл и Полгрейн. В началото не смееха да ме погледнат в очите, като че виждаха в мое лице своя палач. Директно ги попитах дали желаят да останат. Триджийгъл каза, че нямал представа за постъпката на Кум. Според него скалъпеното писмо наистина минавало всякаква граница. Все пак идеята за чудовищната глава през първата ни брачна нощ донякъде му допадала, но Ким би трябвало да знае, че тия неща не биха имали ефект върху теб, защото си била прекалено упорита и инат. Каза, че аргументите и логиката били единствените оръжия, подходящи за добронамерените мъже. Според Полгрейн навярно Кум е онзи, сложил нещо в супата от говежди опашки. После ги попитах дали Кум се е държал по същия начин, когато баща ми се е оженил за майка ми. Дватамата не отрекоха опасенията ми. Това ме накара да се запитам дали Кум още като младеж не е взел участие в продължаването на завета, според който мъжете от рода Найтингейл рано или късно ще бъдат предадени от жените си. Та, както виждаш, говорих с тях. Утре трябва да ми кажат как желаят да постъпят – дали ще останат тук и ще се отнасят с теб така, както би трябвало, или ще се оттеглят в някоя спретната къщичка край Ланд Енд и ще се научат да ловят риба.

Норт спря да говори, очаквайки, че Каролайн ще каже нещо. Но тя стоеше безмълвна в стола си и абсолютно неподвижна. Нещо, което не беше характерно за нея. Не помръдваха дори ръцете ѝ.

– Боже мой! – възкликна най-после Норт, без да отделя очи от нея. – Моята Каролайн действително е потънала в мрачни размисли. Трябва да изведа хрътките и да пообиколиш с тях ловните участъци. Или да ти купя от книжарницата едно томче с поеми, написани с цел да потискат духа, да гнетят душата и да поставят под съмнение самото

съществуване на човека върху тази жалка земя. Мисля, че бих могъл и да ти подаря широка черна пелерина, с която да сядаш върху древните скали край морето и да се вираш в безкрая, докато наоколо ти духа северният вятър.

Каролайн вдигна поглед към него и му се усмихна криво.

– Никога досега не съм била обсебена от толкова мрачни мисли, Норт. Остави ме на мира. Това е експеримент. Не съм сигурна, че го харесвам, но все пак нека му дам шанс. Черна пелерина ли каза? Развяна от силен вятър? Готическият момент много ми допада.

Той се разсмя и спря за момент, изненадан от реакцията си. После я издърпа, за да се изправи и я притисна силно към себе си.

– Смехът ти е чудесен, Норт – каза тя, завряна във врата му. – Май предпочитам да слушам как се смееш, вместо да стоя мрачно умислена.

– Виж, така е по-добре. А ти не се тревожи заради всички онези неприятни субекти. Имам чувството, че Триджийгъл и Полгрейн ще ни изненадат приятно.

– Не бих се обзаложила за това, Норт.

Триджийгъл и Полгрейн решиха да останат. Когато го заявиха, и двамата имаха целомъдрен вид и изглеждаха примирени с промените, настъпили в Маунт Хок. Полгрейн дори засвидетелства нещо като учтивост към мисис Мейхю, питайки я за мнението ѝ по повод на кайсиевия сос, който приготвяше за вечеря. А Триджийгъл похвали Моли, че е свършила добра работа, като е излъскала сребърните прибори. И двамата започнаха да се обръщат към Каролайн с „милейди“.

Стопанката на имението обаче им нямаше доверие.

* * *

Ноември беше влязъл в правата си. Ставаше все по-студено. Температурите паднаха достатъчно ниско, за да се запалят огньовете във всички стаи.

Родилните болки на Евелин започнаха около обяд на дванайсети ноември и още преди вечеря тя роди момченце, което нарече Фредерик Норт. Елинор изрева от щастие, когато я запознаха с новороденото. Това предизвика усмивка дори върху замръзналото лице на Триджийгъл, по-скоро гримаса, която трябваше да мине за усмивка.

– Предполагам, че вече ще трябва да те наричам Големия Норт, за да се различаваш от Малкия Норт – пошегува се Каролайн.

– Големия Норт по ми харесва, кара ме да се чувствам много, много важен.

Тя се разсмя и го ошипа по ръката. После разтри ошипаното място, а след малко вече галеше не само ръката, но и рамото, и гърдите му.

– Каролайн, току-що получих писмо от Маркъс Уиндъм, граф Чейз. Спомняш си, нали, разказвал съм ти за него. Дватама с Херцогинята ще ни гостуват след една седмица. Наистина съм убеден, че ще ти допаднат.

– Ще се погрижа всичко да бъде готово за тях. О, има още нещо, Норт. Тези дни си мислех, че Мери Патриша вече се е възстановила напълно и като че не я свърта на едно място.

– Какво искаш да кажеш?

– Отегчава се. Има нужда да прави нещо. Какво ще кажеш да я изпратим в Скрилейди Хол заедно с Евелин. И двете биха могли да управляват имението, изпълнявайки първоначалния замисъл на леля Елинор.

– Който беше къщата да се превърне в убежище за бременни момичета, намиращи се в безизходица, така ли?

– Точно така. Какво ще кажеш?

– Представяш си Мери Патриша като учителка на родените там деца ли? А Евелин – да помага на момичетата да си намерят място в живота след раждането на децата си?

– Нещо такова. Говорих по този въпрос с мисис Трибо оня ден и тя...

– Охо-о, значи вече си се погрижила за нещата. Но въпреки това, вярвам искрено, че си имала нужда и от моя съвет.

– Твоето мнение наистина е от голямо значение за мен, Норт. А сега спри да се шегуваш, това е много важен въпрос.

– Какво каза мисис Трибо?

– Остана много доволна. Според нея Елинор била прекрасна дама, макар и малко ексцентрична. Сега ѝ липсвали смехът и настроението, с които тя заразявала всички в имението. Рече, че децата щели да внесат повече топлина от десет камини. Че Оуен бил прекрасно момче, но все пак – още момче. Накратко – от думите ѝ прозираше, че ѝ липсват веселието и шегите.

– А може би ѝ липсват и възхитените оценки от доброто поддържане на къщата, от това колко чисто и спретнато е всичко, как блестят приборите и съдовете върху масата. Мога да те уверя, Каролайн, че ние мъжете не си падаме по даването на гласни оценки и похвали за нещата, направени за нас. Предполагам, че просто сме разсеяни.

– Искаш да кажеш, че ако облека рокля, която подчертава женските ми прелести, ти няма да забележиш това заради типичната си мъжка

разсеяност?

– Тук грешииш. Един мъж винаги забелязва усилията, които полага една жена, за да му се хареса. Можеш да ми вярваш. Ако сега скъсиш полата си само с два-три сантиметра, веднага ще подуша какво става, също като най-добрата от моите хрътки.

Младата жена се разсмя и се притисна към него. Той я целуна по шията и я попита:

– А Алис?

Каролайн не отговори веднага. Малката не беше добре и това продължаваше вече около седмица. Когато самата тя почувства за първи път, че стомахът ѝ не е наред, се сети за супата от говежди опашки. Сега отново усети, че ѝ се повдига и затвори очи.

– Каролайн?

– Алис ли? Малко се тревожа за нея и знам, че доктор Трийт също не е спокоен. Тя е невероятно слаба и дребна. Ще я задържа тук известно време и след раждането на бебето. Не искам да рискувам.

– В такъв случай мисля, че Мери Патриша и Евелин също трябва да останат. Не е редно Алис да се чувства самотна. Защо не поговориш с тях двете, за да разбереш какво мислят за твоята идея? Бебето на Алис не трябваше ли да се роди след около месец?

– Там някъде. Идеята ти е добра, Норт. Но не забравяй Оуен. Той е тук по-често, отколкото в Скрилейди Хол.

– Нали не мислиш, че това се дължи единствено на добрите кулинарни способности на Полгрейн?

Каролайн го погледна дяволито.

– Не, по-скоро е впечатлен от Алис. Оуен е пораснал най-после.

Норт я притисна към себе си, като движеше големите си длани нагоре надолу по гърба ѝ. Целуна я по шията, вдигна гъстите и коси и замасажира врата и раменете ѝ. После каза, стопляйки с дъха си ухото ѝ:

– Кога ще ми кажеш за бебето, Каролайн?

Тя замря под ръцете му.

– Чие бебе?

– Моето бебе. Нашето бебе.

– О, Боже!

– Това е нормалният резултат от дейността, на която и двамата се наслаждаваме доста невъздържано.

– Сигурен ли си?

– Не, не съм абсолютно сигурен, но просто те наблюдавам. Напоследък ти не се чувстваше добре, а вчера, към три следобед, лицето ти

направо позеленя. Кога беше последната ти менструация?

Тя завря лице в рамото му.

– Доста отдавна.

– Опитай се да бъдеш малко по-точна.

Тя поклати глава.

– Толкова много неща се случиха, че не обърнах кой знае какво внимание на това. Може би преди около месец и половина?

– Напълно е възможно. Да, в такъв случай не греша в изчисленията си.

– Ще имам бебе, наистина ли?

– Така мисля.

– Радваш ли се, Норт?

– Как си чувстваш корема в този момент?

– Чудесно.

Той я вдигна на ръце и се завъртя с нея из стаята, танцувайки валс.

Триджийгъл чу смеха им от коридора в западното крило на Маунт Хок. Беше все така намръщен, когато почука на вратата на господарската спалня, за да им съобщи, че Флаш Сейвъри е дошъл да се види с Негово височество.

– Каролайн – каза Норт, – слушаш ли ме? Защо не пожела да поговориш с доктор Трийт, когато беше тук?

Тя вдигна рамене, без да го погледне в очите.

– Боже мой, ти си смутена?

– Моята Каролайн е смутена от един лекар?

Тя го възнагради с една от най-очарователните си усмивки.

– За втори път ме наричаш „твоята Каролайн“.

– Не, казах „моята Каролайн“. Е, да помоля ли доктор Трийт да дойде и да те види?

– Не още, Норт, моля ти се. Още не съм готова. Ти си единственият мъж, който, тъ-тъ, знаеш много добре какво имам предвид.

– Той е лекар, Каролайн. Той помогна и на Мери Патриша, и на Евелин. Пет пари не дава за това, че и двете са красиви и млади.

– Вероятно е така, но ми дай още малко време, Норт.

– Хубава работа, Каролайн, той сигурно би могъл да ти бъде баща. Сигурно не би имала нищо против да те прегледа, ако Бес Трийт бъде с вас?

– Дай ми само още малко време да свикна с всичко това. Чувствам се странно, Норт, разбери ме.

Той я бе нарекъл „своята Каролайн“. „Не – усмихна се сама на себе

си тя, – «*моята Каролайн*». “ Струваше й се, че никога в живота си не се бе чувствала по-щастлива.

Това усещане продължи до следобеда на следващия ден.

* * *

Кум сякаш се бе изпарил във въздуха.

След като бе напуснал Маунт Хок в деня, в който Норт го бе уволнил, бил в Гунбел, в странноприемницата на мисис Фрийли, и там бил потънал в дълбоко мълчание. Пред никого не дал обяснение защо бе напуснал Маунт Хок, след като бе прекарал там повече години, отколкото можеше да си спомни някой от местните жители. После старият слуга просто изчезнал. Това бе всичко, което успя да научи Норт.

Мисис Фрийли дойде в Маунт Хок, за да поговори насаме с господаря на имението. Единственото, което Норт каза на Каролайн, бе, че мисис Фрийли не била виждала Кум от два дена. Отишла в стаята му и открила, че си е тръгнал. Не й дължал никакви пари, защото бил платил за цял месец.

Норт отиде заедно с мисис Фрийли в Гунбел. Когато най-после се върна в Маунт Хок, го очакваше цяла делегация: слугините, Триджийгъл, Полгрейн, и, разбира се, Тими, както и всички дами – бременни и небременни. Всичко го бяха запнали в очакване да чуят най-лошото. Само той знаеше обаче, че действителността над хвърляше представата им за това „най-лошо“.

Изгледа ги и после каза простиичко:

– Трудно ми е да го повярвам, но изглежда, че Кум е човекът, убил всички тези жени. Съжалявам, Каролайн.

– Не! – обади се с изненадващо рязък тон мисис Мейхю. – Мистър Кум беше особняк в много отношения, често пъти неприятно пряк, но не мога да повярвам, че е убиец. Понякога дори ми харесваше, не кой знай колко често, но за два пъти си спомням със сигурност. Колко са убитите жени?

– Три – отвърна Полгрейн. – Всичките са наръгани с нож, както знаете. Милорд, тя е права. Мистър Кум не е избухлив човек.

Тук обаче Полгрейн млъкна, давайки си сметка, че малко се е увлякъл. Той също беше имал своите съмнения за автора на супата от говежди опашки.

Норт поклати глава и каза:

– Кум си е тръгнал, но не е взел всичко със себе си. Оставил е книга, някакви странни дрехи и чифт чехли. – Той си пое дълбоко въздух и

продължи: – Между книгата открихме писмо от Елизабет Годолфин до Кум – предполагаме, че е било адресирано до него. Това е жената, убита преди около три години. Съдържанието на писмото е любовно. Освен това в един от шкафовете намерихме увит в риза нож. По него имаше засъхнала кръв. И трите жени са били намушкани с нож.

Думите му започнаха да ехтят в главата на Каролайн и за първи път в живота си тя припадна. Чу Норт да зове името ѝ, след което потъна в мрак.

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Маркърс Уиндърм, граф Чейз, каза на Норт:

– Не мога да повярвам, че първото, което стори, след като се върна в Корнуол, бе да се ожениш и да започнеш да се шегуваш като човек, роден за това. Наистина, като че напълно си изоставил мрачните настроения и меланхоличните си размисли. Направо съм шокиран, Норт! Какво трябва да мисля за всичко това?

Норт се усмихна – открита, приятелска усмивка, в която нямаше и помен нито от меланхолия, нито от готически нюанси.

– Какво да ти кажа, Маркърс? Срегнах Каролайн и като че ли проклетият черен облак, който винаги бе висял над главата ми, бе отнесен нанякъде и над мен грейна слънцето. Достатъчно е тя да застане пред мен и се чувствам сгрят от главата до петите.

– Странно – промълви графът и погледна съпругата си – Познавам Херцогинята от дете, но тя не е сторила нищо, за да промени характера или настроенятията ми. Може би двамата с теб, Норт, се разбирахме много добре, въпреки че ти беше прекалено начумерен.

С лека усмивка графинята каза на Каролайн:

– Моят съпруг се мисли за философ. Понякога обаче това става причина за доста неприятните му физически преживявания.

Каролайн се засмя.

– Би ли била по-конкретна?

– Не още – отвърна Херцогинята и вдигна леко, като за наздравица, чашата си чай към нея.

Графът имаше вид на човек, който се готви да попита какви конкретни факти имаше жена му предвид, но Херцогинята продължи да говори.

– Но вие тук си имате проблеми, нали?

Тя остави чашата си на масата с толкова грациозен жест, че за момент Каролайн се почувства обсебена от завист. Жената срещу нея беше най-красивото създание, което някога бе виждала. Що се отнася до графа, те с Норт като че бяха приятели от люлката. Видно бе, че се чувстваха прекрасно, когато бяха заедно. Тогава се шегуваха един с друг – с онзи фамилиарен, леко обиден хумор, който като че доставяше неизразимо удоволствие на мъжете. И двамата бяха едри, атлетични мъже, уверени в себе си. За влюбените очи на Каролайн, Норт беше далеч по-

прекрасният от двамата. Херцогинята, от своя страна, намираше графа за напълно задоволителен.

– Да – говореше Норт, – Каролайн припадна преди четири дни и ми изкара акъла. Казах и, че ако направи още веднъж подобно нещо, ще я душа.

– И аз се съгласих с него – допълни жена му. – Не мога да си простя, че се държах като глупачка.

– Защо припадна? – попита Херцогинята.

– Причини не липсваха – отвърна Норт.

Спря за момент, като че не беше сигурен какво да каже, и после бавно продължи да говори:

– Имаме си нашите проблеми, но има нещо много по-важно от тях. Каролайн ще има бебе.

– Божичко – възкликна Херцогинята, – та това е чудесно! Имаш право да припаднеш поне веднъж, когато си бременна, Каролайн. Поздравления и за двама ви Маркът полага усилия да ми помогне отново да възстановя здравето си. Норт, не се чувствай неудобно да говориш пред мен за детето.

Тя продължи да обяснява, вече само на Каролайн.

– Преди известно време направих спонтанен аборт, но сега се чувствам прекрасно А и, както вече казах, Маркът е решителен човек.

– Опитвам се като грешен дявол – прекъсна съпругата си Маркът, прекарвайки разсеяно ръка през косите си. – Всекидневно се опитвам да я оплодя, с изключение на времето, когато пътуваме, разбира се. Херцогинята обожава огромните карети. Начинът, но който се люшкат и подскачат, я правят още по-развратна. Не ме оставя и секунда на мира. Още след първия ден от пътуването ни бях принуден да яздя навън, за да възвърна силите и равновесието си. Странно, но открих, че рядко се сещам за бебе, когато я...

– Предостатъчно, Маркът – прекъсна го Херцогинята, невъзмутима и сдържана като някоя шейсетгодишна матрона. – Притесняваш ме. Знам, че го правиш с удоволствие и го правиш наистина много добре, вече съм ти казвала многократно. Но ще трябва да си сдържаш малко устата или ти се пише лошо, когато останем насаме.

Каролайн се изсмя – не можа да се сдържи, – защото огромният тъмнокос мъж се хилеше на съпругата си като някой комарджия, държащ печелившата карта в ръката си.

Той се обърна към домакията.

– Сигурен съм, че не можеш да си я представиш да върши друго,

освен да стои тук с деликатна чашка чай в изящните си бели ръчички. Да, гледаш я и виждаш едно спокойно създание, което не повишава глас по-високо от подгъва на полата си, което повдига едва забележимо едната си вежда и кара цялата прислуга да търчи като луда, за да я направи щастлива. Но ако знаеш как ми крещи! Веднъж хвърли едно испанско седло отгоре ми и ме удари с поводите така, че загубих съзнание. На всичкото отгоре ме наложи с ботите си за езда и...

– Маркъс! – Този път гласът на Херцогинята не звучеше толкова невъзмутимо. – Ще си сложиш ли спирачки на езика, поне докато не се опознаем по-добре с Каролайн? Създаваш й доста странна представа за мен.

Норт остави върху масата гарафата с бренди.

– Каролайн, скъпа, много бързо ще свикнеш с Маркъс. Колкото до Херцогинята, открих, че тя може да бъде също толкова добър приятел, колкото и Маркъс. Разбира се, тя не е толкова скандална, тъй като е дама, а не някой полуумен разгонен коч.

– Може ли да запазя за себе си и прекрасните определения? – попита Маркъс и удари приятеля си по рамото.

– Твои са, щом ти харесват, само се откажи от „разгонен“.

– Какво ще кажеш, Херцогиньо? – обърна се към съпругата си графът.

– Коч не е точно животното, което аз бих избрала, но не е лошо. По това разбирам, че Норт те познава доста добре.

– Аз мисля, че Норт е Бог – каза Каролайн. – След като Маркъс е най-добрият му приятел, тогава трябва да го издигнем над коч. Какво ще кажете за пантера?

– По твоята логика, Каролайн, ще бъда във възможно най-близки отношения с него.

– Звучи много романтично: дяволски мъж – обади се Херцогинята – На какво прилича това, Каролайн? Никакви дяволи. Значи вярваш, че Норт е Бог, така ли?

Каролайн погледна към съпруга си. Чувствата, които изпитваше към него, блестяха в очите й.

– Той е най-добрият мъж, а аз съм най-щастливата жена, че го открих в онази забутана странноприемница в Дорчестър.

– От всичко това на човек направо може да му се повдигне – отбеляза графът. – Бих предпочел да науча нещо повече за неприятностите, които имате напоследък, отколкото да ставам слушател на романтични брътвежи.

– Той е прав – подкрепи го Норт. – Каролайн, разказах на Маркъс само за малка част от нашите проблеми.

– Каза ли му за леля ми и за Кум?

Той кимна.

– Дължа му живота си, Каролайн, така че мога да му вярвам. Освен това мозъкът му чатка. Не по-малко дяволски е от дяволския или от мозъка на този, дето бил в най-близки отношения с дявола – така че той може да види нещо, което е убягнало на нас. Колкото до Херцогинята, на нея умът ѝ също е остър като бръснач.

Норт забеляза уплахата в погледа на жена си и я притисна към себе си, целувайки косите ѝ.

– Ще се справим с това – рече той. – Ще се справим.

* * *

Каролайн беше настинала и се чувстваше ужасно. Гърлото ѝ беше възпалено, в един миг се потеше като пор, в следващия трепереше от студ. Всяка костичка в тялото ѝ я болеше. Норт я накара да пие една от лечебните отвари на Полгрейн и после ѝ нареди да почива. Херцогинята имаше разрешение да я посещава само при условие, че стои на безопасно разстояние.

– Съжалявам, че си болна, Каролайн. Може би е от рязката промяна на времето. Поне така ми каза Маркъс и ме предупреди, че ако аз също се разболея, ще си отнеса боя. Казах му, че ще му отвърна със същото дори само ако кихне, а той ми се усмихна с типичния си гаднярско-очарователен начин и ме апострофира, че никога не се бил разболявал. Държа се доста нафукано. Истинско съкровище е моят съпруг.

Чувствайки се не така отпаднала след изпиването на горчивата отвара, Каролайн каза:

– Харесвам съпруга ти, Херцогиньо. Има право да се държи високомерно, щом Норт е най-добрият му приятел. А Норт е съвършен, това е абсолютната истина.

Херцогинята се усмихна, а пръстите ѝ лекичко навиваха и развиваха крайчето на меката ѝ вълнена виненочервена рокля.

– Чух Норт да казва на Маркъс, че според неговите предци крал Марк бил погребан тук, а не във Фой, естествено – с пословични богатства. А какво ще кажеш за Тристан и Изолда, влюбените, които го предаха? Вярно ли е, че сте имали дневник на тази тема?

И така Каролайн ѝ разказа за мъжете от рода Найтингейл и за двете им наследства – едното, което било проклятието им да имат неверни

съпруги, и другото – приказката за богатството на крал Марк, заровено заедно с него през шести век тук, в земите на рода Найтингейл, вероятно в някоя могила. Кой ли би могъл обаче да открие в коя по-точно?

Тогава Херцогинята ѝ разказа за съкровището на рода Уиндъм.

– Крал Хенри Осми – повтори Каролайн. – Това е по-смайващо, струва ми се, от възможността да намеря доказателства, че бедният крал Марк почива някъде тук.

– Не съм сигурна – отвърна Херцогинята. – Хенри Осми е живял само преди три века, а крал Марк – преди повече от хиляда години. Впечатляващо, Каролайн, наистина впечатляващо!

– Лично аз съм на мнение, че всичко това е родено от болните умове на предците на Норт – всички до един заклетни женомразци, като се почне от праядо му.

– Любопитна съм да чуя нещо повече – помоли Херцогинята и Каролайн започна да говори.

– Хм – промърмори внимателната слушателка след един час. – Нека обединим усилията си. Две дами, струва ми се, имат много по-големи шансове за успех от двама пламенни джентълмени, които по-скоро си блъскат главите, вместо да мислят с тях.

– Това – обади се от вратата графът – ми звучи като обида.

– Съгласен съм с тебе. – Норт тъкмо влизаше в стаята. – Жена ми обаче изглежда достатъчно добре, за да може да ми се усмихне. Тази отвратителна отвара май все още действа?

Каролайн усещаше съзнанието си замъглено, но Норт имаше толкова свеж вид, разрошен от вятъра и ездата в студения есенен следобед, че тя усети прилив на енергия и му се усмихна.

– Чувствам се прекрасно.

– Погледът на жена ти, Норт, говори недвусмислено, че е сяпако влюбена в теб. Ако това е така, оказва се, че си по-умен, отколкото те мислех.

– Точно говорехме за крал Марк и за вероятността съкровището му да се намира в земите на рода Найтингейл – каза Херцогинята. – Какво мислиш за това, Норт?

– А? О, съжалявам, Херцогиньо. Каква ме питаше?

Маркът го мушна в ребрата с лакът.

– Моят приятел точно си мислеше как ще съобщи на целия свят, че е богоизбран и е над всички човеци. Който се съмнява, нека само да попита жена му. Значи той ти харесва, така ли, Каролайн?

– Да – отвърна простиичко тя, все така усмихвайки се на съпруга си.

Херцогинята решително се изправи и оправи роклята си.

– Струва ми се, че е време Каролайн да си почине. Маркъс, иска ми се да поговорим. Насаме.

С нещастна физиономия графът подаде ръка на жена си.

– Страхувам се, че ще повика нашата карета и че ще ме насили да...

Тя го сръга в корема.

– Открих – обади се Каролайн, че шалчетата на Норт вършат чудесна работа, когато трябва да го подчиня на волята си. Поне така беше единственият път, когато ме остави да ги използвам.

– Как? – незабавно се заинтересува Херцогинята, а едната ѝ изясна вежда се вдигна нагоре.

Каролайн почервения до корените на косите си, ядосана, че сама си въка автогол. Норт се размия и рече:

– Е, миличка, няма ли да кажеш на Херцогинята какво направи с тези шалчета?

– Ще ѝ кажа, когато останем само двете – отвърна Каролайн и кихна с фалшива кихавица.

Бузите и бяха горяха. Гръм и мълния да тръшнат тази проклета настинка!

* * *

Следобед на следващия ден Херцогинята заяви на всеослушание:

– Снощи прочетох целия дневник.

– Нейна милост великодушно ми позволи да си почивам – вметна графът и забодя голямо парче месо от прекрасно опечената от Полгрейн дива патица с малки портокалена.

– Това, което ме изненадва най-много – продължи Херцогинята, – е, че този негодник наистина го направи. Спа като някой чревоугодник, току-що погълнал коледната вечеря. Във всеки случай дневникът хвърли светлина по доста въпроси.

Каролайн, която се чувстваше много по-добре от предишния ден, я попита:

– Какво откри? Аз само го прехвърлих набързо, без да го прочета изцяло. Ти чел ли си го, Норт?

Той поклати отрицателно глава.

– Какво мислиш, Херцогиньо?

– Мисля, че трябва да отидем на мястото, където прадядо ти пише, че някой от хората му открил онази гривна. Струва ми се странно, че е изчезнала така изведнъж. Освен това се опасявам, че указанията му за

мястото не са особено точни.

– Наистина не са – отвърна Каролайн. – Опитах се да открия нещо, но не успях.

Върху лицето на графа също се четеше недоверие.

– Не може да се вярва на стареца. Готов съм да заложа най-хубавите си ботуши за езда, че тази гривна е съществувала единствено в главата на праядо ти, Норт.

– Съгласявам се, макар и неохотно – отговори Норт. – Мисля, че когато е започнал този дневник, вече не е бил съвсем с всичкия си. Сигурно си прочела, Херцогиньо, високопарните му фрази и бълнувания за нещастната блудница, каквато по неговите думи била жена му. Според мен изборът му пада върху крал Марк именно защото неговата съпруга също му била изневерила. Струва ми се, че на праядо ми му е харесвало да се сравнява с бедния измъчен крал. Затова и е преместил неговите останки и безмерни съкровища по-наблизо, в земите на рода Найтингейл. Мислел е, че по този начин част от трагичното величие на краля се предавало и на него.

– Ходих там, Херцогиньо. Ходих там три-четири пъти – каза Каролайн. – Има гъста дъбова гора, дълъг каменен плет и много могили. Гледах и оглеждах, но уви, не открих нищичко, дори парченце от счупено гърне.

– Лично аз продължавам да мисля, че не е съществувала никаква златна гривна – обади се графът.

– В противен случай къде може да е тя? Ако е била открадната, тогава защо нито дядо ти, нито баща ти са писали нещо по този повод?

Никой не можеше да отговори.

– Дори тримата прислужници-женомразци не могат да кажат нищо по темата – отсъди Норт.

– Няма значение. Въпреки това искам да отида там – рече Херцогинята и се обърна към съпруга си. – Това ми напомня за моите търсения край абатството, Маркъс. Спомняш ли си, никой от нас не вярваше в съществуването на наследството на рода Уиндъм. Оказа се, че не сме били нрави. Представи си, че намеря нещо. Всъщност страшно много ми се иска да открия това-онова...

– Търсенето на съкровища се е превърнало в някаква мания за нея – каза графът. – Трябваше да я видите как, откакто открихме перлената огърлица, не слага нищо друго на врата си освен нея...

Бялата ръка на жена му го тупна през устата.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Търсейки следи от съкровища, Херцогинята бе излязла от Маунт Хок рано, господата бяха отишли в калаените мини, а Каролайн се отпрати към Гунбел. Искаше лично да огледа стаята, в която бе отседнал Кум, преди да изчезне.

Мисис Фрийли се разприказва още преди да поеме наметалото и ръкавиците на знатната гостенка. За нула време Каролайн успя да научи всички подробности за това как Джеб Пекли се бил превърнал в почти образец съпруг и вече пиел съвсем малко. Младата жена се усмихна доволна при тази новина. Още в преддверието мисис Фрийли ѝ зададе ѝ купища въпроси за граф и графиня Чейз. После я въведе в топлата кухня, даде ѝ чаша вино, за да прогони щипещия студ и, като попипа косите ѝ, рече:

– Каква коса имате, милейди! Богата, не с някакъв отегчителен един-единствен цвят, а с множество преливащи един в друг нюанси, точно като дърветата около моята страноприемница. Винаги съм обичала тези брястове, дъбове и кленове. Поне докато загубят всичките си листа, което, надявам се, няма да се случи с вас, така да се каже.

По някое време гостилничарката заведе Каролайн на горния етаж, като изказа гласно желанието си да се запознае с граф и графиня Чейз. Каролайн си помисли, че срещата между бързивата клюкарка и Херцогинята нямаше да бъде за изпускане. Покани я на вечеря.

– Та, милейди, никой мъж не се е опитвал никога да ми нарежда какво да правя – заяви тя, когато приближиха стаята на Кум.

– Какво казахте? – попита младата жена, която витаеше другаде.

– Поне никой мъж, който е наблизко, не би могъл да твърди обратното – добави мисис Фрийли, кимайки сама на себе си. – Имаше един, който се осмеляваше да ме нарича Мег и да ме потупва по задника, когато минавах кран него. Такъв му извъртях! А, ето ни в стаята на бедния мистър Кум. Тя отвори вратата.

– Уверявам ви, няма какво повече да намерите тук. Негово височество претърси най-старателно. Хората мислят, че Кум е бил луд. Всички чувстват и облекчение, че си е отишъл, и тревога, че не знаят къде се намира. Никой не говори за друго.

– Предполагам, че е така – отвърна младата жена. Тя се намираще в една много приятна стая на втория етаж на странноприемницата.

Прекрасни бели дантелени пердета украсяваха четирите прозореца. Мебелировката беше семпла, но приятна. Каролайн застана в средата на помещението и се заоглежда. Мисис Фрийли мълчеше за първи път, от както я познаваше. После кимна, обърна се и на излизане заяви през рамото си:

– Онзи мъж, дето ме наричаше Мег, беше хубав момък, да, така си беше.

– Убил ли си леля ми, Кум? – попита Каролайн празната стая. – Всички разправят, че си мразел жените, че наследството на рода Найтингейл е успяло да отрови и теб самия. Всички мислят, че си убил тези жени или защото са те отхвърлили, или защото са ти изневерили. Никоой обаче не знае нищо със сигурност. Включително и Норт, и аз. С часове мъжът ми размишлява върху писмото ти от Елизабет Годолфин. Казва, че нито той, нито Триджийгъл или Полгрейн са знаели, че имаш прякор, и то толкова странен. Действително ли те е наричала Краля на диамантите? Никога ли не те е назовавала с истинското ти име? И други жени ли са се обръщали към теб с този прякор? Защо има само едно писмо? И само от нея? Норт е много объркан, Кум. Казва, че не си глупав. Не може да си обясни например защо би оставил окървавения нож, ако наистина си виновен. Как ми се иска да разбере какво се е случило...

В стаята цареше абсолютна тишина. Посетителката въздъхна и се отправи към шкафа.

– Аз също се питам, Кум – защо ще оставяш след себе си всички тези доказателства, които могат да бъдат използвани срещу теб?

Каролайн отвори крилата на шкафа. Беше абсолютно празен, Норт беше прибрал всичко. Долу имаше чекмеджета, ухаещи на кедр. В тях също нямаше нищо. Освен това в стаята имаше малко бюро с мастилница върху плота и с три тесни чекмедженца. Норт бе открил писмото в едно от тях. Каролайн ги отвори едно след друго. Нищо.

Тя отново огледа помещението. Беше студено, защото огънят в малката камина не бе запален. Засега стаята нямаше друг обитател. Мисис Фрийли се бе оплакала, че след изчезването на мистър Кум никои не искал да стои в тази стая. „*Прекалено много ценета работят по въпроса – беше се оплакала тя. – Всички разправят на пътниците за кървавия нож и за това, че сега в стаята витаели духове. Ваше височество знае ние, корнуолците, колко обичаме нашите призраци. Ако ги няма във всяка къщичка, във всеки хан, във всяко извито дърво, тогава просто не се намирате в Корнуол. Да, сигурно сте в Девън или Дорсет, хората там нямат никакво въображение. Те могат да говорят само за глупавата*

си девънска сметана, която не може да се мери с малкия пръст на нашата, корнуолската, аз пък да ви кажа. Въпреки това никак не ми е приятно, че губя толкова пари заради празната стая.“

Каролайн не усещаше нищо особено, докато стоеше наред обширното помещение. Може би щом не беше корнуолска, не беше способна нито да усети, нито да види призраците.

„Къде си отишъл Кум? Да не би да мислеше, че мисис Фрийли няма да забележи отсъствието ти? Да не би да си смятал, че тя и Норт няма да претърсят стаята ти?“

В този миг Каролайн подскочи от уплаха. Шумоленето се чу отново, този път звукът бе пошляпващ. Шумът идваше от леко удрящия се в стъклото клон на някакво дърво.

– Може би някога, много отдавна, все пак съм била корнуолска – каза тя гласно. – Това и помогна да не се чувства толкова самотна.

Беше потисната, че не бе успяла да открие каквото и да е, но в същото време не предполагаше, че Норт би могъл да е пропуснал нещо.

Вече се канеше да излезе, когато забеляза красивата дърворезба по дървените колони на леглото, изработено в изящния стил на XVIII век. Вероятно някой ги беше отрязал, тъй като сега в горните им краища имаше доста по-грубо изработени дървени ананаси. Докосна леко едната от колоните, но тя не се помръдна. Натисна я по-силно – същият резултат. Приблужи се до другата, побутна я, но тя също не се поддаде. Третата обаче се завъртя без никакво усилие в ръката ѝ. Сърцето ѝ запуска. Бавно измъкна ананаса от колоната. Дървото под нея беше кухо. Напъха пръсти в отвора и напипа някаква хартия. Успя да я захване и да я издърпа навън. Беше лист, сгънат няколко пъти, докато се бе образуval малък квадрат, със страни не по-големи от два-три сантиметра.

Каролайн вperi в пожълтялата и изсъхнала от годините хартия и внимателно започна да я разгъва.

Не знаеше какво очаква да види на нея. Може би отдавнашно писмо, написано от любимия до любимата, преди да си тръгне, скрит от гъстата утринна мъгла? По дяволите фантазиите!

Предпазливо разположи листа върху леглото. Не беше любовно писмо. Не беше и някаква търговска квитанция или пък списък с домашни сметки.

Това писмо заплашваше получателя си с убийство. Беше написано през 1726 година от виконт Чилтън – прадядото на Норт, до някакъв човек, наречен Грифин Черното мастило беше избледняло и на много места текстът се четеше трудно, но посланието звучеше достатъчно ясно и

недвусмислено:

Грифин, стой далеч от жена ми или ще промуша с меча си черното ти сърце.

Д. Найтингейл,
виконт Чилтън.

„Д.“ означаваше Донигър. Да, нямаше съмнение, беше от праядото на Норт. Донигър Найтингейл беше странно име, не можеше да го забрави.

Кой обаче беше този Грифин? И какво правеше това писмо в скъсените с трион, украсени с дърворезба колони на леглото?

Тя приглади листа с длан и се втурна надолу към кръчмата, дишайки тежко.

– Миличка, какво ви стана? – разтревожено я понита мисис Фрийли.

– Няма да повярвате! Открих това, скрито в една от колоните на леглото. Вижте само, наистина е смайващо и, предполагам, че от него тръгва митът за изневярата в рода Найтингейл.

Мисис Фрийли я поведе към кухнята и двете разгънаха листа върху кухненската маса.

– А, Грифин – изведнъж си спомни ханджийката. – Моята баба ми е разказвала за него.

Каролайн за пореден път почувства изумление от невероятно дълготрайната и услужлива памет на корнуолците. Мисис Фрийли сигурно без особени усилия щеше да се сети и за другите имена на този Грифин.

– Кой е бил той?

– Много дива личност, ако се вярва на това, което е достигнало до нас. Бил изключително красив младеж, без никакви грижи на плещите и с прекалено много пари от баща си. Прелъстил повече дами от самия Казанова. От това писмо излиза, че той е украсил с рога и праядото на Негово височество. Знаете ли, спомних си, че след този случай той напуснал Корнуол и никога повече не се върнал. Вероятно е отишъл в Лондон, за да прелъстява дамите от висшето общество. Излиза, че е оставил жената на Донигър Найтингейл да се оправя със съпруга си и тогава тя умряла. Не мога обаче да си обясня защо това старо писмо е било натъпкано в колоната на някакво си легло.

– Откъде е купено това легло?

– Това мога лесно да открия, милейди. Вие си пийте чая, а аз ще

прегледам дневниците. Мама записваше в тях всичко, с което снабдяваше странноприемницата. Не може да не е отбелязала откъде е взела леглото.

Каролайн се чувстваше едновременно възбудена и депресирана. По всичко личеше, че прабабата на Норт, щастливо усмихнатата млада дама, чийто портрет сега украсяваше огромната стена в подножието на стълбището, действително бе изневерила на съпруга си. А на Каролайн никак не и се искаше това да е истина.

Когато мисис Фрийли и съобщи, че леглото е било купено от семейство Грифин, гостенката ѝ ни най-малко не бе изненадана. Изглежда въпросната фамилия дочакала доста тежки времена, тъй като синовете се занимавали с хазарт и жени. През осемдесетте години на миналия век разпродали всичко и заминали да живеят в Колониите.

– Мама е писала в счетоводната си книга, че са отишли в Бостън, където имали роднини.

Значи наистина една от съпругите Найтингейл бе изневерила на мъжа си. Каролайн беше дълбоко потисната, защото всъщност тя бе инициаторът на цялото това разследване.

Тази нощ, когато се сгуши в Норт, тя му каза:

– Прочетох всичко, написано в дневника от прадядо ти. Никъде не е споменал името Грифин. Ако го е убил, вероятно е заровил тялото му на такова място, че никой никога не го е открил. А прабаба ти е умряла само месец след като той напуснал местността. Каква трагедия.

Норт мълча доста дълго време.

– Знаеш ли, мисля да напиша писмо до семейство Грифин в Колониите. Нали каза, че според мисис Фрийли те заминали да живеят в Бостън?

Младата жена кимна, без да отделя глава от рамото му, вдъхна дълбоко аромата на тялото му и забрави за всичко друго.

– Ти наистина ми показваш рая, Каролайн – възкликна след известно време Норт, когато беше способен отново да говори.

– Никога не забравяй това, Норт Найтингейл – отвърна тя, ухапа го но брадичката и после въздъхна дълбоко. – Искан ми се нашето наследство от крал Марк да бъде също така истинско, както наследството на рода Уиндъм. Само си помисли – те открили някакви стари книги със странни знаци и успели да разгадаят всичко това и да намерят съкровището.

– Съжалявам, скъпа моя, но в нашия случай става дума само за открити словоизлияния, родени от разбити мъжки сърца.

– Какъв мил начин да говориш за прадедите си. Искрено се надявах, че прабабата не е предала съпруга си. Но вече май няма съмнение по този въпрос.

– Не, никакво. Може обаче да е имала причина за това. Кой знае?

* * *

Каролайн затвори очи и стисна устни.

– Хайде, Каролайн, отпусни се. Няма да ти причинявам болка, само трябва да опипам добре корема ти.

– Норт, моля те, отдръпни се, освен ако не искаш ти да я тушираш.

Норт направи място на доктор Трийт, наблюдавайки как той преглежда съпругата му. Не вдигна нощницата ѝ, само провря ръце под завивката и дрехата. После каза на Норт:

– Коремът ѝ е гладък и мек, но трябва да я прегледам и отвътре.

Преди домакинът му да каже каквото и да било, лекарят се изправи и рече на сестра си:

– Трябват ми гореща вода и сапун, Бес.

– Всичко това не ми се нрави – обади се Каролайн.

– И на мен, скъпа, но както вече казах на Бес, е необходимо да се извърши. Постъпвам така с всичките си пациентки, когато забременеят. Ще внимавам да не ти причинявам болка, но не мога да не те прегледам отвътре.

Първо обаче опипа гърдите ѝ, а тя се опитваше да мисли за нещо друго. Пръстите му бяха дълги и сухи и на нея ѝ бе неприятно да ги усеща по кожата си. Беше изключително внимателен, когато напъха показалеца и средния си пръст в нея, не можеше да го отрече, но цялата процедура ѝ се струваше унизителна. Пръстите му бяха широки и ѝ причиняваха болка. С другата си ръка натискаше корема ѝ. Най-накрай тя изохка.

– Готово – рече доктор Трийт и измъкна пръстите си. – Е, скъпа, по всичко личи, че си напълно здрава. Няма да се налага да повтаряме това преди да мине доста време. Норт, сега вече можем да слезем, докато Бес помогне на жена ти да се облече.

– Беше ужасно – оплака се Каролайн, когато мъжете излязоха от спалнята.

Бес Трийт, която ѝ помагаше да стане от леглото, се намръщи.

– Да не би да ти се гади?

– О, не, само съм страшно смутена. Знаем, че е глупаво, тъй като той е лекар, но това не ми помага. Благодаря ви за помощта, мис Трийт.

– Да, той е само лекар – повтори Бес Трийт, усмихна се на Каролайн, която все още бе изчервена, и ѝ подаде бельото и чорапите.

* * *

Херцогинята беше огледала всеки сантиметър от мястото, за което ѝ беше споменала Каролайн. Не бе открила обаче нищо, дори някакъв знак, над който биха могли да поблъскат главите си.

Тя въздъхна, извади лъжичката си от млечния крем и каза:

– Разбира се, оттогава са минали повече от хиляда години. Безброй крака са стъпвали върху земята на това място и хиляди очи са оглеждали с надеждата да намерят нещо. Ех, ако праждото ти беше по-конкретно в записките си за пустата гривна, Норт.

– Съжалявам, Херцогиньо, но, повярвай ми, „пустата гривна“ изобщо не е съществувала, а дори да е съществувала, не е имала нищо общо с крал Марк.

Графът потупа съпругата си по ръката.

– Ти направи всичко, каквото можа, скъпа.

Големият часовник, чийто звук беше такъв, като че бе погълнал някоя жаба, отмери седем удара. Алис потръпна.

– Мразя гласа на този часовник. Винаги ли е бил такъв, милорд?

– Поне откакто аз си го спомням. Казах на Каролайн, че само да спре, и ще го изхвърля.

– На мен пък звукът му ми харесва – обади се Оуен. – Напомня ми за някой крал, страдащ от силна простуда.

Каролайн се разсмя.

– Всички вие сте изключително романтични и с прекалено богато въображение. Аз все пак мисля, че тази старотия се нуждае от едно хубаво смазване.

След великолепната вечеря от препечено говеждо, баница с аншоа, безброй междинни блюда и за десерт – млечен крем и макарони, графът и графинята съобщиха, че в сряда потеглят за Лондон.

Каролайн беше страшно разочарована. Херцогинята ѝ беше допаднала и вече се чувстваше свободно както в нейната компания, така и в близост до цапнатия ѝ в устата съпруг. Графът казваше точно това, което му се искаше да каже, дразнеше съпругата си безжалостно, после я целуваше жадно и изобщо беше много забавен. Е, не чак колкото Норт, но понякога успяваше да я накара да се усмихне.

– Ела, скъпа – повика я същата нощ Норт, вече в спалнята им, – и седна в скута ми. Не искам да те гледам такава угнетена. Точно така,

сега ме погледни, колко обичам да те усещам.

Той я целуваше, докато ръцете му я освобождаваха от пеньоара и ношницата, пръстите му се задвижиха по тялото ѝ, започнаха да я гаят.

– Норт – изохка в устата му тя, когато топлите му пръсти я докоснаха. – О, Норт...

Когато проникнаха в нея, тя внезапно застина.

– Какво има?

– Точно така направи и доктор Трийт. Беше ужасно. На мен също не ми беше приятно, но какво можех сторя, щом тази процедура непременно трябваше да се извърши.

– Но сега съм аз, а не доктор Трийт, и почти не се сещам за бебето, а само за майка му и за това как ще я накарам да вика от удоволствие. Добре, Каролайн, вече се успокой. Харесва ми така. Целуни ме пак.

Когато я повдигна отгоре си, тя въздъхна от приятните усещания. Когато пръстите му привършиха магическия си танц, тя извика, отпусна се върху него и той попи сълзите ѝ. Норт замръзна.

– Какво, по дяволите, става? Заболя ли те?

– О, не, просто те обичам толкова много, че понякога е прекалено и трябва да се излее навън. Това е всичко.

– Ясно – произнесе бавно той, – само това, нищо друго. Олекна ми. Хайде да отидем в леглото, Каролайн.

Норт не заспа дълго време. През цялата нощ притискаше жена си до себе си. Бе готов да стори всичко, за да задържи Каролайн. Би дал живота си за нея.

Но на следващия ден този, който спаси живота на Каролайн, не бе Норт. Това направи Херцогинята.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Каролайн и Херцогинята яздеха край морето, по тесния път между скалите. Бяха се запътили да оглеждат отново могилите и дъбовата горичка. Онази дълга каменна стена с дупки тук-там не можеше да не пази поне някакъв знак, а може би криеше и гривна, подобна на тази, открита от прададото на Норт. Вятърът се опитваше да отнесе шапките на двете ездачки, докато те се чудеха защо Кум бе оставил след себе си неоспорими доказателства за извършеното от него престъпление.

Спряха за миг конете си, за да погледат Ирландско море.

– Всичко това няма никакъв смисъл – каза Каролайн, докато напъхваше под шапката си освободилите се кичурчета коса.

– А онзи твой роднина, Бенет Пенроуз? – понита Херцогинята. – Наистина ли няма никаква вероятност вината да е негова, поне що се отнася до смъртта на леля ти?

– Не – отвърна Каролайн. – Норт се рови къде ли не. Проучи дори, както се казва, зъбите на Бенет. За нещастие той дори не е бил тук, когато са убили леля Елинор. Колкото до края на бедната Нора Пелфорт, има много очевидци, които твърдят, че през въпросната нощ е висял в кръчмата на мисис Фрийли, докато се напил така, че дори не можел да пълзи.

– Колко жалко.

– Наистина жалко, червеят му с червей! Казах ли ти, че Норт получи писмо от Фолкс? Той, изглежда, е много доволен, че Бенет му е паднал в ръчичките. Точно така и предполагаше Норт. На Бенет сигурно никак не му е лесно Фолкс давал на празноглавеца уроци по комарджийство. Хващали се на бас за всяка дреболия, за всичко, което можеш да се сетиш. А до края на седмицата по ръцете на Бенет можело да се образува дори някое и друго мускулче.

– Съдейки по това, което си ми разказвала за въпросните двама господа, те напълно се заслужават един друг.

– Абсолютно вярно. Трябва да ти призная обаче, че ми с мъчно за мисис Тейлструп – или по-точно – за мисис Фолкс. Предполагам, че ще ѝ се наложи да пази денонощно жалкия си мопс Люси от мъжа си. Оуен каза, че баща му не можел да понася кучето.

Херцогинята се засмя, отметна назад глава и затвори за момент очи. За Каролайн беше очевидно, че с всяка фибра на тялото си тя се

наслаждава на есенния вятър.

– Никога досега не съм идвала в Корнуол. Тук е много по-различно от всяко друго място, в което съм била. Толкова е диво и бурно, и прекрасно! А уханието на морето те преследва навсякъде и дори ти се струва, че чуваш шума на вълните, независимо къде се намираш. Известно време живях в Дувър, но ако направя сравнение, то ще е в полза на Корнуол. Тук има някаква особена привлекателна сила.

– За мен това място е наистина вълшебно.

– Мисля, че се възторгахме достатъчно дълго. Така, кой друг би могъл да убие жените? Знаеш ли какъв въпрос си задавахме непрекъснато с Маркърс, когато някой се опитваше да ме нарани? Кой би спечелил най-много от моята смърт?

– Маркърс?

Херцогинята се изкикоти с цяло гърло.

– По-добре да не му го казваме, а? Все едно, че го виждам как побеснява. Има прекалено развито чувство за собственост, знаеш ли?

Каролайн се усмихна и зацъка на Реджи, за да продължи пътя си.

– Подразбрах нещо подобно. Също като Норт.

– Норт ли?

– Не, не е точно същото. Той просто се чувства отговорен за мен и...

– Бошлаф приказки.

– Какво?

– Казах „*бошлаф*“ – празни приказки. Влюбен е до уши в теб. Не бъди глупава. Каролайн, не можеш да си представиш дори как те гледа. Може просто да влизаш в стаята или да се смееш, просто да си седиш и да пиеш чай, дори да се прозяваш, а Норт те зяпа с толкова изгладнял и доволен вид! Щастлив човек е той.

Каролайн не отговори. Питаше се дали бе възможно Херцогинята да е права.

– Ето че пак се отклонихме. Да се върнем към Кум. Всички мислят, че е напълно луд, че жените са го отблъсквали и затова той ги е убивал... А може би е искал да отмъсти за всички мъже от рода Найтингейл, убивайки неверните им съпруги. Какво мислиш за леля си, Каролайн? Нали ми беше казала, че двамата с доктор Трийт били влюбени един в друг? Къде е нейното място в лудостта на Кум?

– Не мога да си отговоря.

– И къде е отишъл Кум? Според местните хора е сложил край на живота си и е оставил ножа, така че всички да разберат – нещо като

изкупление...

В този миг Реджайна се препъна и падна на колене, а Каролайн излетя над главата и се просна на земята от другата страна.

Херцогинята скочи от гърба на своята кобила, падна по корем, но се изправи и се втурна към Каролайн. Тя лежеше по гръб, в безсъзнание. Каdifената ѝ шапка за езда беше смачкана, перото – счупено на две. Полата ѝ се беше вдигнала и откриваше белите ѝ фусти и чорапи и меките черни боти за езда.

Херцогинята провери пулса на Каролайн и въздъхна облекчено. Биеше силно и равномерно. Започна да опипва главата ѝ, като едновременно сваля измачканата шапка и приглади гъстите ѝ коси. Слава Богу, Каролайн беше ударила главата си само в едно малко камъче, точно зад дясното ухо. Опипа ръцете и краката ѝ – като че нищо не беше счупено. Единственото, което и оставаше да направи, бе да чака. Сваля златистия си каdifен жакет за езда и покри с него гърдите и врата на припадналата, за да я пази от подухващия от морето ветреца. После седна до нея.

Каролайн изохка, отвори очи и каза на втрънената в лицето ѝ жена:

– Добре съм. Чувствам се обаче толкова глупаво, че оставих Реджайна да ме изхвърли така лесно. Божичко, как само ме боли главата! Все пак не е толкова силно, както когато ме цапардоса Фолкс с пистолета си.

– Полежи неподвижно още малко. Тъй като си удари главата, искам да съм сигурна, че няма да изгубиш отново съзнание.

– Какво беше това, Херцогиньо? Заешка дупка ли? Как не я забелязах? Надявам се Реджи е добре.

– Ти не мърдай, а аз ще отида да огледам. Реджи изглежда съвсем добре. Не мърдай, Каролайн.

Когато се върна няколко минути по-късно, Херцогинята беше пребледняла и в красивите ѝ, обикновено спокойни, очи се четеше гняв и още нещо.

– Не е било заешка дупка.

* * *

Норт примигна невярващо, когато забеляза, че жена язди без седло пред Херцогинята, която я бе прегърнала здраво през кръста. Отзад се мъкнеше Реджи, леко накуцвайки.

Той пришпори коня се към тях, като викаше:

– Маркъс, излез веднага!

Сърцето му продължаваше да бие лудо дори когато Каролайн вече лежеше върху червеникавото канапе в стаята, а отгоре ѝ беше метнато светлосиньо плетено одеяло.

– Каж ми пак, че нямаш болки в корема.

– Не, Норт, само в главата.

– Добре. Триджийгъл отиде да доведе доктор Трийт. Ето, изпий чая, който ти приготви Полгрейн. Алис, кълна ти се, че тя се чувства добре. Не се притеснявай, седни и също изпий чаша чай. Херцогиньо, моля те, погрижи се за Алис.

Доктор Трийт и сестра му пристигнаха точно когато часовникът мъчително изскърца четири удара. Напомняше на крал, когото страшно го боли гърлото, но въпреки това се опитва да вика поданиците си.

Доктор Трийт се усмихна на пострадалата, но тя знаеше добре, че в същото време я оглежда много внимателно. После придърпа един стол и седна на него.

– Така, нека първо да видим отока на главата ти. Наведе се над Каролайн и внимателно заопипва зачервената подутина. След това седна отново и я погледна.

– А сега стой неподвижно – предупреди я той и провря ръце под завивката и дрехите ѝ.

Младата жена се стегна цялата, хвана ръката на Норт и я стисна.

– Имаш ли нужда от нещо, Бенджи? – попита сестра му.

Той не отговори веднага.

– Бенджи?

– Какво? О, не, Бес. Всичко е наред. – И той се усмихна на пациентката си.

– Сега искам да си почиваш, мило момиче, и никакво напрежение. Ако се появи и най-слабо кървене, ако получиш каквито и да било болки, ще трябва веднага да ме извикате. Заешка дупка ли е било?

– Да – лаконично отвърна Херцогинята.

* * *

Когато най-последно семейство Трийт си тръгнаха, а Алис се убеди, че Каролайн няма да умре и се прибра в стаята си, Херцогинята се изкашля и рече:

– Марксъс, ако обичаш, затвори вратата.

Той я погледна учудено, но изпълни молбата и.

– Какво има, Херцогиньо? – попита Норт с нарастваща тревога.

Каролайн каза:

– Не беше заешка дупка, както помислихме първо начално.

– Беше жица, здраво опъната между един дъб и каменната ограда – обади се Херцогинята. – На това място пътеката е много тясна. Засега не мисля да казваме това на никого.

– Тя язди оттам почти всеки ден – каза Норт, задавен от гняв и болка.

– Което означава – допълни графът, – че жицата е била опъната специално за нея. Но вие двете бяхте заедно, Херцогиньо. Как се отърва ти?

– Каролайн яздеше малко пред мен, тъй като там наистина е много тясно. Когато тя падна, веднага дръпнах коня за юздите, за да спре. Затичах се към нея, но се спънах в жицата и забих нос в земята.

– В такъв случай – произнесе бавно графът – и двете можехте да пострадате. Проклятие, Норт! Всичко това никак не ми харесва.

Лорд Чилтън си спомни времето, когато някой стреляше и по графа, и по съпругата му, спомни си страха и гнева, които изпитваше и които виждаше в очите на Маркъс. Тогава убеждаваше приятеля си да запази спокойствие, защото ядът му нямаше да помогне на Херцогинята. Питаше се дали сега Маркъс щеше да му каже същото. Пое си дълбоко въздух и започна да подрежда фактите.

– Вече четири месеца съм заобиколен от смърт, тайнственост и трагедии и мисълта за тях не излиза от ума ми. Нямаше и две седмици от завръщането ми вкъщи, когато открих лелята на Каролайн. Лежеше мъртва върху скалната тераса под Сейнт Агнес Хед. Така и не открих кой я е убил. После дойде редът на бедната Нора Пелфорт. И там се оказа също толкова безпомощен. След това изчезна Кум и остави онзи окървавен нож в стаята си. Всичко това е някаква лудост и очевидно е насочена срещу мен. Не мога обаче да проумея кой и защо прави всичко това. Не проумявам кой може да ме мрази толкова много.

Каролайн се привдигна на лакти и каза:

– Забравяш за Елизабет Годолфин, която е била убита преди три години, Норт. Тогава те е нямало тук. Грешииш в заключенията си.

Младият мъж изруга доста цветисто, след което рече рязко:

– Тогава това трябва да е отмъщение, насочено срещу баща ми или дядо ми. Маркъс, настоявам двамата с Херцогинята да си тръгнете. Кръвта замръзва във вените ми при мисълта, че тя също можеше да пострада. Искам още утре да отпътувате.

– Не – произнесе бавно Херцогинята. – Не мисля като теб, Норт.

Триджийгъл се изкашля от вратата.

– Милорд.

– По дяволите! Какво има, Триджийгъл?

– Младата особа Алис, милорд. Информирала мис Мери Патриша, която на свой ред информира мен, тъй като не бих я допуснал да дойде да ви безпокои тук, че Алис мисли, че е дошло времето ѝ.

– О, не! – извика Каролайн, опитвайки се да се изправи. – Още е рано за бебето. То наистина било доста голямо, но все пак е рано. О, Норт, страхувам се за Алис.

Херцогинята им напомни, че трябва да предупредят Оуен и Каролайн изпрати Тими в Скрилейди Хол. Скоро стана ясно, че раждането няма да бъде лесно. Доктор Трийт и сестра му не се отделяха от Алис, дори когато тя изпаднаше в унес. Беше толкова слаба, че дори контракциите не можеха да превъзмогнат изтощението ѝ.

Пребледнял и измъчен, Оуен крачеше пред стаята и, като че той беше бъдещият баща.

На другия ден цялата къща бе замряла. Каролайн, която потреперваше всеки път, когато чуеше виковете на Алис, сега започна да тръпне, защото вече не се чуваше нищо. Дребничката родилка беше отпаднала съвсем продължаваше да губи малкото сили, които ѝ бяха останали.

Норт намери Каролайн на горния етаж в, източното крило, в склада, където беше открила портретите на жените от фамилията Найтингейл. Чистеше като побесняла рамките им и повечето от тях вече блестяха.

Леко я докосна по рамото. Тя замръзна на място и вдигна поглед към мъжа си.

– Съжалявам, Каролайн.

– Мъртва ли е?

– Не, още не, но доктор Трийт е загубил всякаква надежда. Тя роди детето, момченце. По-голямо е, отколкото предполагаше доктор Трийт. Всъщност бебето е прекалено голямо, за да може да го роди Алис.

– Тогава как го е родила?

– Доктор Трийт го измъкнал от нея. Няма друг избор, иначе и двамата щели да умрат. Искаш ли да се сбогуваш с нея?

Лицето ѝ се сгърчи цялото и тя каза с такова отчаяние, че му се прииска да вие:

– Онези мъже, които са я изнасилили... Те убиха едно 14-годишно момиче... Просто я убиха, и продължават да си пият. Господи, надявам се да горят в ада!

Алис отвори очи секунди след като Каролайн седна до нея.

– Имаш чудесно малко момченце, Алис. Как искаш да го наречеш?

– Оуен – прошепна момичето с изнемошял и дрезгав от викане глас.

Внезапно, с изненадващо голяма сила, тя сграбчи китката на Каролайн и я дръпна по-близо до себе си.

– Грижете се за него, мис Каролайн. Моля ви.

– Разбира се, че ще се грижа – отвърна Каролайн и избърса челото ѝ с влажна кърпа. – Ти също ще се грижиш. Сега ти трябва малко почивка и отново ще се почувстваш добре, Алис.

– Не, мис Каролайн, няма да се оправя. Знам го много добре. Ще разкажете ли на сина ми за мен? Че съм го обичала и не съм искала да го изоставя, но... – Тя спря, а тъжната ѝ усмивка разкъса сърцето на Каролайн.

– Синът ти никога няма да те забрави, Алис, кълна ти се. А сега трябва да видиш Оуен. Той е тук, чака да те целуне. Какво ще кажеш?

– О, не, не го пускайте да ме види в това състояние, мис Каролайн. Кажете му да си върви. Ох, никога не му казах това, но той беше толкова добър с мен... Нямахме време да станем нещо повече, но... Никой мъж не е бил толкова мил с мен, колкото беше Оуен.

– Тогава му го кажи веднага. Той те цени изключително много. Почти не се отделяше от теб, Алис, и сега пак е тук. Ще пийнеш ли от топлото мляко, което Полгрейн ти донесе току-що?

– Алис?

Оуен коленичи до леглото ѝ.

– Хайде, любима, ще изпиеш всичкото мляко, нали?

После ѝ каза тихичко няколко думи, сред които се чу „обичам“.

А след това настана пълно мълчание. Главата на Алис клюмна леко на едната страна. Очите ѝ бяха затворени.

– Това беше краят – рече доктор Трийт и внимателно подхвана Каролайн и Оуен.

– Не!

Оуен се изправи до леглото, вперил поглед в Алис, като главата му се тресеше в недоумение.

– Не... – повтори той. – Тя е толкова сладка, толкова невинна! Господи, това е несправедливо... несправедливо е.

– Оуен, целуни я за сбогом – обади се Каролайн. – А след това нека да я оставим.

Още докато произнасяше това, тя усети как нещо в нея с пречупи и стана студено и твърдо. След това се олюля и потъна в мрак. Как само желаше този мрак и благодатните му сенки, които щяха да я скрият от

собствената и мъка, които щяха да скрият от очите ѝ и младото лице на Алис, толкова спокойно, толкова нежно... но лишено от живот.

* * *

Каролайн не бе носила черно никога в живота си и нямаше намерение да стори това сега.

– Алис дори не беше навършила петнайсет години Черният цвят не подхожда на младостта ѝ. Ще нося бяло, толкова бяло, колкото чиста и невинна беше тя.

В отговор мисис Мейхю само кимна.

Всички жени от Маунт Хок бяха облечени в бяло. Въпреки че не бяха поканени, пристигнаха викарият и мисис Плъмбъри. Той премести поглед от Каролайн върху Мери Патриша, а после огледа една след друга и другите жени, и сухо отбеляза:

– Това не е редно. Макар че заради греховете си Алис не беше достойна да продължи да живее, все пак черният цвят на траура е Божия идея, чиято цел е да засвидетелстваме уважението си към Него, а не към починалия.

Каролайн го изгледа продължително.

– Предполагам, че онези другите – и той кимна към Евелин и Мери Патриша, – са ви уговорили да постъпите така, нали? И двете са пълни безбожници, евтини малки мръсници, които нямат представа какво е редно и прилично. Те са ви заблудили, милейди, и са ви накарали да забравите...

Каролайн стовари юмука си върху челюстта на свещеника и той се строполи на земята като камък. Младата жена започна да разтрива кокалчетата на ръката си, без да се помръдне от мястото си.

Съпругата на викария започна да вие, отпусна се на колене и се кръстна на Каролайн.

– Как смеете! Не заслужавате жеста на моя чудесен Плъмбъри, който бе толкова снизходителен, че дойде тук заради онази малка повлекана...

Каролайн трепереше от гняв, не от студ.

– Триджийгъл, Полгрейн! – провикна се тя. – Елате и помогнете на семейство Плъмбъри да напуснат територията на Маунт Хок.

– Не смейте да ме докоснете! – кръстна като обезумяла жената. – Нещастни...

Сега вече тя пицеше, без да се спре.

– Норт, благодаря ти, че отнесе мистър Плъмбъри до каретата му –

провикна се Каролайн. – А сега, ако обичаш, би ли го хвърлил на пода?

Изпълнявайки точно думите ѝ, Норт стовари викария в краката на съпругата му. Тя вдигна прозорчето на файтона и се развика:

– Всички ще платите за това! Ужасни грешници! Вижте се – стоите си тук и не предприемате нищо! Безбожници, облечени в бяло. Езичници! Моят Хорас ще прати всички ви да горите вечно в ада, ще видите!

След като каретата на семейство Плъмбъри изчезна хълма, слава Богу, пристигна епископ Хортън от Труро. Той прочете над гроба на Алис словото, написано от Каролайн и Оуен. Гласът му – дълбок и силен, достигаше дори до най-малкото дете на мистър Дъмргън, което беше застанало в края на гробището на да Найтингейл.

– Това щеше да се хареса на Алис – каза Оуен. – Епископът на Труро тук, специално за нея. Винаги съм искал гласът ми да бъде толкова дълбок и богат като неговия.

Утрото беше облачно и ветровито, въздухът – студен и влажен. „*Прекрасен ден за тъгуване*“, мислеше си Каролайн, застанала до Норт, който бе хванал ръката ѝ. Кокалчетата на пръстите ѝ я боляха и това беше чудесно. На погребението присъстваха петдесетина човека. „*На Алис това също щеше да ѝ хареса*“ – помисли си Каролайн. Вероятно щеше да се изчерви от смущение, щеше да забрави вече почти безупречното си владеене на английската граматика, и щеше да каже:

– Глейте, мис Каролайн, шъ ги погледнете ли всичките тез благородници? Има и обикновени хора. Туй ми харесва, мис Каролайн, много ми харесва.

Каролайн разбра, че по лицето ѝ се стичат сълзи едва когато усети соления им вкус и Норт избърса нежно очите ѝ.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

След три дни Каролайн разбра, че я следят. Тя купи пелени и одеялца за бебетата от шивачката в Гунбел, продължи нататък и след минута се шумгуна пъргаво в алеята между две сгради, където се притаи.

Скоро след това забеляза дългата сянка на своя преследвач Сърцето заблъска в гърдите ѝ и тя измъкна пистолета от джоба си. Край на страховете.

Беше прислужникът Тими. Той едва не падна на колене от уплаха, когато тя го сграбчи за ръката, обърна го към себе си и завряла пистолета в лицето му, извика:

– Какво правиш? Защо...

Младата жена се вторачи в момчето, което бе зяпнало и отворило широко очи от ужас.

– Тими, защо ме преследваш?

– Ъ-ъ, милейди, сърцето ми падна в петите от страх. Мож' ли да махнети туй пушкало от лицето ми?

– Съжалявам, че те уплаших, момче.

– Да, и то с мойто пушкало, т.е. с туй, дето беше мое, докат' не си го взехте обратно от мен.

Каролайн пусна револвера обратно в широкия джоб на широката си кафява вълнена пелерина.

– Защо ме следиш? Божичко, как не се сетих... Ти си моята сянка, моята защита. Негово височество те е изпратил да ме следиш, нали?

– Да. Няма защо повече да крия сега, след кат чисто и просто ма хванахте.

– Имаш ли някаква представа кой се опитва да ми причини зло? Спомняш ли си, че когато отидохме да видим опънатата на пътя ми жица, тя беше изчезнала? Чувал ли си нещо за някаква тел, Тими, каквото и да е?

– Нищичко, милейди, и точно това кара Негово височество направо да излиза от кожата си, така да са кажи. Туй, което мисли, е: ако старият мистър Кум е светил маслото на онез дами, кой тогава ви преследва вас?

– Трябва да подобриш речника си, Тими – рече тя и го придърпа от алеята.

– Знайти ли, Ваше височество, Флаш Сейвъри и капитан Карстеърс също не знаят нищо, нито могат да предположат кой върши всички тез

злини. Освен туй тук е Негово височество, граф Чейз. Та на него умът му чатка, но дори той не може да разбере кой ги прай всичкити тез неща.

Каролайн въздъхна в отговор.

– Дори Херцогинята е озадачена, а това вече наистина значи нещо. А сега, щом така и така си тук, ще ми помогнеш ли да пренесе пакетите за нашите бебета?

Той я погледна ужасен.

– Хайде, Тими, хванах те хубавичко, сам го каза.

– Не, мадам, казах, че ме хванахте чисто и просто.

– Тими!

* * *

Същата вечер в трапезарията се хранеха само четирима: семейство Найтингейл и семейство Уиндъм. Мери Патриша, Евелин и Оуен бяха на горния етаж и се суетяха около бебетата. Малкият Оуен беше лаком като ламя и дори някой беше чул Триджийгъл да казва, че „дробовете на малкия са направо превъзходни“.

Каролайн им разказа за случката с Тими.

Норт изруга.

– Предпочитам да не го беше виждала, Каролайн. Проклетие! Имаш много добро зрение.

– Идеята за дванайсетгодишния бодигард не е лоша, Норт, но може би той просто би могъл да ме придружава.

– Не – обади се Херцогинята, – не е там работата. Ако Тими се движи с теб, това може да го изложиш на опасност. Той трябва да продължи да те следва, за да бъде незабележим, така че, ако някой се опита да ти стори нещо, той да се озове веднага там.

Каролайн въздъхна така дълбоко, както въздишаше Триджийгъл, когато малкият Оуен го събуждаше посред нощ с гръмогласните си призови да бъде нахранен. Евелин и Мери Патриша го кърмеха подред, като го галеха и целуваха по мекия рус мъх по главичката, и двете твърдяха единодушно, че той е истински лакомник.

„Слава Богу – мислеше си Каролайн. – Алис, синът ти ще порасне голям и силен. И никой никога няма да му стори зло, стига това да зависи от мен. Няма да позволя да страда като теб.“

Тя примигна бързо няколко пъти, ядосана на сълзите, които като че бяха вечно готови да потекат от очите ѝ.

Норт съобщи на графа и графинята:

– Доктор Трийт дойде да види Каролайн днес и пожела да поговорят насаме. Дватама със сестра му бяхме изпъдени в коридора. Предполагам, че е посъветвал жена ми да не скита много-много в това си състояние.

Каролайн се опита да се усмихне, но сега това ѝ се отдаде малко трудно.

– Наистина, препоръча ми да почивам повече. Но, Норт, има да се вършат толкова много неща. Писах на онзи човек в Лондон, за когото ми каза Маркъс, и го поканих да дойде тук за реставрирането на женските портрети.

– Е, поне всички рамки са без нито едно петънце обади се графът. – Херцогинята ми каза как си ги изтъркала до блясък, Каролайн.

– Така е. Иска ни се реставраторът да пристигне непосредствено след Коледа.

– Значи, само след две седмици – рече Херцогинята.

Тя се наведе напред и постави вилицата върху чинията си.

– Дватама с Маркъс решихме да ви гостуваме почти до Коледа и четири дни преди празниците да се върнем в Чейз Парк, за да бъдем заедно със семейството си. Ще бъдем тук отново на първия ден от новата година и ще останем до изясняването на загадката.

Норт направи жест на несъгласие.

– Не, Херцогиньо, не е изключено да пострадаш още днес. Не мота да допусна това. Маркъс, заведи я в Лондон и я задръж там. Не искам никой от вас да се връща след Коледа. Освен това – добави той, забелязал упорито стиснатите челюсти на приятеля си, – проблемът може да остане неразрешен в продължение на месеци. Говоря съвсем искрено. Нали така, Каролайн?

– Да – отвърна припряно тя и скочи на крака. – Вече започна да ми писва от вас, също като на Норт Едва не заспивам в компанията ви. Да бяхте си тръгнали вече, а?...

– Не трябваше да стигаш чак дотам, скъпа – каза на съпругата си Норт. – Но ти май ми се присмиваш прав ли съм?

Прииска ѝ се да не седи на три метра от него, в другия край на масата. Представи си как е в скута му, дланите му поглаждат нежно чорапите ѝ нагоре към бедрата, а в това време тя хапе лекичко ухото му, прокарва език по брадата му, целува долната му устна. Представи си...

– Работата е там, че ти просто не познаваш приятелите си – отвърна тя. – Те ще се върнат след Колела и тогава, смея да твърдя, няма да мръднат отгук, докато всичко не се оправи. А това означава, че

скоропостижно трябва да открием кой стои зад опънатата на пътя жица. Иначе те ще заживеят с нас, а аз не си представям, че в момента някой би бил щастлив от подобно разрешение на нещата.

Норт изруга и се обърна към Триджийгъл:

– Бих искал бутилка порто. Също така бих искал дамите да ни извинят и да ни оставят двамата с графа да се напием така, че да се изтърколим върху килима.

Каролайн се засмя. Това звучеше добре, но я нападнаха спомени и смехът ѝ секна.

Тя се изправи и заяви на гостенката:

– Защо да не отидем в салона и да пийнем от нашето порто? Килимът там също е много голям.

– В никакъв случай, Херцогиньо! – провикна се графът, а кръвта пулсираше в слепоочията му. – Забранявам! Не искам да фиркаш без моята компания и без да мога да те забавлявам.

– Убеди ли се, че е голям сладур? – каза Херцогинята на Каролайн.

После се обърна към съпруга си и го предупреди:

– Внимавай да не отегчаваш Норт, скъпи. Иначе може да ни извърли от Маунт Хок начаса.

След това достолепно отплува след Каролайн.

Обитателите на Маунт Хок, в това число и старият Па-Ду, спореха, викаха, мушкаха се с лакти и се обиждаха едни други, като всъщност истински се забавляваха, докато най-после изберат коледния бъдник. След това той бе натоварен на теглената от два коня шейна и откаран в имението. Там щеше да бъде запален и да гори в голямата като пещера камина във вестибула до втория ден на Коледа.

Полгрейн беше приготвил чудесно греяно вино с подправки и всички вдигнаха наздравица, когато Норт най-после успя да запали бъдника. А когато малкият Оуен размаха миниатюрната си ръчичка към Мери Патриша, чиито ред беше да го кърми, ритна с крачета и се развика, то ва внесе още настроение, макар и с оттенък на тъга.

Каролайн бе започнала да се пита защо с нея имаше винаги поне трима човека, освен когато отиваше да се облекчи. Очевидно всички бяха загрижени за състоянието ѝ и това наистина беше чудесно. Тя се умоляваше бързо, но вече не ѝ се повдигаше.

По-късно същата нощ, когато седна в скута на Норт, пред камината в спалнята им, той ѝ каза:

– Гърдите ти са наедрели. Болят ли те?

– Не – излъга го тя, наведе се и го целуна.

– Не ме будалкай, Каролайн, доктор Трийт ми каза, че...

Тя се отдръпна назад, естествено, не кой знае колко, но той не я пускаше от обятията си. Чувстваше се толкова смутена, че почти заекна:

– С доктор Трийт сте говорили за моите гърди?

– Естествено, не бъди глупава. Той просто ме предупреди да внимавам, когато те докосвам. Същото ме посъветваха Рафаел и Виктория Карстеърс.

Каролайн затвори очи и се притисна в рамото му.

– Не мога да повярвам. Това е ужасно. Божичко...

Той се разся.

– Освен това го попитах кога ще започне да се закръгля коремът ти. Той отвърна, че при всички жени е различно, защото всяко бебе расте с различна бързина. После ме увери, че мога да те любя до четиринадесети април. Какво ще кажеш?

Тя го ухапа силно по брадичката. После близна ухапаното място и започна да го целува.

– Ще кажа – прошенна, без да се отделя от устните му, – че в такъв случай не трябва да губим време. Искам да имаме много и чудесни спомени, когато дойде ред да държиш ръцете си и други твои части далеч от мен.

* * *

Каролайн изтича в спалнята, за да срещне косите си. С Херцогинята се бяха разхождали навън и сега беше безобразно рошава. Бузите ѝ се бяха зачервили от щипещия вятър. Чувствайки се прекрасно, тя си тананикаше, когато случайно погледът ѝ падна върху сгънат лист хартия, пхнат под кутията с бижута. Намръщи се, измъкна листа и го разгъна.

Кръвта във вените на Каролайн замръзна от ужас. Тя прочете краткото съдържание няколко пъти, невярваща на очите си.

Може да си мислиш, че си добре защитена, но се лъжеш. Моят бележница е тук, нали? Ти си мръсница като всички останали и ще умреш – точно както умряха и те, точно както умря и леля ти.

Сгъна хартията, пхна я в джоба си и бавно заслиза по стълбите. Норт беше в кабинета си заедно с адвокатата Броугън и преглеждаше окончателния вариант на документите, свързани с наследството на Каролайн. Привлечен от шума на стъпките ѝ, той видя застиналата на

вратата Каролайн – неподвижна и бледа като платно – извини се и стана. Внимателно взе ръката ѝ в своята и я изведе от стаята.

– Болна ли си? Каролайн, какво има, по дяволите...

Тя просто му подаде листа.

* * *

Беше Коледа, следобед. Трите бебета бяха разположени върху едно голямо одеяло срещу камината в гостната. Бюфетът се огъваше под тежестта на огромната купа за пунш, пълна с греяно вино, и невероятно големия сребърен поднос с всевъзможни сладки, бисквити и бонбони.

Всички обитатели на Маунт Хок се бяха събрали в салона, а Каролайн и Норт раздаваха подаръци и пожелания. Младата виконтеса предполагаше, че Херцогинята и Маркърс правеха същото в Чез Парк. Бяха си тръгнали преди четири дни и Каролайн се хващаше непрекъснато, че отваря уста да каже нещо на Херцогинята, но в последния момент се сеща, че тя не е тук. Приятелското семейство малко ѝ липсваше, но пък нямаше нищо против да има Норт само за себе си. Усмихна се на Полгрейн и му подаде подаръка – джобен часовник, изработен в Белгия, с гравирани върху златното му капаче инициали. Беше истинско произведение на изкуството и тя не беше сигурна, че той заслужаваше подобно нещо.

По-рано същия ден имаше угощение за всички работници в мините, за фермерите и за прислугата от Скрилейди Хол. Полгрейн беше в стаята си. Беше наел шестима помощници и ги тероризираше безмилостно, резултатите обаче бяха изключително вкусни и дори мисис Трибо от Скрилейди Хол изказа одобрението си. Каролайн поднесе и на Мери Патриша, и на Евелин по едно красиво опаковано правоъгълно пакетче.

– Весела и щастлива Коледа – каза тя и ги целуна по бузите.

Много внимателно Мери Патриша развърза панделката, разви хартията и отвори малка дървена кутийка. В нея имаше ключ. Тя погледна неразбиращо към Каролайн. В това време и Евелин извади своя ключ, също окачен на черна кадифена панделка.

– Това са ключовете ви за Скрилейди Хол – тържествено обясни Норт. – Двамата с Каролайн бихме искали ти, Мери Патриша, да станеш директор на Скрилейди Хол, който ще се превърне в убежище за млади жени, забременели в резултат на насилие и поради това оказали се в безизходица. А теб, Евелин, те молим да се грижиш за децата и заедно с Мери Патриша да помогнете на тези жени да се заемат с такава дейност каквато биха желали.

– Има толкова много да се върши – намеси се Каролайн. – С общи усилия обаче бихме се справили Какво ще кажете?

Мери Патриша впери безмълвно очи в ключа, а след това – в Каролайн и Норт. После каза с пресекнал от вълнение глас:

– Мисля, че Елинор Пенроуз би била изключително горда с вас, мис Каролайн.

– О, Боже! – извика Евелин, разсмя се на глас и затанцува из стаята, като събуди малкия Оуен, който веднага реши, че е станало време за ядене и си потърси правата.

– Това е прекрасно! О, мис Каролайн, двете с Мери Патриша ще превърнем Скрилейди Хол в най-хубавото място в цяла Англия. Мери Патриша ще се грижи всички тези жени да говорят правилен английски, а аз – да са добре облечени и за тях да се грижат така, че накрая да прашят от здраве.

Внезапно Евелин спря, погледна към малкия Оуен който вече беше почервенял от рев, и избухна в сълзи:

– Как ми се иска Алис да беше тук! Тя щеше да се грижи за децата. Толкова обичаше малката Елинор и малкия Норт, а не успя дори да види собствения си син. Не е справедливо, просто не е справедливо...

– Малкият Оуен един ден ще разбере, че майка му е била чудесно момиче – каза Норт.

Евелин избърса очите си.

– Днес е щастлив ден. Алис би искала да се веселим, а вижте какво се получи. Незабавно ще поправим грешката си.

Тя се наведе и взе малкия Оуен.

– Нека да нахраня този господинчо, преди да е съборил керемидите на замъка с писъците си.

Оуен погледна Евелин, която потупваше гръбчето на детенцето.

– Коледа е – каза той. – Ден за подаръци и смях. Какво ще кажете, ако осиновя детето? Искам той да ми стане син. Ще живее в Скрилейди Хол, но ще бъде мой.

– Оуен! – възкликна Каролайн. – Мисля, че Алис би била много щастлива. Мисля също, че си пораснал много и брадичката ти е станала силна и мъжествена.

Малкият Оуен изпищя. Евелин се разсмя и го изнесе от салона.

Най-после Норт и Каролайн бяха сами – изтощени и преяли, особено с коледните говежди ребра с пащърнак и стриди на Полгрейн, който бе пял с цяло гърло по време на приготвянето им:

Съпругата, месото за пържола и ореховото дърво – колкото повече ги удряте, толкова по-добре.

Младата жена се облегна на мъжа си, докато стояха пред камината в стаята си.

– Мисля, че препих с това вкусно вино – рече тя.

– Това значи ли, че мога да вържа китките ти с шалчетата и да правя каквото си искам с теб?

– Звучи интригуващо. Би ли могъл да бъдеш малко по-конкретен, Норт?

Той вдигна косите ѝ, за да я целуне по врата, и отново ги пусна. Обхвана с длани гърдите ѝ и нежно ги замасажира, докато шепнеше в ухото ѝ:

– Коледната нощ е. Нощ на вълшебства, нощ, когато неочакваното може да скочи в скута ти. Няма да ти кажа нищо. Бъди си пийнала и ме остави да те накарам да стенеш от удоволствие.

– Добре – отвърна тя, обърна се, все така в обятията му, вдигна се на пръсти и го целуна, като прокара език по долната му устна. – Може да правиш каквото ти харесва, но после е мой ред. О, Норт, толкова те обичам...

Дъхът ѝ се сля с неговия.

– Мисля, че аз също те обичам – прошепна той и Каролайн замръзна като статуя. – Не припадай, любима, истина е. Вярваш ли ми?

Широко отворените ѝ очи го гледаха въпросително. Не каза нищо, просто стоеше притисната в него, обгърнала с ръце врата му.

– Не съм ти дал коледния подарък. Почакай за момент.

Остави я и влезе в своята стая. Когато ѝ подаде кутийката, облицована в яркочервено кадифе, тя отново замря. Бавно я извади от опаковката и я отвори. Не можеше да откъсне погледа си от това, което виждаше.

– Боже мой!

С треперещи пръсти тя извади отвътре една гривна. Беше толкова стара, сякаш всеки миг щеше да се разпадне. На нея беше гравирано „REX“.

– Боже мой... – промълви отново тя. – Къде я намери? Не е честно, Норт. Двете с Херцогинята огледахме сто пъти край могилиците, без да открием дори парченце от счупено гърне или оръжие. Къде я откри?

– Ами, не е за вярване. Маркът минаваше край проклетия часовник

във вестибюла и в този момент той започна да бие. Графът запуши ушите си с ръце и когато настана тишина, помоли да го отвори, за да го смаже. Тогава се оказа, че причината да скърца така отвратително през всичките тези години била скритата в него гривна. Тя се е отгърквала в механизма на часовника и продължение на който знае колко десетилетия. Помислих, че ще ти хареса, Каролайн. Естествено ти знаеш, че „REX“ означава „крал“, нали?

– Не мога да повярвам – промърмори тя. Възхитена, тя прокара леко върховете на пръстите си по буквите, гравирани дълбоко от умела ръка.

– Това означава, че в крайна сметка баща ти не е лъгал, когато е писал за гривната. Но кой, по дяволите, е скрил в часовника? Защо никой не е казал нищо, когато е изчезнала?

– Въпросите ти са точни, но не мога да им отговоря. С Маркъс и Херцогинята еднородно решихме, че това би бил чудесен подарък за теб, след като загуби толкова време в търсене на доказателства за погребението на крал Марк тук.

– Но никога не съм вярвала на това. Също като теб си мислех, че твоите предци до такава степен са свързали изневяратата от мита с изневяратата на съпругите си, че в крайна сметка вече не можели да отделят едното от другото.

– Сега обаче може би всички ще трябва да повярваме.

Норт разбра сериозността на подаръка от Каролайн едва когато я погледна в очите и видя святкащата в тях крайна възбуда. Пое си дълбоко въздух и каза:

– Забрави какво казах преди малко за шалчетата. Сега ти ще бъдеш първа. Как се затварят тези неща?

Малко по-късно Норт лежеше по гръб на леглото, с ръце, вдигнати над главата и обхванати през китките с обрамчени с атлас кожени белезници. Каролайн му беше казала, че са творение на Па-Ду. Старецът не беше отворил и дума по този въпрос, нито пък беше дал да се разбере, че може би подозира за какво щяха да служат те.

Норт лежеше по гръб и се усмихваше като глупак. Когато нежните устни на Каролайн се спуснаха надолу по корема му, той опъна белезниците, усети, че кръвта му завира и миг преди да свърши, чу горещ шепот, чийто дъх премина по кожата му:

– Честита Коледа, Норт.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

На следващата сутрин всички, в това число и Триджийгъл и Полгрейн, просто лентяйстваха. Норт пресече вестибюла и се отправи към библиотеката. Усмихна се при вида на Триджийгъл, който, отпуснат на един много стар стол с висока облегалка, масажираше левия си крак. В този момент някой потропа на външната врата и старият слуга погледна към нея с омраза. Младият мъж се засмя, махна с ръка и каза:

– Стой си, Триджийгъл, аз ще отворя и ще видя кой е дошъл. Може да е Принцът регент, дошъл да види дали няма никакви остатъци от прекрасната коледна вечеря на Полгрейн.

И той отиде да отвори огромната врата.

На стъпалото пред него стоеше висока жена, толкова светлокоса, колкото той беше тъмнокос. Тя стоеше безмълвно и го гледаше така, както че не можеше да повярва на очите си, че мъжът пред нея е от плът и кръв. Най после непознатата промълви:

– Фредерик?

Лорд Чилтън поклати глава в недоумение и се намръщи, но, колкото и странно да беше, не можеше да отдели поглед от лицето срещу себе си. После каза бавно:

– Казвам се Норт.

– Аз те нарекох Фредерик, кръстих те на Фредерик Велики от Прусия. Възхищавах му се, както му се възхищаваше и баща ти. Навярно той е сменил името ти, след като те върна тук, в тази къща. Не, по-вероятно е дядо ти да е сторил това.

Норт усети, че сърцето му се разтупа лудо. Жената, която стоеше на студения утринен въздух навън, имаше по лицето си бръчки, но очите ѝ бяха изпълнени с невероятна нежност. Забеляза шеговитата гънка на устните ѝ и челюстта, издаваща силната ѝ воля.

– Знам, че това ще бъде истински шок за теб – продължи непознатата, – но аз съм Сесилия Найтингейл, твоята майка.

Младият мъж рече:

– Тук няма твой портрет.

– Дядо ти не позволи да ме нарисуват – отвърна тя, все така без да се помръдне. Зимният вятър клатеше зеленото перо на шапката ѝ.

Норт чу нещо като хлъцване зад гърба си.

– Мадам! Вие тук?!

– Здравей, Триджийгъл. Продължаваш да бъдеш все така красив и в старостта си. Предполагам, че ще бъде така дори когато умреш.

В този момент се появи и Каролайн, наклонила любопитно глава на една страна.

– Норт?

– Това съпругата ти ли е, Фредерик?

– Това е жена ми, Каролайн. Чакаме бебе.

Сесилия Найтингейл се усмихна.

– Прекрасна сте, мила. Моите поздравления.

– Благодаря ви, мадам.

Каролайн погледна въпросително към Норт. Той каза простичко, посочвайки с жест към новодошлата:

– Това е майка ми. Сесилия Найтингейл.

– Божичко! Норт мислеше, че сте мъртва. Боже мой. Това е най-хубавият коледен подарък, за който можеше да мечтае съпругът ми. Влезте, мадам. Заповядайте, влезте.

И тя дръпна за ръкава мъжа си да отстъпи крачка назад. Едва тогава забеляза жената, която стоеше зад майка му. Беше млада, вероятно връстница на Каролайн. Норт се загледа в нея.

– Да, Фредерик, това е сестра ти Мари.

Каролайн започна да мести поглед от единия към другия. Двамата като че бяха близнаци. После се чу да изломотва:

– Вие не сте изневерявали на бащата на Норт! Знаех аз...

– Не, не съм – отвърна Сесилия. – Никога не съм му изневерявала.

– Но как стана така, че дойде точно сега? – попита Норт, опитвайки се да асимилира всичко, което ставаше, опитвайки се да убеди сам себе си, че не сънува.

– Аз я доведох, милорд.

Кум пристъпи напред, изпъчил гърди едновременно с неустрашим, предизвикателен и уплашен вид.

– Кум!

Каролайн се хвърли към него и го прегърна здраво.

– Сигурна бях, че не може да си убил онези жени. Всички се уверихме в това, когато се опитаха да ме убият след твоето заминаване, и когато в стаята ми се появи бележка... Знаеш ли, Кум, в нея някой ме наричаше мръсница и заплашваше да ме очисти. А знаеш ли, че някои разправяха, че се криеш наоколо и че именно ти вършиш всички тези лошотии, и... – тя съвсем се задъха от вълнение.

– Милорд – рече Кум. – Доколкото разбирам, тук не е било особено

спокойно след моето заминаване.

– Така е, Кум. Какво ще кажеш, като разбереш, че някой беше оставил окървавен нож в стаята ти в хана на мисис Фрийли?

Триджийгъл се намеси припряно:

– Никой от нас не вярваше на тези приказки, мистър Кум. Въпреки това на всички много ни олекна, когато Нейно височество беше хвърлена от коня си, защото един Бог знае кой е бил опънал стоманената тел между едно дърво и стария каменен зид. После пък се появи отвратителната бележка в стаята ѝ и ние разбрахме, че това не може да сте бил вие. Освен, естествено, ако не сте се криел някъде, тъй като на всички им беше ясно, че можете да се промъкнете в Маунт Хок без особени затруднения.

– Всичко това е много хубаво – прекъсна го Каролайн и се обърна към мъжа си, – но, Норт, майка ти и сестра ти са тук.

Лорд Чилтън бавно се извърна към жената, която не бе произнесла дума, откакто бе влязла в къщата. Сега обаче тя заговори:

– Колко исках да принадлежа на този дом, но дядо ти не го допусна. Бях тук само три дни и всеки час, във всеки един от тези три дни, слушах как твоят баща се караше с дядо ти. После баща ти ме отведе оттук.

– Но аз писах на адвоката на баща ми в Лондон, за да го питам къде съм прекарал първите пет години от живота си. Той отговори, че сме живели в къщата в Брайтън. Писа ми също, че баща ми го уведоми, че си умряла и затова ме отвел в Маунт Хок.

– Както виждаш, жива съм, Норт. Живея в Съри от двайсет години. Всъщност баща ти ми изплащаше нещо като годишна издръжка. Тъй като тя не пристигна тази година, предположих, че е починал.

Норт не можеше да отдели очи от нея и от сестра си, която стоеше безмълвно зад майка си.

– Не разбирам.

Каролайн се обади припряно:

– Защо не влезем в гостната? Триджийгъл, моля те, кажи на Полгрейн да приготви чай и сладки. Сигурно са останали сума ти лакомства от вчера.

После се обърна към свежърва си.

– Елате, ако обичате, с мен. Днес е доста студено. Ще можете да се стоплите край огъня.

В стаята цареше неловко мълчание, докато всеки взе своята чаша чай.

– Майка ми умря, когато бях на единайсет години – обади се Каролайн. – Страшно ми липсваше. И още е така. Норт мислеше, че сте умряла, когато е бил на пет години. На него също сте му липсвала страшно много.

Сесилия Найтингейл внимателно постави чашата си върху чинийката.

– Но с това е приключено, нали?

– С какво? – попита синът ѝ.

– Със завещанието, според което всички мъже от рода Найтингейл са били предадени. Кум ми каза, че си избягал от Маунт Хок, когато си станал на шестнайсет години, защото не си можел повече да понасяш горестта и гнева на баща си. Каза, че не си се превърнал в това, в което са искали двамата с дядо ти.

– Това е вяро и слава Богу. Съзнанието на баща ми беше буквално отровено от дядо ми. Но това вече е без значение. Защо не си писала на баща ми, за да му съобщиш за Мари? Та тя е изцяло негово копие и си прилича с мен като две капки вода. Ако той я бе видял, нямаше да мисли повече, че си му изневерила.

– Той никога не е виждал дъщеря си – отвърна тихо Сесилия Найтингейл.

После взе ръката на Мари и я стисна.

– Не исках да се предам, защото, въпреки всичко, обичах баща ти. През първите години на брака ни той беше толкова разкъсван от противоречия, така несигурен... Искаше му се да вярва в любовта ми към него, в моята вяроност, но баща му непрекъснато му втъпяваше, че ще му изневеря и ще го нараня ужасно. Дядо ти беше отровил твоя баща с приказките си – това е най-подходящата дума – не конкретно срещу мен, а срещу всяка жена, която би се омъжила за него. Молих баща ти да дойде и да види Мари. Той не го направи, но затова пък пристигна дядо ти. Тогава тя беше на пет години и беше пълно копие както на баща си, така и на теб. Той я погледна, после се обърна към мен и заяви: „*Ти си не само мръсница, ами си и лъжкия. Никога повече не пиши на сина ми. Той не иска да те види. Помоли мен да се погрижа за това вместо него.*“ И тогава се прекъсна последната ми връзка с Маунт Хок. Докато не се появи Кум.

– Но тя е стопроцентова сестра на Норт! – възкликна Каролайн. – Защо е постъпил така?

Без да откъсва поглед от сина си, Сесилия отвърна:

– Предполагам, не е могъл да понесе мисълта, че това ще бъде

краят на легендата за обречеността в изневяра. Тази измислица се бе превърнала в неразделна част от него самия и с времето тя бе станала най-важната част от живота му, единствената, която е разбирал и приемал. И освен това той сигурно не е могъл да понесе мисълта синът му да разбере, че не е бил прав. Известно време ми беше жал за него. Постепенно обаче започнах да го мразя, както намразих и баща ти, Фредерик. Съжалявам. Норт. Ще трябва да променя мисленето си. През последните двайсет години ти винаги си бил Фредерик за мен, винаги. Господи...

Тя закри лице с ръцете си и се разрида.

Мари изгледа брат си с ненавист и прегърна майка си. Сесилия вдигна глава.

– Извинете ме – подсмъркна тя. – Само дето...

Норт се изправи и се приближи до нея. За изненада на всички неговата сестра отблъсна ръката му. После застана пред майка си и го блъсна в гърдите. Имаше ожесточен и объркан вид и като че беше готова да го убие, за да защити майка си.

– Не, Мари – каза спокойно Сесилия Найтингейл и дръпна дъщеря си за ръката. – Не, скъпа. Норт не е виновен. Погледни ме. Точно така. Никога не съм те лъгала, знаеш, нали? Разбира се, че знаеш. Той не е виновен. Разбра ли ме?

Мари изглеждаше смутена и разтревожена. Внезапно се обърна и седна, постави ръце в скута си и заби поглед в тях.

– Какво й стана? – учуди се Норт.

– Когато се раждаше, не можах да открия местния лекар. Акушерката, една стара, полусляпа жена, правеше каквото можеше, но нарани главата на Мари. Мари беше повредена. Тя не е съвсем с акъла си, Норт, но е изтъкана от нежност и, както вече се убеди, е готова винаги да ме защити. Всичко това наистина е много странно за нея, тя не може да се ориентира в ситуацията. Предполагам, че това е втората причина, поради която дядо ти не поиска да я признае за своя внучка. Мари беше дефектна, а ти – не. При теб всичко беше както трябва, а тя щеше да бъде само един ангажимент и притеснение за него. Освен това, ако баща ти я беше видял, щеше да разбере, че дядо ти го е лъгал. Тогава може би дядо ти щеше да го загуби. Не знам. Всичко това навярно вече е без значение. Може би баща ти щеше да я мрази заради малоумието й. И двамата са мъртви така че никога няма да разберем истината.

– Какво ужасно копеле! – възкликна потресен лорд Чилтън. – О, Господи, а сега пък аз я уплаших.

Той коленичи пред сестра си и много внимателно сложи ръката си

върху нейната.

– Мари – каза той. – Ще ме погледнеш ли?

Тя бавно повдигна глава и той се загледа в собствените си черни очи, в своя нос, само че изваян по-деликатно, в своята брадичка, но която беше по-нежна и закръглена.

– Красива си. Ти си ми сестра и си красива.

Момичето наклони глава на една страна, като че се опитваше да вникне в смисъла на думите му. И внезапно се усмихна. Усмихна се с широка, сияеща усмивка, от която на Норт дъхът му секна. Сесилия каза тихо:

– Друг мъж не й казал досега подобно нещо. Тя разбира какво означава тази дума, както виждаш. Всъщност тя знае доста неща. Много се гордея с нея.

Норт, все така коленичил пред сестра си и стиснал ръцете й в своите, погледна към майка си.

– Изминаха почти две години от смъртта на баща ми. Защо не дойде при мен по-рано? Защо?

– Не предполагам, че си по-различен от тях. Когато не получих парите, реших, че си станал като баща си. Бях убедена, че са започнали да те изпълват с омраза от мига, в който си пристигнал в Маунт Хок. Дядо ти умря малко преди да станеш на дванайсет години. Научих едва сега, от Кум, че си избягал и си отишъл в армията.

– Мразех както дядо си, така и баща си – отвърна кратко Норт. – Не можех да понасям злобата, огорчението и вечния гняв на татко. Все пак ме боли. Когато станах на деветнайсет години, той ми купи офицерски чии и чин мирови съдия. Станах капитан, после – майор. Продадох чина си през юли тази година. Нито веднъж не му писах, не му благодарих за това, което бе направил.

– Норт – обади се Каролайн, – нали се сещаш, че тук ще дойде човек, за да реставрира картините? Ще му пиша още днес и ще го помоля да ми препоръча най-добрия лондонски портретист, който веднага да нарисува портрета на майка ти. Отивам да свърша това още сега.

Тя скокна от стола си, но се спря рязко, защото съпругът й избухна в смях. Той се приближи до нея, обхвана раменете й и я придърпа към себе си. После целуна върха на носа й.

– Каролайн Найтингейл, успокой се и седни. Сега, след като мама и Мари са при нас, имаме време колкото си искаме.

– Норт, не може ли тя да бъде и моя майка?

– Просто ще я попитаме.

И двамата се обърнаха към Сесилия Найтингейл.

Лицето ѝ беше състарено от грижите. Имаше бръчки около очите и устата, а светлокестенявите ѝ коси бяха прошарени. В този момент тя се усмихна – усмивката ѝ беше също толкова красива, колкото тази на дъщеря ѝ. Изглеждаше отново млада и щастлива.

– Можеш ли, майко? Можеш ли да приемеш още една дъщеря? Трябва да те предупредя обаче, че често изпада в дяволски настроения. Но ме обича и ме кара да се смея.

– Не мога да си представя как някоя жена би могла да не те обича – рече Сесилия. – А като те слушам как се смееш, Норт, си спомням как се смееше някога и баща ти. Но това не трая дълго... Защо обаче се държа така глупаво? Още една дъщеря. Чудесно! А скоро ще стана и баба. Но първо трябва да те попитам, Фреде... Норт. Какви са намеренията ти?

– Искам да живеете в Маунт Хок, защото това е вашият дом. Искам двете с Мари отново да станете част от това семейство. Искам майка си.

* * *

Заобиколена от трите бебета. Мари седеше срещу камината, държеше Елинор, подхвърляше я много внимателно и леко във въздуха, гукаше ѝ и се смееше на глас, когато бебето пицеше от удоволствие.

– Мари обожава бебетата – каза Сесилия – и е много внимателна с тях.

– Да, така е – отвърна Мери Патриша, която шиеше блузка за малкия Норт, и продължи: – Не мислех, че е възможно Негова светлост да бъде по-щастлив, отколкото, когато е с мис Каролайн. Но се оказа, че може. И това е сега, милейди, когато вие се върнахте при него. Той сияе от щастие. Веднъж мистър Триджийгъл ми каза, че не било предвидено Негова светлост да се смее и шегува, че той бил от рода Найтингейл и следователно трябвало да бъде мрачен и вечно потънал в размисъл.

Сесилия избухна в смях и плесна с ръце, което накара Мари да се извърне рязко.

– Не, не се тревожи, любов моя. Просто се смеех на това, което ми говореше Мери Патриша. А, ето те и теб. Каролайн. Изглеждаш много добре, скъпа. Как се чувстваш?

– Прекрасно, мадам. Оказа се, че нашите трима женомразци са знаели, че сте жива или поне са предполагали. Очевидно дядото на Норт им дал строга заповед никога да не му казват това. Мъжът ми е трябвало да порасне с мисълта, че сте мъртва.

– И че съм блудница, мръсница и един Господ знае още какво – допълни Сесилия, но горчивината в гласа ѝ вече бе понамаляла.

– Точно така. Всъщност тримата са вярвали, че сте изневерили на бащата на Норт. Божичко, ако ви разкажа само как управляваха Маунт Хок...

Мери Патриша се изсмя, докато пригладдаше блузката на малкия Норт в скута си.

– Трябваше да видите физиономиите им, когато на другия ден след сватбата на мис Каролайн и Негово височество на прага на имението се появиха три бременни момичета.

– Промените, които си направила, са наистина удивителни, Каролайн – отсъди Сесилия. – Видях дори, че Триджийгъл говореше любезно с мисис Мейхю, а Хлое се смееше с Полгрейн. Започвам да мисля, че си извършила истинско чудо.

Норт влезе в гостната, целуна майка си по бузата, прегърна жена си и после коленичи на пода до сестра си.

– Толкова е сладка – обърна се към брат си Мари, без да отделя очи от Елинор. След това я целуна и потърка бузата си нейната – Толкова е нежна.

– Много е нежна, Мари. – После се обърна към съпругата си. – Ето за какво ти говоря, Каролайн. Я да видим сега... – той леко прокара пръст по бузката на Елинор. Не знам. Това не е същият вид мекота. И да не забравя да ти кажа, майко, тя наистина прави чудеса. Но само временни и не чак толкова значими...

– Предлагам да мериш думите си, Норт, или майка ти помисли, че си безпътен човек и мошеник.

Но тя се усмихваше, докато смърряше мъжа си, защото свекърва ѝ изглеждаше неземно блажена да бъде наричана отново „майко“ от сина, когото не бе виждала двайсет години.

– Почакай само, докато чуе как Маркъс говори с Херцогинята – рече Норт. – Това са граф Чейз, мамо и съпругата му. Ще се върнат тук на първи януари. Ще стоят у нас, докато открием кой се опитва да нарани Каролайн.

– Поне знаем, че не е Кум – обади се Каролайн. – Той просто не би могъл да се крие някъде наблизо и да върши всички тези гадости, като в същото време пътува с вас. Мисис Фрийли ми каза, че вече всички са убедени в неговата невинност. Всъщност хората са настръхнали от това, че някой се опитва да го изкара виновен. И всички са единодушни, че това е някой местен. Именно този човек умишлено е оставил ножа в

стаята му в странноприемницата на мисис Фрийли. Това трябва да е убиецът.

– Страшно е обидно, когато някой се опитва да те обвини несправедливо – обади се от вратата Кум, застанал там мълчаливо с поднос сандвичи в ръка.

– Само недей отново да благодариш на Господ – предупреди го Каролайн, – за това, че някой се е опитал да ме убие и така те е освободил от всякакви подозрения.

– Това неочаквано събитие обаче повдигна доста падналия ми дух, милейди. Мога да добавя, че след като прочетох писмото, оставено в спалнята ви, придобих впечатлението, че човекът, който го е писал, не е съвсем нормален.

– Съгласен съм с това – продължи Норт. – Никога не съм мислел, че този убиец е бил съвсем наред, но писмото издава една напълно небалансирана личност. Опитвахме – обърна се към майка си той – да си спомним всички, които бяха идвали в Маунт Хок този ден, защото очевидно някой от тях беше поставил бележката върху тоалетката на Каролайн. Доста хора дойдоха и си отидоха през този ден. Малка част от тях елиминирахме веднага.

– Аз гласувам за викария – намеси се Мери Патриша. – Той е ужасен човек!

– Но няма акъл за това – каза Кум.

– Освен това тогава той не беше тук, колкото и да ми е тъжно – рече Каролайн и взе един сандвич с краставички от Кум.

– И слава Богу – отвърна Мери Патриша с отвращение. – Струва ми се обаче, че видях неговата слугиня да си говори с мистър Полгрейн в кухнята.

– Това е невъзможно – намеси се Норт.

– Викарият няма акъл – повтори Кум. – Все пак ще разпитам мистър Полгрейн за посещенията на въпросната слугиня на Плъмбъри. Няма защо да се тревожите за това, милорд.

– Благодаря, Кум. А после ми предай какво ти е казал Полгрейн.

– Преди това обаче – обади се Каролайн, – обясни ни, Кум, защо си тръгна просто ей така, без да кажеш дума, за да доведеш майката на Норт?

– Нямах право да казвам каквото и да е – отвърна той, – защото не бях сигурен дали е жива. Не исках да карам лорд Чилтън да се надява, а после всичките му надежди да рухнат. Затова реших първо да проверя. Тя беше добре, слава Богу, а Мари – вече пораснала, беше точно копие

на баща си. Дядото на Негово височество ни беше казал, че момиченцето било досущ като един приятел на бащата на Негово височество и че следователно неговата съпруга била поредната съпруга, носеща името Найтингейл, изневерила на мъжа си. Именно тогава той ни накара да се закълнем, че никога няма да кажем на Негово височество, че сте жива.

– Какво те накара да промениш мнението си. Кум? – попита Норт. Беше кръстосал крака и държеше Елинор в скута си.

– Бяхте толкова щастлив, милорд – отвърна старият слуга. – Колкото и да исках да вярвам, че тя рано или късно ще ви нарани, както са правили всички предишни съпруги на мъжете от рода Найтингейл, в крайна сметка започнах да мисля, че може би се лъжа. Не споделих намеренията си нито с мистър Полгрейн, нито с мистър Триджийгъл. Просто се отправих към Холиуел Котидж в Чидингфолд. Слава Богу, лейди Чилгън беше там и не затръшна вратата в лицето ми.

– Да си призная, изкуших се да го направя през първите няколко секунди, Кум. Бях толкова изненадана да те видя! А на теб, Норт, трябваше да ти пиша, защото бяхме много зле с парите. Давах на местните деца уроци по музика и поведение в обществото, но пак се справяхме трудно. Тогава се появи Кум. Просто застана на вратата с шапка в ръка и изглеждаше едновременно доволен от себе си и изплашен до смърт.

– Когато видях мис Мари – продължи Кум, – разбрах, че всичко е било лъжа, че всички ние сме постъпвали крайно неправилно през тези двамайсет години. Помолех я да се върне с мен в Маунт Хок и да ни даде възможност да поправим стореното зло.

– Отново те наемам. Кум – обяви Норт, подаде на Мери Патриша дъщеричката й, изправи се и му протегна ръка. – Единственото, което трябва да обещаеш, е, че няма да люлееш вече маски на чудовища пред прозореца на Нейно височество.

Кум се изпъна толкова, колкото му позволяваха неговите метър и шейсет и два сантиметра.

– Трябва да призная, че това беше под достойнство то ми.

– Много под него – съгласи се Каролайн. – Все пак, предполагам, че донякъде ти е било забавно, стига да не те е било страх да не паднеш от покрива.

– Ами, предполагам, че съм бил малко нервен тогава. Всичко е по-различно сега, т.е. сега виждам нещата от по-различен ъгъл. И е мое право и задължение да открия ужасното създание, убило лелята на Нейно височество и другите две жени, и което има наглостта да стовари вината върху мен. Мисля да обединя усилията си с тези на мистър

Полгрейн и мистър Триджийгъл. Тримата заедно, и с малко помощ от страна на мисис Мейхю, ще разрешим мистерията и скоро всички отново ще бъдем добре. Маунт Хок ще се изпълни със смях. Може би от време на време дори и ние ще пускаме по някоя шега.

– Ако с Триджийгъл и Полгрейн решите, че с Нейно височество можем да ви бъдем полезни с нещо – каза Норт, – ще ви бъдем благодарни. Така, а сега ми подай от онези лимониви сладки.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Нощта на двацет и девети декември беше най-студената от цялата година. Поне така си мислеше Каролайн, докато чакаше в гостната Норт да се прибере, и слушаше воя на вятъра. Прозорците бяха заскрежени, а носещият се откъм морето леден вятър от време на време запрашаше по някой гол клон в стъклото. Норт, Рафаел Карстеърс и Флаш Сейвъри бяха отишли в Гунбел, защото Флаш беше чул от мисис Фрийли за някакъв пияница, който разправял наляво и надясно в кръчмата ѝ, че неверните кучки трябвало да бъдат наръгвани с нож.

Каролайн потръпна и приближи стола си до силния огън. Всъщност студът, който я обземаше, не се дължеше само на студеното време. Той идваше и от нея, подобно на треската. Само че тази треска беше причинена от страх и тя мразеше този страх. Мразеше го, защото се страхуваше не толкова за себе си, колкото за Норт. Това, разбира се, бе глупаво, защото той беше умен и силен, и освен това беше с Рафаел и с Флаш. Въпреки това тя го бе помолила да отиде с тях в Гунбел.

– Не – беше отсякъл той и бе задушил с целувки доводите ѝ. – Студено е, а ти носиш бебе. Трябва да се грижиш за нашето бебе, Каролайн.

Старият стенен часовник отмери единайсет удара. Но те вече не бяха грозни и дрезгави, не и откакто Маркърс Уиндъм бе открил в него златната гривна. Сега биенето на часовника беше дълбоко, звучно и хармонично. Сега най-после звуците бяха действително като на часовник.

Каролайн погледна към гривната. Тази вечер я беше сложила върху камината, там, където преди стоеше една грозна китайска ваза. Вече всички можеха да ѝ се възхищават. Друг беше въпросът, че тази гривна е съвсем недостатъчно доказателство, че крал Марк е погребан някъде тук.

Съществуваше вероятност гривната да бе открита край Фон, където действително бе погребан крал Марк.

След това навярно някой пътуващ търговец я бе донесъл тук и праждото на Норт я бе купил от него. Ако предположението се окажеше вярно, това означаваше че първият виконт Чилтън, старият Донигър Чилтън, бе измислил цялата история и накарал наследниците си да живеят с тази измама.

Каролайн облегна назад глава и затвори очи. Норт беше излязъл преди три часа. Мразеше да чака, винаги бе мразила това. Искеше да

участва в събитията, а не да очаква резултатите от тях. Запита се дали Виктория Карстеърс също се тревожеше за съпруга си. „*Да си жена, помисли си тя, не е винаги чак толкова приятно*“, както беше в този случай, когато не можеше нито да решава, нито да действа самата тя.

Вдигна поглед, когато Кум влезе тихо в салона. Носеше чаен сервиз от началото на осемнайсети век. Сребърните прибори бяха безупречно излъскани. „*От първите години на царуването на Джордж Първи – беше и обяснил той историята на този сервиз, когато бе дошла като младоженка. Някъде през 1722 година, струва ми се, е купен от пращадото на Негово височество, нашия първи виконт.*“

Каролайн бе намразила сервиза от момента, в който бе научила тези подробности.

– Студено е – произнесе тихо тя, докато Кум внимателно постави подноса върху една масичка и я приближи до стола ѝ.

– Започна да вали. Никак не ми харесва, че Негово височество е навън в такова време.

– Нито пък на мен. Трябваше да тръгна с него. Щях да го запазя сух. Не искам да се разболее.

Дори и да си бе помислил, че думите ѝ звучат по женски нелогично. Кум не каза нищо. Младата жена отпи от чая си и рече:

Кум, ако нямаш нищо против, не си тръгвай веднага. Каж ми, имаш ли някаква представа кой може да е скрил тази златна гривна в стенния часовник?

– Никаква представа, милейди. Питам и мистър Триджийгъл, и мистър Полгрейн, но и двамата са не по малко озадачени от мен.

– Ако го е сторил пращадото на Норт, питам се защо ли може да го е направил? Може би една действително съществуваща златна гривна с гравирано REX отгоре ѝ би потвърдило верността на теорията му за крал Марк. Гривната трябва да е престояла в часовника в продължение на десетилетия. Никой от рода Найтингейл, е изключение на първия виконт Чилтън, не е писал за нея. Ненавиждам мистериите.

– Всъщност, милейди, в момента ме вълнуват доста по-важни неща. Казах на Негово височество, а сега твърдя и пред вас, че слугинята на викария Плъмбъри действително е била тук през оня ден, когато в спалнята ви са оставили гадната бележка. Но, поне доколкото си спомня Полгрейн, тя не е излизала от кухнята. Казва се Айда, не е омъжена и не е безразлична към мистър Полгрейн, с което е причинила крайното му безпокойство и разсеяност.

– С две думи, слугинята на Плъмбъри може да е дошла да пие чай в

салона и Полгрейн да не е забелязал това, така ли?

– Страхувам се, че е напълно възможно.

– Добре. Доколкото си спомням, единствените, които не ни посетиха този ден, бяха семейство Карстеърс.

– Мисля, че онзи младеж Флаш Сейвъри го е сторил. Нямам му доверие, милейди. Прекалено е красив и самоуверен, ако разбирате какво искам да кажа.

– Това е мнение, по което не съм разсъждавала. Според мене Флаш е сигурен, но знае ли човек? Беше дошъл да види Негово височество, а може би – и Евелин.

– Значи вятърът духа от тази посока, така ли?

– Вятърът винаги си духа. Слава Богу, той издуха Негово височество в Дорчестър, където ме откри.

– Преди бих казал, че вятърът, който го е издухал близо до вас, милейди, е бил неблагоприятен. Но мнението ми вече е, че въпросното въздушно течение не е било чак толкова зловредно.

– Струва ми се, че трябва да ти благодаря.

Каролайн допи чая си и се изправи.

– А сега мисля да се пхна под всички онези прекрасни одеяла, които Триджийгъл постели върху леглото на Негово височество. Ти също можеш да си лягаш, Кум. Нямаме представа кога ще се върне Негово височество, по дяволите!

Кум се изпъна в цялата си дължина, като въпреки това не достигаше над нивото на очите на господарката.

– Аз не нося наследника на рода Найтингейл, милейди, така че ще дочакам завръщането на Негово височество и ще му приготвя чаша горещо бренди.

Тя също би предпочела глътка хубаво френско бренди вместо горчивия чай, който току-що бе изпила, но можеше да си представи реакцията на Кум от това, че една бременна дама би поискала да пие алкохол.

– Мари по-добре ли се чувства?

– Да, само носят й тече по малко все още и кашлицата й не е минала напълно. Лейди Сесилия, както знаете, не се отделя от нея. Помоли ме да ви пожелаем лека нощ от нейно име. Предполагам, че двете с мис Мари ще слязат в трапезарията още утре.

Каролайн си подсвиркуваше, докато се изкачваше по стълбите. Хвърли поглед към празното пространство на стената, откъдето бе махнала портрета на бащата на Норт – онзи портрет, на който той изглеждаше толкова зъл и намусен, че човек можеше да го помисли за дясната

ръка на дявола. Скоро там щеше да бъде окачен портретът на Сесилия Найтингейл. А след това и на Норт, и на Мари. Да, това щеше да бъде доказателство за поколенията, че съпругата на един от мъжете Найтингейл бе му останала вярна.

Усети, че я обзема умора. Тялото ѝ внезапно беше натежало като статуята на бог Меркурий, застанал на пръстите на крилатите си крака в една дълбока ниша срещу стълбището. Всяка следваща стъпка отнемаше част от силите ѝ. Каролайн се намръщи. Уморяваше се по-бързо заради бебето. Това не ѝ се нравеше.

Когато достигна до семейната спалня, тя почти трепереше от усилието, което ѝ костваше това. Дори завъртането на дръжката на вратата ѝ се струваше почти неизпълнима задача. Помисли да извика някоя от слугините да ѝ помогне да се съблече, но реши, че е твърде късно.

В стаята гореше силен огън и пламъците му я осветяваха добре. Някак си успя да се добере до камината Протегна ръце, за да ги стопли и погледна дланите си. Те като че започнаха да избледняват и да чезнат пред очите ѝ. Ставаха все по-светли и по-светли, а синкавите вени под кожата ѝ като че ставаха по-ярки. След това също започнаха да избледняват и те като ръцете ѝ. Този странен ефект вероятно се дължеше на люлеещите се сенки в ъглите или може би на светлината на огъня.

Не, нещо не беше наред. Привлечена от едва доловения звук зад гърба си, Каролайн се обърна бавно. Не забеляза нищо. Чувстваше се толкова уморена, краката ѝ бяха толкова слаби, че едва я държаха права. Шумът беше причинен вероятно от някоя мишка. Едва измина двете крачки до големия стол, и се отпусна отгоре му. Лекото шумолене отново достигна до ушите ѝ, но вече от по-близо, някъде откъм китайския параван. Отдавна не го беше използвала, защото когато се къпеше, Норт неизменно се появяваше уж случайно, целият изтъкан от дяволити усмивки.

Каролайн замря на място и се опита да се съсредоточи върху шума. Беше толкова уморена. Шумът се появи отново, но сигурно не беше нещо реално, а само плод на нейната фантазия, породен от умората. Да, това трябваше да е.

Бавно се обърна към камината. Пламъците бяха започнали да танцуват пред очите ѝ, поклащаха се напред-назад, променяха непрестанно посоката си. Тя вече не чувстваше топлината им. Опита се да вдигне ръка до лицето си, но не успя. Ръката падна безсилна до тялото ѝ.

Шумът се повтори отново, но Каролайн вече нямаше сила дори да се обърне. Беше се приближил още, даваше си прекрасно сметка за това.

Сега вече тя просто чакаше. „*Като заек, вперил поглед в дулото на ловджийската пушка*“, помисли си тя. Ето го непосредствено зад гърба ѝ...

– Какво става? – прошепна с усилие тя. – Какво е това?

До слуха ѝ достигнаха тихи, съскащи, безсмислени звуци, нищо определено в действителност. Беше готова да се закълне, че някакви пръсти докоснаха косата ѝ.

– Ти си уличница – произнесе неясен глас, като че идващ от сънищата ѝ. – И ще умреш, също като другите уличници.

– Не.

Устата ѝ беше пресъхнала. Беше ѝ страшно трудно да прошепне дори само тази дума.

– Не – повтори тя.

Усети, че я обгръщат някакви ръце. До ноздрите ѝ достигна някакъв особен мирис, после, все така плавно, някой я спусна на пода. Най-после усети блажената топлина на огъня, но тя се изгуби веднага и бе заменена от истински студ.

– Норт – прошепна Каролайн, а след това главата ѝ и клюмната на една страна и тя не пророни нито звук по вече.

* * *

Вятърът виеше. Във въздуха се носеха песьчинки с вкус на сол.

Без да си дава точна сметка какво прави, Каролайн се сви в кадифената си пелерина и се запита защо е наметната с нея. Естествено бе да не излиза, без да облече някаква горна дреха, но не можеше да си спомни да се е приготвяла за път.

Беше тъмно. Тънкият полумесец самотно проблясваше върху катраненочерното небе. Боже мили! Очите ѝ боляха така, че не ѝ се искаше да ги отваря. Въпреки това ги отвори и зърна лунния сърп над себе си. Миг след това усети на устните си соления вкус, идващ от морето, и проникващия до костите ѝ студ.

Това накара Каролайн да се разбуди напълно. Беше завряна възможно най-навътре под изпъкналата част на голяма черна скала. Знаеше къде се намира тази скала – недалеч от Сейнт Агнес Хед. Знаеше и как се е озовала тук. Някой беше сложил приспивателно в чая ѝ, после беше влязъл в спалнята ѝ и я беше уплашил с всички онези шумолящи звуци, след това бе прошепнал в ухото ѝ, че е уличница и че ще умре. Най-накрая същият този някой я беше изнесъл от Маунт Хок и я бе заврял тук.

Кой беше този някой?

Тя се протегна и разбра, че ръцете ѝ са вързани зад гърба ѝ, на глезените ѝ също имаше въже. Скалата я предпазваше от вятъра, но въпреки това студът я пронизваше.

Къде беше този някой?

Беше съвсем сама.

Изпита такъв ужас, че мозъкът ѝ се смрази. В този момент съвсем ясно видя майка си: обичното лице, зелените, искрящи от смях очи. После образът започна да избледнява, докато накрая остана само споменът за него. Беше забравила колко зелени бяха очите на майка ѝ...

– Майко – прошепна Каролайн. – Майко...

Беше съвсем сама в тъмната нощ. Вятърът танцуваше край нея. Очевидно този, който я бе пренесъл дотук, беше мъж. Мъж, който имаше достъп до Маунт Хок.

Кум? Беше се върнал усмихнат и с виновно-глуповат вид. Беше довел със себе си майката и сестрата на Норт само за да заприлича на светец, на човек със съвест; за да ги накара да забравят лъжата му за уж насрочената с любовника ѝ, доктор Трийт; да забравят, че беше сложил отровата в супата от говежди опашки, от която на бедната Алис ѝ беше станало толкова зле.

В този момент Каролайн чу някакво слабо изохкване, близо до себе си. Тя се сви на кълбо, опитвайки се да избяга от този звук, защото ѝ се струваше ужасяващ. И в същия миг разбра, че стенанието идваше от нея, от дълбините на душата ѝ. Разбра, че страхът се бе превърнал в част от същността ѝ. С нея бе свършено. Беше открила Норт, но сега, само след няколко месеца, той отново щеше ла бъде сам. Не, той вече имаше майка си и сестра си. Нямахше да се превърне пак в предишния мрачен, потънал в нерадостни мисли човек, който никога не се смее и шегува.

„Не искам Норт да се смее без мен!“ Това беше егоистично, но не зависеше от нея. Не желаше просто да стои тук в очакване онзи някой да се върне, да я наръга с нож и да я бутне от скалите.

Каролайн не искаше да умира.

За първи път откакто се бе събудила, усети съзнанието си напълно бистро. Не хранеше кой знае какви надежди, но не възнамеряваше да легне и да зачака смъртта си. Изпробва въжето, омотано около китките ѝ. Беше здраво. Опита се да раздалечи глезените си. Можеше да ги разтвори на не повече от петнадесетина сантиметра. Това нямаше да ѝ позволи да тича, а само да се движи едвам-едвам, като спънат кон. Добре тогава! Тя нямаше да се предаде просто така. Трябваше да направи

нещо. Опипа краищата на огромната скала. Всички ръбове бяха остри. Молеше се само да бъдат достатъчно остри.

В този момент разбра, че ръцете ѝ са голи, че вече бяха прекалено студени и скоро щяха да се вкочанят. Значи нейният похитител бе сложил наметалото ѝ, но бе оставил ръцете ѝ без ръкавици. „Това не е толкова лошо“ – помисли тя и започна да трие силно въжето в един от острите ръбове. Не след дълго усети болка в дланите си. Стисна зъби и продължи да търка назад напред.

Два черни облака се сляха и закриха луната. Този пълен, непрогледен мрак беше наистина ужасяващ. Като че ли стана по-студено, вятърът като че започна да вие по-силно. Чуваше ясно как вълните се разби- ваха с грохот в подножието на Сейнт Агнес Хед и запращаха пръски пяна високо, почти до средата на скалите.

„Движи се, по дяволите!“ Каролайн започна да търка по-бързо ръцете си. Усещаше боцкаме като от иглички и разбра, че това бе от разд- вижилата се кръв. Поне вече чувстваше нещо. А това не беше без значе- ние. Беше се задъхала – от болката в китките, от студа, от бодежите в дробовете си. Спря за момент, пое си дълбоко въздух и лекичко подръп- на въжето.

Беше поразхлабено.

Приплака ѝ се от облекчение, от породилата се надежда.

Отново се захвана за работа. След малко въжето бе прерязано и тя бе свободна. Вдигна ръцете си пред лицето и се вгледа в тях. Бяха синьо-червени, жестоко одрани и с ясна дияра от връзаното до преди миг в китките ѝ въже. Всичко това беше без значение. Беше свободна и все още жива. Бързо освободи глезените си. Когато обаче опита да се изпра- ви, веднага се строполи върху земята.

„О, Боже, прекалено съм измръзнала!“ Каролайн бясно започна да разтрива краката си. Опитваше се да не обръща внимание на адската болка в тях.

Изправи се отново, като се подпираше в скалата и успя да се задър- жи права. Направи крачка, после още една, и още една.

В този миг дочу звук от приближаващ се кон. Всъщност по-скоро усети ударите на конските копита в земята, а не ги чу. Той се връщаше за нея. Тя обаче нямаше да стон тук и да чака безропотно.

Скалите бяха голи. Какво да прави?

„Брегът!“ помисли си Каролайн, повдигна полата и пелерината си и хукна на север към пътеката, водеща до морския бряг, двайсетина метра по-нататък. Там щеше да намери някакво оръжие – камък или

парче дърво. За да я хване, убиецът трябваше да се спусне надолу по стръмната пътека и това щеше да ѝ даде време да измисли нещо, да открие оръжие, за да се защити. Може би щеше да успее да му надмогне чрез изненада.

До ушите ѝ достигна гневен вик, последван от проклетия и псувни. Отнесе ги вятърът. Същият вятър, който като че сега вилнееше вътре в нея и заради които не можеше да си поеме въздух и имаше бодежи в гърдите. Тя обаче почти беше стигнала пътеката.

Ездачът се приближаваше. Вече можеше по-ясно да чуе виковете и проклетията, които веднага се разсейваха от усилващия се вятър. Нищо чудно, че тук не растяха дървета. Не биха могли да оцелеят при тази хала.

Бебето ѝ. Ръцете на Каролайн автоматично се притиснаха към корема ѝ, като че биха могли да предпазят детето. За миг загуби равновесие и се плздна надолу по пътеката. Успя да се спре, а под краката ѝ се разлетяха камъчета и пръст.

Тя се изправи и се заслуша, дишайки тежко. Конят се приближи още повече. Скоро човекът щеше да бъде точно над нея, щеше да погледне надолу и да я види. Трябваше да побърза.

Бягаше, плзгаше се, на няколко пъти едва не полетя с главата надолу. Не биваше обаче да се спира, иначе щеше да умре. „*Кой е този човек, Господи?*“

Каролайн се спъна и полетя надолу. Протегна ръце, за да не падне по лице, и се затъркаля към подножието. Там полежа неподвижно, надявайки се, че не си е счупила нещо. После се изправи, вдигна очи и видя обгърнатия с пелерина силует на върха, който гледаше към нея. После непознатият се спусна надолу също така бързо и безразсъдно като нея. Черното му наметало се вееше около него и създаваше впечатление, че към нея лети самият дявол.

Каролайн се затича по мокрия лепкав пясък, като се оглеждаше безумно за нещо, което би могло да ѝ послужи за оръжие. Тогава забеляза един клон, който обаче не бе достатъчно дебел, за да го хване здраво. Тя го сграбчи и, без да намалява скоростта си, се спусна към блажната ивица. Над нея висяха глинести пясъчници, които стихииите търпеливо, в продължение на столетия, бяха отделяли от по-твърдите скали.

„*Ще ме хване*“, мислеше си ужасена тя, спряла за момент. Дишаше тежко, ушите ѝ бучаха, остра болка раздираше гърдите ѝ. Какво да прави? Под издълбания пясъчник беше по-тъмно и това щеше да ѝ осигури поне временно скривалище. Той обаче щеше да я последва. Трябваше да

действия с изненада.

Черните облаци внезапно се разнесоха и луната отново изгря. Над главата ѝ прелетя керкенез. Тогава забеляза особените контури на скалата, които биха позволили на човек да се изкатери по нея. Норт не бе споменавал никога за подобни вдлъбнатини, нито пък тя ги беше забелязала преди. Не си зададе изобщо въпроса как се бяха появили те, нито кой и защо ги беше направил. Това бяха нарочно направени опори за краката и ръцете. Без да мисли повече. Каролайн хукна към първата от тях и се повдигна нагоре.

Кракът ѝ пасна точно на опората. Вкопчи се в една издатина, определено имаща за цел да подпомогне катерача, и се покачи върху втората подпора. Тогава разбра, че не би могла да се катери с клона в ръце. Обърна се, видя човека под себе си и захвърли клона с всичка сила отгоре му. Не беше много по-високо от него, но правеше всичко, което зависеше от нея. Шансът ѝ беше единствено в това да стигне горе преди него, тогава може би дори щеше да успее да избяга с коня му.

Чу го да ругае, когато клонът падна отгоре му.

Всеки път, когато откриеше къде да се хване, намираше и опора за краката. Така се издигна десетина метра над брега. Ако паднеше оттук, със сигурност щеше да се пребие.

Каролайн спря само за момент, колкото да си поеме въздух. Погледна надолу и видя, че онзи също се катереше. Трябваше да бърза. Вдигна поглед нагоре. До върха оставаха около шест метра. Просто не трябваше да се отказва, а да продължи да се катери и щеше да го победи. Щеше да има достатъчно време да се добере до коня му и да избяга от него.

Внезапно опорите изчезнаха. Като че никога не бе имало нещо подобно. Почувства се предадена от онези отдавна живели хора, които ги бяха издълбали в скалите. Защо не продължаваха? Това нямаше никакъв смисъл. Това прашаше шанса ѝ по дяволите. Тя се оглеждаше бясно, окървавените ѝ ръце опипваха мръсните скали, търсейки някаква вдлъбнатина.

Точно вдясно, на същото ниво, имаше други опори за краката, но трябваше да впрегне цялата си сила, за да се добере до тях.

Внезапно чу вик над главата си. Това беше мъжки глас, при това познат. Усети див пристъп на надежда. После отдолу прозвуча изстрел. Отгоре не се чу нищо повече, нито звук, абсолютно нищо. Мъжът отдолу беше застрелял спасителя ѝ. Норт? О, небеса! Не би могла да понесе подобна мисъл. Протегна се колкото можеше вдясно, ръцете ѝ диво

търсеха издатина, за която да се заловят. Изпъваше се цялата, докато кракът ѝ намери някаква опора. След нея последва друга, все така настрани. Това нямаше никакъв смисъл, но на нея като че не ѝ пукаше. Просто продължи да се движи, вече без да мисли. Важното бе да не спира. Чуваше мъжа под себе си. Разбра, че той на свой ред стигнал края на вертикално издигащите се опори и че нямаше да загуби толкова време, за да открие накъде продължаваха опорите.

В този момент най-неочаквано кракът ѝ се подхлъзна и тя увисна във въздуха, вкопчила се отчаяно в издатината над главата си. Краката ѝ се мятаха и отчаяно търсеха опора, без обаче да я открият. Той беше на не повече от два метра от нея. Смееше се, защото знаеше, че тя ще падне и ще умре. Ръката ѝ се плъзна. Опита се да се залови отново, но безуспешно.

Тя полетя надолу, а викът ѝ проряза дори виещите вопли на вятъра.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Каролайн се вкопчи като обезумяла в стърчащия от скалите храст. Това само забави падането ѝ. После растението се откъсна, тя се олюля, а бедрото ѝ се блъсна в скалата, която сякаш потрепера. След това рязко подаде и се разби. Младата жена усети, че започва да пропада все по-надолу и по-надолу във внезапно замирисалия на мухъл въздух. Приземи се на една страна и се търкулна още около два метра по лекия пясъчлив наклон. Остана да лежи така, като дишаше тежко. Нямахше желание да разбере какво бе станало, не още.

Всичко бе протекло с невероятна скорост. Скалата се бе срутила под нея и сега тя се намираще в нейната вътрешност. Не можеше да проумее случилото се, още по-малко да го приеме.

Постепенно дишането ѝ се нормализира. Бодешите от едната ѝ страна престанаха. Опипа корема си. Не усещаше никаква болка, никакви спазми. Бебето беше добре, поне засега. Много бавно се обърна и седна. Единствената светлина идваше от луната, която надничаше през дупката, направена от собственото ѝ тяло при падането.

Каролайн се огледа, като се чудеше какво, по дяволите, беше това място. Трябва да беше пещера, но не приличаше на никоя от пещерите, които бе виждала преди – тъмни и влажни. А тази тук бе суха, земята под краката ѝ – пясъчлива и равна. Тя постоя още известно време, като непрекъснато се оглеждаше и опипваше тялото си. Слава Богу, всичко беше наред. Дланите ѝ бяха окървавени, но това беше без значение. Всъщност тя дори се радваше на болката, защото това доказваше, че е жива.

Мъжът щеше някак си да се добере дотук, после щеше да я убие, защото тя беше попаднала в капан. Поне да имаше някаква светлина. Тя тръгна навътре, отдалечавайки се от отвора в тавана, но, странно как, все още можеше да различава предметите в мрака. Може би пещерата се извиваше и водеше до някоя друга пролука в скалите. Това, през което бе стигнала тук, в действителност не беше отвор. Той се беше получил вследствие тежестта на падащото ѝ тяло.

Опорите за ръцете и краката обаче явно бяха направени така, че да водят до тази пещера. Какво точно се беше случило? В този момент се сети, че просто трябваше да има друг изход и може би той беше по-нагоре.

Не ѝ оставаше друго, освен да го открие. Продължи да се движи все така бавно, като се оглеждаше и слушваше за мъжа. Знаеше, че рано или късно той щеше да намери начин да скочи през отвора, направен от тялото ѝ.

По кого беше стрелял той към върха на скалата? Вече беше сигурна, че не е било по Норт. По кого тогава?

Внезапно се спъна, но успя да се задържи, без да падне. Точно под крака ѝ някакъв бляскав предмет се бе показал от пясъка. Младата жена коленичи и го измъкна оттам. Беше нещо кръгло и много гладко. Очевидно беше някакво бижу. Искаше ѝ се да може да се върне, за да види какво е то на лунната светлина, но не изглеждаше особено разумно да предприема подобен риск.

Пъхна бижутото в джоба на пелерината си и продължи пътя си нататък.

Зад гърба си чу призрачен вик, нереален, неестествен, който ѝ напомни за игрите на духове в деня на Все светии, заглушен и обезобразен от пещерата. Звучеше дълбоко и мрачно и я зовеше, подобно на русалките, примамващи моряците, за да ги погубят:

– Каролайн, Каролайн, по-добре се спри. Така или иначе ще те хвана и ще те накарам да умреш бавно и мъчително... Проклетото хлапе в корема ти, малкото копеле, също ще умре...

Тя потрепера и обхвана с ръце раменете си. Гласът я караше да замира от страх, даваше я от ужас, не ѝ даваше да си поеме въздух. Трябваше да напрегне цялата си воля, за да запази мълчание, подобно на заобиколителите я от всички страни безмълвни скали. Гласът прозвуча отново, вече по-близо:

– Ела, Каролайн. Ти си по-съобразителна или просто си по-късметлия от другите. Чакай да ти разкажа за онази патетична жена, Елизабет Годолфин. Тя хленчеше, коленичила пред мен, умолявайки ме да не я убивам, но аз я убих, разбира се. Тя беше по-голяма пачавра дори от леля ти. Щом те хвана, Каролайн, ще ти разкажа как умря и скъпата ти леля, искам да виждам лицето ти, докато описвам как тя се опитваше да се спаси. Но нямаше никакъв шанс, беше справедливо да умре, беше си го заслужила. Покажи се, Каролайн. Нали не искаш да ме ядосаш?...

Пленницата на пещерата потрепера още по-силно. Имаше някакво безумие в отекващия призрачен глас. Безумие и решителност.

Някакво оръжие. Трябваше да намери нещо. Продължи да се движи по-навътре. Таванът ставаше по-нисък, но все още беше повече от три метра. Зави зад някакъв ъгъл вляво. И внезапно мракът като че се

разсея. Можеше да различава сенки. Това трябваше да бъде Другият отвор. Знаеше, че не може да няма друг отвор, И го беше открила. Забърза, почти се затича към неясната светлина, но след малко се спря толкова рязко, че едва не падна.

Там, точно срещу нея, върху много широка плоска скала бяха разпилени купища злато – монети, бижута, гривни, колиета... Имаше и потири, препълнени със скъпоценности. А сред цялото това богатство, на около половин метър над земята, се издигаше огромен меч с инкрустирана с диаманти, рубини и смарагди дръжка. Изглеждаше поне на половина забит наскредалите скалите. Боже Господи, този меч беше по-дълъг от един метър! Каролайн не можеше да откъсне поглед от него забравила за миг ужаса, защото си даваше сметка какво бе открила.

Това беше съкровището на крал Марк, не би могло да е нещо друго. Мъжете от рода Найтингейл се бяха оказали прави. Богатствата бяха наистина тук, заровени преди повече от хилядолетие, и бяха много повече, отколкото заслужаваше един човек.

Тя се приближи и протегна ръка, за да докосне меча, но я отдръпна. Страхуваше се. Какво правеше той тук, пъхнат в този камък? Съзнаваше, че това е повече, отколкото би трябвало да знае един човек, повече от това, което би трябвало да види и преживее. Този меч като че не беше от тази земя, от това време и въпреки това беше тук и като че чакаше. Блестеше като златен, но беше направен от стомана. Беше великолепен: твърд, дълъг, безмилостен. Лъскавото му острие сияеше. И след повече от хиляда години изглеждаше не по-малко смъртоносен.

Не можеше да откъсне поглед от оръжието. Имаше нещо в него, което я привличаше. Без да се замисля, тя протегна ръце към него и хвана дръжката му. За безкрайно нейно учудване мечът се помръдна. Каролайн дръпна малко по-силно и той леко се измъкна от скалата. Очевидно не се държеше там така здраво, както си бе помислила първоначално. В камъка сигурно беше издълбана нещо като ножница, която го поддържаше и го излагаше на показ. Но за кого?

Тя го измъкна докрай и го заразглежда, както го беше сложила върху купищата невероятни бижута и монети. Как би могла да го вдигне? Беше дълъг поне метър и двайсет, абсолютно прав, с остър връх. Изглеждаше толкова смъртоносен, че тя потръпваше дори само като го гледаше.

Но това все пак беше оръжие.

Обхвана с две ръце дръжката му и опита да го вдигне. Отново за свое учудване откри, че може да го вдигне без особени усилия. И то

само с едната ръка, която обхващаше свободно широката дръжка. Пръстите ѝ я обгърнаха без усилие. Тя завъртя меча. Тежеше толкова малко, че просто не беше реално. Отново го завъртя. Като че се беше превърнал в част от ръката ѝ. Изведнъж тя се почувства силна. Струваше ѝ се, че оръжието е изработено специално за нея.

Каролайн се усмихна. Сега вече имаше някакви шансове. Тогава се сети за изстрела. Човекът имаше пистолет. Дори този превъзходен меч беше безпомощен пред един пистолет. Обърна се отново към светлина-та, водеща към другия изход. Можеше да му избяга. Все още.

Тръгна след слабата светлина. Това обаче се оказа малък овален отвор, по-скоро тесен тунел. Нямаше нищо друго.

Почувства се победена. Тогава внимателно премести меча зад гърба си и бавно се запъти обратно, към своя убиец. Мечът ѝ се струваше толкова лек. Държеше го леко притиснат към тялото си, с една ръка и без никакво усилие. Странно – дръжката ѝ се беше сторила толкова масивна, а в действителност не беше така. Не ѝ беше трудно да го вдига само с една ръка дотолкова, че да не се допира в земята.

Сега се движеше обратно към светлината, идваща от дупката, през която беше паднала. Приближаваше мъжа, който искаше да я убие, който очевидно не беше нормален, чийто глас я ужасяваше и я караше да губи силата и самоувереността си.

Чу го да се провиква отново. Гласът му беше по-тих сега, ехото беше по-дълбоко и го преобразуваше и променяше, подобно на танцуващите по стените сенки.

– Каролайн, колко още мислиш, че ще можеш да се криеш? Ела при мен веднага и аз набързо ще забия ножа в сърцето ти. Няма да страдаш, а лорд Чилтън ще се отърве от теб. Всички ние ще се отървем от теб, и най-вече аз.

Сега вече беше по-близо до преследвача си и гласът му ѝ се струваше още по-кошмарен, още по-нечовешки. Тя се притисна към каменната стена, като се превърна почти в част от нея, и пропя с тих и загадъчен глас. Звукът, който се получи в резултат на това, я накара да потрепери тя самата.

– Защо идва този луд човек в моята гробница? Това е забранено. Ти не си от избраниците. Онова момиче, което се осмели да влезе, сега лежи мъртво, както скоро ще лежиш и ти.

Чу някакво изскимтяване, беше сигурна в това. Последва забързано дишане и после настана тишина. Каролайн се притисна още по-плътно в стената и продължи.

– Кой си ти? Защо си дошъл тук?

– Ще си тръгна – прозвуча гласът на убиеца, – но първо трябва да взема тялото на момичето. Тя е истинско нищожество. Не мога да я оставя тук, би било истинско бедствие. Дори присъствието ѝ би се превърнало в проклятие за теб. Ще я взема.

– Никого няма да вземаш! Ще те убия, както убих и нея. Пригответи се да умреш.

Настана пълно мълчание. Въздухът беше толкова сух, че ѝ се искаше да кашля, но не смееше. Стоеше абсолютно неподвижно. В този миг Каролайн усети топъл дъх на бузата си.

– Шоуто си го биваше, но все пак не беше от най-добрите. Не можа ли да разбереш, че се приближавах, дори докато говорех? Ехото в това помещение изкривява звуците и това не беше добре за теб. А сега, Каролайн, не е зле да разбереш кой ще те убие, преди да заминеш за вечността.

Младата жена не помръдна. Само стисна още по-здраво меча зад гърба си и се пригответи. Все още обаче не можеше да стори нищо. Човекът беше допрял пистолета си в ребрата ѝ.

– Ела, тук не можеш да ме видиш. Ела.

Бавно, побутвана от ръката на злодея, тя тръгна напред, към отвора в скалата.

Това продължи съвсем кратко – толкова близо до него бяха. Тогава мъжът я блъсна. Тя се удари в стената, но успя да задържи меча и да запази равновесие. Облеченият в пелерина и ботуши човек застана точно под отвора. После се изправи и свали качулката на наметалото.

Пред нея стоеше Бес Трийт.

– Мислех, че си мъж.

– Знам. Нарочно преправях гласа си. Знаех, че ще се уплашиш още повече, ако мислиш, че те преследва някой побъркан. Но аз не съм мъж и вече не е нужно да се преструвам. Доста усилия ми бяха нужни, за да те хвана, Каролайн, но с това вече е приключено. Ти дори откри някакво скровище за мен.

Бес Трийт. Младата жена се питаше дали произнасянето на името на преследвачката ѝ щеше да ѝ помогне всичко това да придобие по-реални очертания.

Гледаше я смаяна, като все не можеше да проумее това, което виждаше и чуваше.

– Но защо? Защо ме нарече „пачавра“? Защо искаш да ме убиеш? А леля ми? Защо и леля Елиноръ? Тя не беше омъжена, така че не е имало

на кого да изневерява.

– Можеше обаче да го направи.

– Да, вярно, можеше да се омъжи за брат ти, тя... Гласът на Каролайн секна.

– Виждам, че си разбрала. Не можех да допусна брат ми да се ожени за Елинор. Тогава щеше да ме остави, а аз нямаше да преживея подобно нещо. Бенджи беше мой, само мой. Бях само на единайсет години, когато умряха родителите ни и той се превърна и в майка, и в баща за мен. А после и в любовник, макар и само за една нощ, когато се беше напил след смъртта на сладката си малка съпруга – тази мръсница, която се осмели да мисли, че може да го има за себе си!

– Но ти ми каза, че е умряла при раждане.

– Точно така, но да речем, че аз ѝ помогнах. Бедният Бенджи беше много изтощен, защото малката глупачка беше толкова слаба, че не може да роди лесно бебето. Не както бих сторила това аз, ако бях имала възможността. Не, тя крещеше и се мятеше часове наред. Най-после аз му казах да отиде да си почине, а аз ще се грижа за нея и ще го извикам, ако се случи нещо. Тя обаче разбра, когато отвори очи и видя как ѝ се усмигнах. Разбра, че ще умре и аз не я разочаровах. Мушнах ръката си в тялото ѝ и разкъсах вътрешностите ѝ. Това беше всичко. Само няколко секунди по-късно тя умря, а Бенджи ридаше над нея и я молеше да не го оставя. Аз стоях край тях и когато Бенджи погледна към мен, дори успях да пророня сълзи. Но вътрешно се смеех и знаех, че съм победила.

Мечът сякаш изгаряше дланите на Каролайн. Това бяха скъпоценните камъни, тях чувстваше така топли, дори горещи.

Бес Трийт се облегна на каменната стена, все така на сочила пистолета си срещу Каролайн.

– Не искаш ли да научиш нещо повече? Не искаш ли да узнаеш всичко и за другите жени, за скъпата си леля, която умря наистина много леко, прекалено леко? Искаше ми се да страда повече.

– Защо? Та ти си само една побъркана? Всичко, което казваш, е лъжа, и е толкова объркано, колкото си ти самата. Ти си превъртяла изцяло и безвъзвратно.

– Млъкни! Дявол да те вземе, окаяна мръсница такава, замълчи!

Каролайн вдигна рамене, все така усмихната.

– Струва ми се, че именно ти си мръсницата и злата. Прелъстила си брат си. Колко годишна беше тогава? Имаше ли тринайсет?

– Не, бях на същата възраст като окаяната Алис. Очите ѝ се присвиха и лицето ѝ се изкриви в гримаса на омраза. Нямах късмета да

ликвидирам и нея, въпреки че го заслужаваше. Нито Бенджи, нито оня проклет Оуен Фолкс се отделяха от нея. Тя обаче пукна и без моя помощ. Бях доволна, но щях да бъда по-доволна, ако можех да ѝ се усмихна, като ударя детето ѝ по бузата и ѝ кажа, че ще я убия.

– Значи си била истинска мръсница! Прелъстила си брат си! И си била само на четиринайсет...

– Колко си глупава, Каролайн. Непрекъснато се повтаряш. Да не би да се надяваш, че ще ме смутиш, че ще ме накараш да се развикам и после да се хвърля в морето под нас, защото си объркала съзнанието ми с манипулациите си? Колко си глупава. Знаеш ли, че Бенджи дори не си спомня за това? Той така и не разбра, защото беше толкова пиян от изпитото бренди и уиски, че проклетият му член се бе свил и аз трябваше първо да го поема в устата си, докато добие нужния вид. А когато най-после през онази нощ се сляхме, аз се заклях, че ще остане завинаги мой. Не, брат ми не си спомня нищо, а дори и да си спомня, го пази за себе си. Това обаче няма значение. Той беше мой и аз си обещах, че никоя друга няма да го има. Доста жени му хвърляха око, но не беше сериозно, докато не се появи онази уличница Елизабет Годолфин. Тя го прибра в леглото си преди да разбере какво става. Той започна да се движи като отнесен, непрекъснато си тананикаше и ходеше ухилен. Беше си въобразил, че е влюбен в онази кучка, но аз се погрижих за нея при първа възможност. Изчаках го да излезе, когато го повикаха заради някаква злополука в калаените мини. Отвялякох я от дома и, после я намушках с нож и я хвърлих от скалите край Перанпорт. Тя цивреше и реवेशе, и ми се кълнеше, че ще го остави. Но вече го бе омърсила, вече бе допирала устните и ръцете си в него, беше разтворила краката си за него и бе му предложила утробата си.

Това вече наистина беше прекалено. Каролайн се наведе и повърна. Очевидно това беше и от чая с приспивателното, не можеше да бъде от друго, защото не бе яла нищо от сладките, които ѝ бе донесъл Кум. Продължаваше да стиска с цялата си сила и с всичката си воля дръжката на меча. Внезапно той ѝ се стори още по-лек и тя вече като че не го чувстваше, само съзнаваше, че го държи. С лявата си ръка вдигна полите на роклята си и избърса устата си. После погледна към Бес Трийт. Дори успя да се усмихне, когато каза:

– Стара ми мис Бес, всичко това преобърна стомаха ми, както сама се убеди. Така, ти може да си затрила доста жени, но аз нямам намерение да слушам словоизлиянията ти. Искаш ли да ме убиеш? Е, в такъв случай можеш да опиташ. Ела насам, съсухрена и побъркана стара

вещице, ела и се опитай да го сториш. По-добре ме остави аз да те убия, защото след всичко това дори брат ти, само като те погледне, ще повърне, както направих аз току-що. Той щеше сам да те убие, ако беше сега тук. Хайде, приближи се, трогателна старице.

Със съзнанието, че искаше това да свърши, независимо какъв щеше да бъде краят, Каролайн махна с лявата си ръка към нея, опитвайки се да я примами към себе си. Не можеше повече да стои тук и да слуша цялата тази лудост. Беше разбрала, че няма да понесе да разбере как леля й Елинор бе умряла в ръцете на тази жена.

– Е? Да не би да си толкова страхлива, колкото си стара и луда?

– Млъкни, дявол да те вземе! Искаш да умреш ли, Каролайн? Веднага? Това съвпада със собствените ми желания.

– Преди да ме премахнеш от лицето на земята, би ли ми казала как според теб съм се опитала да прелъстя брат ти, който, както сама знаеш, е достатъчно възрастен да ми бъде баща? Освен че си луда, ти явно не разбираш какво става пред очите ти. Обичам много съпруга си. А не безценния ти брат.

– Но ти в най-скоро време ще го пожелаеш. Виждаш ли, той те желае. В погледа му видях страстта, която изпитва към теб. Той вече не е способен да крие чувствата си от мен. Познавам го добре, познавам го открай време. Питам се какво ли бих усетила, ако опипваше корема и гърдите ми така, както стори с твоите. Дори напъха пръстите си в теб. Хареса ли ти? Галеше ли те?

– Не ме е галил. Той е лекар. Чувствах се страшно притеснена.

– Лъжеш. Всички жени желаят Бенджи. Това непрекъснато се потвърждава.

– Той е стар, по-стар е дори от теб. Знаеш ли какво, Бес, ти обаче не си чак толкова дърта, че да не живееш още двайсетина години, когато те тикнат в лудницата. Предполагам, че ще ти бъде приятно да разказваш всичките си истории на другите й обитатели, не по-малко откачени от теб. Мислиш ли, че ще те слушат или само ще чешат възливите си тела?

Бес Трийт изкрещя, хвърли пистолета на земята, извади нож от джоба си и се втурна към Каролайн.

– Дяволите да те вземат! Спри!

Каролайн измъкна меч иззад гърба си в същия момент, в който Кум се спусна през отвора, крещейки:

– Остави я на мира, гадна вещице!

Бес Трийт се извъртя и застана неподвижно само за миг.

– Но аз те застрелях, копеле мръсно! Застрелях те! Ах, ти, напаст такава! Като напусна Гунбел, си помислих, че си избягал, победен от срам и от обида. Затова оставих ножа в стаята ти, за да помислят всички, че ти си убил тези жени. Защо се върна?

– Така бях решил още в началото. Доведох майката и сестрата на Негово височество.

– Лъжеш. Майка му е мъртва. Изневерила е на баща му, както всички останали мръсници. Бих се хванала дори на бас, че той сам я е убил. А тази развратница щеше да пожелае Бенджи, както всички други преди нея, и тогава щях да я убия и нея. Трябваше да си останеш там. Кум, и тогава, когато Каролайн бъде убита, всички щяха да помислят, че е било твое дело. Върви на майната си!

Тя се хвърли срещу него, готова да забие ножа в гърдите му.

В този момент Каролайн вдигна меча си, който като че беше станал безтегловен. Стоманеното му острие проблесна на лунната светлина, и тя извика:

– Насам, Бес! Ела при мен! Кум е ранен, той не е проблем за теб, остави го.

Бес Трийт се обърна и впери поглед в младата жена.

– Къде намери този меч?

– Беше си тук и чакаше мен, за да ми даде възможност да приключа с теб. Точно така, приближи се, Бес.

Каролайн отново вдигна огромния меч само с едната си ръка и помахаше с другата към жената. С крайчето на окото си забеляза Кум, който се опитваше да достигне незабелязан до хвърления на земята пистолет. От рамото му капеше кръв. Изглеждаше преbledнял и изнемощял. Внезапно разбра, че нямаше нужда от помощта му, просто го разбра.

Изпълнена с гняв, лудост и, може би, с примирение, се спусна към Каролайн.

Тя вдигна високо меча и първокачествената стомана изсвистя във въздуха. Бес спря рязко, така че острието да не се забие в плътта ѝ. Беше побесняла от собствената си лудост. Отново издигна ножа над главата си, но нямаше как да се промъкне невредима край застрашително поклащаното се острие.

Каролайн се втурна напред и протегна ръка в цялата ѝ дължина. Другата успя да отскочи встрани и мечът премина през наметалото над дясното ѝ рамо. Тя побесня съвсем от яд.

– Ще те намушкам в корема и първо ще убия копелето ти!

Бес Трийт се устреми право срещу младата жена, право към

поклащания се меч.

Острието се плъзна без никакви усилия в гърдите ѝ.

Тя застина за момент, нанизана на огромния стоманен шиш, трийсетина сантиметра от който се подаваха от гърба ѝ. Погледна учудено надолу към него, после премести поглед към Каролайн, която стоеше сега съвсем близо до нея и държеше дръжката на меча, бавно изсмукваш живота ѝ.

– Знаех си, че с това ще се приключи някой ден – промълви Бес Трийт. – Но този меч... Та той е огромен. А ти си само една слаба жена. Как го вдиг...

Тя се олюля и се строполи на една страна.

Каролайн с погнуса издърпа меча от тялото ѝ. После погледна към Кум, който пребледнял и потен местеше поглед ту върху нея, ту върху мъртвата.

– Толкова се радвам, че не ти си сложил приспивателното в чая ми, Кум. Рамото ти кърви. Трябва да те измъкнем отново горе.

– Положението не е чак толкова зле – каза той, опитвайки се да се владее. – Успях да сляза дотук, но се страхувах, че може да бъде късно. Тя беше толкова силна... Какво е това помещение?

– Тук е скрито съкровището на крал Марк, поне така предполагам.

Кум я изгледа, без да отговори.

– Ела – рече младата жена. – Искам да видиш нещо.

– Но първо трябва да ти кажа...

– Да ми кажеш какво, Кум?

Той я изгледа с някакъв странен, безпомощен поглед, пристъпи крачка към нея и бавно се свлече на пясъка Отвори очи само за миг и тя видя мъката, която му причиняваше това.

– Триджийгъл – прошепна той. – Триджийгъл.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато се измъкна през отвора на пещерата, Каролайн откри полюляващото се въже, което бе използвал Кум. Откъде го беше взел? После го позна. С това въже бяха вързани ръцете и краката ѝ. Той просто беше съединил двата края.

Вятърът беше силен и развя пелерината и косите на Каролайн. Тя си пое дълбоко въздух и започна да се изкачва. Сега трябваше да спаси Кум. Беше превързала рамото му с ивици плат, които бе откъснала от наметалото на убитата. Беше го загърнала, доколкото можеше, за да го предпази от студа. След като бе произнесъл името „Триджийгъл“, той бе изгубил съзнание.

Триджийгъл? Нима той я беше упоил? Навярно беше така. Очевидно той беше оставил и бележката в стаята ѝ. Дали пак той се бе опитал да я убие, опъвайки онази тел?

Тя се изкачваше бавно нагоре. Налагаше да се бори с яростния пристъп на вятъра, който я шибаше по лицето с фини ситни пръски от морето. Каролайн погледна нагоре. Стори ѝ се, че има още цяла миля до върха.

Ръцете ѝ трепереха от усилието. Кръвта по дланите ѝ ѝ помагаше да се държи по-здраво. Спря за момент, за да си поеме дъх, и се усмихна, притиснала лице към голата скала. Беше победила.

Точно в този миг чу вика му.

– Каролайн!

Усетила нов пристъп на енергия, тя се заизкачва отново, без да се колебае, без да си почива, без да усеща повече болката в дланите си. Изпълнена бе единствено с желанието да го види, да се притисне към него.

Ръцете му се вкопчиха в раменете ѝ и той я издърпа върху скалата. Изправи я на крака пред себе си, без да я пуска, и впери поглед в нея.

– Мислех, че си мъртва – рече задавено той. Не бих могъл да преживея това, Каролайн. Не знаех какво да мисля, когато прочетох бележката, оставена ми от Кум. Пишеше ми само да отида колкото може по-бързо до Сейнт Агнес Хед.

Тя се притисна в Норт и зарови лице в гърдите му.

– Трябва да измъкнем оттам Кум. Опита се да ме спаси и е ранен.

– Къде е?

– Не мисля, че ще ми повярваш, Норт, но открих съкровището на

крал Марк. Но точно сега това не е най-важното. Има нещо от по-голямо значение. Преди да загуби съзнание, Кум произнесе името на Триджийгъл.

– Дявол да го вземе! Не мога да повярвам в това. – Внезапно гласът на Триджийгъл прозвуча точно зад тях. Беше напрегнат, тих и изпълнен с гняв.

– Ти, проклетата кучко, имаш повече късмет, отколкото което и да е човешко същество. С това обаче вече е свършено и най-последно ще имаме мира.

Той се приближаваше към тях. Каролайн забеляза Рафаел Карстертърс, който лежеше в безсъзнание на около два метра от тях.

Норт бавно застана пред съпругата си.

– Слушай, Триджийгъл. Прав си, с това вече е свършено.

Каролайн заговори бавно, със съзнанието, че иска да я чуе не само старият слуга, а и Норт.

– Убих Бес Трийт. Знаеше ли, че тя е луда, Триджийгъл? И че за малко да убие Кум? Знаеше ли, че тя е убила всички онези жени? Знаеше ли за греховната ѝ страст към брат ѝ, доктор Трийт?

Норт я гледеше така втрещено, както преди час тя самата се бе втренчила в Бес Трийт, невярваща, че тя бе злодейката, дошла да убие и нея.

Без да ѝ обръща внимание, Триджийгъл каза:

– Кум си го заслужаваше – опита се да се намеси, когато разбра какво става. Не искаше да ме послуша. Ако бях тук, щях аз да го убия. Обясних му какво става, помолих го да ми помогне да отървем Маунт Хок от теб, а той ме гледеше, шокиран, че говоря подобни неща. Нарече ме луд, точно както вие мислите, че Бес Трийт е луда. Тя беше напълно нормална, точно като мен. Беше убила всички онези жалки мръсници, но се провали с теб. Аз ще довърша започнатото от нея.

Бушуващият вятър бе залепил гъстите му бели коси по челото. Той стоеше, висок и горд, а черното наметало се вееше около тялото му. Приличаше на Ангела на отмъщението.

– Защо? – попита Каролайн и застана до Норт.

Усети, че той настръхна, но не погледна към него.

– Защо искаш да ме убиеш, Триджийгъл? Какво съм ти сторила?

– Защото взе скъпото ми момченце и го промени.

Трябваше ѝ няколко секунди, за да разбере, че става дума за Норт.

– А сега тук е и онази повлекана майка му с ненормалната си дъщеря. И всичко това е твое дело, Каролайн. Колко неприятна картинка е

само онази Мари, гледа с празен поглед като някоя кукла, а майка ѝ претендира, че в жилите ѝ течаля кръвта Найтингейл. Това е отвратително и ще се погрижа скоро тя отново да се озове далеч оттук.

– Но тя е пълно копие на Норт! – възкликна Каролайн. – Нейната ненормалност се дължи на нещастна случайност.

– Никаква случайност. Това е резултат на кръвта на любовника на майка ѝ, не на рода Найтингейл. Когато дядото на Негово височество я посети, той разбра, че е предала съпруга си. Затова той направи нужното, за да е сигурен, че тя ще остане далеч завинаги, за да скрие от света своето падение и коварство.

Норт се обади толкова тихо, че вятърът почти го заглушаваше:

– Триджийгъл, помогнал ли си на Бес Трийт да убие всички тези жени?

– Естествено че не, милорд! Не съм такъв човек. Тя може би е наистина малко луда, но само от време на време, когато бъде предизвикана. Силната ѝ вярна любов към брат ѝ я е докарала до това състояние.

– Как откри, че тя е убийцата?

– Видях я, когато влезе в стаята на Кум в странноприемницата на мисис Фрийли. Бях я проследил. Видях я как увива окървавения нож в ризата. Казах ѝ, че искам да ви видя мъртва, милейди, и тя отвърна, че вече е дошъл вашият ред, защото в най-скоро време сте щяла да се влюбите в брат ѝ, подобно на останалите жени. Изявих желание да ѝ помогна. Трябваше обаче да изчакаме благоприятен момент. За голямо мое съжаление се отървахте невредима от опънатата жица. Ако тогава планът ни бе успял, всичко това нямаше да бъде необходимо. Доста трябваше да почакаме, защото Негово височество осигуряваше достатъчно хора край вас, които да ви пазят. Но най-после дойде тази нощ. Тя беше наистина идеална за осъществяване на плановете ни. Двамата с Бес ви увихме в едно наметало и ви докарахме тук. Тя обаче трябваше да си тръгне, защото любимият ѝ брат я очакваше, така че аз ви завързах, но очевидно – не достатъчно здраво. Нямах причина да стоя повече тук, защото тя желаше лично да ви убие, със собствените си ръце. Каза, че това е нейна привилегия и нейно задължение, затова аз се върнах в Маунт Хок. Там обаче ме очакваше Кум и аз разбрах, че той подозира нещо. Не му казах нищо, но той започна да кърши ръце и да се тревожи, защото открил, че ви няма в Маунт Хок. Тогава му разкрих всичко, опитах се да му обясня, но той не искаше и да ме чуе. Дори му казах за Бес Трийт и че тя щеше да се погрижи за вас. Той пребледня, страхливият му старец, и после ме удари по главата. Когато дойдох на себе си, него го нямаше.

Очевидно беше тръгнал да ви спасява. Бях сигурен в това, както бях сигурен и че ще го накарам да си плати за това.

– Знаеш ли, че Нейно височество току-що е открила съкровището на крал Марк? – попита Норт. – Ей там долу, в една пещера в скалите.

– Това е безсрамна лъжа, милорд. Тя ви е научила как да лъжете. Не се опитвайте повече да отвличате вниманието ми. Ще я убия, макар и да не знам какво ще правя после, защото ще го направя пред вас и вие ще искате да си отмъстите.

Той вдигна пистолета. Норт се хвърли отгоре му, сграбчи ръката му и я изви надолу. Двамата мъже се търкулнаха на земята. Норт се бе оплел в гънките на широкото му наметало.

Каролайн се спусна към тях, спъна се във въжето и падна на колене, но успя да се подпре на длани. Грабна въжето и направи примка с него, като в същото време тичаше към мястото, където се бореха Норт и Триджийгъл. Двамата опасно се бяха приближили до ръба на скалата.

– Норт!

Той вече бе възседнал Триджийгъл и стовари юмука си в устата му. С последен пристъп на сили Триджийгъл сви колене и удари господаря си в гърба. Той се преметна над главата на стария слуга, към ръба на скалата, като се търкаляше все по-бързо и по-бързо. Каролайн побягна след него, прескочи Триджийгъл, и се вкопчи в Норт. Хвана глезена му и успя да го задържи толкова, че да промуши крака му в примката. Опъна здраво, забила пети в земята, опитвайки се да намери солидна опора. Мъжът ѝ обаче продължаваше да се плъзга към ръба на скалата. Тя извика с цяло гърло:

– Рафаел! Помогни ми, Рафаел!

Този, който издърпа Норт, обаче не беше Рафаел Карстеърс. Беше Триджийгъл. След като спаси господаря си, той погледна първо към него, после – към Каролайн.

– Не можах да те победя – много бавно произнесе той. – Ти ми отне момчето, но пък аз едва не го убих. А ти го спаси.

После се обърна и прекрачи зад ръба. Не се чу нищо друго, освен воят на вятъра.

Норт пролази на четири крака до края на скалата. Триджийгъл легеше по гръб на брега.

Младият мъж се изправи бавно и погледна към Каролайн.

– Това е прекалено – рече той повече на себе си, отколкото на нея. – Вземам думите си назад. Така както лежи там, ми прилича единствено на трогващ сърцето старец.

– Ти си жив. Всичко друго е без значение.

Той я хвана за ръцете, за да се изправи по-лесно, и я прегърна. Притисна я към себе си, като я полюляваше.

– Ей, добре ли сте вие двамата?

Това беше Рафаел Карстеърс, когото краката все още не държаха.

– Добре сме.

– Видях как скочи Триджийгъл. Защо го направи? Какво, по дяволите, стана? Каролайн, къде беше? Той изскочи изневиделица и ме удари по главата. Съжалявам.

– Живи и здрави сме – рече Норт. – После ще ти обясним всичко. Всъщност нищо друго не е чак толкова важно.

– Е – каза Каролайн и си пое дълбоко въздух, – наистина има и друго. Както вече обясних и на Норт, открих съкровището на крал Марк. В една пещера, пет-шест метра по-надолу. Ела, Норт, ще ти покажа.

– Мислиш отново да слезеш по тези скали?

– Разбира се. Аз открих съкровището. Това е мое право, Норт, мое право.

– Дяволска работа. Не ти вярвам, Каролайн. Освен това си бременна. О, Боже, бебето добре ли е?

Притискаше дланите си към корема ѝ, като че се опитваше да я предпази от нещо.

– Бебето се чувства чудесно. Слушайте, сега. Рафаел, след като ни свалиш до долу с въжето, ще трябва да изтеглиш Кум. Той е ранен. После ще трябва да го закараш при доктор Трийт.

– Все още не мога да повярвам, че Бес Трийт е убила всички тези жени. Това просто не се побира в ума ми, дори сега, когато започвам да схващам някои неща.

Младата жена разбра, че той се опитваше да повярва в истинността на случилото се.

– Обичала го е по свой собствен, безумен начин. И затова е убивала всяка жена, която е подозирала, че желае брат ѝ или че той я желае. Тя именно е оставила окървавения нож в стаята на Кум в странноприемницата, както ни каза вече и Триджийгъл. Надявала се е, че си е отишъл завинаги и че така обвинението и за моето убийство ще падне върху него.

Ръцете на Норт я стиснаха по-силно.

– Но Кум те спаси.

– Не, аз сама се спасих.

– Но как?

– Нека слезем долу и ще ти покажа всичко, в това число и меча.

Той е вълшебен, Норт. Точно така, Рафаел, като че беше създаден специално за мен, точно за моята ръка. Той е огромен, изработен от здрава лъскава стомана, по-дълъг от метър и нещо, а дръжката му е украсена със скъпоценни камъни. Стоеше в някаква скална цепнатина, но аз го измъкнах оттам без никакви усилия. А след това все така лесно го вдигнах само с една ръка.

– Меч ли?

Младият мъж поклати глава.

– Чуй ме, Каролайн. Никъде няма да ходиш. Искам да стоиш тук и да се опиташ да се стоплиш. Ние с Рафаел...

Тя се усмихна.

– Не – отвърна му много тихо и спокойно, а той я изгледа продължително и намръщено.

Нещо в нея се беше променило. Може би това беше спокойната решителност в очите ѝ, която не бе забелязвал досега; може би беше силата и енергията, които се излъчваха от нея, някакво ново самочувствие, ново знание. Лорд Чилтън разбра, че тази нова сила, намираща се дълбоко в нея, вече бе неразделна нейна част. Нейно право бе да види всичко докрай.

Вълшебен меч ли?

Рафаел Карстеърс ги свали, с въже под мишниците, до пещерата.

Когато Норт проникна в скалното помещение, в първия момент не можа да повярва на очите си. После се запъти с бърза крачка към Кум, който, вече в съзнание, лежеше, потръпвайки от студа и шока.

– Милорд, тя ви доведе, нали?

– Казах ти, че ще го направя. Кум. Трябва да се научиш да ми вярваш.

– Тя ме спаси, милорд.

– След малко ще ми разкажеш всичко. А сега ще промуша това въже под мишниците ти и Рафаел Карстеърс ще те издърпа горе. После ще те заведе при доктор Трийт.

Кум потрепера при споменаването на името му. Каролайн не го упрекна за това.

Двамата с Норт излязоха да гледат, докато Рафаел издърпа стария човек до върха, след което си отдъхнаха.

Норт погледна към Бес Трийт, плувнала в локва кръв. Лицето ѝ изглеждаше напълно спокойно. Нямаше вид на луда.

– Всичко това е невероятно – промълви той.

– Да. Тя ми призна много неща, Норт. Как била влюбена в брат си,

как убила съпругата му, а после го прелъстила. Мислиш ли, че той знае всичко това?

– Как би могъл поне да не заподозре нещо? Ще видим.

Каролайн го прекъсна с вик:

– Божичко, къде е мечът? Измъкнах го от нея и го положих внимателно на земята до тялото ѝ. Какво е станало с него? Няма кой друг да го е взел.

Той я следваше по петите, докато тя тичаше навътре в пещерата. Когато видя равния гладък камък, който приличаше на нещо като древно светилище, отрупано с бижута, злато и потири, дъхът му секна.

– Крал Марк... – прошепна той.

– Но той като че не е погребан тук. Това прилича по-скоро на нещо като таен параклис. Тук са само съкровищата му, точно както са мислели прадядо ти и дядо ти. Норт, точно както е вярвал и баща ти.

Внезапно тя зяпна и отстъпи крачка назад.

– Какво има? Добре ли си. Каролайн?

Тя вдигна ръка и посочи към купчините злато.

– Не, не може да бъде.

Но мечът действително си стоеше там, пхнат дълбоко в камъка, както бе и преди. Стоманеното му острие проблясваше на слабата светлина, обсипаната му със скъпоценни камъни дръжка блестеше в различни цветове. Каролайн пристъпи към оръжието, като произнесе с напълно безизразен глас:

– Но как се е озовал отново тук? Не разбирам, Норт. Оставих го до тялото на Бес Трийт. Къде е кръвта по острието му? Като че току-що е бил излъскан. Видът му е абсолютно същият както в мига, в който го зърнах за първи път.

Тя протегна ръка и колебливо го докосна. Опита се да обхване дръжката, но не успя. Беше масивна, прекалено обемна за малката ѝ женска ръка. Хвана я с две ръце и опъна. Мечът не помръдна. Беше здраво забит в камъка. Дръпна отново, този път с всичка сила. Нищо.

Норт нежно постави длани върху нейните и леко ги издърпа от дръжката. Искаше да ѝ каже, че това беше без значение, че някак си бе станало така, че Кум я бе спасил, че страхът и ужасът ѝ бяха попроменили някои от представите ѝ. Но си замълча. Какво можеше да ѝ каже? Макар че Кум също бе твърдял, че тя го е спасила, как беше възможно това? Нима трябваше той също да повярва, че мечът е вълшебен? Видя объркването в очите ѝ, хилядите въпроси, пронизващи съзнанието ѝ.

Той продължи все така мълчаливо да стиска ръцете ѝ. В този миг

Каролайн разтърси глава и младият мъж отново забеляза онази особена усмивка на лицето ѝ. Тя му обърна гръб и отново докосна масивното оръжие.

– Норт, тук е написано нещо – каза тя. – Точно тук, където дръжката се свързва с острието. Можеш ли да го разчетеш?

Той се приближи още и започна да се взира в неясните букви.

– Струва ми се, че пише нещо като „Ескалибур“. – Изведнъж мълкна, взря се в меча и възкликна:

– Ескалибур! Боже мой, та това е само една легенда! Това не е истина, не може да е истина. Мозъците ни не функционират нормално, защото се намираме в тази странна гробница. Не, няма да вярвам на подобни неща.

– Мечът на крал Артур – произнесе бавно Каролайн.

Полека и с благоговение тя прокара пръсти по гравираните букви.

– Неговият меч. Малори е писал за всичко това. Крал Марк няма нищо общо с тази история. Никога не е имал. Легендата за крал Артур и неговия вълшебен меч, който излизал от камъка само когато бил докоснат от неговата ръка... Но той излезе и за мен. Обхванах дръжката му с една ръка, вдигнах го без никакво усилие. Защо? Защото бях в опасност ли? Не знам, но какво друго би могло да бъде обяснението за това? А сега се е върнал отново там, където му е мястото. Този меч трябва да остане тук, Норт, непременно трябва да остане тук.

– И не бихме могли да го издърпаме оттук, скъпа моя.

Въпреки това лорд Чилтън, просто защото непременно трябваше да опита сам, обхвана дръжката му с две ръце и опъна с всички сили. Оръжието дори не се заклати.

– Той ще си остане тук, тъй като никой не може да го измъкне, освен теб.

– Този меч ми позволи да го измъкна само защото отчаяно се нуждаех от него, Норт. Наистина е вълшебен.

На него определено не му харесваше думата „вълшебен“. Той не приемаше нещата, за които нямаше обяснение. Но все пак не можеше да отрече присъствието на меча срещу себе си, така както не можеше да отрече здравината и лъскавината на стоманата му. Дали наистина Каролайн го бе измъкнала оттам? По-точно, дали той сам се бе освободил, веднъж докоснат от нея, защото е вълшебен?

– Тези бижута обаче не са забити в камъка. Какво искаш да направим с тях, Каролайн?

Младата жена се наведе напред, за да вземе един от потирите, и

удари бедрото си в камъка. Тогава усети златното бижу, което беше открила и пъкнала в джоба на пелерината си, докато бягаше от Бес Трийт. Бавно го измъкна оттам. Беше някаква гривна. Приличаше досущ на онази, която бе поставила на почетно място в салона и на която беше гравирана думата *REX*.

– Къде намери това? По дяволите! Тя е копие на другата.

– Хлъзнах се отгоре ѝ, когато бягах от Бес Трийт, и я пъкнах в джоба на наметалото си. В нея са изсечени някакви букви, Норт. Ще можеш ли да ги разчетеш на тази слаба светлина?

Той се взря в гривната, обърна я насам-натам, после ръката му започна да трепери.

– Боже Господи...

– Какво пише? – попита Каролайн и го сграбчи за лакътя.

Той ѝ подаде бижутото.

– Ето, Каролайн. Прочети сама.

Младата жена въртя дълго гривната в дланта си, без да се взира в нея.

– С пръстите си ли мислиш да прочетеш надписа? – попита най-после Норт.

Тя му се усмихна.

– Мисля, че не е нужно да чета. След като е другарчето, така да се каже, половината на другата гривна, и след като на едната е писано *REX*, не се съмнявам, че на другата пише *REGINA*²⁵.

– О, не, много по-конкретно е от това – отвърна Норт. – На нея пише Гуиневра²⁶.

25. Кралица (лат). – Б.пр.

26. Съпругата на крал Артур. – Б.пр.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Семейство Уиндъм бяха седнали в салона. Херцогинята се намръщи над чашата си с чай.

– Само като си помисля, Маркъс, изпуснали сме цялото това вълнение само с три дни. Не е честно.

– Явно сте се разминали с моя пратеник – рече Норт.

– Твоят пратеник – отвърна графът – най-вероятно в този момент се забавлява добре. Прислугата ми ще го нахрани и прикотка и, без никакво съмнение, ще измъкне възможно най-много информация от него, можеш да бъдеш сигурен в това. А после ще го изпратят с хиляди съвети. Умират да се месят в хорските работи.

– Херцогиньо, не е несправедливо – обади се Каролайн. – Това беше нашето приключение, не вашето. Ние с Норт обаче искаме да благодарим на двама ви с Маркам и да ви подарим това.

Каролайн подаде на Херцогинята старинно златно колие – солидно, блестящо и топло на пипане.

– Ще можеш да го носиш с перлите си – каза графът, като докосна леко с върховете на пръстите си красивото бижу.

– Колкото до останалите златни украшения, монети и скъпоценности, ние, също като вас двамата, мислим да изпратим част от тях в Британския музей. Ще подарим потирите на Солсбърийската катедрала, а останалите ще изложим тук, в Маунт Хок, така че всички, които дойдат, да могат да им се любуват.

– Ако някога загубим всичките си пари, винаги можем да продадем една-две гривни и да се спасим – обяви Каролайн.

– Ха, ти по-скоро би ме изпратила да работя в калаените мини, отколкото да се разделиш с някое от бижутата, които откри – пошегува се Норт, като погали леко ръката и.

Тя се усмихна и на него за момент му се стори, че усмивката ѝ беше отнесена, че жена му беше отлетяла духом някъде надалеч. Само миг след това обаче лицето ѝ излъчваше топлота, дяволитост и щастие. Каролайн вдигна поглед към поставката от тъмночервено кадифе. На нея сега лежаха две гривни, които се допираха една в друга. Бяха отново заедно и щяха да бъдат заедно, докато съществуваше родът Найтингейл. Колкото до меча, двамата с Норт бяха единопутни, че той трябваше да си остане там, където беше, и че никой друг не трябваше да разбере за

него. Още същата нощ мъжът ѝ й беше казал:

– Колкото по-малко хора знаят за това, толкова по-добре. Но Рафаел Карстърс може да мълчи като гроб, както, естествено, и Кум. Вече говорих с тях.

Каролайн се бе намръщила.

– Това все още не е достатъчно, Норт. Не искам някои да се натъкне случайно на меча Ескалибур. От морския бряг се виждат сенките сред скалите, усеща се, че там има нещо странно. Всеки, който има поне малко изследователски дух, би отишъл да провери. Аз самата бих постъпила така. Последното, което бих желала, е някой случайно да го открие и да се опита да го вземе. Трябва ни някой хубав експлозив.

– Не, нужно ни е някакво чудо – беше отвърнал младият мъж. – Боже, толкова съм уморен, че вече дори не мога да мисля. Ще поговорим по този въпрос утре.

И двамата приеха случилото се за чудо. Призори вятърът се бе усилил и превърнал в буря. Бе завалил пороен дъжд. Бурята бе изкоренила десетки дървета и бе запратила огромни камъни в морето. Въпросната скала се бе сгромолясала и бе скрила завинаги от очите на хората тайнствената пещера и меча Ескалибур.

Каролайн се обърна към свежърва си:

– Така и не ми каза какво би желала да получиш от съкровището. Можеш да вземеш това, което ти допадне. Мари също.

– Ще попитам дъщеря ми – отвърна Сесилия Найтингейл. – Тя несъмнено би си харесала някое от колиетата или обещите. Що се отнася до мен, скъпа, аз не бих се докоснала никога вече до някоя от онези две гривни.

– Защо, майко? – заинтересува се Норт.

– Хм, трудно е да го обясня, Норт – отвърна тя, като гледеше към ръцете си, които бяха станали по-бели и по-нежни, откакто живееше в Маунт Хок. – Видях гривната, която Каролайн е поставила върху шкафа, онази, която, доколкото знаем, е била намерена от прадядо ти тук, в земите на Маунт Хок. Видях и другата, нейния двойник, който жена ти откри върху скалите.

– Аз пък открих първата гривна в стария часовник със стържещия глас – намеси се Маркърс Уиндъм. – Оказа се, че именно тя е била причина за грозния му звук, напомнящ болен човек, който се опитва да се изкашля.

– Предполагам, че всичко това ще си остане загадка – обади се Каролайн. – Кой и защо я е сложил там? И кога? Защо никой друг от рода

Найтингейл не е споменал дори за нея?

– Това не е загадка, Каролайн – каза Сесилия Найтингейл.

– Какво искаш да кажеш, майко? Да не би да знаеш нещо за тази тайнствена гривна?

– Точно така, знам.

Сесилия Найтингейл погледна сина си и започна да говори:

– Навремето случайно дочух един разговор между баща ти и дядо ти. Това беше един от изключително редките случаи, когато дядо ти не му крещеше, изисквайки от него да се отърве от мен. Както и да е, започнах да подслушвам. Дядо ти показа на сина си някаква гривна. Галеше я така, като че беше жива, като че беше най-ценното нещо на света. Според него мъжете от рода Найтингейл пазели съществуването ѝ в тайна и никога не я показвали на други хора. На пращядо ти, Норт, който я е намерил, едва не му я откраднали и той решил да я скрие. Разказал на дядо ти за нея едва на смъртния си одър. Дядо ти от своя страна решил да предаде фамилната ценност на сина си. Никога няма да забравя как я галеше, как я гледаше, както друг би гледал и галил мъж или жена. Това беше лудост и в същото време бе трогателно. Видях как дядо ти постави почитателно гривната обратно в сейфа. Видях и комбинацията. Същата нощ отворих сейфа и взех оттам гривната. Исках да си отмъстя на този човек, Норт, затова го направих. Той я обичаше по-силно, отколкото едно човешко същество би могло да обича друго човешко същество. Мразех него, мразех и проклетата му гривна, затова и я скрих в стенния часовник. Знам, че постъпката ми беше низка, но исках да го накарам да страда, да загуби нещо, което ценеше повече от всичко друго. Никои не обели дума по този въпрос, като че бижутото не бе съществувало никога. Представях си мъката му от загубата и от съзнанието, че някой го бе ограбил, а той не знаеше кой е извършителят. Питам се дали е обвинявал сина си, твоя баща? Или може би е мислел, че кражбата е дело на някой от мъжката прислуга? Радвах се, защото знаех, че никога няма да разбере. Щеше да слуша часовника до края на дните си, без да предполага, че гривната е в него. А сега вие открихте и нейния двойник.

– Къде, все пак, мислите, че е била намерена първата? – понита Норт, но въпросът му очевидно не бе насочен конкретно към никого.

– Е – произнесе бавно Каролайн, загледана в гривната, – може да е била случайно изпусната от някой от хората, издълбали пещерата в онази скала. Боже мой, преди повече от хиляда години, как ви се струва? Не виждам защо пращядо ти би лъгал за мястото, където е била открита.

– Някъде около могилите, каменния зид и дъбовата горичка – каза

Норт. – Струва ми се, че това е единственото вероятно място.

– И само като си помисля... – добави Херцогинята.

– През цялото време всички смятахме, че ако насам е минавал някакъв крал, то това е бил крал Марк.

– Но крал Артур не е погребан тук.

– Само съкровището и...

– И какво, Каролайн? – попита Херцогинята, като повдигна елегантно едната си грациозна вежда.

– Нищо. Мозъкът ми е още объркан. Божичко, ето и Мери Патриша с двете бебета!

Гукането и смехът на малкия Норт и на Елинор обсебиха всеобщото внимание през остатъка на следобеда.

Тази вечер, когато влезе в салона с превързана ръка, Кум се изкашля и обяви:

– Вечерята е сервирана, милейди.

– Кум, благодаря ти – каза Норт. – Приличаш на някой романтичен герой. Как се чувствате двамата с Полгрейн?

– Ще надмогнем това, милорд, ще го надмогнем, но е трудно. Човек мисли, че познава хората, с които живее, но понякога се оказва, че е грешил. Бедният мистър Полгрейн искрено съжалява, че не е могъл да ви помогне през онази нощ, милейди, но както знаете, мистър Триджийгъл беше сложил приспивателно и в неговата храна. Мислел, че само аз ще се съглася с плана му. Силно депресирани сме от цялата тази история.

„Да, депресирани и разочаровани сте най-вече заради него“ – помисли си младата му господарка, докато оглеждаше бялата лента, която обхващаше рамото и минаваше под лакътя на Кум, за да поддържа ранената му ръка. Спомените от онази нощ бяха пределно ясни и ярки. Всичко, което се беше случило – ужасът, болката и най-накрая триумфът, бяха запечатани дълбоко в съзнанието ѝ и завинаги щяха да останат там. Това обаче, с което Каролайн нямаше да се раздели и в смъртния си час, бе споменът за мига, в който тя измъкна с лекота от камъка меча Ескалибур, меч, който сякаш бе направен специално за нея, който като че ли беше част от нея. Съзнанието, че е била докосната от нещо извън самата нея, извън съвременния свят, нямаше да я напусне никога. Беше се сблъскала с вълшебството, с древната магия, за която все още нямаше никакво обяснение, но която въпреки това съществуваше. Тя именно бе спасила живота ѝ.

– Изглеждаш дълбоко замислена – каза Норт, като постави ръката ѝ върху своята, за да я поведе към трапезарията. – Може би се чудиш дали

дочечера да не ми сложиш кожените белезници?

Закачливо усмихната, Каролайн подхвърли:

– А защо не?

* * *

Норт лежеше по гръб, загледан в поруменялото лице на жена си, и се питаше как беше възможно тя да изглежда още по-хубава, отколкото бе сутринта. Гърдите ѝ бяха надрели. Той внимателно измъкна ръцете си от белезниците и ги обхвана в шепите си.

– Обичам те – прошепна той и я помоли: – Легни до мен. Така. Нека сега да ти разкажа за доктор Трийт. Той напуска района другата седмица. Говорих днес с него. Самообвинява се и ми се струва, че има право. Не мога да си обясня как е могъл да бъде толкова сляп, че да не забележи какво става с всяка жена, на която е обърнал внимание. Не го попитах дали си спомня, че е легнал с четиринадесетгодишната си сестра. Не мисля, че това би имало някакво значение. Впрочем вече всички знаят за Бес, а също така и че Триджийгъл те упои и ѝ помогна да те замъкнат край Сейнт Агнес Хед. Слава Богу, че тя е трябвало да те остави за малко и да се върне при брат си, за да не го озадачи отсъствието ѝ. Именно това ти е осигурило времето, което ти е било нужно.

Норт се наведе и я целуна по челото.

– Още си потна от любовната ни игра. Това ми харесва. Освен това, искам да ти призная, че все повече ти се възхищавам. Ти си и смела, и вярна, и изобретателна... И точно тези качества ме привлякоха към теб, както и красотата ти, и купчината проблеми, които мъкнеше на гърба си. Но, знаеш ли, в теб има и нещо друго. Нещо, което се е появило през онази нощ... Може би това е новата сила, която усещам в теб, едно дълбоко разбиране на въпроса защо ние, смъртните хора, сме изпратени на тази земя, защо е толкова важно да бъдем почтени и да обичаме тези, които са от най-голямо значение за нас. Ох, как само се изразих – истинска каша.

Тя го целуна по рамото.

– Днес получих писмо. Художникът ще пристигне заедно с реставратора. Ще може ли да ни нарисува двамата с теб, след като свърши с портретите на майка ти и Мари, и на трима ви заедно?

– За да висим на стената во веки веков ли?

– Да. Искам нашите пра-правнуци да знаят, че сме били заедно до края на дните си, че сме се обичали и че нищо не е могло да ни раздели.

– Може ли да ме нарисува с кожените ми белезници?

Каролайн се засмя, близна топлата му кожа и започна да го гали едновременно с уста и с ръце. И в същото време си помисли: *„Вълшебството ще докосва всеки ден и всяка нощ от живота ми.“*

ЕПИЛОГ

Маунт Хок, Корнуол

Март 1815

Норт влезе в дневната, държейки няколко сгънати листа в дясната си ръка и със странно изражение на лицето.

Каролайн вдигна поглед от бродерията си и каза:

– Виж това, Норт. Дори Мери Патриша го одобри. Успях да избродирам славей тук, в ъгълчето на носната ти кърпичка.

Взе фината ленена материя и я заразглежда по-отблизо.

– Да, наистина, би могло да мине за птица. Е, мъжете от рода Найтингейл мразят мисълта, че името им е също така и име на птица, но какво да се прави? В такъв случай е по-добре да парадираш с това, да се научиш да чуруликаш. Норт? Какво се е случило?

Изглеждаше разсеян. Седна до нея, сложи ръка на корема ѝ и започна да я гали. Беше ѝ казал, че това му помага да мисли, да решава проблемите си. Бебето любезно го ритна по дланта и Норт примигна.

– Здравей.

– Какво е това в ръцете ти?

– Писмо от Бостън.

Той си пое дълбоко въздух.

– Спомняш ли си нашето откритие, че прабаба ми е имала връзка с оня безделник на име Грифин? И че в един момент двамата изчезнали, а прадядо ми обявил, че тя е умряла и дори ѝ направил погребение? А после разбрахме, че семейство Грифин напуснало Корнуол и заминало за Бостън през 80-те години на XVIII век.

Каролайн кимна, приближи главата си до неговата, целуна го и попита:

– Открил си я, нали?

– Да. Изглежда е избягала с Грифин в Бостън. Боже мой, оказва се, че имам страшно много роднини в Колониите. Една армия братовчеди. Разбрах също така, че прабаба ми и този Грифин са надживели прадядо ми. Когато роднините на Грифин му писали за смъртта на прадядо ми, двамата се оженили и узаконили всичките си деца.

– Била е щастлива.

– Оказва се, че Грифин, който е бил действително пройдоха, се е

влюбил в прабаба ми и й бил верен до края на живота си. Би ли искала да посетиш Бостън? Проклетата война приключи миналата есен.

Бебето отново ритна дланта на Норт. Той се наведе и, усмихнат, притисна буза в корема й.

– Иска да отиде и да се запознае с всичките си братовчеди – рече младият мъж.

Каролайн се засмя, хвана мъжа си за ухото и издърпа нагоре главата му, за да го целуне.

– Идеята ти е прекрасна. Те поне не се наричат Найтингейл, затова няма да ми се налага да бродирам още много глупави птички по носните кърпички. Така, а сега аз също имам да ти кажа нещо, Норт.

Той вдигна въпросително едната си вежда.

– Кум ще се жени за мисис Мейхю.

Лорд Чилтън се задави и изтърва писмото на земята, а после, отметна глава и започна гръмогласно да се смее.

– Мислех, че в семейството единствено ти разполагаш с магическата мощ – успя да каже най-после той. – Но се оказва, че мисис Мейхю е извършила най-необикновеното вълшебство на всички времена.

КРАЙ

© 1994 Катрин Каултър
© 1995 Красимира Матева, превод от английски

Catherine Coulter
The Nightingale Legacy, 1994

Сканиране: ?
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2008
Редакция: maskara, 2008

Издание:
ИК „Бард“, 1995

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9576>]